
KANE
KIRMIZI
PİRAMİT
ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN
RICK RIORDAN

1. Kleopatra'nın Iğnesi'nde Olüm

CARTER

Sadece birkaç saatimiz kaldı, o yüzden beni iyi dinleyin. Bu öyküyü dinlemeye başladıysanız çoktan tehlikedesiniz demektir. Sadie ve ben kurtuluşunuz için tek çare olabiliriz.

Okula gidin. Dolabı bulun. Size hangi okul ya da dolap olduğunu söylemeyeceğim. Çünkü doğru kişiyseniz onu zaten bulacaksınız. Dolabın şifresi 13/32/33. Bu öyküyü dinlemeyi bitirdiğiniz zaman bu rakamların ne anlama geldiğini de bileceksiniz. Ancak size anlatmak üzere olduğumuz öykünün henüz tamamlanmadığını da unutmayın. Öykünün nasıl sona ereceği size bağlı.

En önemlisi de şu: Paketi açtıktan sonra içindeki şeyi bir haftadan fazla üzerinizde taşımayın. Bu şey size kesinlikle sonsuz bir güç verecek ancak bunu uzun süre taşırsanız eninde sonunda sizi tüketir. Tıpkı Sadie'yle benim yaptığımız gibi bunu bir sonraki kişi için saklayın.

Sonra da hayatınızın çok ama çok ilginç bir hale gelmesine hazırlıklı olun.

Tamam, Sadie daha fazla oyalanmadan öyküyü anlatmamı istiyor. Sanırım öykünün Londra'da, babamızın British Museum'u havaya uçurduğu gece başladığını söyleyebilirim.

Adım Carter Kane. On dört yaşındayım. Evimse tek bir valizden ibaret.

Şaka yaptığımı sanıyorsunuz, değil mi? Sekiz yaşımdan beri babamla birlikte dünyayı geziyorum. Los Angeles'ta doğdum, ancak babam bir arkeolog olduğu için birçok ülkeye seyahat ederiz. Uzmanlık dalı Antik Mısır olduğu için de genellikle oraya gideriz. Bir kitapçıya gidin, elinize Antik Mısır'la ilgili bir kitap alın. Bunun büyük bir ihtimalle Dr. Julius Kane tarafından yazılmış olduğunu göreceksiniz. Antik Mısırlıların mumyaların beyinlerini ka- fataslarından nasıl çıkardıklarını, piramitleri nasıl inşa ettiklerini ya da Kral Tutankamon'un mezarını nasıl lanetlediklerini mi öğrenmek istiyorsunuz? Babamdan başkasına sormanıza gerek yok. Tabii, babamın sürekli bir yerlere gidip gelmesinin başka nedenleri de varmış ama ben o zamanlar babamın sırrını bilmiyordum.

Ben diğer çocuklar gibi okula gitmedim. Babam beni evde yetiştirdi. Aslında, insanın sürekli bir evi olmadığında, aldığı eğitime de 'ev eğitimi' denir mi bilmiyorum. Babam bana önemli olduğunu düşündüğü her şeyi öğretti.

CARTER

O yüzden Mısır, basket atışları ve babamın en sevdiği müzisyenler hakkında çok şey öğrendim. Bu arada iyi bir okuyucumdur. Babamın tarih kitaplarından fantezi romanlarına kadar elime ne geçerse okurum. Çünkü vaktimin çoğunu kimseyi tanımadığım yabancı ülkelerdeki otel odalarında, havaalanlarında ve kazı alanlarında geçiririm. Babam bana hep kitapları bir kenara koyup basket oynamamı söyler. Hiç Mısır'ın Asvan şehrinde sokağa çıkıp da basket oynamayı denediniz mi? Kolay olmadığını söyleyeyim.

Her neyse, babam beni, tüm eşyalarımı uçakta koltukların üstündeki bölmeye girecek tek bir valize sığdıracak biçimde eğitti. Kendisi de valizini aynı şekilde hazırlar. Ama onun arkeoloji araç gereçlerini muhafaza ettiği ayrı bir çantası daha vardır. Bir numaralı kuralımız: bu çantayı karıştırmam yasak. Patlamanın meydana geldiği güne dek bu yasağı hiç çiğnememiştim.

Patlama Noel gecesi oldu. O gün Londra'da kız kardeşim Sadie'yi ziyaret edecektik.

Babam kız kardeşimi bir kışın, bir de yazın olmak üzere yılda ancak iki kez görebiliyor. Çünkü anneannem ve dedem babamdan nefret ederler. Annemiz öldükten sonra kız kardeşimin velileri (yani anneannem ve dedem) babama dava açtılar. Bu dava çok geçmeden bir aile içi savaşa dönüştü. Altı avukat, iki yumruk yumruğa kavga ve bir spatül tarafından neredeyse birisinin ölümüne neden ola

cak bir darbeden sonra (bunun nasıl olduğunu sakın sormayın), anneannemle dedem Sadie'nin velayetini kazandılar. Bunun üzerine Sadie İngiltere'de yaşamaya başladı. Benden iki yaş küçük olan Sadie, o zamanlar altı yaşındaydı. İkimize birden bakamayacakları için bir tek onun vesayetini almışlardı. En azından öne sürdükleri mazeret buydu. Böylece Sadie bir İngiliz gibi yetişti, ben de babamla birlikte dünyayı dolaştım. Sadie'yi yılda sadece iki kez görebiliyorduk ama bana göre hava hoştu.

[Kes sesini Sadie. Evet, o bölüme geliyorum.]

Neyse babamla ben birkaç rötardan sonra nihayet Heathrow Havaalanı'na inebilmiştik. Yağışlı ve soğuk bir öğleden sonraydı. Babam taksiye binip şehre doğru yola çıktığımızda biraz endişeli görünüyordu. Unutmadan söyleyeyim, babam bayağı iri yarı bir adamdır. Yani, onu öyle kolay kolay hiçbir şey endişelendirmez. Benim gibi koyu tenlidir, insanı delip geçen kahverengi gözleri, kel bir kafası ve keçisakalı vardır. Bütün bunlar bir araya gelince güçlü kuvvetli ve kötü kalpli bir bilim adamı gibi görünür. Babam o gün üstüne kaşmir paltosunu ve en iyi kahverengi takım elbisesini giymişti. Bunu konuşma yapacağı zamanlarda giyerdi. Genellikle öyle kendine güvenen bir hali vardır ki bir yere girdiğinde bütün gözler ona çevrilir. Ama bazen -o öğleden sonra olduğu gibi- hiç bilmediğim bir yanıyla karşılaşırım. Babam o gün peşimizde birileri varmış gibi sürekli arkasına bakıyordu.

Uçaktan inerken "Baba, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Ortalıkta yoklar," diye mırıldandı. Sonra bunu yüksek sesle söylediğini fark etmiş olacak ki şaşkın şaşkın bana baktı. "Bir şey yok Carter," dedi. "Her şey yolunda."

Babamın yanıtı beni biraz huzursuz etti çünkü yalan söylemeyi hiç beceremez. Yalan söylediğini şıp diye anlarım. Ama ne kadar ısrar etsem de ağzından tek kelime çıkmayacağını da bilirim. Muhtemelen beni korumaya çalışıyordu ama bunun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bazen geçmişinde saklı büyük bir sırrı olup olmadığını, eski bir düşmanının onu takip edip etmediğini düşünürdüm; ama yine de böylesi bir ihtimal bana hep gülünç gelirdi. Babam bir arkeologdu.

Beni rahatsız eden bir şey daha vardı: iş çantasını sıkı sıkı tutuyordu. Bunu yaptığı zamanlar tehlikede olduğumuzu anlıyordum. Bir keresinde Kahire'de kaldığımız oteli eli silahlı adamlar basmıştı. Lobiden gelen silah seslerini duyar duymaz babamı bulmak için aşağı inmiştim. Lobiye vardığımda, babam sakin sakin iş çantasının fermuarını çekerken üç silahlı adam da baygın bir biçimde avizeden sallanıyorlardı. Üstlerindeki uzun elbiseler kafalarından aşağı sarktığı için iç çamaşırlarını görebiliyordunuz. Babam polise hiçbir şey görmediğini iddia etti ve polis de avizede bir elektrik kaçağı olduğunu söyleyerek olayı ört bas etti.

Bir başka sefer de kendimizi Paris'te bir isyanın ortasında bulduk. Babam beni yakınlarda park etmiş bir aracın arka koltuğuna atıp kafamı kaldırmadan arabada kal

mamı söyledi. Hemen arabanın zeminine yatıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Babamın sürücü koltuğuna oturup kendi kendine homurdandığını, iş çantasında bir şeyler aradığını ve isyancıların dışarıda her yeri talan ettiklerini duyabiliyordum. Birkaç dakika sonra babam bana kalkabileceğimi söyledi. Sokaktaki diğer arabaların tümü ters yüz edilmiş ve ateşe verilmişti. Bizim arabamızsa yeni yıkanmış ve cilalanmıştı. Hatta sileceklerin altına da birkaç tane yirmi avroluk banknot iliştirilmişti.

Her neyse, gel zaman git zaman, babamın iş çantasma saygı duymaya başladım. O çanta tılsımımız gibiydi. Babam çantasını açmadığında şansa ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Arabayla şehir merkezine, yani anneannemle dedemin doğu bölgesindeki evine doğru yol almaya başladık. Buckingham Sarayı'nın altın renkli kapılarından ve Trafalgar Meydanı'ndaki o kocaman taş sütunun oradan geçtik. Londra oldukça havalı bir yer ama uzun süre yolculuk ettikten sonra dünyadaki tüm şehirler iç içe geçmiş gibi geliyor insana. Tanıdığım bazı çocuklar "Vay canına, bu kadar çok seyahat ettiğin için çok şanslısın," falan diyorlar. Ama başka ülkelere gittiğimizde sıradan turistler gibi etrafı gezmiyoruz ki. Zaten lüks yolculuklar yapacak kadar paramız da yok. Bazen berbat yerlerde kaldığımız da oluyor. Üstelik gittiğimiz hiçbir yerde birkaç günden fazla kalmıyoruz. Çoğu zaman turist değil de kaçak olduğumuzu hissediyorum.

Yani, babamın işinin tehlikeli olabileceği pek kimsenin aklına gelmez. "Mısır Büyüleri Sizi Öldürebilir mi?", "Mısır Yeraltı Dünyası'nın En Favori Cezaları" ve benzeri konularda konuşmalar yapar. Bu konular da çoğu kişinin ilgisini çekmez. Ama daha önce de dediğim gibi, babamın bir de çok iyi bilmediğim bir yanı var. Her zaman çok tedbirlidir; kalacağımız otelleri ben girmeden önce kendisi kontrol eder. Birkaç sanat eseri görmek için bir müzeye dalar, biraz not tutar, sonra da güvenlik kameralarına yakalanmaktan korkuyormuş gibi hemen dışarı çıkar.

Bir keresinde daha ben küçükken, Paris'teki Charles de Gaulle Havaalanı'nda, uçağa yetişmek için koşturuyorduk. Babam uçak kalkana dek rahatlayamamıştı. Saf saf ona neden kaçtığımızı sorduğumda, bana sanki bir el bombasının pimini çekmişim gibi bakmıştı. Bir an için bana gerçeği söyleyebileceğinden korkmuştum. Sonra bana "Carter, bir şey yok," dedi. Ama bunu öyle bir söylemişti ki sanki 'hiçbir şey' dünyanın en berbat şeyiydi.

O günden sonra ona soru sormamanın daha iyi olacağına karar verdim.

Anneannemle dedem, yani Faustlar, Thames Nehri kıyısında, Canary İskelesi yakınlarında bir kooperatif mahallesinde yaşıyorlar. O gün taksi kaldırıma yanaştı. Arabadan indik ama babam şoföre beklemesini söyledi.

Tam eve doğru yürürken babam yarı yolda kalakaldı. Arkasını dönüp etrafa bakındı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Sonra pardösülü o adamı gördüm. Adam sokağın karşı tarafında, kurumuş koca bir ağaca yaslanmıştı. Bedeni fıçı gibi, teniyse kavrulmuş kahve rengindeydi. Üstündeki pardösü ve içine giydiği ince çizgili siyah takım elbise oldukça pahalı görünüyordu. Uzun saçları örgü örgüydü. Koyu renk camlı gözlüklerinin üstüne siyah bir fötr şapka geçirmişti. Nedense bana babamın hep sözünü ettiği caz müzisyenlerini anımsatmıştı. Belki de adam babamın eski bir arkadaşı ya da meslektaşıydı. Her gittiğimiz yerde babam tanıdığı insanlara rastlardı. Ama adamın anneannemle dedemin evinin önünde bekliyor olması biraz tuhaftı doğrusu. Adam hiç de mutlu görünmüyordu.

"Carter, sen önden git," dedi babam.

"Ama..."

Babam hemen sokağın karşısına, adamın beklediği yöne doğru gitti. İki seçeneğim vardı: Ya babamın peşine takılıp neler olduğunu anlamaya çalışacaktım ya da bana söyleneni yapacaktım.

Gözüme daha az tehlikeli görünen seçenekte karar kıldım. Kız kardeşimi almaya gittim.

Sadie daha ben çalmadan kapıyı açıverdi.

"Her zamanki gibi geç kaldın," dedi.

Kucağında kedisi Çörek vardı. Çörek ona babamın 'ayrılış' hediyesiydi. Kediyi ona tam altı yıl önce vermişti. Çörek onu ilk gördüğüm günden beri ne büyümüş ne de

yaşlanmıştı. Gür, sarılı siyahlı tüyleri vardı. Tıpkı minik bir leopar gibiydi. Sarı renkli gözleri her zaman fıldır fıl- dırdı, sivri kulaklarıysa kafasına büyük geliyordu. Tasmasından gümüş renkli bir Mısır tılsımı sarkıyordu. Aslında, lıiç de bir çöreği andırır yanı yoktu ama Sadie ona bu ismi verdiği zaman çok küçüktü. Bu yüzden, onu mazur görmek gerek.

Sadie de onu geçen yazdan beri gördüğümden beri fazla değişmemişti.

[Ben bunları kaydederken Sadie yanımda dikilmiş, gözlerinden alevler saçarak bana bakıyor. Sanırım onu tarif ederken biraz daha dikkatli olmalıyım.]

İkimiz yan yana durduğumuzda asla kardeş olduğumuzu tahmin edemezsiniz. Bir kere bunca yıldır İngiltere'de yaşadığı için Sadie İngiliz aksanıyla konuşur. İkincisi o anneme çekmiş. Peynir beyazı bir teni var. Benden çok daha açık renkli. Karamel renkli düz saçları ne sarı renge ıle de kahverengine yakın. Ama saçlarını genellikle parlak renklere boyar. O gün saçlarını tutam tutam kırmızı renge boyamıştı. Gözleri mavidir. Ciddiyim. Tıpkı anneminkiler gibi masmavidir. Henüz on iki yaşında olduğu halde benimle aynı boyda. Bu durumun çok sinir bozucu olduğunu söylememe gerek yok herhalde. O gün her zamanki gibi sakız çiğniyordu. Üstünde deri bir ceket, ayaklarındaysa asker postalları vardı. Sanki bir konsere gidecek de orada nisanları ezecekmiş gibi duruyordu. Sanırım, bizden sıkılacağını düşünüp müzik dinlemek için müzik çalarının ku

laklıklarını boynundan sarkıtmıştı.

[Tamam, hala bana vurmadığına göre onu hakkıyla tarif etmişim demektir.]

"Uçak rötar yaptı," dedim.

Sadie sakızını patlatıp Çörek'in kafasını okşadı. Sonra da kediyi içeri doğru fırlattı. "Anneanne, dışarı çıkıyorum!" diye seslendi.

Anneannem içeriden tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi. Sanırım "Onları sakın içeri alma!" dedi. Sadie kapıyı kapatıp bana kedisinin avladığı ölü bir fareymişim gibi baktı. "Demek geri geldin," dedi.

"Evet."

"Gel bakalım." İçini çekti. "Haydi, gidelim."

Sadie böyledir işte. Hayatta "Selam, son altı aydır neler yapıyordun? Seni gördüğüme çok sevindim!" gibi şeyler söylemez. Ama bana göre hava hoş tabii. Yılda sadece iki kez görüştüğümüz için birbirimizi kardeş gibi değil de uzaktan birer akraba gibi görüyorduk. Annemizle babamız haricinde hiçbir ortak yanımız yoktu.

Bezgin bezgin merdivenlerden aşağı indik. Sadie'nin kokusunun yaşlı insanların eviyle sakız karışımı gibi bir şey olduğunu düşünüyordum ki aniden durdu. Ben de ona çarptım.

"O kim?" diye sordu.

Pardösülü adamı tamamıyla unutmuştum. Babamla birlikte sokağın karşı tarafında, koca ağacın önünde duruyorlardı. Hararetli hararetli bir şeyler tartışıyorlardı. Babamın

sırtı bize dönük olduğundan surat ifadesini göremiyordum ama ellerini kollarını tıpkı öfkelendiği zamanlardaki gibi sallıyordu. Diğer adamsa suratını ekşitmiş, kafasını sallıyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Biz geldiğimizde buradaydı."

"Tanıdık geldi." Sadie sanki adamın kim olduğunu hamlamaya çalışıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Haydi gel."

"Babam onu takside beklememizi istedi," dedim ama bıuıu söylemenin hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Sadie çoktan babama doğru yürümeye başlamıştı. Ama sokağın karşı tarafına geçmek yerine, kaldırımın kenarına park etmiş arabaların arkasına saklana saklana diğer tarafa geçti ve alçak bir duvarın altına çömeldi. Sonra da yavaş yavaş babama doğru ilerlemeye başladı. Kendimi bir salak gibi hissetsem de onun peşinden gitmekten başka çarem yoktu.

"Kız kardeşim altı yıl İngiltere'de yaşadıktan sonra kendini James Bond sanıyor," diye homurdandım.

Sadie ardına dahi bakmadan bana dirsek attı. Sonra bakıma doğru ilerlemeye devam etti.

Birkaç adım sonra koca ağacın tam arkasındaydık. Bakımın ağacın diğer tarafından "...Bunu yapmak zorundayım Amos," dediğini duydum. "Doğru olanın bu olduğunu sen de biliyorsun."

Adı Amos olan diğer adam "Hayır," dedi. Sesi kalındı. Dediğim dedik bir hali vardı. Amerikan aksanıyla konu

şuyordu. "Seni ben durdurmazsam onlar durduracaklar Julius," dedi. "Per Ankh seni adım adım izliyor."

Sadie bana dönüp sessizce "Per ne?" diye sordu.

Ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Bilmiyorum anlamında başımı salladım. "Gel gidelim," diye fısıldadım. Babamla Amos bizi her an görebilirdi. Ve işte o zaman başımız derde girerdi. Sadie her zamanki gibi beni duymazdan geldi.

Babam "Planımdan habersizler," diyordu. "Ne yapacağımı anladıklarında..."

"Çocuklar ne olacak?" diye sordu Amos. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Onlar ne olacak?"

"Onları korumak için bir anlaşma yaptım," dedi babam. "Hem bunu yapmazsam hepimizin hayatı tehlikeye girecek. Şimdi bırak da işimi göreyim."

"Yapamam Julius."

Babam son derece ciddi bir sesle "Düello mu istiyorsun yani?" dedi. "Beni asla yenemezsin Amos."

Babamın şu daha önce de bahsettiğim Ulu Spatül olayından beri şiddete başvurduğuna şahit olmamıştım. O olayın tekrarını izlemek istemiyordum ama ikisi her an kapışacak gibiydiler.

Ben daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan Sadie öne atılıp "Baba!" diye bağırdı.

Sadie ona arkadan sarıldığında babam şaşırdı ama diğer adam ondan da şaşırmış gibiydi. Hızla geri geri giderken pardösünün eteğine takılıp yere düştü.

Gözlüklerini çıkarmıştı. Sadie'nin haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Amos gerçekten de tanıdık geliyordu. Sanki küçükken ona bir yerlerde rastlamıştık.

"Gi-gitmem gerek," dedi. Fötr şapkasını düzeltip sokaktan aşağı yürümeye koyuldu.

Babam Amos denen adamın ardından bakakaldı. Bir kolunu Sadie'yi korumak ister gibi onun omzuna atmıştı. Diğer eliyle de omzuna astığı çantayı karıştırıyordu. Amos nihayet gözden kaybolunca babam da gözle görülür bir biçimde rahatladı. Elini çantasından çıkarıp Sadie'ye gülümsedi. "Merhaba tatlım."

Sadie babamın kolundan kurtulup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hah, demek şimdi bana tatlım diyorsun. Geç kaldın," dedi. "Ziyaret günün neredeyse bitmek üzere! Hem az önce neler oldu? Amos kim, şu Per Ankh denen şey ne?"

Babam huzursuz oldu. Sanki Amos'la arasında geçen konuşmanın ne kadarını duyduğumuzu anlamak istermiş gibi bana baktı.

Neşeli bir sesle konuşmaya gayret ederek "Hiçbir sorun yok," dedi. "Üçümüz için harika bir gece planladım. Kim British Museum'u özel bir turla gezmek ister bakalım?"

Sadie taksinin arka koltuğunda babamla aramıza oturdu. "Buna inanamıyorum," diye homurdandı. "Birlikte tek bir gecemiz var ama aklın hala araştırma yapmakta."

Babam gülümsemeye çalıştı. "Tatlım, çok eğleneceğiz

ama," dedi. "Mısır koleksiyonuyla ilgilenen müze müdürü beni özel olarak davet-"

"Aman ne kadar şaşırtıcı," dedi Sadie suratına düşen bir tutam kırmızı renkli saçı geriye atıp. "Noel gecesinde Mısır'dan gelen birtakım eski püskü şeyleri göreceğiz. Senin aklına başka bir şey gelmez mi?"

Babam ona kızmadı. Zaten Sadie'ye asla kızmaz. Pencereden dışarı bakıp kararmakta olan havaya ve yağmura bakmakla yetindi.

"Hayır," dedi alçak bir sesle. "Zaman zaman gelir."

Babam ne vakit böyle sus pus kesilse, gözlerini boşluğa dikse, annemizi düşündüğünü anlarım. Son birkaç aydır sık sık sessizleşiyordu. Bazen kaldığımız otelde odasına girdiğimde cep telefonunu açtığını ve annemin gülümseyen fotoğrafına baktığını görürdüm. Bu fotoğrafta annem saçlarını pembe renkli bir fularla örtmüştü. Masmavi gözleri arka plandaki çöl manzarasıyla bir tezat oluşturuyordu.

Ya da ne bileyim, bir kazı alanında olurduk. Babam gözlerini ufka diker, uzun süre öylece kalırdı. O an annemle tanıştıkları günü düşündüğünü anlardım. İkisi de genç birer bilim insanıyken Krallar Vadisi'nde kayıp bir mezar ortaya çıkarıldığında tanışmışlardı. Babam bir Antik Mısır Bilimcisiydi. Annemse eski DNA'larla ilgili araştırmalar yapan bir antropologdu. Babam bu öyküyü bana yüzlerce kez anlatmıştı.

Bindiğimiz taksi Thames Nehri kıyısında, kıvrılarak ilerleyen yolda gidiyordu. Tam Waterloo Köprüsü'nün al-

tına geldiğimizde babam yine gerildi.

"Şoför bey, burada durabilir miyiz?" diye sordu.

Şoför arabayı Victoria Rıhtımı'nın kenarına çekti.

"Ne oldu baba?" dedim.

Beni duymamış gibi arabadan indi. Sadie'yle birlikte peşinden gittik. Babam Kleopatra'nın îğnesi'ne bakıyordu.

Kleopatra'nın İğnesi'ni hiç görmediyseniz hemen tarif etmeye çalışayım: bu bir dikilitaş, yani iğne falan değil.Dahası, Kleopatra'yla da hiçbir ilgisi yok. Sanırım İngilizler dikilitaşı İngiltere'ye getirdiklerinde bunun havalı bir isim olacağını düşünmüşler. Dikilitaş yaklaşık olarak yirmi metre yüksekliğinde. Eski Mısır'da bir hayli heybetli göründüğünden eminim ama Thames Nehri'nin kenarında, civardaki onca yüksek binanın arasında ufak ve kederli bir görünümü var. Londra'nın kendisinden bin sene daha eski bir şeyin yanından geçtiğinizi fark etmeyebilirsiniz bile.

Sadie sıkıntıyla dikilitaşın etrafında dolandı. "Öf, her dakika. bir şeye bakmak için duracak mıyız böyle?"

Babam dikilitaşın tepesine baktı. "Bunu tekrar görmeliydim," diye mırıldandı. "Olayın olduğu yeri..."

Nehir tarafından buz gibi bir rüzgar esiyordu. Taksiye geri dönmek istiyordum ama babamın tuhaf hali beni ciddi ciddi endişelendirmeye başlamıştı. Onu hiç bu kadar dalgın görmemiştim.

"Hangi olaydan bahsediyorsun baba?" diye sordum.Burada ne oldu?"

"Onu son kez burada görmüştüm."

Sadie dolanıp durmayı kesti. Tereddütle bana bakıp suratını buruşturdu. Sonra babama baktı. "Bir dakika. Annemden mi söz ediyorsun?"

Babam, Sadie'nin saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Sadie onun bu hareketine o kadar şaşırmıştı ki babamın elini geri itmeye dahi yeltenmedi.

İliklerime işleyen yağmurun altında donup kaldığımı hissediyordum. Annemin ölümü hiç sözünü etmediğimiz bir şeydi. Onun Londra'da geçirdiği bir kazada hayatını kaybettiğini biliyordum. Anneannemle dedem bu olaydan babamı sorumlu tutuyorlardı. Ama kimse bize olayın nasıl meydana geldiğini anlatmamıştı. Bir süre sonra babama bu konu hakkında soru sormaktan vazgeçmiştim çünkü hem çok üzülüyordu hem de bana kesinlikle hiçbir şey anlatmıyordu. Sadece "Büyüdüğünde anlatırım," gibi bir yanıt veriyordu. Bunun beni ne kadar kızdırdığını anlatamam.

"Bize annemin burada öldüğünü söylüyorsun," dedim. "Kleopatra'nın İğnesi'nde mi kaza geçirmişti? Ne olmuştu?"

Babam başını önüne eğdi.

Sadie "Baba!" diye bağırdı. "Her gün bu dikilitaşın yanından geçiyorum. Bunca zamandır annemin burada öldüğünden habersizmişim demek!"

Babam "Kedin duruyor mu?" diye sordu. O anda sorulacak en aptalca soruydu herhalde.

"Tabii ki duruyor!" dedi Sadie. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Ya tılsımın?"

Sadie elini boynuna götürdü. Sadie, anneannem ve dedemle birlikte yaşamaya gitmeden kısa bir süre önce bakım her ikimize de birer Mısır tılsımı vermişti. Benimki Horus'un Gözü'ydü. Bu, Antik Mısır'da yaygın olarak kullanılmış ve koruyucu güçleri olduğuna inanılan bir semboldür.

Aslında, babam günümüzde eczacılıkta kullanılan sembolün (R) Horus'un Gözü'nün daha basit bir taklidi olduğunu söyler. Tıbbın insanı koruması gerektiği düşünülür ya, o hesap işte.

Her neyse. Tılsımımı ben hep boynumda taşırım ama nedense Sadie'nin kendi tılsımını takmayı unuttuğunu yada kaybettiğini sanıyordum.

Sadie beni hayretler içinde bırakarak evet manasında başını salladı. "Tabii ki tılsımım da boynumda baba," dedi "Ama lütfen konuyu değiştirme. Anneannem hep annemin ölümünden sorumlu olduğunu söyler durur. Bu doğru değil, değil mi?"

Babamın yanıt vermesini beklemeye başladık. Hayatımızda ilk kez ikimiz de aynı sorunun yanıtını merak ediyorduk.

Babam "Anneniz burada, Kleopatra'nın İğnesi'nde öldüğünde…' diye açıklama yapmaya başladı.

Derken bir ışık her yeri aydınlattı. Gözlerim ışıktan kamaşmış halde arkamı dönüp bakınca biraz ötede iki kişi gördüm. Adamlardan biri uzun boylu, açık tenli ve keçisakallı bir adamdı. Üstünde krem rengi, cüppeye benzer bir giysi vardı. Diğeriyse lacivert renkli, uzun bir elbise giymiş, başına da aynı renk bir başörtüsü takmış, esmer bir kızdı. Bu tür giysileri Mısır'da yüzlerce kez görmüştüm. İkisi birkaç metre ötede durmuş, bizi izliyorlardı. Işık bir anda kayboldu. Adamla kız bulanık, ardıl bir görüntü haline geldiler. Gözlerim karanlığa tekrar alıştığında ikisinin de ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Sadie endişeyle "Şey," dedi, "onları siz de gördünüz mü?"

Babam telaşla bizi taksiye doğru götürerek "Hemen arabaya binin," dedi. "Vaktimiz daralıyor."

İşte bundan sonra babam iyice içine kapandı.

Arkasına bakarak "Burada konuşamayız," dedi. Bizi müzeye beş dakikada götürdüğü takdirde şoföre fazladan on sterlin daha vereceğini söyledi. Şoför de elinden geleni yapmaya başladı.

"Baba, nehir kenarındaki o iki kişi..." diyecek oldum.

"Bir de şu diğer adam, Amos," dedi Sadie. "Onlar Mısır polis teşkilatından falan mı?"

"Bakın," dedi babam, "bu gece yardımınıza ihtiyacım olacak. Bunun zor olduğunu biliyorum ama ikinizin de sabırlı olması gerek. Müzeye gider gitmez her şeyi açıklayacağım. Her şey yoluna girecek, merak etmeyin."

Sadie ısrarla "Nasıl yani? Ne yoluna girecek?" diye sordu. Babam sırf üzgün değil, oldukça da pişman görünüyordu. Sadie'nin, anneannemle dedemin babamı annemin ölümünden sorumlu tuttuklarını söylediğini hatırlayınca ürperdim. Babam bundan söz ediyor olamazdı, değil mi?

Taksi, Great Russell Sokağı'na saptı ve müzenin ana kapısının önünde fren yaparak durdu.

"Beni takip edin," dedi babam. "Müze müdürüyle karşılaştığımızda normal davranın."

İçimden Sadie'nin asla normal davranmadığını düşünüyordum ama bir şey dememeye karar verdim.

Arabadan indik. Babam şoföre ücretini öderken bagajdan valizlerimizi aldık. Derken, babam tuhaf bir şey yaptı. Arabanın arka koltuğuna bir şeyler fırlattı. Bunlar taşa benziyordu ama hava epey karanlıktı, emin olamadım, şoföre "Arabayı sürmeye devam et," dedi. "Bizi Chelsea'ye götür."

Arabadan inmiş olduğumuz için babamın söylediği şey bana anlamsız geldi. Ama şoför hızla yola koyuldu. Önce babama sonra taksiye baktım. Araba köşeyi dönmeden önce arabanın arka koltuğunda üç kişi gördüm. Bir adam ve iki çocuk!

Gözlerimi kırpıştırdım. Şoförün kaşla göz arasında yeni müşteriler almış olması mümkün değildi. "Baba..."

Babam samimi bir tavırla "Londra'daki taksiler uzun süre boş kalmıyor," dedi. "Haydi, gelin çocuklar."

Sonra demir kapıdan içeri girdi. Sadie'yle ben bir an için ne yapacağımızı bilemedik.

"Carter, neler oluyor?"

Başımı salladım. "Bilmek istediğimden emin değilim," dedim.

"Eh, istersen burada soğukta bekleyebilirsin ama ben bir açıklama duyana kadar buradan gitmeyeceğim," dedi Sadie. Arkasını döndüğü gibi babamın peşine takıldı.

Şimdi o anı düşününce yapmam gerekenin oradan kaçmak olduğunu anlıyorum. Sadie'yi de kolundan tuttuğum gibi oradan mümkün olduğunca uzağa kaçırmalıydım. Ama bunu yapmak yerine peşinden gittim.

2. Noel Hediyemiz Bir Patlama

CARTER

British Museum'a daha önce gitmiştim. Aslında şunu hemen itiraf edeyim: O güne dek ancak 'inek' dediğimiz türden öğrenciler gibi çok fazla sayıda müzeye gitmişimi.

[Sadie arkamda durmuş, bana inek diyor. Teşekkürler, kardeşim.]

İler neyse, müze kapalıydı, ışıkları da yanmıyordu. Ama müze müdürüyle iki nöbetçi bizi ön basamaklarda bekliyorlardı.

"Dr. Kane!" Müdür ufak tefek, üstünde ucuz bir takım elbise olan bir adamdı. Ondan çok daha fazla saçı ve daha güzel dişleri olan mumyalar gördüğümü söyleyebilirim. Adam sanki babam bir rock yıldızıymış gibi hararetle elini sıktı. "İmhotep hakkında yazdığınız son yazı tek kelimeyle harikaydı!" dedi. "O büyüleri İngilizceye nasıl çe

virdiğinizi hala anlayamadım!"

Sadie "İmho... ne?" dedi bana dönüp.

"İmhotep," dedim. "Başrahip mimar. Bazıları bir büyücü olduğunu söyler. İlk basamaklı piramidi o tasarlamış. Bunları biliyorsun, değil mi?"

Sadie "Hayır, bilmiyordum," dedi. "Umurumda da değil. Ama söylediğin için teşekkürler."

Babam müze müdürüne bizi bir tatil günü ağırladığı için teşekkür etti. Sonra elini omzuma koyup "Dr. Martin, bunlar Carter ve Sadie," dedi.

"A, demek oğlunuz ve..." Müze müdürü tereddütle Sadie'ye baktı. "Ya, bu genç hanım kim?"

Babam "Kızım," diye yanıt verdi.

Dr. Martin boş boş babama baktı. İnsanlar ne kadar açık fikirli ya da nazik olduklarını düşünseler de tenlerimizin rengi nedeniyle Sadie'nin ailemizin bir üyesi olduğunu duyduklarında suratları allak bullak olabiliyor. Bundan nefret ediyorum ama yıllardır aynı tepkiyle karşılaştığım için de artık bu duruma çok şaşılmıyorum.

Müze müdürü tekrar gülümsedi. "Ha, tabii, doğru ya," dedi. "Bu taraftan buyurun Dr. Kane. Sizi ağırlamak benim için büyük bir şeref!"

Nöbetçiler kapıları ardımızdan kilitlediler. Valizlerimizi de elimizden aldılar. Nöbetçilerden biri babamın iş çantasını da alacak oldu. Babam asabi bir gülümsemeyle "Yok, o bende kalsın," dedi. Bizler müze müdürünün peşinden Büyük Avlu'ya çıkarken nöbetçiler bekleme oda-

sında kaldılar. Geceleyin burası epey tekinsiz görünüyordu. Camla kaplı, kubbe biçimindeki tavandan içeri cılız bir ışık sızıyor, duvarların üstüne kocaman örümcek ağlarını andıran gölgeler düşüyordu. Bembeyaz, mermer zemindeyse ayak seslerimiz yankılanıyordu.

İşte, taş burada," dedi babam.

Evet!" dedi müze müdürü. "Gerçi bundan ne tür yeni bir bilgi edinebileceğinizi hiç bilmiyorum. Bugüne dek bununla ilgili çok sayıda araştırma yapıldı. Ama tabii ki müzedeki en önemli eserlerden biri." " Tabii," dedi babam. "Ama sizi şaşırtabilirim." Sadie "Babam ne işler çeviriyor yine?" diye fısıldadı.Yanıt vermedim. Hangi taştan bahsettiklerini tahmin edebiliyordum ama babamın ne diye Noel gecesi taşı göstermek için bizi müzeye getirdiğini bilmiyordum.

Bize Kleopatra'nın İğnesi'nde söylemek üzere olduğu şeyi düşündüm. Belli ki anlatacakları annem ve öldüğü geceyle ilgiliydi. Peki, babam niye sanki orada gördüğümüz, iki kişi her an karşımıza çıkabilirmiş gibi etrafına bakınıp duruyordu? Ne de olsa bir müzedeydik, içeride bir sürü nöbetçi ve ileri teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi vardı. Bizi burada kimse rahatsız edemezdi. Daha doğrusu böyle bir şey olmayacağını umuyordum. Mısır bölümüne girmek için sola saptık. Duvarların önüne kocaman firavun ve tanrı heykelleri dizilmişti ama babam bunların önünde durmadan ilerledi ve odanın tam ortasında duran şeye doğru yöneldi.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Bu gerçeği... Öyle değil mi?"

"Ha, evet," dedi müdür. "Asıl taşı her zaman sergilemeyiz aslında. Bunu sizin görmeniz için bugünlük sergiye taşıdık. Bu, gerçek olanı."

Yaklaşık bir metre yüksekliğinde, altmış santim genişliğinde, koyu gri renkli bir taşın önünde duruyorduk. Taş bir tabanın üstünde ve camdan bir kutunun içinde duruyordu. Taşın düz yüzeyinin üstünde üç sıra gayet okunaklı bir yazı vardı. En üst sıra Antik Mısır dilindeydi, yani hiyeroglifle yazılmıştı. Orta sıradaysa... Babamın buna ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Bu, Demotik yazıydı. Yunanların Mısır'ı yönettiği zamandan kalmaydı. Mısır diline Yunancadan birçok sözcük geçmişti. Son sıraysa Yunancaydı.

"Rosetta Taşı," dedim.

"Bu bir bilgisayar programının ismi değil miydi?" diye sordu Sadie. Ona ne kadar aptal olduğunu söylemek istiyordum ama müdür asabi bir tavırla güldü. "Küçük hanım," dedi, "Rosetta Taşı hiyerogliflerin deşifre edilmesinde büyük bir rol oynamıştı! 1799 yılında, Napolyon'un ordusu tarafından keşfedilmişti ve..."

"Ha, tamam," dedi Sadie. "Şimdi hatırladım."

Bunu adamı susturmak için söylediğini biliyordum ama babam açıklama yapmaya koyuldu.

"Sadie, bu taş keşfedilene dek sıradan ölümlüler... Şey, yani asırlar boyunca kimse hiyeroglif yazısını okumayı

başaramamıştı," dedi. "Mısır'ın yazı dili tamamen unutulmuştu. Sonra Thomas Young adlı bir İngiliz, Rosetta Taşı'nın üstündeki üç dilin de aynı mesajı verdiğini ispatladı.Daha sonra da Champollion adlı bir Fransız araştırmalara devam edip hiyeroglif yazısını çözdü."

Sadie sakızını çiğneyip kayıtsızca "Peki ne yazıyor?" diye" sordu.

Babam omuzlarını silkti. "Aslında, önemli bir şey yazmıyor," dedi. "Mesaj sadece birkaç rahibin Kral Beşinci Ptolemaios'a yazdığı bir teşekkürden ibaret. Bu yazılar ilk yazıldığında, taş pek de önemli değildi. Ancak aradan asırlar geçtikçe güçlü bir sembol haline geldi. Bu taş, Antik Mısır'la modern dünya arasındaki belki de en önemli bağ.Önemini daha önceden fark etmeyerek büyük aptallık etmişim"

Babamın ne demek istediğini ne ben ne de müdür anlamıştı.

"Dr. Kane, iyi misiniz?" diye sordu müdür.

Babam derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Dr. Martin.Sadece yüksek sesle düşünüyordum. Acaba cam muhafazayı kaldırabilir miyiz? Bir de bana arşivden istediğim belgeleri getirebilir misiniz?"

Dr . Martin tabii anlamında başını salladı. Elindeki uzaktan kumandaya bir şifre girdi ve cam muhafazanın ön kısmı açıldı.

Dr. Martin "Belgeleri getirmem biraz vakit alabilir," dedi. "Sizin yerinizde başkası olsaydı taşın yanında asla

yalnız bırakamazdım. Ama özenli davranacağınızdan eminim." Sonra sanki haylaz birer çocukmuşuz gibi bana ve Sadie'ye baktı.

Babam "Dikkatli olacağımıza söz veririm," dedi.

Dr. Martin uzaklaştıktan sonra babam bize döndü. Gözlerinde çılgın bir ifade vardı. "Çocuklar, bu çok önemli," dedi. "Odadan çıkmanız gerek."

Sonra çantasını omzundan indirip fermuarını açtı. İçinden bir bisiklet zinciriyle asma kilit çıkardı. "Dr. Martin'in yanına gidin. Çalışma odası Büyük Avlu'nun sonunda, sol tarafta. İçeriye tek bir giriş var. Dr. Martin odasına girer girmez hemen zinciri ve kilidi kapı kollarına takın ve kilitleyin. Onu biraz oyalamamız gerek."

Sadie bir anda dikkat kesilmişti. "Onu içeri kilitlememizi mi istiyorsun? Harika!" dedi.

"Baba, neler oluyor?" diye sordum.

"Açıklama yapacak vakit yok," dedi babam. "Bu, tek şansımız olabilir. Geliyorlar."

"Kim geliyor?" diye sordu Sadie.

Babam, Sadie'nin omuzlarını tuttu. "Tatlım, seni seviyorum," dedi. "Özür dilerim... Birçok şey için özür dilerim ama şu anda bunları konuşamayız. Yapacağım şey işe yararsa her şey yoluna girecek. Hem de hepimiz için. Carter, sen cesur bir çocuksun. Bana güvenmelisin. Sakın Dr. Martin'i odasına kilitlemeyi unutmayın. Bu odaya da girmeyin!"

***

Müze müdürünün kapısını zincirleyip kilitlemek zor olmadı. Ama işimizi bitirir bitirmez Mısır galerisinden mavi renkli bir ışığın sızdığını gördük. Sanki babam içeri parıl parıl parıldayan, kocaman bir akvaryum koymuştu.

Sadie'yle göz göze geldik. "Babamın ne yaptığını biliyor musun?" dedi.

"Hayır," dedim. "Ama son zamanlarda çok tuhaf davranıyordu. Hep annemi düşünüyor. Annemin resmi..."

Daha fazla konuşmak istemedim. Neyse ki Sadie ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı.

"İş çantasının içinde ne var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana asla çantasını karıştırmamamı söyledi."

Sadie kaşlarını havaya kaldırdı. "Sen de hiç karıştırmadın, öyle mi? Aman tanrım, bu tam senin yapacağın bir şey Carter," dedi. "Cidden umutsuz vakasın."

Kendimi savunmak için bir şey söylemek istiyordum ama o sırada zemin büyük bir gümbürtüyle zangırdadı.

Sadie irkilip koluma yapıştı. "Babam bize oraya girmememizi söyledi," dedi. "Herhalde dediğini yapacaksın, değil mi?"

Aslında babamın dediği gayet mantıklıydı ama Sadie koridorda koşmaya başlamıştı. Bir anlık bir tereddütten sonra ben de peşinden koşmaya başladım.

Mısır galerisinin girişine vardığımızda olduğumuz yerde kalakaldık. Babam, Rosetta Taşı'nın karşısında duruyor

du. Sırtı bize dönüktü. Babamın durduğu yerde, zeminde mavi renkli bir halka parıldıyordu. Sanki zeminde gizli neon ışıkları vardı da birisi bunları yakmıştı.

Babam paltosunu yere fırlatmıştı. îş çantası ağzı açık bir biçimde ayaklarının dibinde duruyordu. Çantanın içinde altmış santim uzunluğunda, üstünde Mısır'la ilgili resimler bulunan ahşap bir kutu duruyordu.

"Elinde ne var?" diye fısıldadı Sadie. "Bumerang mı?"

Babam elini havaya kaldırınca elinde gerçekten de kavisli, beyaz renkli bir şey tuttuğunu gördüm. Bu, bir bumeranga benziyordu benzemesine ama bunu fırlatmak yerine Rosetta Taşı'na değdirdi. Sadie nefesini tuttu. Babam taşın üstüne bir şey yazıyordu. Bumerangın granit taşa değdiği yerlerde parıldayan, mavi renkli ışıklar beliriyordu. Bunlar, hiyeroglif yazısıydı.

Olanlar akıl alacak gibi değildi. Babam nasıl oluyordu da bir taşın üstüne bir değnekle parıldayan sözcükler yazabiliyordu? Ama gördüğüm şey gayet açıktı: Babam bir kutunun ve X harfinin üstüne koç boynuzları çizmişti.

Sadie *"Açıl,"* diye mırıldandı. Hayretle ona döndüm. Sadie sanki hiyeroglif yazıyı okumuş gibi konuşmuştu. Ama bu mümkün değildi. Yıllardır babamla oradan oraya gitmiş, biraz hiyeroglif yazısı okumayı öğrenmiştim. Bu gerçekten zor bir işti. Babam kollarını havaya kaldırıp

'Vo-siir, i-ez," dedi. Rosetta Taşı'nın yüzeyinde masmavi iki hiyeroglif sembolü daha parıldadı.

Hayretten donakalmıştım ama ilk sembolün ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, Mısır Mitolojisi'ndeki Ölüler Tanrısı'nın adıydı.

"Vo-siir," diye fısıldadım. Aslında, bu ismin hiç bu şekilde telaffuz edildiğini duymamıştım ama ne olduğunu biliyordum. "Osiris."

Sadie transa girmiş gibi "Gel, Osiris," dedi. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!" diye bağırdı. "Baba, sakın yapma!"

Babam şaşkınlıkla bize döndü. "Çocuklar..." dedi ama çok geç kalmıştı. Zemin zangırdamaya başladı. Mavi ışık, parlak beyaz bir renge büründü ve Rosetta Taşı patladı.

Kendime geldiğimde duyduğum ilk şey bir kahkahaydı. Meşum, sinsi bir kahkaha müzenin alarm sesine karışmıştı.

Üstümden sanki bir kamyon geçmiş gibiydi. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım. Rosetta Taşı'ndan fırlayan bir parça ağzıma girmişti. Taşı yere tükürdüm. Galeri yerle bir olmuştu. Zeminde yer yer alevler yanıyordu. Koskoca heykeller yere devrilmişti. Lahitler kaidelerinden ayrılıp yere düşmüştü. Rosetta Taşı'ndan kopan parçalar öyle şiddetle etrafa yayılmıştı ki sütunlara, duvarlara ve diğer galerilere yapışmıştı.

Sadie baygın vaziyette yanımda yatıyordu. Ama yaralanmış gibi bir hali yoktu. Onu omuzlarından sarstığımda "Aahh," diye inledi.

Önümüzde, kısa süre önce Rosetta Taşı'nın durduğu yerde, üstünden dumanlar tüten, parçalanmış bir taban duruyordu. Zemin, bir yıldız yağmuru biçiminde kapkara olmuştu. Sadece babamın etrafındaki mavi renkli halka hala duruyordu.

Babamın yüzü bize dönüktü ama sanki bize değil de başka bir şeye bakıyordu. Başı sıyrılmıştı, kanıyordu. Bumerangı sımsıkı tutmuştu.

Önce neye baktığını anlayamadım. Sonra tüm galeri o korkunç kahkahayla bir kez daha inledi. Kahkahanın tam önümden geldiğini fark ettim.

Babamla aramızda bir şey duruyordu. İlk önce bunun ne olduğunu anlamakta zorlandım. Görüntü sadece titrek bir ışıltı gibiydi. Ama daha dikkatli bakınca netlik kazanmaya başladı. Bu, bir adamın alevlerden oluşmuş görüntüsüydü.

Adam babamdan daha uzun boyluydu. Sesi içimi delip geçti.

"Aferin," dedi babama. "Aferin, Julius."

Babam titreyen bir sesle "Seni çağırmamıştım!" dedi. Bumerangı havaya kaldırdı ama adam tek parmağını havaya kaldırdı ve babamın elindeki değnek duvara fırlayıp paramparça oldu. "Beni kimse çağıramaz, Julius," diye mırıldandı adam. "Ama bir kapıyı açıyorsan içeri misafir-

lerin girmesine hazırlıklı olmalısın."

“Duat'a geri dön!" diye haykırdı babam. "Yüce Tanrı’nın gücü bende!"

Mavli adam muzip muzip "Ay, çok korktum," dedi. "O gücü nasıl kullanacağını bilsen dahi, ki bilmiyorsun, Yüce Tanrı benimle asla boy ölçüşemez. En güçlü tanrı benim, şimdi onunla aynı kaderi paylaşacaksın."

Hiçbir şey anlamamıştım ama babama yardım etmem gerektiğini biliyordum. Yakınıma fırlamış taşlardan birini almaya çalıştım ama korkudan elim uyuşmuştu. Ellerimi kımıldatamıyordum.

Babam bana *Dışarı çıkın,* der gibi baktı. Alevli adamı Sadie'yle oradan kaçabilmemiz için oyaladığını fark etlim

Sadie hala tam olarak kendine gelememişti. Onu sütunlardan birinin ardına, karanlığa doğru çekmeyi başardım. Sadie itiraz etmeye başlayınca da elimle ağzını kapattım. İşte, o anda kendine geldi. Neler olup bittiğini fark edince de bana karşı koymaktan vazgeçti.

Alarm çalıyordu. Galerinin kapılarının önünde alevler yanıyordu. Nöbetçiler geliyor olmalıydı ama bunun bize ne faydasının olacağını bilemiyordum.

Babam yere çömelip gözlerini düşmanından ayırmadan, üstünde resimler olan ahşap kutuyu açtı. Kutunun içinden cetvele benzer bir değnek çıkardı. Kendi kendine bir şeyin mırıldandı ve değnek bir anda onun boyunda, kocaman, ahşap bir asaya dönüştü. Sadie ciyaklar gibi bir ses

çıkardı. Gözlerimi babamdan ayıramıyordum ama işler gittikçe tuhaflaşıyordu.

Babam asayı alevli adamın ayaklarının dibine fırlatınca asa bir anda devasa boyutlarda bir yılana dönüştü. Yılan üç metre boyundaydı. Genişliğiyse benim kadar vardı. Bakır rengi pulları ve parıldayan kıpkırmızı gözleri vardı. Alevli adama saldırdı ama adam yılanı zahmetsizce boynundan yakalayıverdi. Adamın elleri aniden bembeyaz bir aleve dönüştü. Yılan yanıp kül olmuştu.

Alevli adam alaycı bir sesle "Bu çok eski bir numara, Julius," dedi.

Babam kaçmamızı ister gibi tekrar bakışlarını bize çevirdi. Bir yanım hala bunların gerçek olduğunu idrak etmekte zorlanıyordu. Belki de bayılmıştım ve bir kabus görüyordum. Yanımda duran Sadie eline kocaman bir taş aldı.

Babam alevli adamın dikkatini dağıtmak için "Kaç tane?" diye sordu. "Kaç tanesini serbest bıraktım?"

Adam sanki küçük bir çocuğa bir şey anlatırmış gibi, "Beşini de serbest bıraktın," dedi. "Beşimiz birbirimizden ayrılmayız, Julius. Bunu sen de biliyorsun. Çok yakında, daha da fazlasını kendim serbest bırakacağım. Hepsi de bana minnettar olacak. Beni tekrar kral yapacaklar."

"Şeytan Günleri," dedi babam. "Er ya da geç seni durdururlar."

Alevli adam güldü. "Hanedanın beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" dedi. "O bunaklar kendi aralarındaki anlaşmazlığı bile sona erdiremez. Şimdi, öykünün yeniden

yazılması gerek. Ama sen asla dinlemeyeceksin!"

Alevli adam elini salladı. Babamın ayaklarının altındaki mavi renkli halka kayboldu. Babam hemen iş çantasına atıldı ama çanta öteye fırladı.

Alevli adam "Elveda, Osiris," dedi. Elini bir kez daha sallayınca babamın etrafında parıldayan bir tabut belirdi.Tabut ilk önce şeffaftı ama gitgide katılaştı. Üstü mücevherlerle süslü bir Antik Mısır lahdine dönüştü. Babam benimle bir kez daha göz göze gelince lahit yere düşmeden, dudaklaklarını oynatarak sessizce *Kaçın!* dedi. Sonra lahit yere gömülmeye başladı. Sanki tüm zemine eriyip sıvıya dönüşmüştü.

"Baba!" diye bağırdım.

Sadie elindeki taşı fırlattı ama taş alevli adamın başının içinden geçti gitti.

Adam bize döndü. Bir an için dehşetli suratı alevlerin arasında belirdi. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamadım Sanki birisi iki farklı kafayı üst üste koymuştu. Biri neredeyse bir insanı andırıyordu: Solgun tenli, gaddar ve kırmızı gözlü bir suratı vardı. Diğeriyse koyu renkli bir puslu ve sipsivri dişleri olan bir hayvan gibiydi. Ne köpeğe, ne kurda, ne de aslana benziyordu. Bu tür bir hayvanı daha, önce hiç görmemiştim. Kıpkırmızı gözlerini bana dikliğinde öleceğimi anladım

Arkamda ayak sesleri duydum. Büyük Avlu'nun mermer zemininde birisi koşuyordu. Birileri etrafa talimatlar haykırıyordu. Nöbetçiler, belki de polis gelmişti. Ama bi-

zi asla kurtaramazlardı. Alevli adam üstümüze atıldı. Bana yaklaşmasına birkaç santim kala bir şey onu geriye fırlattı. Havada elektrik kıvılcımları oluştu. Boynumdaki tılsım fena halde ısınmıştı. Alevli adam bana dikkatle bakıp "Demek... *sensin*," dedi.

Bina bir kez daha zangırdadı. Odanın diğer ucunda, duvarın bir kısmı parlak bir ışık saçarak patladı. İki kişi duvarda oluşan oyuktan içeri girdi. Bunlar, Kleopatra'nın İğnesi'nde gördüğümüz adamla kızdı. Üstlerindeki giysileri savura savura, ellerinde asalarla bize doğru geliyorlardı.

Alevli adam hırladı. Son bir kez bana baktıktan sonra "Yakında, evlat," dedi.

Sonra tüm galeri bir alev topuna dönüşüp patladı. Korkunç bir ısı ciğerlerimdeki tüm havayı söküp aldı. Yere yığıldım. Hatırladığım son şey, keçisakallı adamla lacivert giysili kızın başımda dikildiğiydi. Nöbetçilerin galeriye doğru koşturduğunu, bağırıp çağırdıklarını duyabiliyordum. Kız yanıma çömelip kemerinde asılı duran ucu kıvrık hançeri çekti.

"Elimizi çabuk tutmalıyız," dedi adama.

"Henüz vakit gelmedi," dedi adam tereddütle. Fransız aksanıyla konuşuyordu. "Onları yok etmeden önce emin olmalıyız." Gözlerimi yumduğumu hatırlıyorum. Sonra kendimden geçmişim.

3. Kedimle Mahsur Kalıyorum

S
A
D
I
E

[Şu lanet olası mikrofonu bana versene.]

Merhaba, ben Sadie. Kardeşim öykü anlatmayı hiç beceremiyor. Kusura bakmayın. Ama artık öyküye ben devam edeceğime göre bir sorun yok. Nerede kalmıştık? Hah, patlamadan söz ediyorduk. Rosetta Taşı un ufak olmuştu. Bedeni alevlerle kaplı kötü bir adam vardı. Babamı bir lahde hapsetmişti. Ürkünç bir Fransız adam, eli hançerli Arap bir kız vardı. Biz de baygın vaziyette yerde yatıyorduk. Tamam.

Kendime geldiğimde, tahmin edebileceğiniz gibi her yer polis kaynıyordu. Beni ağabeyimin yanından aldılar. Ama hiç umurumda değildi, Carter canımı çok sıkar. Beni saatlerce müdürün odasına kapattılar. Evet, kapıyı da bizim bisiklet zinciri ve kilidiyle kilitlediler. Kahretsin. Olanlardan sonra fena halde dağılmıştım. Alevli bir ya-

ratığın saldırısına uğramıştım. Babamın bir lahde tıkılmasını ve lahdin zemine gömülmesini izlemiştim. Bunları polise de anlattım ama beni dinlemediler bile!

İşin en kötü yanı da sanki birisi enseme buz gibi minik minik iğneler batırıyormuş gibi, her yanımın buz kesmesiydi. Babamın, Rosetta Taşı'nın üstüne yazdığı mavi renkli, parlak sözcükleri gördüğümde ve bunların ne anlama geldiğini *bildiğimi* fark ettiğimde, her yanım titremeye başlamıştı. Acaba bu bir aile laneti falan mıydı? Sıkıcı Mısır öykülerini bilmek genetik miydi? Bendeki şansla her şey mümkün.

Ağzımda ekşi bir tat hissettiğimde, bir kadın polis nihayet beni müdürün odasından çıkardı. Bana hiç soru sormadı. Beni bir polis arabasına koyduğu gibi derhal eve götürdü. Eve gittiğimde bile anneannemle dedeme neler olup bittiğini anlatamadım. Kadın polis beni odama götürdü. Ben de beklemeye başladım. Bekledikçe bekledim.

Beklemekten hiç hoşlanmam.

Volta atmaya başladım. Odam ahım şahım bir oda değil. Çatı katında, içinde bir yataktan, çalışma masasından ve pencereden başka bir şey yok. O yüzden, yapacak pek bir şey yoktu. Çörek bacaklarıma sürtünüp kuyruğunu fırça gibi havaya dikti. Sanırım üstüme sinen müze kokusu hoşuna gitmemişti. Tıslayıp yatağın altına kaçtı.

"Sağ ol," diye mırıldandım.

Kapıyı açtım ama kadın polis kapımda nöbet tutuyordu.

"Dedektif az sonra yanına gelecek," dedi. "Lütfen

odandan çıkma."

Aşağıda neler olup bittiğini görebiliyordum. Dedem odada bir ileri, bir geri yürüyor, ellerini ovuşturuyordu. Carter'la dedektif, koltuğa oturmuş konuşuyorlardı. Ama ne konuştuklarını duyamıyordum.

Sevimli kadın polise "Tuvalete gidebilir miyim?" diye mıılum.

Hayır," deyip kapıyı suratıma kapattı. Tuvaleti havaya uçuracağımı falan düşünüyor olmalıydı. Bu ne ya.

iPod'umu alıp şarkıları gözden geçirmeye başladım. Hiçbir şey dinlemek istemedim. iPod'u tiksintiyle yatağımın üstüne fırlattım. Müzik dinleyemeyecek kadar kafam karışıksa bittim demektir. İlk olarak neden Carter'ın polisle konuştuğunu merak ettim. Bu haksızlıktı. Babamın bana verdiği kolyeyle oynamaya başladım. Bu sembolün ne anlama geldiğinden emin değildim. Carter'ınki bir gözü andırıyordu ama benimki bir melek ya da katil uzaylı robot biçimindeydi.

Acaba babam neden kolyenin bende olup olmadığını sormuştu? Tabii ki kolye hala bendeydi. Babamın bana verdiği tek hediye buydu. Çörek hariç tabii ama Çörek gibi huysuz bir kedinin iyi bir hediye olduğundan pek emin değilim doğrusu.

Babam beni terk ettiğinde altı yaşındaydım. Kolye ondan geriye kalan tek şeydi. İyi günlerde, kolyeye bakıp babamla geçirdiğim güzel günleri düşünürdüm. Kötü günlerdeyse (ki kötü günler daha fazla olurdu), kolyeyi yere fırlatıp üstünde tepinirdim. Babam yanımda olmadığı için lanetler okurdum. Bunları yapmak beni rahatlatıyordu. Terapiye gitmiş kadar oluyordum. Ama sonra kolyeyi tekrar boynuma takıyordum.

Müzede meydana gelen tuhaf olaylar sırasında, kolyenin *ısındığını* hissettim. Dalga geçmiyorum! Neredeyse boynumdan çıkaracaktım ama nedense beni koruduğu gibi bir hisse kapıldım.

Babam suratından hiç eksik olmayan o suçluluk ifadesiyle *Her şey yoluna girecek* demişti.

Eh, pek öyle olmadı baba. Fena halde çuvalladın!

Acaba ne yapmaya çalışıyordu? Her şeyin kötü bir rüya olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Parıldayan hiyeroglifler, yılan asası ve lahdin gerçek olmadığını ikna etmeye çalışıyordum kendimi. Ama öyle olmadığını biliyordum. En kötü kabuslarımda dahi alevli adamın suratı kadar dehşet verici bir şey göremezdim. Alevli adam Carter'a "Yakında, evlat," demişti. Sanki peşimizden gelecekmiş gibi söylemişti bunu. Bunu düşünmek bile ellerimin titremesine neden oldu. Aklımdan bir türlü çıkmayan diğer şeyler: neden Kleopatra'nın İğnesi'nde durduğumuz, babamın neden illa ki bunu görmemizi istediği, cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi görünmesi ve British Muse-

um'da yaptığı şeyin sanki annemle bir ilgisi varmış gibi davranması.

Etrafıma bakınırken gözlerim çalışma masama takıldı. *Hayır,* dedim içimden. *Bunu yapmayacağım.* Ama çalışma masama gidip çekmeceyi açtım. Birkaç eski dergiyi, şekerlemelerimi, okula teslim etmeyi unuttuğum bir yığın matematik ödevini ve arkadaşlarım Liz ve Emma'yla birlikte Camden Pazarı'nda komik komik şapkaları denerken çekilmiş birkaç fotoğrafı geriye ittim.Çekmecenin en gerisinde annemin bir fotoğrafı vardı.

Anneannemle dedemde annemin bir sürü fotoğrafı vardı. Koridordaki büfeyi ona ayırmışlardı. Annemin çocukken yaptığı resimler, eski karneleri, üniversiteden mezuniyet fotoğrafı, en sevdiği takıları... Hepsi burada duruyordu.Çılgınca bir şeydi bu. Onlar gibi geçmişte yaşamamaya kararlıydım. Annemi hayal meyal hatırlıyordum. Annemin öldüğü gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Ancak bir fotoğrafını kendime saklamıştım. Bu, ben bebekken annemle birlikte Los Angeles'taki evimizde çekilmiş bir fotoğraftı. Annem balkondaydı. Arkasında Pasifik Okyanusu görünüyordu. Kollarında da ileride bendeniz olacak tombul bir bebek duruyordu. Bebekken pek güzel değilmişim ama annem cidden çok güzelmiş. Üstünde bir şortlu eski püskü bir tişört olduğu halde harikulade görünüyor bu fotoğrafta. Gözleri masmavi. Sarı saçları ensesinde toplanmış. Teniyse pürüzsüz. Benimki ona kıyasla tam bir rezalet. İnsanlar hep ona benzediğimi söylerler ama nere-

de? Annem gibi olgun ve güzel olmak bir kenara, çenemdeki sivilceyi dahi yok etmeyi beceremiyorum.

[Kes sırıtmayı Carter.]

Bu fotoğraf beni büyülüyordu çünkü annemle birlikte geçirdiğim hayatı neredeyse hiç hatırlamıyordum. Ama bu fotoğrafı saklamamın asıl nedeni annemin tişörtünün üstündeki semboldü: Bu, Nil'in Anahtarı olarak da bilinen hayat sembollerinden biriydi: *Ankh*.

Ölmüş annemin tişörtünün üstünde bir hayat sembolü vardı. Bundan daha üzücü ne olabilir? Ama annem sanki bir sır biliyormuş gibi gülümsüyordu. Sanki babamla aralarında büyük bir sır vardı.

Aklımı bir şey kurcalamaya başladı. Babamla sokakta tartışan pardösülü adam *Per Ankh* ile ilgili bir şey söylemişti. Acaba hayat sembolü olan ankh'tan mı söz ediyordu. Eğer sözünü ettiği şey buysa, neden başında *per* sözcüğünü kullanmıştı? Acaba dediğini yanlış mı duymuştum, *her* ankh demiş olabilir miydi? *Per Ankh* sözcüklerini hiyeroglif dilinde görsem, sanki anlamını bilebilirmişim gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Annemin fotoğrafını yerine koydum. Elime bir kalem alıp eski ödevlerimden birinin arka sayfasını çevirdim. Acaba Per Ankh sözcüklerinin *resmini yapmaya* çalışsam

ne olurdu? Doğru sembolü çizebilir miydim? Tam çizmeye başlamak üzereydim ki odamın kapısı açıldı.

“Bayan Kane?"

Hızla arkama dönünce kalem yere düştü.

Bir dedektif kapıda durmuş, gülümseyerek bana bakıyordu."Ne yapıyorsunuz?"

"Matematik ödevi," diye yanıt verdim.

Odamın tavanı alçak olduğundan, dedektifin içeri girerken eğilmesi gerekmişti. Üstünde, ağarmış saçları ve solgun yüzüyle uyum içinde olan, açık renkli bir takım elbise vardı."Pekala Sadie, ben Baş Dedektif Williams. Biraz konuşalım mı? Otur istersen," dedi.

Oturmadım. O da oturmadı. Sanırım sözünü dinlememem sinirine dokunmuştu. Notre Dame'ın kamburu gibi dikilirken otoriter bir biçimde davranmak zordu tabii.

“Lütfen bana her şeyi anlat," dedi. "Baban seni evden aldıktan sonra neler oldu?"

“Müzedeki polislere her şeyi anlattım," dedim.

“Bir sakıncası yoksa tekrar anlat lütfen."

Ona her şeyi baştan anlattım. Neden anlatmayacaktım ki? Ona parıldayan harflerden ve yılan asasından bahsetikçe sol kaşı daha da havaya kalktı.

"Sadie, müthiş bir hayal gücün olduğunu söylemeliyim," dedi Dedektif Williams.

“Yalan söylemiyorum," dedim. "Bu arada kaşınız suratınızdan kaçmaya çalışıyor galiba."

Kendi kaşına bakmayı deneyip suratını buruşturdu.

"Bak Sadie, bu durumun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım. Babanın itibarını korumak istediğini biliyorum. Ama baban artık yok..."

"Babam yere gömülen bir lahdin içinde," dedim. "O *ölmedi."*

Dedektif Williams ellerini iki yana açıp "Sadie, çok üzgünüm," dedi. "Babanın bu işi neden yaptığını öğrenmek zorundayız."

"Hangi işi?"

Hafifçe öksürdii. "Baban paha biçilmez sanat eserlerini yok etti, bu sırada hayatını da kaybetti. Bunu neden yaptığını öğrenmek istiyoruz."

Ona baktım. "Babamın bir terörist olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedim. "Siz kafayı mı yediniz?"

"Babanın tanıdıklarına birkaç telefon açtık. Anladığım kadarıyla, annenin ölümünden sonra tuhaf davranmaya başlamış. İçine kapanmış, kendini işine vermiş. Mısır'da da fazla vakit geçirmeye başlamış."

"İyi de o bir Antik Mısır uzmanı!" dedim. "Şu anda aptalca sorular sormak yerine onu arıyor olmanız gerekiyor!"

Adamın beni gırtlaklamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Nedense yetişkinler benimle konuşurken sık sık böyle davranırlar. "Sadie," dedi, "Mısır'da Mısır sanat eserlerinin başka ülkelerin müzelerinde sergilenmesine karşı olan radikal gruplar var," dedi. "Bu kişiler babanla bağlantıya geçmiş olabilir. İçinde bulunduğu üzücü durum nedeniyle, babanı kolayca tuzağa düşünmüş olabi-

liler.Babanın bahsettiği herhangi bir kişi hatırlıyorsan…”

Hızla adamın yanından geçip pencerenin önüne gittim. O kadar öfkelenmiştim ki doğru dürüst düşünemiyordum. Babamın öldüğünü kabullenmek istemiyordum. Hayır,hayır,hayır. Bir terörist mi? Yok artık,daha neler!Neden yetişkinler bu kadar kalın kafalıydı?Her zaman “doğruyu söyle” derlerdi,doğruyu söylediğinizde de size inanmazlardı. O halde,doğruyu söylemenin ne faydası vardı?

Karanlık sokağa baktım. Müzede hissettiğim ürperti yine başlamıştı. Babamla daha önceden buluştuğumuz ölü ağacın olduğu yere dikkatle baktım. Sokak lambasının cılız ışığı altında,siyah pardösülü,yuvarlak çerçeveli gözlüklü ve fötr şapkalı adamın bana baktığını fark ettim. Bu, babamın Amos diye hitap ettiği adamdı.

Sanırım,gecenin bir yarsı,yabancı bir adamın odamın penceresine baktığını ve bu durumdan rahatsız olduğumu söyleyebilirdim. Ama adam sanki benim için endişeleniyormuş gibi bakıyordu. Hem o kadar tanıdıktı ki! Onun kim olduğunu hatırlayamamak beni deli ediyordu.

Arkamda dikilen Dedektif tekrar hafifçe öksürdü. “Sadie, müzeye yapılan saldırıyla ilgili olarak kimse seni suçlamıyor,” dedi. “Bu işe kendi rızanla karışmadığını biliyoruz.”

Ona döndüm. “Rızamla karışmadım mı?” dedim. “Müze müdürünü odasına kilitledim.”

Dedektifin kaşı tekrar havaya kalktı. “Öyle yapmış olabilirsin ama babanın niyetinin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.Ağabeyin de işin içinde mi?”

"Carter mı?" dedim alaycı bir tavırla. "Yapmayın!"

"Demek onu da korumaya niyetlisin. Onun öz ağabeyin olduğunu mu sanıyorsun?"

Adamın bunu sorduğuna inanamadım. Suratının ortasına bir tane yapıştırmak istedim. "Bu da ne demek?" dedim. "Sırf bana *benzemiyor* diye mi soruyorsunuz?"

Dedektif gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, öyle demek-"

"Ne demek istediğinizi gayet iyi *biliyorum*," dedim. "Tabii ki o öz ağabeyim!"

Dedektif Williams özür diler gibi ellerini havaya kaldırdı ama hala öfkeden burnumdan soluyordum. Carter beni gıcık ediyor olabilirdi ama insanlar kardeş olduğumuzu sorguladıklarında ya da babam bir aile olduğumuzu söylediğinde, sanki yanlış bir şey yapmışız gibi suratımıza bön bön baktıklarında beni daha fazla gıcık ediyorlardı, önce müzedeki salak Dr. Martin yapmıştı bunu, sonra da Dedektif Williams. Babam, Carter ve ben birlikteyken hep aynı şey oluyordu. Hem de *her* seferinde.

"Özür dilerim, Sadie," dedi Williams. "Sadece kimin masum, kimin suçlu olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bizimle işbirliği yaparsan her şey kolaylaşır. Bildiğin her şeyi anlat. Babanın dediği her şeyi, ismini söylediği her kişiyi bana da söylersen..."

Sırf Müfettiş'in tepkisini görmek için "Amos," dedim. "Babam Amos isimli bir adamla buluştu."

Dedektif Williams içini çekti. "Sadie, bu mümkün değil," dedi. "Bunu biliyor olmalısın. Amos ile daha bir saat

önce konuştuk. Kendisi şu anda New York'ta."

"O New York'ta falan değil!" dedim. "Tam..." Penceremin dışarı baktığımda Amos gitmişti. Hep böyle oluyordu zaten.

"Bu imkansız," dedim.

Dedektif "Ben de onu diyorum ya," dedi.

'Ama o buradaydı!" diye bağırdım. "*Kim* o? Babamın iş arkadaşlarından biri mi? Onu neden aradınız?"

"Sadie, lütfen, artık oyun oynamaktan vazgeç."

"Oyun oynamak mı?

Dedektif bir süre dikkatle beni süzdü, sonra sanki bir kara vermiş gibi dudaklarını büktü. "Carter bize olanları anlattı," dedi. "Bunu söyleyerek seni üzmek istemedim ama ağabeyin bize her şeyi açık açık anlattı. Artık babanı korumanın faydasız olduğunu biliyor. Sen de bize yardım edersen hiçbir şeyle suçlanmayacaksın."

Sesimin ta aşağı kattan duyulduğunu umarak "Çocuklara yalan söylememelisiniz!" diye bağırdım. "Carter asla babamın aleyhinde konuşmaz! Bunu ben de yapmam!"

Dedektif hiç de utanmış gibi değildi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle düşündüğün için üzüldüm Sadie," dedi. "Artık aşağı kata insek iyi olacak. Bundan sonra olacakları anneannen ve dedenle görüşmeliyim.'"

4. Pek de Yabancı Olmayan Biri Bizi Kaçırıyor

SADIE

Aile buluşmalarına bayılırım. Noel süsleriyle bezeli şömineyle, sıcacık demlenmiş çayla ve sizi tutuklamaya hazır Londra Dedektif Masası'ndan gelen polislerle evde gerçekten samimi bir ortam olur.

Carter koltuğa çökmüş, babamın iş çantasıyla oynuyordu. Polisin çantaya neden el koymadığını merak ettim. Aslında çanta kanıt olabilirdi ama nedense dedektif bu detayı atlamıştı.

Carter berbat görünüyordu; daha doğrusu, her zamankinden daha berbat görünüyordu. Düşünsenize, ağabeyim bugüne dek hiç doğru dürüst bir okula gitmemişti ve ufak bir profesör gibi giyinirdi. Üstünde hep haki renkli bir pantolon, ütülü bir gömlek ve mokasen ayakkabılar olur. Çirkin değildir aslında. Boyu uzun sayılır, kilosu normal sınırlarda, saçları da fena sayılmaz. Gözlerini babamdan

almış.Arkadaşlarım Liz ve Emma onun fotoğrafını görünce, *çok yakışıklı* olduğunu söylemişlerdi. Bunu duymak pek hoşuma gitmemişti, çünkü a) Carter benim ağabeyim; b) arkadaşlarım biraz kaçık. Söz konusu giyinmek olunca Carter'ın dünyadan haberi yoktur.

[Bana öyle bakma, Carter. Bunun doğru olduğunu sende biliyorsun.]

Her neyse, Carter'ın üstüne fazla gitmemem gerektiğini biliyordum. Babamın ortadan kayboluşu onu benden daha çok etkilemişti. Anneannemle dedem yanına oturmuşlardı. Epey endişeli görünüyorlardı. Masada üstünden buharlar tüten bir demlikle bir tabak dolusu kurabiye vardı ama kimsenin bir şey yiyip içtiği yoktu. Dedektif Williams boş olan tek sandalyeye oturmamı söyledi. Sonra sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi şöminenin önünde volta atmaya başladı. Kapıda iki polis bekliyordu.Biri daha önceden gördüğüm kadın polisti, diğeri de gözünü kurabiyelerden ayırmayan, iri yarı bir erkek polis. . Dedektif Williams "Bay ve Bayan Faust," dedi, "ne yazık ki karşımızda işbirliğine yanaşmayan iki çocuk var."

Anneannem elbisesinin eteğiyle oynuyordu. Onun annemin annesi olduğuna inanmak çok güç. Anneannem narin yapılı ve solgun tenli bir kadındır. Hiçbir albenisi yoktur. Oysa fotoğraflardan görebildiğim kadarıyla annem mutlu ve hayat dolu bir kadınmış. Anneannem "Onlar daha çocuk," dedi. "Onları suçlayacak haliniz yok ya?"

Dedem "*Pöh*/" dedi. "Bu dediğiniz çok saçma dedektif.

Çocuklar olanlardan sorumlu tutulamazlar!"

Dedem eski bir ragbi oyuncusu. Kolları kütük gibidir. Göbeği gömleğinden dışarı taşar, gözleri de sanki birisi suratının ortasına yumruk atmış gibi çöküktür. Şey, aslında babam yıllar önce bir keresinde ona yumruk atmıştı ama bu başka bir hikaye. Yani dedem epey ürkütücüdür. Genellikle insanlar ona dalaşmazlar ama dedektif ondan pek de etkilenmiş gibi değildi.

"Bay Faust," dedi, "sizce gazeteler yarın sabah nasıl manşet atacaklar? *British Muséum'a saldırı, Rosetta Taşı yok edildi.* Damadınız-"

"Eski damadım," dedi dedem hemen.

"Büyük bir ihtimalle patlamada hayatını kaybetti ya da kaçtı. Ama fark etmez-"

"O kaçmadı!" diye bağırdım.

"Nerede olduğunu öğrenmemiz gerek," dedi dedektif. "Torunlarınız, yani olayın tek görgü tanıkları da bana gerçeği anlatmamakta inat ediyorlar."

"Ama biz her şeyi olduğu gibi *anlattık*," dedi Carter. "Babam ölmedi. Lahitle birlikte yere gömüldü."

Williams, *İşte, gördünüz mü?* der gibi dedeme baktı. Sonra Carter'a döndü. "Bak delikanlı, baban bir suç işledi. Tüm bunlarla uğraşmanız için de geride sizi bıraktı."

"Bu doğru değil!" diye bağırdım. Sesim öfkeden titriyordu. Babamın bizi kasten polisin eline teslim edeceğine bir saniye bile inanamazdım. Ama beni yıllar önce terk etmişti tabii. Daha önce de dediğim gibi, bu içimi acıtan ve

hassas bir konuydu.

Anneannem "Canım, lütfen," dedi. "Dedektif sadece işini yapmaya çalışıyor."

“Ama iyi yapamıyor!" dedim.

“Haydi, hep birlikte birer fincan çay içelim," dedi anneannem

“Carter'la ben bir ağızdan "Hayır!" diye bağırdık. Anneannem koltuğa çökünce kendimi biraz kötü hissettim.

Dedektif bana dönüp "Sizi bu işten sorumlu tutabiliriz," dedi.Bunu yapabiliriz ve..."

Derken olduğu yerde dona kaldı. Birkaç kez sanki ne yaptığını unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Dedem "Şey, dedektif, iyi misiniz?" diye sordu.

Dedektif sanki bir rüyadaymış gibi "Evet..." dedi. Elini cebine sokup mavi renkli bir şey çıkardı. Bu bir Amerikan pasaportortuydu. Pasaportu Carter'ın kucağına fırlattı.

"Sınır dışı edileceksin," dedi. "Yirmi dört saat içinde ülkeden ayrılacaksın. İleride seni tekrar sorguya çekmek istersek FBI seninle temasa geçecek." Carter'ın ağzı hayretten açık kalmıştı. Bana baktığında bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu fark eden tek kişinin ben olmadığını anladım. Adam bir anda yapacağı şeyden caymıştı. Az önce bizi tutuklamak üzereydi. Bunu yapacağından emindim. Sonra aniden Carter'ı sınır dışı etmeye karar vermişti! Kapıdaki polisler bile hayretler içindeydi.

Kadın polis "Efendim," dedi. "Emin misiniz?"

"Sessiz ol, Linley. Siz gidebilirsiniz."

Dedektif eliyle onları kışkışlayana dek polisler tereddütle orada dikildiler. Sonra odadan çıktılar, kapıyı da kapattılar.

"Bir dakika," dedi Carter. "Babam ortada yok ama siz benim İngiltere'den ayrılmamı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Baban ya öldü ya da kaçtı evlat," dedi dedektif. "Seni sınır dışı etmek en iyi seçenek. Her şey ayarlandı."

"Kim tarafından?" diye sordu dedem. "Buna kim izin verdi?"

"Şey..." Dedektifin suratında yine o boş ifade belirdi.

"Yetkili otoriteler," dedi. "İnan bu hapse girmenden çok daha iyi."

Carter konuşamayacak kadar üzgündü. Onu teselli edemeden dedektif bana döndü. "Siz de küçük hanım."

Yani, kafama bir çekiç indirseydi daha iyi olurdu!

"*Beni de mi* sınır dışı ediyorsunuz?" dedim hayretle. "Ben bu ülkede yaşıyorum!"

"Ama Amerikan vatandaşısın. Bu şartlar altında en iyisi ülkene geri dönmen."

Adama bakakaldım. Daha önce buradan başka bir yerde yaşamamıştım. Okul arkadaşlarım, odam, bildiğim her şey buradaydı! "Peki, nereye gideceğim?"

"Dedektif, bu haksızlık," dedi anneannem titreyen bir sesle. "Bunu yaptığınıza-"

"Size vedalaşmanız için biraz süre vereyim," dedi dedektif. Sonra sanki kendi dediklerine şaşmış gibi "Ben, ben de gitsem iyi olacak," dedi.

Dedeklif de yaptığının saçma bir şey olduğunu fark etmişti ama kapıya yöneldi. Kapıyı açtıktan sonra neredeyse oturduğum sandalyeden düşecektim. Çünkü siyahlı adam, yani Amos kapının önünde duruyordu. Pardösüsünü çıkarmış, şapkası da elinde olmalıydı. Ama çizgili takım elbisesiyle yuvarlak çerçeveli gözlükleri aynıydı. Örgülü saçlarına altın renkli boncuklar takmıştı. Dedektifin bir şey söyleyeceğini ya da şaşıracağını sandım ama dedektif onu görmemiş gibiydi. Amos'un yanından geçip karanlığa karıştı.

Amos içeri girip kapıyı kapattı. Anneannemle dedem ayağa kalktılar.

Dedem "Sen!" diye kükredi. "Tahmin etmeliydim. Daha genç olsaydım seni bir yumrukta yere sererdim."

"Merhaba Bay ve Bayan Faust," dedi Amos. Carter'la bana işleri yoluna koyacakmış gibi baktı. "Konuşmamız gerek."

Amos sakin bir tavırla içeri girdi. Koltuğa yerleşip kendini bir fincan çay koydu. Eline bir bisküvi alıp yemeye haşladı. Çok tehlikeli bir şey yapıyordu çünkü anneannemin kurabiyeleri felakettir.

Dedemin kafasının patlayacağını sandım. Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Amos'un arkasına geçip sanki ona vuracakmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Ama Amos hiç oralı olmayıp bisküviyi yemeye devam etti.

Bize dönüp "Lütfen oturun," dedi. Çok tuhaf bir şey ol-

du. Sanki hepimiz ondan gelecek talimatı bekliyorduk, dedem ellerini aşağı indirip koltuğa yöneldi. Tiksintiyle içini çekip Amos'un yanına oturdu.

Amos çayından bir yudum alıp suratını ekşiterek bana baktı. İçimden *Haksızlık,* diye geçirdim. Olan onca şeyden sonra bile *çok kötü* görünüyor olamazdım. Sonra Carter'a bakıp bir şeyler homurdandı.

"Zamanlama berbat," diye mırıldandı. "Ama başka yolu yok. Benimle gelmeleri gerek."

"Pardon?" dedim. "Suratında bisküvi kırıntıları olan yabancı bir adamla hiçbir yere gidemem!"

Suratında gerçekten de kırıntılar vardı ama gördüğüm kadarıyla bu hiç umurunda değildi. Elini suratına götürüp temizleme zahmetine dahi girmedi.

"Ben yabancı değilim Sadie," dedi. "Beni hatırlamıyor musun?"

Amos'un beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşması çok sinir bozucuydu. Onu tanıyor olmalıymışım gibi hissediyordum. Carter'a baktım ama o da en az benim kadar şaşkındı.

Anneannem titreyerek "Olmaz Amos," dedi. "Sadie'yi alamazsın. Bir anlaşma yapmıştık."

"Evet ama Julius anlaşmamızı bu gece bozdu," dedi Amos. "Artık Sadie'ye göz kulak olamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Olanlardan sonra bu mümkün değil. Tek şansları benimle gelmek."

"Neden seninle gelecekmişiz?" diye sordu Carter. "Babamla

tartıştınız!"

Amos, Carter'ın kucağında duran çantaya baktı. "Bakıyorum da babanın iş çantasını almışsın," dedi. "Güzel. Ona ihtiyacın olacak. Tartışmaya gelince, Julius'la ben sık sık kavga ederiz. Fark etmemiş olabilirsin Carter ama babanın fevri bir şey yapmasını *engellemeye* çalışıyordum. Beni dinlemiş olsaydı hiçbirimiz bu durumda olmazdık."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama dedem ne dediğini anlamış gibiydi.

"Sen ve batıl inançların!" dedi. "Sana bu saçmalıkları bırakmak istemediğimizi söylemiştik!"

Amos arka verandayı işaret etti. Cam kapıların ardından, Thames Nehri'ne yansıyan ışıkları görebiliyorduk. Binaların ne kadar eski olduğunu görmediğinizde gece manzarası harikaydı.

"Batıl inanç, öyle mi?" dedi Amos. "Neden nehrin doğu yakasında oturuyorsun peki?"

Dedemin suratı daha da kızardı. "Bu, Ruby'nin fikriydi dedi. "Burada güvende olacağımıza inanıyordu. Ama pek, çok konuda yanıldı, değil mi? Her şeyden önce Julius'a ve sana güvendi!"

Amos ona hiç aldırış etmiyordu. Üstünden başından tuhaf bir koku yayılıyordu. Covent Garden'da satılan tuhaf baharatlar, reçine ve kehribar gibi kokuyordu. Amos çayını indirip anneannemin gözlerinin içine baktı. "Bayan Faust, neyin başladığı biliyorsunuz. Bence polis için değil

de başka şeyler için endişelenmelisiniz."

Anneannem yutkundu. "Sendin," dedi. "Dedektifin fikrini değiştiren sendin. Sadie'yi sınır dışı etme fikrini sen soktun kafasına."

"Ya öyle olacaktı ya da çocuklar tutuklanacaktı," dedi Amos.

"Bir dakika," dedim. "Dedektif Williams'in fikrini mi değiştirdin? Nasıl?"

Amos omuzlarını silkti. "Kalıcı olarak değil canım," dedi. "Aslında, bir saat içinde New York'a girsek iyi olacak yoksa Williams sizi neden serbest bıraktığını düşünmeye başlayacak."

Carter katıla katıla gülmeye başladı. "Londra'dan New York'a bir saat içinde gitmek imkansız," dedi. "En hızlı uçakla bile-"

"Hayır," dedi Amos. "Uçakla gitmeyeceğiz." Sonra sanki anlaşmışlar gibi anneanneme döndü. "Bayan Faust, Carter'la Sadie'nin güvende olabilmesi için tek şansımız bu," dedi. "Bunu siz de biliyorsunuz. Onları Brooklyn'deki malikaneye götüreceğim. Onları ancak orada koruyabilirim."

"Brooklyn'de bir malikanen mi var?" diye sordu Carter.

Amos muzip muzip güldü. "Aile malikanesi demek daha doğru olacak. Orada güvende olacaksınız."

"Ama babamız-"

"Ona şu anda yardım etmemiz mümkün değil," dedi

Amos hüzünle. "Özür dilerim Carter. Sonra açıklarım. Ama Julius sizin güvende olmanızı isterdi. O yüzden de hemen yola koyulmalıyız. Ne yazık ki tek şansınız benim."

Amos'un bu sözleri beni allak bullak etti. Carter, anneannemle dedeme baktı. Kasvetli bir edayla başını salladı. Onların onu istemediklerini biliyordu. Çünkü onlara babamızı anımsatıyordu. İnsanın torununu yanına almaması için bu çok tuhaf bir neden doğrusu. Ama onlar böyleydi işte.

"Carter istediğini yapabilir," dedim. "Ama ben burada yaşıyorum. Yabancı bir adamla birlikte New York'a gidecek değilim, değil mi?"

Bana destek olması için anneanneme baktım ama bakışlarını dantel fiskos örtüsüne dikmişti.

"Dede…"

Ama o da bana bakmaktan çekiniyordu. Amos'a döndü. "Onları ülkeden çıkarabilir misin?"

"Bir dakika!" diye bağırdım.

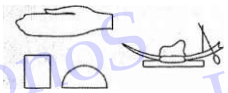
Amos ayağa kalkıp ceketinin üstündeki kırıntıları silkeledi. Sonra verandanın kapısına doğru gidip nehir manzarasına baktı. "Polis çok geçmeden burada olur. Onlara ne isterseniz söyleyebilirsiniz. Bizi bulamazlar."

"Bizi kaçıracak mısın?" dedim şaşkınlıkla. Carter'a baktım. "Buna inanabiliyor musun?"

Carter çantayı koluna astı. Sonra gitmeye hazırmış gibi beklemeye koyuldu. Belki de sadece bu evden çıkıp git

mek istiyordu. "New York'a bir saatte gitmeyi nasıl düşünüyorsun?" diye sordu Amos'a. "Uçakla gitmeyeceğimizi söylemiştin."

"Evet," dedi Amos. Parmağını buğulu pencereye koyup bir başka kahrolası hiyeroglif çizdi.

"Bir gemi," dedim. Sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Ama hiyeroglif yazısını okumayı bilmiyordum ki!

Amos yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Sen nasıl-"

"E, şu şekil bir gemiye benziyor," dedim. "Ama New York'a gemiyle gidemeyiz. Bu çok saçma."

Derken Carter "Bak!" diye bağırdı.

Hemen yanına koştum. Rıhtıma bir gemi yanaşmıştı. Ama bu kesinlikle öyle sıradan bir gemi değildi. Antik Mısır'da kullanılan türden, sazlıktan yapılmış gemilerdendi. Pruva tarafında iki tane kocaman meşale yanıyordu, kıç tarafındaysa büyük bir dümen vardı. Amos'unki gibi kara pardösülü ve şapkalı bir adam da dümenin başındaydı.

İtiraf etmeliyim ki hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemedim.

"Brooklyn'e bununla mı gideceğiz yani?" dedi Carter.

"Vakit kaybetmeyelim," diye yanıt verdi Amos.

Hızla anneanneme döndüm. "Anneanne, lütfen!" de-

dim.

Anneannem yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. “Bu senin iyiliğin için canım," dedi. "Çörek'i de yanında götürmelisin,"

“Evet," dedi Amos. "Kediyi unutmayalım." Sonra merdivenlere yöneldi. Minik bir leoparı andıran Çörek sanki gideceğimizi anlamış gibi hemen kollarıma atladı. Oysa asla böyle davranmaz.

Amos'a "Kimsin sen?" diye sordum. Onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu sorunun yanıtını mutlaka öğrenmek istiyordum. "Elimizi kolumuzu sallaya sallaya yabancı bir adamla birlikte gidemeyiz," dedim. Amos bana bakıp gülümsedi ve "Yabancı değilim ki," dedi Aileden biriyim."

Bu anda gülümseyen suratının *Doğum günü kutlu olsun Sadie,* dediğini hatırladım. Ama bu hatıra o kadar eski bir zamandı ki neredeyse unutmuştum. 'Amca?" dedim tereddütle.

"Evet Sadie," dedi. "Ben babanın kardeşiyim. Haydi, artık gidelim. Yolumuz uzun."

5. Maymunla Tanışıyoruz

C

A

R

T

E

R

Selam, ben Carter. Kusura bakmayın. Bir süreliğine kayıt işine ara verdik. Neyse, bunun nedenini daha sonra anlatırız.

Sadie size Londra'dan nasıl ayrıldığımızı anlatıyordu, değil mi?

Neyse, Amos'la birlikte rıhtıma yanaşmış olan tuhaf gemiye gittik. Babamın iş çantasına sıkı sıkıya yapışmıştım. Babamın kaybolduğuna hala inanamıyordum. Londra'dan onsuz ayrılmaktan da suçluluk duyuyordum ama Amos'a bir konuda inanıyordum. O an babamıza yardım etmemiz imkansızdı. Amos'a güvenmiyordum ama babamın başına ne geldiğini öğrenmek için onunla gitmem gerektiğini düşünüyordum. Neler olup bittiğini bilen tek kişi o gibiydi.

Amos sazlık gemiye atladı. Sadie de hemen peşinden gemiye çıktı. Bense tereddütle olduğum yerde dikildim.

bunun gibi gemileri daha önce Nil Nehri'nde görmüştüm ve asla sağlam olduklarını düşünmemiştim.

Gemi resmen sazlıktan yapılmıştı. Kocaman, yüzen bir kilimi andırıyordu. Pruva tarafındaki meşaleler gözümü korkutmuştu çünkü batmasak bile yanabilirdik. Kıç tarafında, üstünde Amos'un kara pardösüsünü ve şapkasını giymiş ufak tefek bir adam duruyordu. Şapkayı kafasının üstüne iyice oturtmuştu. Suratını seçemiyordum. Elleri ve kolları, üstüne büyük gelen pardösünün içinde adeta kaybolmuştu.

"Bu gemi nasıl gidecek?" diye sordum. "Yelkenleri yok."

Amos bana elini uzatıp "Gidecek, merak etme," dedi.

Serin bir geceydi ama gemiye adım atar atmaz içimin ısındığını hissettim. Sanki meşalelerden koruyucu bir sıcaklık yayılıyordu. Geminin tam ortasında samandan yapılmış bir kulübe vardı. Çörek, Sadie'nin kucağından inmeden kulübeyi koklayıp tısladı.

"İçeri girip oturun," dedi Amos. "Yolculuk sizi bir parça sarsabilir."

"Yok, ayakta durmayı tercih ederim," dedi Sadie. Sonra dümenin başındaki ufak tefek adamı işaret ederek "O kim?" diye sordu.

Amos soruyu duymazdan geldi. "Sıkı tutunun!" Dümenciye başıyla işaret verdi ve gemi öne doğru atıldı.

O anda nasıl hissettiğimi anlatmam çok zor. Hani bir hız trenine bindiğinizde ve metrelerce yüksekten aşağı

kaymaya başladığınızda mideniz alt üst olur ya? Hissettiğim şey buna benziyordu ama ne bir hız trenindeydik ne de metrelerce yüksekte. Gemi inanılmaz bir hızla yol alıyordu. Ansızın şehrin ışıkları bulanıklaştı ve koyu bir pusun içine girdik. Karanlıkta kulağıma tuhaf sesler çalındı. Sanki birileri hırlıyor, tıslıyor, çığlık atıyor ve bilmediğim dillerde fısıldıyordu.

Midem fena halde bulanmaya başladı. Sesler gitgide arttı. Kendimi tutamayıp ben de çığlık atmaya başladım. Sonra gemi aniden yavaşladı. Sesler dindi ve pus ortadan kayboldu. Şehrin ışıkları öncekinden de parlak görünüyordu.

Tam tepemizde Londra'daki tüm köprülerden daha yüksek bir köprü vardı. Midemdeki bulantı yavaş yavaş dinmeye başladı. Sola bakınca tanıdık bir manzarayla karşılaştım: Chrysler ve Empire State Binası.

"İmkansız," dedim. "Burası New York!"

Sadie de en az benim kadar şaşkındı. Beti benzi atmıştı. Çörek hala kucağındaydı ama kedinin gözleri kapalıydı. Mırlıyor gibiydi. "Olamaz," dedi Sadie. "Yola çıkalı daha birkaç dakika oldu."

Ama oradaydık. Doğu Nehri'nde, tam Williamsburg Köprüsü'nün altında ilerliyorduk. Nehrin Brooklyn yakasında, ulak bir iskeleye yanaştık. Önümüzde metal atıklar ve eski püskü inşaat malzemeleriyle dolu bir alan duruyordu. Bu alanın tam ortasında, suyun hemen kenarında da kepenkleri çekilmiş, duvarları grafitiyle kaplı kocaman

Bir fabrika deposu vardı.

"Bu bir malikane değil," dedi Sadie. Kız kardeşim çok zekidir. Her şeyi şıp diye anlar!

Amos binanın tepesini işaret edip "Bir daha bak istersen ' dedi.

'Na-nasıl?" Konuşamıyordum. Bunu neden daha önce göremediğimi bilmiyordum ama gözlerimin önündeydi şimdi. Beş katlı bir malikane, deponun çatısının tepesinde yükseliyordu. Tıpkı birkaç katlı bir pastayı andırıyordu. “Orada bir malikane olması imkansız!" dedim.

"Uzun hikaye," dedi Amos. "Tek söyleyebileceğim, bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer bulmamız gerektiğiydi."

"Burası doğu yakası mı?" diye sordu Sadie. "Londra'da anneannemle dedemin de doğu yakasında yaşadığından bahsetmiştin."

Amos gülümsedi. "Evet. Çok güzel, Sadie," dedi. "Eski zamanlarda, Nil Nehri'nin doğu yakası hayatı temsil ederdi.Güneş hep buradan doğardı. Ölülerse nehrin batı yakasına gömülürdü. Batı yakasının kişiye kötü şans getirdiğini ve orada yaşanmaması gerektiğine inanılırdı. Bu bizler arasında hala yaygın bir inanıştır."

"Bizler mi?" dedim ama Sadie hemen bir başka soru patlattı.

"Yani, Manhattan'da yaşayamaz mısın?" dedi.

Amos, Empire State Binası'na bakıp kaşlarını çattı. Manhattan'ın çok sorunu var," dedi. "Orada başka tanrı-

lar yaşar. Onların işine karışmasak iyi olur."

"Diğer *neler?*" diye sordu Sadie.

"Boş ver." Amos dümencinin yanına gitti. Adamın üstündeki pardösüyü ve şapkayı aldı. Pardösünün altında kimse yoktu. Yani ortada dümenci falan yoktu. Amos fötr şapkasını takıp pardösüyü koluna aldı. Sonra deponun yanından kıvrıla kıvrıla malikaneye giden metal merdivenlere doğru elini salladı.

"Herkes karaya," dedi. "Artık Yirmi Birinci Nom'dayız."

Amos'un peşinden merdivenlerden çıkarken "Cüce manasına gelen nom mu?" dedim. "Hani, şu minik öfkeli yaratıklardan mı söz ediyorsun?"

"Yok canım!" dedi Amos. "O nomlardan nefret ederim. Berbat kokarlar."

"Ama az önce-"

"Nom dedim. Nom, yerleşim bölgelerine verilen bir isimdir. Eksi Mısır kırk iki ile ayrılmıştı. Bugün daha farklı bir sistem kullanılıyor. Biz bu sistemi tüm dünyaya uyguladık. Dünya tamı tamına üç yüz altmış noma ayrılmıştır. Elbette ki Mısır ilk nomdur. New York ise Yirmi Birinci Nom."

Sadie bana bakıp gözlerini devirdi. Amos'un bir zırdeli olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Amos ona bakmadan "Hayır Sadie," dedi. "Deli falan değilim. Daha öğrenmen gereken çok şey var."

Merdivenlerin tepesine çıktık. Malikaneye baktığımda

ne gördüğümü tam olarak anlayamadım. Bina en az 20 metre yüksekliğindeydi. Koca koca kireçtaşlarından ve çelik çerçeveli pencerelerden inşa edilmişti. Pencerelerin el rafına hiyeroglifler kazılmıştı ve duvarlar modern bir müze ve eski bir tapınak görünümü vermek üzere ışıklandırılmıştı. Ama işin en tuhaf yanı, sanki gözümü binadan ayıracak olsam, binanın ortadan kaybolacağını hissetmemdi. Birkaç kez emin olmak için bunu yapmayı denedim. Malikaneye gözümün ucuyla bakacak olsam onu göremiyordum. Binaya yoğunlaşmam gerekiyordu ama bu pek de kolay bir iş değildi.

Amos binanın garaj büyüklüğündeki girişinde durdu. Binanın girişi dediğim yer de kocaman bir kalastan ibaretti. Üstünde ne bir kol ne de bir kilit vardı. "Carter, sen önden geç," dedi.

"Şey, nasıl..."

"Nasıl olabilir?"

İşte bu da anlamadığım bir başka şeydi. Kapıyı açmak için Amos'un kafasını kapıya hızla çarpmayı önermek üzereydim. Sonra kapıya tekrar bakınca içime tuhaf bir his yerleşti. Yavaşça, kapıya dokunmadan elimi havaya kaldırdım. Kapı elimin hareketine yanıt verdi ve tavana doğru yükselmeye başladı.

Sadie afallamıştı. "Nasıl..."

"Bilmiyorum," dedim utanarak. "Belki de kapı hareketleri algılıyordun"

Amos endişeli bir sesle "İlginç," dedi. "Kapıyı genel

likle böyle açmam ama senin yöntemin de gayet iyi. Hiç fena değil."

"Şey, teşekkürler."

İçeri ilk Sadie girmeye çalıştı ama eşikten içeri adımını atar atmaz Çörek tıslamaya başladı ve Sadie'nin kucağından atlamaya çalıştı.

Sadie dengesini kaybedip geriye doğru tökezledi. "Nesi var bu kedinin?"

"Ah, tabii ya," dedi Amos. "Özür dilerim." Elini kedinin başına koyup son derece ciddi bir sesle "İçeri girebilirsin," dedi.

"Kedinin izne mi ihtiyacı var?" diye sordum.

"Bazen izne ihtiyacı olabiliyor," dedi Amos. Ama bu açıklamadan pek bir şey anlamadım. Başka bir şey söylemeden içeri girdi. Peşinden giderken Çörek'in bir hayli sessiz olduğunu fark ettim.

Sadie hayretle "Aman tanrım," dedi. Başını tavana çevirdiğinde bir an çenesinin yere düşeceğini sandım.

"Evet," dedi Amos. "Burası Yüce Oda."

Amos'un bu odaya niye böyle dediği gayet açıktı. Sedir ağacıyla kaplı tavan yaklaşık olarak dört katlıydı ve hiyerogliflerle bezeli taş sütunlar tarafından destekleniyordu. Tuhaf görünümlü müzik enstrümanları ve Eski Mısır'a ait silahlar duvarları süslüyordu. Odanın etrafı üç farklı balkonla çevriliydi. Her birinin kapısı ortadaki alana açılıyordu. Şömineyse içine bir araba park edebileceğiniz kadar büyüktü. Üstünde bir plazma televizyon, yanındaysa deri

kaplı koltuklar vardı. Yere yılan derisi bir halı seriliydi. Ama halı 12 metre uzunluğunda ve 4 metre genişliğindeydi. Yani sıradan bir yılandan çok daha büyüktü. Cam duvarların ardında evi çevreleyen koca terası görebiliyordum. Yüzme havuzu, yemek salonu ve zemindeki ocak bu terastaydı. Yüce Oda'nın diğer ucundaysa üzerinde Horus'un gözü bulunan çifte kapıları ve üstlerindeki çok sayıdaki kilidi görebiliyordum. Acaba bu kapıların ardında ne vardı?

Ama insanın asıl dikkatini çeken şey Yüce Oda'nın tam ortasındaki heykeldi. Heykel yaklaşık olarak dokuz metre yüksekliğindeydi ve simsiyah mermerden inşa edilmişti. Bunun bir Mısır tanrısının heykeli olduğunu anlamıştım çünkü heykelin bedeni insan, kafası hayvan gibiydi. Boynu ve gagası tıpkı bir leylek gibi upuzundu.

Tanrının üstünde eski tip bir kilt etek, kuşak ve boyunluk vardı. Bir elinde bir katip kalemi, diğer elindeyse bir parşömen tutuyordu. Sanki parşömenin üstündeki hiyeroglifleri daha yeni yazmış gibiydi: Parşömenin üstünde bir ankh ve bunun tepesinde dikdörtgene benzeyen bir şekil vardı. Bu, Eski Mısırlıların kullandığı, ilmekli haçtı.

"İşte bu!" diye bağırdı Sadie. "Per Ankh bu!"

Hayretle ona baktım. "Tamam da bunu nasıl okuyabildin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama öyle olduğu çok açık değil mi? Üstteki şekil bir evin planını andırıyor."

"Peki, bunu nasıl anladın?" diye sordum. İşin tuhafı, Sadie'nin haklı olmasıydı. Bu sembolü ben de biliyordum. Bunun bir kapısı olan bir ev biçiminde olması gerekiyordu ama bunu sıradan insanlar, hele ismi Sadie olan insanlar asla göremezdi. Ama Sadie ne dediğinden emin gibiydi.

"Bu bir ev," dedi ısrarla. "Aşağıdaki resimse ankh. Yani, hayatın sembolü. Per Ankh... Hayat Evi."

"Aferin, Sadie," dedi Amos hayretle. "Bu, Hayat Evi'ne girmesine izin verilen tek tanrının heykeli. En azından, normal şartlar altında, böyle olduğunu söyleyebilirim. Onu tanıdın mı Carter?"

İşte o anda aklım başıma geldi! Şekildeki kuş bir İbis'ti, yani Mısır nehir kuşuydu. "Tot," dedim. "Bilgelik tanrısı. Yazıyı o keşfetmişti." "Aynen öyle," dedi Amos.

"Neden hayvan kafaları var?" diye sordu Sadie. "Tüm Mısır tanrılarının hayvan kafası var. Çok şapşal görünüyorlar."

"Normalde öyle görünmezler," dedi Amos. "Yani gerçek hayatta öyle görünmezler demek istedim."

"Gerçek hayatta mı?" dedim. "Yapma! Sanki onlarla karşılaşmış gibi konuşuyorsun."

Amos'un surat ifadesi beni ikna etmemişti. Sanki tatsız bir olayı hatırlamış gibi suratını ekşitti. "Tanrılar farklı bi-

çimlerde karşınıza çıkabilir," dedi. "Genellikle insan biçimde olurlar, bazen de tamamıyla hayvan gibi görünürler. Ama ara sıra da böyle karma halde ortaya çıkarlar. Bunlar ilkel güçlerdir. Yani insanoğluyla doğa arasında bir köprü vazifesi görürler. İki farklı dünyada birden var olduklarını göstermek için de hayvan kafasıyla karşımıza çıkarlar. Anladınız mı?"

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Sadie.

"Hmm." Amos hiç de şaşırmış gibi değildi. "Anlaşılan, size epey ders vermemiz gerekecek. Her neyse, karşınızda gördüğünüz tanrı, yani Tot, Hayat Evi'ni kurmuştu. Bu malikane de Hayat Evi'nin merkezi. Daha doğrusu, öyledi. Yirmi Birinci Nom'un geriye kalan tek üyesi benim. Siz, ikiniz gelene dek öyleydim."

"Dur bir dakika." Aklıma bir anda o kadar çok şey gelmişti ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Hayat Evi nedir? Neden Tot oraya girebilen tek tanrı? Neden sen..."

Amos ne demek istediğimi anlamış gibi "Carter, neler hissettiğini anlıyorum," dedi. "Ama bu tür konuları gündüz konuşsak daha iyi. Biraz dinlenmen gerek, kabus falan görmeni istemem."

"Uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

Mrrrr. Çörek, Sadie'nin kollarında gerinip ağzını açarak esnedi.

Amos ellerini çırpıp "Khufu!" dedi.

Bir an için onun hapşırdığını sandım çünkü *Khufu* sözcüğü hapşırık sesi gibi çıktı ağzından. Ama altın renkli

tüyleri olan, mor tişörtlü, mini minnacık bir yaratık merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Bunun, Los Angeles Lakers forması giymiş bir babun olduğunu sonradan fark ettim.

Babun bir takla atıp önümüzde durdu. Bize sipsivri dişlerini gösterip yarı inlemeye, yarı geğirmeye benzer bir ses çıkardı. Nefesi peynirli patates cipsi gibi kokuyordu.

O anda aklıma ilk gelen şeyi söyledim: "En sevdiğim takım Lakers'tır!"

Babun iki eliyle kafasına vurup geğirdi.

"Şu işe bak, Khufu seni sevdi," dedi Amos. "İkiniz çok iyi anlaşacaksınız."

"Öyle görünüyor," dedi Sadie şaşkınlıkla. "Demek uşağın bir babun. Tabii canım, neden olmasın?"

Çörek sanki babun onu hiç de huzursuz etmemiş gibi Sadie'nin kucağında mırladı.

Khufu bana bakıp "Uh!" dedi.

Amos cık cık etti. "Seninle teke tek konuşmak istiyormuş," dedi. "Sanırım seni daha yakından tanımak istiyor."

Amos'un söyledikleri beni huzursuz etmişti. "Şey, peki," dedim." Tabii. Ama bunu yarın yapalım. Onun ne demek istediği nereden-"

"Carter, galiba birçok şeye alışman gerekecek," dedi Amos. "Ama hayatta kalıp babanı kurtaracaksan önce biraz dinlenmelisin."

"Pardon," dedi Sadie. "Hayata kalıp babamızı kurtarmak mı dedin? Bunu biraz açar mısın?"

"Açarım ama yarın," dedi Amos. "Eğitime yarın sabah başlarsınız. Khufu, çocuklara odalarını göster lütfen."

Babun "Aa-uu!" diye homurdandı. Sonra arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Ne yazık ki tişörtü poposunu kapatacak kadar uzun değildi.

Tam onun peşinden gidecekken Amos, "Carter, iş çantasını bana ver lütfen," dedi. "Onu kütüphaneye kilitlesem iyi olacak."

Çantayı ona verip vermemek konusunda tereddüt ettim, babamın iş çantasını neredeyse unutmuştum. Ama babamdan geriye kalan tek şey de buydu. Kendi valizlerimiz bile yanımızda yoktu çünkü onlar British Museum'da kalmıştı. Açıkçası, polisin iş çantasını almadığına şaşmıştım. Hiçbiri çantanın bende olduğunu fark etmemişti.

"Onu sana geri vereceğim," dedi Amos. "Vakti geldiğinde mutlaka geri alacaksın."

Amos çantayı benden gayet nazik bir biçimde istemişti ama nedense bakışlarından başka bir seçeneğim olmadığını hissetmiştim.

Ona çantayı verdim. Amos sanki içinde patlayıcı varmış gibi çantayı dikkatle elimden aldı.

"Sabah görüşürüz," dedi. Sonra arkasını döndüğü gibi kilitli kapılardan tekine yöneldi. Kapılar ancak Amos'un arasından geçebileceği kadar açıldı. Diğer tarafta ne olduğunu görememiştik. Amos içeri girdikten sonra kapılar tekrar kapandı.

Ne yapacağımı bilemeyerek Sadie'ye baktım. Yüce

Oda'da Tot'un ürkünç beykeliyle yalnız kalmıştık. Bu durum hoşumuza gitmediği için Khufu'nun peşinden yukarı kata çıktık.

Sadie'yle odalarımız üçüncü katta yan yanaydı. İtiraf etmem gerekir ki odam daha önce kaldığım yerlere kıyasla çok havalıydı.

Bir kere kendi mutfağım vardı. Üstelik de mutfak zencefilli gazoz [Hayır, Sadie. Bu, yaşlı insanların içtiği bir şey değil! Kes sesini!], Twix ve Skitties gibi tıka basa en sevdiğim abur cuburla doluydu. Olur şey değildi! Amos bunları sevdiğimi nerden biliyordu? Televizyon, bilgisayar ve müzik sistemi en son teknoloji ürünüydü. Banyodaysa en sevdiğim diş macunu, deodorant ve diğer şeyler vardı. Kocaman yatak da bir harikaydı ama yastık biraz tuhaftı. Kılıfa geçirilmiş bir yastık yerine Mısır lahitlerinde gördüğüm gibi fildişinden bir baş dayanağı vardı. Üstünde aslan resimleri ve tabii ki birçok hiyeroglifde vardı.

Odada New York Limanı'na bakan bir balkon dahi vardı. Uzaktan Manhattan'ı ve Özgürlük Heykeli'ni görebiliyordum ama cam sürmeli kapılar nedense kilitliydi. Kapıların kilitli olması, bir terslik olduğunun ilk işaretiydi.

Khufu'ya baktım ama gitmişti. Odamın kapısı kapalıydı. Kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim.

Diğer odadan boğuk bir ses geldi. "Carter?"

"Sadie!" Onun odasına açılan kapıyı zorladım ama o da kilitliydi.

"Hapsolduk," dedi Sadie. "Sence Amos... Yani, sence ona güvenebilir miyiz?"

O gün şahit olduklarımdan sonra hiçbir şeye güvenmiyordum ama Sadie'nin korktuğunu hissediyordum. Onu teselli etmeliymişim gibi bir hisse kapıldım. Bu çok saçmaydı. Sadie her zaman benden çok daha cesur olmuştu. Aklından ne geçerse yapar, asla da sonuçlarını düşünmezdi Korkan kişiyse ben olurdum. Ama o anda farklı bir rol üstlenmem gerektiğini hissettim. Uzunca bir süredir bu rolü oynamamıştım. Sadie'nin *ağabeyi* gibi davranmalıydım.

Kendimden emin bir sesle "Her şey yolunda," dedim. Bak, Amos bize zarar vermek isteseydi bunu şu ana kadar yapardı. Biraz uyumaya çalış." "Carter?" "Efendim?"

"Her şey büyülüydü, değil mi? Müzede babamın başına gelenler, Amos'un gemisi, bu ev. Her şey büyüden ibaret.

"Öyle sanırım."

İçini çektiğini duydum. "Güzel. En azından artık çıldırmadığımı biliyorum," dedi.

"Tahtakurularına dikkat et!" diye seslendim. Bunu Los Angeles'tan beri ona söylemediğimi fark ettim. O zamanlar annem hala hayattaydı.

"Babamı özledim," dedi Sadie. "Onu çok az görüyorum... Onu özlüyorum."

Gözlerim doldu, derin bir nefes aldım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Sadie'nin ve babamın bana ihtiyacı vardı.

"Onu bulacağız," dedim. "Tatlı rüyalar."

Bir süre Sadie'nin yanıt vermesini bekledim ama tek duyduğum, Çörek'in mırıltıları ve Sadie'nin odasında gezinirken çıkardığı sesler oldu. Eh, en azından o mutsuz değildi.

Yatağa girmek üzere hazırlandım. Yatak örtüsü yumuşacıktı ama yastık hala tuhaf geliyordu. Boynuma kramp girmişti. O yüzden baş dayanağını yere koyup öyle uyumaya çalıştım.

İlk büyük hatam da bu oldu.

6. Bir Timsahla Kahvaltı Ediyoruz

CARTER

Nasıl anlatsam? Yok, gördüğüm şey bir kabus falan değildi. Çok daha gerçekçi ve ürkütücüydü.

Uyurken hafiflediğimi hissettim. Yatakta dönüp dururken bir anda kendime tepeden baktığımı fark ettim.

Öldüğümü sandım. Ama ölmemiştim. Bir hayalet haline gelmemiştim. Kollarımın olduğu yerde altın renkli kanallar vardı. Bir kuşa dönüşmüştüm. [Hayır Sadie, tavuk falan değildim. Bırak da neler olduğunu anlatayım, tamam mı?]

Rüya görmediğimi biliyordum çünkü renkli rüya görmem. Dahası, beş duyumu da kullandığım türden rüyalar asla görmem. Odada hafif bir yasemin kokusu vardı. Şifoniyerin üstüne koyduğum zencefilli gazozdan kabarcıklar yükseldiğini duyabiliyordum. Tüylerimin arasından buz gibi bir rüzgarın estiğini hissettim. Pencere açık kalmıştı.

Dışarı çıkmak istemiyordum ama sert bir akım beni tıpkı rüzgara kapılmış bir yaprak gibi dışarı çekti.

Malikanenin ışıkları aşağıda kalmıştı. New York bulanıklaşıp gözden kayboldu. Hızla pusun ve karanlığın arasından geçtim. Etrafta tuhaf sesler duyuyordum. Midem tıpkı Amos'un gemisinde olduğu gibi burulmaya başlamıştı. Birden pus dağıldı. Bambaşka bir yerdeydim.

Çıplak bir dağın üstünde uçuyordum. Ta aşağıda, geniş bir alana yayılmış şehir ışıkları gördüm. Burası kesinlikle New York değildi. Gece olduğu halde çölde olduğumu biliyordum. Rüzgar o kadar kuruydu ki suratım kağıt gibi olmuştu. Şimdi diyeceğim şey size mantıklı gelecek mi bilmiyorum ama suratımın her zamanki suratım olmadığını hissediyordum. Sanki suratımdan başka her yerim değişmiş ve bir kuşa dönüşmüştüm. [Tamam Sadie, bana Tavuk Kafalı Carter diyebilirsin, şimdi mutlu musun?]

Aşağıda bir yere tünemiş iki gölge vardı. Beni görmemişlerdi. O anda artık parıldamadığımı fark ettim. Aslında, karanlıkta tamamıyla görünmez vaziyetteydim. Karanlıkta gölgelerin neye benzediğini göremiyordum ama onların insan olmadığından emindim. Biraz daha dikkatli bakınca birinin kısa boylu, tıknaz ve tüysüz olduğunu gördüm. Kaygan teni yıldızların altında parıldıyordu. Tıpkı hem karada hem suda yaşayan, arka ayaklarının üstünde duran bir canlıyı andırıyordu. Diğeriyse uzun ve incecikti. Ayakları bir horozunki gibiydi. Suratını seçemiyordum ama durduğum yerden kırmızı renkli ve ıslak görü-

nüyordu. Neyse, onu daha yakından göremediğime memnun olduğumu söyleyebilirim.

Kurbağayı andıran yaratık diğerine dönüp "Nerede o?" diye vırakladı.

Horoz ayaklı olansa "Henüz kalıcı bir beden bulmadı," diye yanıt verdi. "Ancak kısa bir süre gözle görülür durumda."

"Buranın doğru yer olduğundan emin misin?"

"Evet, gerzek! Şey olur olmaz, buraya gele-"

Yanlarında alevli bir şekil belirince iki yaratık paldır küldür yere, toz toprağın üstüne düştüler. O an gerçekten de görünmez olmak için dua ettim.

Kurbağamsı yaratık "Lordum!" dedi.

Karanlıkta yanlarına gelen yaratığı görmek zordu. Tek gördüğüm, alevlerden oluşmuş bir adamdı.

Adam "Buraya ne diyorlar?" diye sordu. Konuşunca onun British Museum'da babama saldıran adam olduğunu anladım. Müzede hissettiğim korku birden geri geldi. Yerimden kımıldayamıyordum. Yerden bir taş alıp ona fırlatmayı düşünmüştüm ama bunu bile yapamamıştım. Babamı yarı yolda bırakmıştım.

Horoz ayaklı "Lordum," dedi, "Dağa Devesırtı deniyor.Şehrin ismiyse Anka Kuşu anlamına gelen Phoenix."

Alevli adam güldü. Gülüşü gök gürültüsü gibiydi. Phoenix, öyle mi? Ne kadar isabetli olmuş! Çöl ne kadar da eve benziyor. Ama burayı en ufak bir hayat belirtisinden dahi arındırmak gerek. Çölün çorak bir yer olması gerek

sizce de öyle değil çıı?"

"Kesinlikle, lordum," dedi kurbağa. "Diğer dördüne ne olacak peki?"

"Biri çoktan gömüldü," dedi alevli adam. "İkincisi güçsüz. Onu idare etmek kolay. Geriye sadece diğer ikisi kalıyor. Onlarla da yakında ilgileneceğim."

"Şey, bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordu kurbağa.

Alevli adam parıldadı. "Amma da meraklı bir kurbağasın," dedi. Eliyle onu işaret edince yaratığın derisinden buharlar yükselmeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı kurbağa. "Hayıırrrrr!"

Daha sonra olanları güçlükle izledim. Neler olduğunu detaylı bir biçimde anlatmak istemiyorum. Ama hani çocuklar salyangozların üstüne tuz dökerler ya, işte kurbağanın başına gelenler de bundan pek farklı değildi. Yaratık eridi gitti.

Horoz ayaklı korkuyla geri çekildi. Haksız da değildi.

Alevli adam sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Tapınağımı buraya inşa edeceğiz," dedi. "Dağ, bana ibadet edilen yer olacak. Her şey tamamlandığında gelmiş geçmiş en büyük kasırgayı yaratacağım. Her şeyi yerle bir edeceğim. Hem de her şeyi."

Horoz ayaklı "Evet, lordum," dedi telaşla. "Şey, gücünüzü artırmak için bir şey önerebilir miyim?" Yaratık, alevli adamın önünde eğilip kulağına bir şey söyleyecekmiş gibi yanına gitti.

Onun az sonra kızarmış bir horoz olacağından emindim.

Alevli adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve alevli adam daha da parıldadı.

"Harika! Bunu yapabilirsen seni ödüllendireceğim. Ama başarısız olursan..."

"Anlıyorum lordum."

"Haydi, git," dedi alevli adam. "Güçlerimizi serbest bırak. Önce uzun boyunlulardan başla. Böylece karşı koyamazlar. Yavruların hepsini bana getir. Onları canlı istiyorum, güçlerinin farkına varmadan elimde olmalılar. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma."

"Emredersiniz lordum."

Alevli adam kendi kendine "Phoenix," dedi. "Bu ismi pek sevdim." Sanki şehrin alevler içinde kaldığını hayal ediyormuş gibi elini havada gezdirdi. "Yakında küllerinden tekrar dirileceksin. Bu, harika bir doğum günü hediyesi olacak."

Kalbim gümbür gümbür ata ata, kendi bedenimde uyandım. Sanki alevli adam beni yakmış gibi her yanım ateş içindeydi. Sonra göğsümün üstünde bir kedinin oturduğunu fark ettim.

Çörek gözleri yarı kapalı halde bana bakıyordu. *Miyav.*

"İçeri nasıl girdin?" diye mırıldandım.

Doğrulup etrafıma bakındım. Bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım. Bir başka şehirde, bir otelde miydim? Bir an babama seslenecek oldum ama sonra olanları hatırladım.

Dün. Müze. Lahit.

Her şey o kadar hızlı bir biçimde zihnimden geçmeye başladı ki nefes almakta zorlandım.

Dur, dedim içimden. *Yas tutacak vaktin yok.* Şimdi söyleyeceğim şey size çok tuhaf gelebilir ama zihnimdeki ses bana ait değildi. Daha yaşlı ve güçlü birisinin sesi gibiydi. Bu, ya iyi bir işaretti ya da kafayı yemiştim.

Ses, *Gördüğünü unutma,* dedi. *O, senin peşinde. Hazırlıklı olman gerek.*

Ürperdiğimi hissettim. Kendimi kötü bir rüya gördüğüme inandırmaya çalışıyordum ama rüya görmediğimi biliyordum. Hayal görmediğimi bilecek kadar çok şeye şahit olmuştum. Nasıl olduysa uyurken bedenimden ayrılmıştım. Kilometrelerce ötede olan Phoenix'e gitmiştim. Alevli adam da oradaydı. Onun dediklerinin yarısını bile anlamamıştım. Ama adam güçlerini 'yavruları ele geçirmek için' yollamaktan söz etmişti. Acaba ne demek istemişti?

Çörek yataktan aşağı atlayıp fildişi baş dayanağını kokladı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı.

"İstersen alabilirsin," dedim. "Hiç rahat değil."

Çörek kafasını baş dayanağına sürtüp dik dik bana baktı. *Miyav.*

"Nasıl istersen pisicik."

Kalkıp duş aldım. Giyinirken eski giysilerimin gece ortadan kaybolduğunu fark ettim. Dolaptaki tüm giysiler bedenime uygundu ama alışık olduğum türden şeyler değildi. Beli lastikli, bol, beyaz renkli, keten pantolonlar ve

gömlekler duruyordu dolapta. Kış içinse Mısır'da fellahin denen köylülerin giydiği türden uzun elbiseler vardı. Bunların pek de tarzım olduğunu söyleyemem.

Sadie bana hep belli bir tarzım olmadığını söyler durur. Yaşlı bir adam gibi giyindiğimi söyler. Hep ütülü gömlekler, kumaş pantolonlar ve şık ayakkabılar giyerim. Tamam, Sadie haklı olabilir. Ama şöyle bir durum var. Babam küçüklüğümden beri bana mümkün olduğunca şık giyinmemi söylemiştir.

Bunu ilk söylediğinde on yaşındaydım. Atina havaalanına gitmek üzere yola çıkmıştık. Dışarısı neredeyse otuz dereceydi. Babama şort ve tişört giymek istediğimi söylemiştim. Neden rahat giysiler giyemiyorum diye hayıflanıyordum. O gün önemli bir yere gitmiyorduk ki. Sadece yolculuğa çıkacaktık.

Babam elini omzuma koydu. "Carter, artık büyüyorsun," dedi. "Sen Afro-Amerikalısın. Bu yüzden insanlar seni daha çok eleştirecekler. Her zaman şık olmalısın."

'Ama bu haksızlık!" dedim.

"Herkese eşit davranıldığını nereden çıkardın?" dedi. Hakkaniyet, herkesin ihtiyacı olanı almasıdır. Bunu da ancak kendin yapabilirsin. Anladın mı?"

Ona hiçbir şey anlamadığımı söyledim. Ama yine de dediğini yaptım. Nasıl onun Mısır, basketbol ve müzik konusundaki beğenisine karşılık verdiysem, bu isteğini de kırmadım. Bu, tek valizle yolculuk etmeye benziyordu. Babamın istediği gibi giyiniyordum çünkü babam genel-

likle söylediklerinde, haklı çıkardı. Onun asla yanıldığını görmedim. Tek istisna, British Museum'da geçirdiğimiz geceydi.

Her neyse. Dolaptaki keten giysileri alıp giydim. Terliği andıran ayakkabılar rahattı ama bunlarla koşmanın bir hayli zor olacağını düşündüm.

Sadie'nin odasının kapısı açıktı ama kendisi içeride değildi.

Neyse ki odamın kapısı kilitli değildi. Çörek'le birlikte aşağı kata inerken bir sürü boş odanın yanından geçtik. Malikane rahat yüz kişiyi ağırlayabilirdi ama odalar hem boş hem de kederli görünüyordu.

Yüce Oda'da, babun Khufu koltuğa oturmuş, bacaklarının arasına bir basket topu almıştı. Elinde de tuhaf görünümlü bir et parçası vardı. Etin üstü pembe renkli tüylerle kaplıydı. Televizyonda ESPN spor kanalı açıktı. Khufu önceki gece oynanan maçların özetlerini izliyordu.

"Günaydın," dedim. Bir babunla konuşmak tuhaftı. "Lakers kazandı mı?"

Khufu bana bakıp oyun oynamak istiyormuş gibi topa vurdu. "Uhh, uhh."

Çenesinden pembe tüyler sarkıyordu. Bu manzara bir parça midemi bulandırdı.

"Şey, tamam," dedim. "Ama sonra oynayalım, olur mu?"

Sadie ve Amos terasta, havuzun yanında kahvaltı ediyorlardı. Dışarının buz gibi olması gerekirdi ama şömine

harıl harıl yanıyordu. Ne Amos'un ne de Sadie'nin üşüyormuş gibi bir hali vardı. Yanlarına giderken Tot'un heykelinin önünde duraksadım. Kuş kafalı tanrı gün ışığında o kadar da korkutucu görünmüyordu. Ama yine de pörtlek gözleri beni izliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Alevli adam dün gece ne demişti? Biz güçlerimizin farkına varmadan bizi ele geçirmesi gerekiyordu. Bu çok saçmaydı ama içimin aniden büyük bir güçle dolduğunu hissettim. Tıpkı önceki gece elimi havaya kaldırarak kapıyı açtığımda hissettiğim gibi. Sanki ne istersem havaya kaldırabilirmiş gibiydim. İstesem bu koca heykeli bile havaya kaldırabilirdim. Trans halinde öne doğru bir adım atlım.

Çörek sabırsızlıkla miyavlamaya ve pantolonumun paçasını çekiştirmeye başladı. Az önce hissettiğim şey birden yok oluverdi.

Haklısın," dedim. "Kötü bir fikir."

Burnuma leziz kokular geliyordu. Tost, pastırma, sıcak çikolata... Çörek'in sabırsızlanması çok doğaldı, birlikte terasa çıktık.

"Carter, kalktın mı?" dedi Amos. "Mutlu Noeller, evlat, yanımıza gelsene."

"Nihayet uyandın," diye homurdandı Sadie. "Sabahın köründen beri ayaktayım."

Onunla göz göze gelince aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. İkimiz de Noel'i düşünüyorduk. Annem öldüğün-

den beri ilk kez bir Noel sabahını birlikte geçiriyorduk. Acaba Sadie ipten ve lolipop sopalarından yaptığımız 'tanrının gözü' süslerini hatırlıyor muydu?

Amos kendine bir fincan kahve aldı. Giysileri önceki gün giydiklerine benziyordu ama itiraf etmem gerekir ki adam zevkliydi. El yapımı takım elbisesi lacivert yünlü kumaştandı. Başında da aynı renkten bir fötr şapka vardı. Saçları yeni örülmüş, lacivert lapis lazuli taşlarından yapılmış boncuklarla süslenmişti. Bu taş Mısırlıların mücevher yapımında en sık kullandıkları değerli taşların başında geliyordu. Amos'un gözlüğü bile kıyafetiyle uyumluydu. Gözlüğünün yuvarlak camları hafif mavi renkliydi. Şöminenin yanında bir tenor saksafon duruyordu. Amos'un Doğu Nehri'ne karşı serenat yaptığını hayal etmek hiç de güç değildi.

Sadie'ye gelince, üstünde benimkine benzer, beyaz renkli, pijamamsı bir kıyafet vardı. Ama nasıl olduysa asker postalları hala ayağındaydı. Muhtemelen postallarını gece de çıkarmamıştı. Yer yer kırmızıya boyanmış saçları ve üstündeki kıyafetle çok komik görünüyordu ama benim halim de ondan farksızdı. Onunla alay edecek durumda değildim.

"Şey, Amos?" dedim. "Malikanede kuş falan yok, değil mi? Khufu az önce pembe tüylü bir şey yiyordu da."

"Hı, hı." Amos kahvesinden bir yudum aldı. "Gördüğün şey seni rahatsız ettiyse kusura bakma," dedi. "Khufu sadece sonu *o* harfiyle biten şeyler yer. Dorito, mango ve

flamingo gibi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani, o-"

"Carter," dedi Sadie sert bir ses tonuyla. Sanki aynı konuşmayı kendisi de az önce Amos'la yapmış gibi huzursuz bir hali vardı.

"Hiç sorma."

"Tamam," dedim. "Bir şey sormuyorum."

Amos üstü tabak tabak kahvaltılıkla dolu masayı işaret ederek "Carter, lütfen ne istersen al," dedi. "Sonra açıklama yapmaya başlayabilirim."

Masada flamingo eti olmadığını görünce rahatladım. İşin aslı masada aklınıza gelebilecek her türlü yiyecek vardı. Tabağıma birkaç krep aldım. Yanına da biraz tereyağı, bal, pastırma ve bir bardak portakal suyu.

Derken, gözümün ucuyla odada bir hareketlenme olduğunu gördüm. Yüzme havuzuna bakınca, uzun ve solgun renkli bir şeyin suyun hemen altında yüzdüğünü fark etlim.

Neredeyse elimdeki tabağı yere düşürecektim. "Bu-"

"Evet, bu bir timsah," dedi Amos. "İyi şans getirsin diye burada. O bir albino, pigment hastalığı var, o yüzden bembeyaz ama lütfen bunu ona söyleme. Biraz alıngandır da..."

"İsmi de Makedonyalı Philip," dedi Sadie.

Sadie'nin tüm bunları nasıl sükunetle karşıladığını merak ediyordum ama o korkmuyorsa ben de korkmamalıydım.

"Ne kadar uzun bir isim," dedim.

"Boyu da uzun," dedi Sadie. "Ha, bir de pastırmayı çok seviyor."

Dediğini kanıtlamak istercesine timsaha bir parça pastırma fırlattı. Philip sıçrayıp ödülü kaptı. Derisi bembeyaz, gözleriyse pembeydi. Ağzı o kadar büyüktü ki bir domuzu bile yutabilirdi.

"Arkadaşlarıma zarar vermez," dedi Amos. "Eskiden tapınaklarda timsahların yüzdüğü göller de olurdu. Bunlar büyülü hayvanlardır."

"Peki," dedim. "Babun ve timsah var... Bilmem gereken başka evcil hayvanlar da var mı burada?"

Amos bir süre düşündü. "Görülebilir hayvanlar mı diyorsun? Hayır, başka yok."

Havuzdan mümkün olduğunca uzak bir köşeye oturdum. Çörek ayaklarımın etrafında dolanıp mırlıyordu. İçimden umarım Philip isimli timsahlardan uzak duracak kadar akıllıdır diye geçirdim.

Krepimi yerken "Eee, Amos," dedim, "açıklama yapacaktın?"

"Evet," dedi. "Acaba nereden başlasam?"

"Babamdan başla," dedi Sadie. "Ona ne oldu?"

Amos derin bir nefes aldı. "Julius bir tanrıyı çağırmaya çalışıyordu. Ne yazık ki yaptığı şey işe yaradı."

Amos bunu ekmeğine tereyağı sürerken söylediği için onu ciddiye almak çok zordu.

Kayıtsız bir tavırla "Hangi tanrıdan bahsediyoruz?" diye sordum. "Herhangi bir tanrıyı mı çağırıyordu?"

Sadie masanın altından bana tekme attı. Amos'un dediklerini ciddiye almış gibi suratını buruşturuyordu.

Amos ekmeğinden bir ısırık aldı. "Birçok Mısır tanrısı vardır Carter," dedi. "Ama baban özellikle birini çağırıyordu."

Bana imalı bir bakış fırlattı.

"Osiris," dedim. "Babam Rosetta Taşı'nın önünde dururken, 'Gel Osiris' demişti. Ama Osiris bir efsane değil mi? Yani, uydurma bir tanrı değil mi?"

"Keşke bu dediğin doğru olsaydı." Amos Doğu Nehri'nin üstünden Manhattan'a ve yükselmekte olan parıltılı güneşe baktı. "Eski Mısırlılar aptal değillerdi Carter," dedi. "Piramitleri inşa edenler onlardı. İlk büyük devleti onlar kurdular. Medeniyetleri binlerce sene yıkılmadı."

"Evet," dedim. "Ama artık o medeniyet yok."

Amos başını salladı. "Güçlü olanın asla yok olmaması gerekir. Mısırlılara kıyasla Yunanlar ve Romalılar bebek gibiydi. Büyük Britanya ve Amerika gibi diğer modern devletlerse daha yeni ortaya çıkmış sayılırlar. Medeniyetin kökeni, daha doğrusu Batı Medeniyeti'nin kökeni Mısır 'dır. Dolar banknotlarının üstündeki piramide baksana. Washington Anıtı'na ne demeli? Dünyanın en eski Mısır dikilitaşı. Antik Mısır hala hayatta. Ne yazık ki tanrıları da Öyle."

"Daha neler," dedim. "Yani, büyü denen şeyin gerçek olduğuna inansam bile eski tanrılara inanmak delilik. Dal-

ga geçiyor olmalısın!"

Ama bunları söylerken aklıma müzede gördüğüm alevli adam ve suratının bir hayvana, bir insana dönüşmesi geldi. Bir de Tot'un heykeli vardı tabii. Heykelin gözleri beni izliyor gibiydi.

"Carter," dedi Amos, "Antik Mısırlılar hayali tanrılara inanacak kadar aptal değildiler. Mitolojilerinde bahsi geçen yaratıklar gerçek. Eski zamanlarda Mısır rahipleri güce erişmek ve kahramanlıklar yapabilmek için bu tanrılara başvururlardı. Bugün büyü dediğimiz şey de bu zaten. Birçok şey gibi, büyü de ilk olarak Mısırlılar tarafından icat edilmişti. Her tapmağın Hayat Evi denen birtakım büyücüleri vardı. Bu büyücüler eski dünyada her yerde tanınırlardı."

"Sen de Mısırlı bir büyücüsün yani, öyle mi?"

Amos evet manasında başını salladı. "Baban da öyleydi," dedi. "Dün gece yaptıklarını kendi gözlerinle gördün."

Tereddüt ettim. Babamın müzede son derece tuhaf bir şeyler yaptığını inkar edemezdim. Yaptığı şeylerden bazıları gerçekten de büyü gibiydi.

"Ama o bir arkeolog," dedim ısrarla.

"Kimliğini gizlemek için öyle olduğunu söyler. Onun eski büyüleri tercüme etmekte uzman olduğunu sen de biliyorsun. İnsanın büyü kurallarını bilmeden bunu yapması çok zor bir iştir. Ailemiz, yani Kane ailesi neredeyse ta başından beri Hayat Evi'nin bir parçasıdır. Annenin ailesi

de neredeyse Kane ailesi kadar eski."

"Faustlar mı?" dedim hayretle. Dedemle anneannemi büyü yaparken hayal etmeye çalıştım ama ancak televizyonda ragbi maçları izlemeye ve yanık kurabiye pişirmeye büyü yapmak denebilirse büyü yaptıklarına inanabilirdim

"Onlar nesillerdir büyüyle uğraşmıyorlardı," dedi Amos. "Ta ki annen doğana dek. Ama onların epey köklü bir aile olduklarını söyleyebilirim."

Sadie hayretle başını salladı. "Demek annem büyüyle uğraşırdı. Şaka mı yapıyorsun?"

"Kesinlikle şaka yapmıyorum," dedi Amos. "Siz ikiniz İki köklü aileden geliyorsunuz. Her iki ailenin de geçmişte başı tanrılarla derde girmiş. Kane ailesinde asırlardır dünyaya gelen en güçlü çocuklar sizlersiniz."

Amos'un dediklerini idrak etmeye çalıştım. O sırada kendimi hiç de güçlü hissetmiyordum. Son derece huzursuzdum. "Bize annemizle babamızın gizliden gizliye hayvan kafalı tanrılara mı ibadet ettiğini söylüyorsun?" diye sordum.

“İbadet etmiyorlardı," dedi Amos. "Eski dönem sona erdiğinde, Mısırlılar kendi tanrılarına ibadet etmemeleri gerektiğini anlamışlardı. Bu tanrılar güçlü yaratıklardır, İlkel bir güce sahiplerdir. Ama 'Tanrı' gibi kutsal değillerdir. Onlar da tıpkı ölümlüler gibi yaratılmış varlıklardır. Sadece daha güçlüdürler. Onlara saygı duyabilir, korkabilir, güçlerini kullanabilir, hatta onları kontrol altına

almak için onlarla savaşabilirsiniz..."

"Tanrılarla savaşmak mı dedin?" diye sordu Sadie.

"Hem de sürekli," dedi Amos. "Ama onlara ibadet etmeyiz. Bize bunu öğreten Tot'tu."

Çaresizlik içinde Sadie'ye baktım. Amos delinin teki olmalıydı. Ama Sadie onun ağzından çıkan her söze inanmış gibi görünüyordu.

"Peki," dedim. "Babam neden Rosetta Taşı'nı un ufak etti?"

"Aslında onu kırmak gibi bir niyetinin olmadığından eminim," dedi Amos. "Bunun olacağını bilse ödü kopardı. Londra'daki akrabalarımız o işi halletmiş olmalılar. Müze müdürleri müzeyi kontrol ettiklerinde Rosetta Taşı'nın mucizevi bir biçimde patlamadan kurtulduğunu görecekler."

"Ama taş milyon parçaya ayrıldı!" dedim. "Onu nasıl tamir edecekler?"

Amos eline bir tabak alıp hızla beton zemine fırlattı. Tabak paramparça oldu.

"Bunu tabağı *kırmak* için yaptım," dedi. "Aynı şeyi 'ha-di' denen büyüyle de yapabilirdim. Ama tabağı yere fırlatıp kırmak çok daha kolay. Bakın şimdi ne yapacağım." Amos elini öne uzattı. "Birleş. Hi-nehm."

Avucunun yukarısında, havada mavi renkli bir hiyeroglif parladı.

Tabağın parçaları eline doğru uçtu ve bir yapboz gibi kendiliğinden birleşti. En minik parçalar bile zamkla yapıştırılmış gibi yerli yerine geçti. Amos hiç kırılmamış gibi görünen tabağı tekrar masaya koydu.

"Amma güzel numaraymış," dedim. Sakin bir biçimde konuşmaya çalışıyordum ama bir yandan da babamla birlikle başımdan geçen onca tuhaf şeyi düşünüyordum. Bir keresinde Kahire Oteli'ndeki silahlı adamlar ayaklarından tavandaki avizeden sallanmışlardı. Acaba babamın bunu büyüyle yapmış olması mümkün müydü?

Amos içine biraz süt döküp tabağı yere koydu. Çörek aheste aheste tabağa doğru yürüdü. "Ancak baban asla talihi bir esere kasten zarar vermez," dedi. "Sadece Rosetta Taşı'nın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Antik Mısır çökerken büyü de bir araya toplandı ve geriye kalan tarihi eserlere yayıldı. Tabii, bunların birçoğu hala Mısır'da. Ama diğerlerini dünyanın en büyük müzelerinde de görmek mümkün. Bir büyücü bu sanat eserlerini esas alarak son derece güçlü büyüler yapabilir."

"Anlamadım," dedim.

Amos ellerini iki yana açtı. "Özür dilerim Carter," dedi. büyünün nasıl bir şey olduğunu anlamak insanın yıllarını alır. Ben tüm bunları sana birkaç saat içinde anlatmaya çalışıyorum. İşin en önemli kısmı, babanın son altı yıldır Osiris'i çağırmanın bir yolunu araması. Dün gece bunu yapmak için en doğru tarihi eseri bulduğunu sandı."

"Bir dakika, Osiris'i neden çağırmak istedi?"

Sadie bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Carter, Osiris ölüler tanrısıydı. Babam dün her şeyi yoluna koymaktan bahsediyordu. Bence bu annemle ilgili bir şeydi."

Ürperdiğimi hissettim. Nehir tarafından esen buz gibi rüzgar şöminedeki külleri etrafa püskürttü.

"Babam annemi diriltmek mi istedi?" dedim. "Bu çılgınlık!"

"Bunu yapmak son derece tehlikeli," dedi Amos tereddütle. "Yapılmaması gerekir. Aptalca bir şey. Ama dediğin gibi çılgınlık sayılmaz. Baban güçlü bir büyücüdür Carter. Asıl peşinde olduğu şey de buydu. Osiris'in gücünü kullanarak bunu başarabilirdi."

Sadie'ye baktım. "Sakın bana bunu yuttuğunu söyleme," dedim.

"Müzede olan biten büyülü şeyleri, alevli adamı sen de gördün. Babam o taşın içinden bir şey çıkardı."

Rüyamı hatırlayarak "Evet," dedim. "Ama o Osiris değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi," dedi Amos. "Baban umduğundan fazlasıyla karşılaştı. Osiris'in ruhunu serbest bıraktı, bence onunla birleşmeyi de başardı."

"Onunla birleşmeyi mi?"

Amos elini havaya kaldırdı. "Bu da uzun bir hikaye,"dedi. "Şimdilik sadece Osiris'in gücünü kendine çektiğini söyleyebilirim. Ancak bu gücü kullanacak fırsatı olmadı çünkü Sadie'nin bana söylediğine göre, Julius, Rosetta Taşı'ndan tam beş tanrıyı azat etmiş. Tek bir taşta tam beş

tanrı tutsakmış."

Sadie'ye baktım. "Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordum.

"O bize yardım edecek Carter."

Amos amcamız da olsa ona güvenmeye henüz hazır değildim. Ama başka çarem de yok gibiydi.

"Peki," dedim. "Alevli adam bana 'Beşini de serbest bıraktın' gibi bir şey söyledi. Ne demek istedi?"

Amos kahvesini yudumladı. Suratındaki dalgın ifade bana babamı hatırlattı. "Seni korkutmak istemem."

"Bunun için çok geç."

"Antik Mısır tanrıları çok tehlikelidirler. Yaklaşık son iki bin senedir, tanrılar her ortaya çıktığında biz büyücüler onları kovmaya ve tutsak etmeye çalıştık. İşin aslı şu ki en önemli kuralımız Romalılar zamanında Baş Arşivci İskender tarafından koyulmuştu. Bu kural bize tanrıları azat etmeyi ya da onların gücünü kullanmayı yasaklar. Baban bu kuralı daha önce bir kez daha hiçe saymıştı."

Sadie'nin suratı kireç gibi kesildi. "Bunun annemin Ölümüyle bir ilgisi var mı?" diye sordu. "Londra'daki Kleopatra'nın İğnesi'nde neler oldu?"

"Kleopatra'nın İğnesi'nin bu işte büyük bir rolü var, Sadie. Annenle baban... Şey, onlar iyi bir şey yaptıklarını sanıyorlardı. Büyük bir riske atıldılar. Ne yazık ki bu, annenin hayatına mal oldu. Baban annenin ölümünden kendini suçladı. Sonrasında da sürgüne yollandı. Daha doğrusu kovuldu. Sürekli dünyayı dolaşması gerekti, çünkü

Hayat Evi her hareketini izliyordu. Araştırmalarına devam edeceğinden korkuyorlardı. Nihayetinde korktukları da başlarına geldi."

Babamın eski yazıları tercüme ederken sürekli arkasına bakışını, bazı şehirlerde beni sabahın dördünde uyandırıp başka bir otele gitmemiz gerektiğini söyleyişini hatırladım. Bazen de bana iş çantasını karıştırmamamı ya da eski tapınakların duvarlarındaki resimleri kendi defterime çizmememi isterdi. Bunu, sanki bir ölüm kalım meselesiymiş gibi söylerdi.

Sadie "O yüzden mi seni hiç göremiyorduk?" diye sordu Amos'a. "Nedeni babamın kovulması mıydı?"

"Hayat Evi onunla görüşmemi yasakladı. Ama ben Julius'u seviyordum. Kardeşimden ve çocuklarından ayrı kalmak beni üzüyordu. Sizi görmem de yasaktı. Ama dün gece size yardım etmekten başka çarem kalmadı. Julius yıllardır Osiris'i bulmaya çalışıyordu. Bunu saplantı haline getirmişti. Annenizin ölümü onu derinden sarsmıştı.Julius'un kuralı tekrar ihlal edeceğini öğrenince araya girmek zorunda kaldım. Onu durdurmalıydım. Onun kuralı ikinci kez ihlal etmesi ölüm cezası demekti. Ne yazık ki onu durdurmayı başaramadım. Çok inatçı olduğundan beni dinlemeyeceğini tahmin etmeliydim."

Tabağıma baktım. Yemeğim buz gibi olmuştu. Çörek masaya atlayıp elime sürtündü. İtiraz etmediğimi görüncede pastırmamı yemeye koyuldu.

"Dün gece müzede eli hançerli bir kızla keçi sakallı bir

adam vardı. Onlar da büyücü müydüler? Onlar da Hayat Evi'nin üyesi mi?"

"Evet," dedi Amos. "Onu izliyorlardı. Sizi serbest bıraktıkları için şanslısınız."

"Ama kız bizi öldürmeye çalıştı," dedim. "Keçi sakallı adamsa henüz değil dedi."

"Çok gerekmediği sürece kimseyi öldürmezler," dedi Amos. "Sizin bir tehdit oluşturup oluşturmadığınızı görmek için bekleyecekler."

"Neden tehdit oluşturacakmışız ki?" dedi Sadie. "Biz daha çocuğuz! Hem tanrıyı biz çağırmadık!"

Amos tabağını itti. "İkinizin ayrı ayrı büyümesinin bir nedeni vardı," dedi.

"Faustlar babamı mahkemeye verdiler," dedim saf saf. "Babam davayı kaybetti."

"O hikayenin aslı bu değil," dedi Amos. "Hayat Evi ikinizin ayrılmasını istedi. Baban çok tehlikeli olabileceğini bildiği halde her ikinizi de kendi yetiştirmek istedi."

Sadie sanki yumruk yemiş gibi Amos'a baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

'Tabii ki. Ama Hayat Evi müdahale etti ve anneannenle dedenin senin velayetini almasını sağladı. İkiniz birlikte büyümüş olsaydınız çok güçlü olabilirdiniz. Belki de bunu dün fark etmişsinizdir."

Dünden beri kendimi ne kadar güçlü hissettiğim geldi aklıma. Sadie'yse aniden Antik Mısır dilini sökmüştü. Sonra daha da önce yaşanan bir şeyi hatırladım.

"Altıncı doğum günün," dedim Sadie'ye.

Sadie'nin doğum gününde olanlar aramızda adeta bir kıvılcım gibi parladı. "Doğum günü pastası," dedi Sadie.

Sadie'nin altıncı doğum gününde, yani ailece kutladığız son doğum gününde, onunla feci bir kavga etmiştik. Neden kavga ettiğimizi hatırlamıyorum. Sanırım pastanın mumlarını ben söndürmek istemiştim. Birbirimize bağırmaya başlamıştık. Sadie gömleğimin yakasına yapışmıştı, ben de onu itmiştim. Babamın telaşla bizi ayırmak için yanımıza koştuğunu hatırlıyorum. O yanımıza gelemeden Sadie'nin doğum günü pastası patladı. Her tarafa, hepimizin üstüne başına krema bulaşmıştı. Babamla annem bizi ayırmayı başardılar. Beni odama yolladılar. Daha sonra bize kavga ederken pastaya yanlışlıkla çarptığımızı söylediler ama böyle olmadığını biliyorduk. Pasta tuhaf bir nedenden patlamıştı. Adeta öfkemize tepki göstermişti. Sadie'nin alnının ortasında kocaman bir pasta parçasıyla ağladığını hatırlıyorum. Hala yanan mumlardan teki, ters dönmüş vaziyette tavana yapışmıştı. Annemle babamın arkadaşı olan yetişkin bir konuğun gözlük camı da olduğu gibi kar beyazı krema içinde kalmıştı.

Amos'a dönüp "O sendin," dedim. "Sadie'nin partisindeki sendin."

"Vanilyalı krema," dedi Amos. "Çok lezzetliydi. Ama o gün ikinizi aynı evde yetiştirmenin zor olacağı anlaşılmıştı."

"Anlıyorum," dedim. Kısa bir tereddütten sonra da "Pe

ki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Bunu itiraf etmek zor ama Sadie'den bir daha ayrılmak istemiyordum. Onu çok iyi tanımıyordum ama hayatta haşka kimsem yoktu artık.

"Hayat Evi buna karşı çıksa da iyi bir eğitim almanız ferek," dedi Amos.

"Neden karşı çıksınlar ki?" diye sordum.

"Merak etme, vakti gelince her şeyi anlatacağım. Babanızı bulup işleri yoluna koyacaksak öncelikle derslere haşlamamız gerek. Yoksa tüm dünya tehlikeye girecek. Şeyin nerede olduğunu bilebilseydik-"

"Phoenix'in mi?" dedim.

Amos hayretle bana bakıp "Ne?" dedi.

"Dün gece... Şey, aslında rüya da denemez ama..." Kendimi salak gibi hissetsem de ona önceki gece rüyamda gördüklerimi anlattım.

Amos'un suratının aldığı hali görünce işlerin düşündüğümden de kötü olduğunu anladım.

"Doğum günü hediyesi mi dedi?" diye sordu Amos.

"Evet ama bu ne anlama geliyor?"

"Bir de bir beden bulmaktan bahsetmiş," dedi Amos. " Yani, onu gördüğün sırada bir bedeni yok muydu?"

"Horoz ayaklı yaratık öyle dedi," dedim.

"O bir iblisti," dedi Amos. "Bir kaos yaratığı, Şayet iblisler ölümlülerin yaşadığı yeryüzüne ineceklerse fazla vaktimiz kalmamış demektir. Durum çok ama çok kötü."

"Phoenix'te yaşayanlar için kötü tabii," dedim.

"Carter, düşmanımız bir tek Phoenix'le yetinmeyecektir. Bu kadar kısa sürede böylesine güç kazandıysa... Kasırga hakkında tam olarak ne demişti?"

"Gelmiş geçmiş en feci kasırgayı yaratacağını söyledi."

Amos suratını buruşturdu. "Bunu son dediğinde Sahra Çölü'nü yaratmıştı. Bu da Kuzey Amerika'yı olduğu gibi yok edip yenilmez bir beden elde edebilmek için yeterince kaos enerjisi toplayabileceği anlamına geliyor."

"Neden bahsediyorsun? Kim bu adam?"

Amos sorumu duymazdan geldi. "Şu anda asıl önemli olan, neden uyurken baş dayanağını kullanmadığın."

Omuzlarımı silktim. "Pek rahat değildi," dedim. Bana destek vermesi için Sadie'ye baktım. "Onu sen de kullanmadın, değil mi?"

Sadie gözlerini devirdi. "Tabii ki kullandım. Belli ki bir işe yaradığı için odamıza koyulmuş."

Bazen kız kardeşimden cidden nefret ediyorum. [Ah, basmasana ayağıma!]

"Carter," dedi Amos, "uyku tehlikeli bir şeydir. Duat'a açılan kapıdır."

"Harika," diye homurdandı Sadie. "Al sana bir başka tuhaf sözcük daha."

"Haklısın, kusura bakma," dedi Amos. "Duat, ruhlar ve büyü dünyasıdır. Yaşayan dünyanın altında koskoca bir okyanus gibi uzanır. Birçok katmanı ve bölgesi vardır. Dün gece New York'a gelebilmek için tam yüzeyinin altına girdik. Çünkü Duat'ta mesafeler daha kısadır. Carter,

dün gece uyuduğunda bilincin de en sığ akıntılardan geçti. Phoenix'te olanları bu yüzden görebildin. Neyse ki bu deneyimi kılına bile zarar gelmeden atlattın. Ama Duat'ta derinlere indikçe daha dehşetli şeylerle karşılaşır insan. Geri dönmek de zorlaşır. Orada iblislerle dolu, tanrıların en saf halleriyle cirit attığı yerler vardır. Öyle güçlüdürler ki bir insanı küle dönüştürebilirler. Ağza alınmayacak kadar korkunç şeyleri barındıran hapishaneler, tanrıların bile keşfetmekten çekindiği derin mi derin, dehşet verici yerler vardır. Güçleriniz ortaya çıkmaya başladığı için kendinizi koruma altına almadan uyumamanız gerekir. Duat'tan gelebilecek tehlikelere ya da oraya beklenmedik bir biçimde girmeye karşı önlem almalısınız. Baş dayanağı büyülü bir nesnedir. Bilincinizi bedeninize bağlamaya yarar"

"Yani ben gerçekten de oraya..." Korkudan ağzım kurumuştu. "Beni öldürebilir miydi?"

Amos'un suratında kasvetli bir ifade belirdi. "Ruhun o şekilde yolculuk edebiliyorsa umduğumdan da hızlı bir biçimde gelişiyorsun demektir. Olması gerekenden çok daha hızlı. Kırmızı Lord seni fark etmiş olsaydı-"

"Kırmızı Lord mu?" dedi Sadie. "Şu alevli adam mı?"

Amos ayağa kalktı. "Bu konuda biraz daha araştırma yapmalıyım," dedi. "Onun sizi bulmasını bekleyemeyiz. Şayet kasırgayı doğum gününde, güçlerinin doruk noktasının eriştiği zaman yaratacaksa..."

"Phoenix'e mi gideceksin?" diye sordum güçlükle.

"Amos, alevli adam babamı kolaylıkla alt etti. Şimdi bir de yanında iblisleri var. Gün be gün güç kazanıyor, seni öldürür!"

Amos sanki tüm bu tehlikelere kendisi de kafa yormuş ve tekrar duymaya ihtiyacı yokmuş gibi acı acı gülümsedi. O anki surat ifadesi tıpkı babama benziyordu. "Amcanı yabana atma Carter," dedi. "Ben de iyi bir büyücüyüm. Hem babanı kurtarıp Kırmızı Lord'u yeneceksek, gidip neler olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim. Orada fazla kalmayacağım ve çok dikkatli olacağım. Siz bir yere kımıldamayın. Çörek size göz kulak olacak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bize kedi mi göz kulak olacak?" diye sordum. "Bizi burada bırakıp gidemezsin. Hani bize eğitim verecektin?"

"Geri döndüğümde derslere başlarız," dedi Amos. "Endişelenme, malikane koruma altında. Ama sakın dışarı çıkmayın. Kimseye de kapıyı açmayın. Ne olursa olsun kütüphaneye girmeyin. Kütüphaneye girmek kesinlikle yasak. Güneş batmadan geri dönmüş olurum."

Biz daha bir şey diyemeden Amos sakin sakin terasın ucuna gidip aşağı atladı.

"Hayır!" diye bağırdı Sadie. Tırabzanlara koşup aşağı baktık. Doğu Nehri metrelerce aşağıdaydı. Amos ise ortalıkta yoktu. Sırra kadem basmıştı.

Makedonyalı Philip havuzda kuyruğunu suya çarptı. Çörek tırabzanların üstüne atlayıp onu okşamamız için mırladı.

CARTER

Bir babun, bir timsah ve bir kediyle birlikte tuhaf bir malikanedeydik. Üstelik belli ki tüm dünya tehlikedeydi. Sadie'ye baktım. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Sadie kollarını göğsünde kavuşturup "Ne mi yapacağız?" dedi. "Tabii ki kütüphaneye gireceğiz."

7. Minik Bir Adamı Kafa Üstü Yere Düşürüyorum

S

A

D

I

E

Bazen Carter o kadar kalın kafalı oluyor ki kardeş olduğumuza inanamıyorum.

Yani, birisi bir şey yapmayı yasakladığında bu aslında iyiye işarettir. Yasaklanan şey yapmaya değer demektir. Bu yüzden dosdoğru kütüphaneye yöneldim.

Carter arkamdan "Bekle!" diye bağırdı. "Oraya giremez-"

"Canım ağabeyim," dedim, "Amos konuşurken ruhun bedeninden mi ayrıldı, yoksa onu dinlemedin mi? Mısır tanrıları gerçek. Kırmızı Lord kötü. Çok yakında, Kırmızı Lord'un doğum günü olacak. Bu, daha da kötü. Hayat Evi'nde ortalığı karıştırıp duran ve bizden nefret eden yaşlı büyücüler var. Bizden nefret ediyorlar çünkü babam biraz isyankar bir tipmiş. Biraz onu örnek alsan nasıl olur? Geriye bir tek biz kaldık, babam sırra kadem bastı,

kötü bir tanrı dünyayı yok etmek üzere, amcamız da terastan aşağı atladı. Gerçi bunun için onu suçlayamam ya neyse." Biraz soluklandım. [Evet Carter. Arada sırada benim de soluklanmam gerekiyor.] "Unuttuğum bir şey var mı? Ha, evet, bir de ataları ta eski zamanlara dayanan ve güçlü olması gereken bir ağabeyim var vs. vs. Ama kendisi kütüphaneye girmeye bile korkuyor. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Carter yumruk yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Herhalde söylediğim şeylerle ona yumruk atmış kadar olmuştum.

Carter "Be-ben..." diye kekeledi. "Bence dikkatli olmamız gerek."

Zavallı çocuğun çok korktuğu belliydi. Bunu ona karşı kullanamazdım ama yine de şaşırmıştım. Ne de olsa benden büyüktü. Daha olgun ve bilgili olan da oydu. Babamla birlikte bütün dünyayı gezmişti. Yumruk atanların küçük kardeşler değil, ağabeyler olması gerekir. Kız kardeşlerse... Neyse, bizim de onlar gibi içimizden geldiğinde sıkı bir yumruk çakmaya hakkımız var, değil mi? Ama galiba Carter'ı biraz fazla zorlamıştım. "Bak," dedim, "babamıza yardım etmemiz gerekiyor, değil mi? Kütüphanede işimize yarayacak güçlü bir şeyler olmalı. Yoksa Amos neden kütüphaneyi kilitli tutsun? Babama yardım etmek istiyor musun?"

Carter huzursuz bir biçimde kıpırdandı. "Tabii ki istiyorum," dedi.

Neyse, bir sorunu böylece halletmiştik. Hemen kütüphaneye gittik. Ama Khufu oraya gittiğimizi görür görmez basket topunu eline alıp koltuğun üstüne çıktı ve kütüphanenin kapısının önüne atlayıverdi. Babunların bu kadar çevik olduğunu hiç bilmiyordum. Bize resmen havladı. O sırada sipsivri dişleri olduğunu fark ettim. Pembe renkli, egzotik kuşları yerken de dişleri daha iyi görünmüyordu.

Carter onu sakinleştirmeye çalıştı. "Khufu, bir şey çalmayacağız," dedi. "Tek istediğimiz-"

Khufu basket topunu hışımla yere fırlatıp "Uhh!" diye bağırdı.

"Carter, bu bir işe yaramıyor," dedim. "Bak bende ne var Khufu!" Kahvaltı büfesinden aldığım sarı renkli mısır gevreği kutusunu havaya salladım. "Cheerio marka mısır gevreği! Hem sonu da *o* harfiyle bitiyor. Çok lezzetli!"

Khufu "Aaa!" diye bağırdı. Kızgın değil de heyecanlı gibi görünüyordu.

"İster misin?" dedim tatlı bir sesle. "Bunu alıp koltuğa otur, sonra da bizi görmemiş gibi yap, tamam mı?"

Mısır gevreği kutusunu koltuğa fırlattım. Khufu hızla kutuyu kapmaya çalıştı. Kutuyu havada yakalayınca o kadar heyecanlandı ki duvardan destek alıp şöminenin üstüne zıplayiverdi. Sonra da afiyetle kutudaki mısır gevreklerini teker teker midesine indirmeye başladı.

Carter bana hem hayranlıkla hem de hasetle bakıyordu. "Bunu nasıl-"

"Bazılarımız daha pratik zekalı," dedim. "Haydi, kapıyı

açalım."

Ama bu düşündüğümüz kadar kolay olmadı. Kapılar kalın ahşaptan yapılmıştı ve üstü silme kilitle kaplıydı.Hiç şansımız yoktu.

Carter öne doğru bir adım attı. Kapıları elleriyle açmaya çalıştı. Önceki gece bu işe yaramıştı ama o anda hiç fayda etmedi.

Sonra kapının üstündeki zincirleri sallayıp kilitleri çekiştirdi.

"Olmuyor," dedi.

Ensemin ürperdiğini hissettim. Sanki birisi ya da bir şey bana kapıyı nasıl açacağımı fısıldıyordu. "Amos sabah kahvaltı ederken hangi sözcüğü söylemişti?" diye sordum.

Carter *"Birleş* anlamına gelen sözcük mü?" diye sordu.

"Hayır, diğeri... *Yok et* anlamına gelen."

"Ha, sanırım *ha-di* demişti. Ama bu sözcükleri kullanmak için hiyeroglif yazısını ve büyüyü de bilmek gerek değil mi? Bilsekbile-"

Elimi kapıya doğru kaldırdım. İki parmağımı ve başparmağımı kapıya doğrulttum. Bu, daha önce hiç yapmadığım tuhaf bir hareketti. Sanki elim bir silahmış gibi davranıyordum. Aradaki tek fark, başparmağımı yere çevirim, olmamdı.

"Ha-di!"

Birden, kapının üstündeki en büyük kilidin üstünde parlak, altın renkli hiyeroglifler belirdi.

Kapılar büyük bir gümbürtüyle açıldı. Zincirler ve menteşeler Yüce Oda'nın dört bir yanına saçılırken Carter kendini yere attı. Toz duman dağılınca Carter üstü başı tahta parçalarıyla kaplı bir vaziyette ayağa kalktı. Benim durumum daha iyiydi. Çörek ayaklarımın dibinde dolanıyor, sanki az önce olanlar çok normalmiş gibi sürekli mırlıyordu.

Carter bana baktı. "Bunu nasıl-"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama artık kütüphaneye girebiliriz."

"Sence bu biraz aşırı olmadı mı? Başımız fena halde derde gire-"

"Kapıyı gerisin geri yerine çakmanın bir yolunu buluruz," dedim.

"Aman lütfen bir daha bir şeyleri çakmayalım," dedi Carter. "Patlamada canımızdan olabilirdik."

"Sence bu büyüyü bir insanın üstünde denersem-"

Carter "Hayır!" diye bağırıp korkuyla geri çekildi.

Onu korkuttuğum için keyfim yerine gelmişti ama yine de gülmemeye çalıştım. "Haydi gel, kütüphaneye bir göz atalım," dedim.

İşin aslı şu ki herhangi birisine ha-di büyüsünü yapamazdım. Bir adım atınca kendimi o kadar halsiz hissettim ki neredeyse yere yığılacaktım.

Sendelediğimi fark eden Carter hemen koluma girdi.

"İyi misin?" diye sordu.

Kendimi hiç de iyi hissetmediğim halde "İyiyim," dedim.

"Yorgunum." Tam o sırada midem guruldadı. "Karın m zil çalıyor."

"İyi de sabah çok iyi kahvaltı etmiştin."

Carter haklıydı ama o anda sanki haftalardır ağzıma tek lokma koymamış gibiydim.

"Boş ver," dedim. "İdare ederim."

Carter şüpheyle beni süzdü. "Kapının üstünde yarattığın hiyeroglifler altın renkliydi," dedi. "Ama babamla Amos'unkiler mavi renkliydi. Neden acaba?"

"Belki de herkesin ayrı bir rengi vardır," dedim. "Belki seninkiler şeker pembesi renginde olacak."

"Aman ne komik."

"Gel bakalım pembe büyücü," dedim. "İçeri girelim."

Kütüphane inanılmaz bir yerdi. Başımın döndüğünü neredeyse unutacaktım. İçerisi düşündüğümden de büyüktü. Daire biçimindeki bir oda kocaman bir kutu gibi som bir kayacın içine oturtulmuştu. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Malikane bir deponun tepesinde olduğu için, içerisinin de pek normal olmayacağını tahmin etmeliydim.

Üstünde durduğumuz platformdan aşağı merdivenler iniyordu. Aşağı kadar tam üç kat vardı. Duvarlarda, zeminde ve kubbe biçimindeki tavanda insanlara, tanrılara ve canavarlara ait rengarenk resimler vardı. Babamın kitaplarında da bu tür resimler görmüştüm. (Evet, itiraf edi-

yorum: Piccadilly'deki kitapçıya gittiğimde Mısır'la ilgili kitapların bulunduğu bölüme gider, babamın kitaplarına bakardım. Bunu kitapları okumak için değil, kendimi babama yakın hissetmek için yapardım.) Ama babamın kitaplarındaki resimler soluk ve yıpranmış görünürdü. Buradakilerse sanki yeni yapılmış gibiydi. Tüm oda bir sanat eserini andırıyordu.

"Çok güzelmiş," dedim.

Tavanda yıldızlarla bezeli masmavi bir gök resmi vardı ama tek bir ton mavi kullanılmamıştı. Gökyüzünün üstüne girdap gibi bir şey çizilmişti. Sonra bunun bir kadın figürü olduğunu fark ettim. Kadın yan yatıyordu. Bedeni, kolları ve bacakları koyu mavi renkliydi ve üstünde yıldızlar vardı. Kütüphanenin zemininde de benzer bir resim vardı. Yeşilli kahverengili bir erkek bedeninin üstünde ormanlar, tepeler ve şehirler vardı. Göğsünden bir nehir akıyordu.

Kütüphanede hiç kitap yoktu. Hatta kitaplık bile yoktu. Duvarlara petek petek oyuklar açılmıştı. Her birinin içinde de silindir biçiminde plastik kutular duruyordu.

Kütüphanenin ana yönleri gösteren dört yerinde, taban lıkların üstünde seramik birer heykel vardı. Heykeller yetişkin bir insanın yarı uzunluğundaydı. Üstlerinde de etekler ve sandaletler vardı. Saçları parlak siyahtı ve yüzler keskin hatlıydı. Gözlerinin etrafı da siyah göz kalemiyle boyanmıştı.

[Carter, buna göz kalemi değil de sürme dendiğini söyledi. Sanki çok önemli de...]

Her neyse, bir heykelin elinde bir taş kalemle bir defter duruyordu. Diğerinde bir kutu vardı. Üçüncü heykelin elinde kısa, kıvrık uçlu bir asa duruyordu. Son heykelin elindeyse boştu.

"Sadie." Carter odanın ortasını işaret etti. Uzunca bir taş masanın üstünde babamın iş çantası duruyordu.

Carter apar topar merdivenlerden aşağı inmeye başladı ama hemen koluna yapıştım. "Dur bir dakika. Ya bu bir tuzaksa?"

Carter suratını buruşturup "Ne tuzağı?" dedi.

"Mısır mezarlarında tuzaklar yok muydu?"

"Şey, bazılarında vardı. Ama bu bir mezar değil ki. Hem genellikle mezarları lanetliyorlardı. Ateş laneti, eşşek laneti gibi..."

"Ay ne güzel! Kendimi birden daha iyi hissettim."

Carter merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Çoğu zaman cesaretle hareket eden ben olduğum için kendimi salak gibi hissettim. Ama birisi bize kaşıntı büyüsü yapsa ya da büyülü bir eşeği üstümüze salacak olsa ilk avlanan Carter olacaktı.

Sağ, salim aşağı kata indik. Carter çantayı açtı. Hiçbir tuzakla ya da lanetle karşılaşmadık. Sonra babamın British Muséum'da kullandığı o tuhaf kutuyu çıkardı.

Kutu ahşaptı ve içine ancak bir ekmek sığacak büyüklükteydi. Kapağıysa tıpkı kütüphane gibi tanrıların, canavarların ve yan yan yürüyen insanların resimleriyle süslenmişti.

"Acaba Mısırlılar bu şekilde nasıl yürüyorlarmış?" dedim. "Hepsinin kolları ve bacakları yan duruyor. Ne kadar aptalca."

Carter bana 'of ne kadar salaksın' der gibi bir bakış fırlattı. "Gerçek hayatta böyle yürümüyorlardı Sadie," dedi.

"O zaman neden resimleri böyle?"

"Çünkü Antik Mısırlılar resimlerin büyü gibi olduğuna inanırmış. Kendi resmini yapacak olursan iki kolunu ve bacağını da resimde tam olarak göstermen gerekiyormuş. Yoksa tekrar doğduğunda bazı uzuvların eksik olacağına inanılırmış."

"Tamam da neden suratları da yana bakıyor? Kimse düz dururken resmedilmemiş. Bu şekilde suratlarının bir tarafı eksik vaziyete doğacaklarından korkmuyorlar mıymış?"

Carter bu sefer hemen yanıt vermedi. "Sanırım suratlarını önden çizerlerse resmin fazla inandırıcı olacağını düşünüyorlarmış," dedi. "Yani, resim birisine çok benzerse onun yerine geçmeye çalışabileceğinden korkarlarmış."

"Peki bu insanların korkmadığı bir şey yok mu?"

"Kız kardeşleri," dedi Carter. "Kız kardeşleri çok konuştuğunda Mısırlılar onları timsahlara yedirirlermiş."

Carter bir an için beni kandırmayı başarmıştı. Onun bu tür espriler yapmasına alışık değildim. Kolunu yumrukladım. "Açsana şu kahrolası kutuyu," dedim.

Kutunun içinden ilk olarak vıcık vıcık bir şey çıkardık.

"Bal mumu," dedi Carter.

"Harika bir şeymiş." Elime tahta bir spatülle üstünde oyuklar bulunan bir palet aldım. Bu oyukların içine mürekkep koyuluyor olmalıydı. Sonra da siyah, kırmızı ve altın renkli mürekkep şişelerini çıkardım. "Baksana, eski çağlardan kalma bir boya seti bile var."

Carter çantanın içinden birkaç tane kahverengi uzunca sicim, bir tane kara kedi biblosu ve kalın bir rulo kağıt çıkardı. Pardon, bu kağıt değildi. Papirüstü. Babamın Mısırlıların bunları nehirde yetişen bir bitkiden yaptıkları çünkü kağıdın henüz icat edilmediğini anlattığını hatırladım. Papirüs o kadar kalın ve sertti ki zavallı Mısırlılar acaba bunu tuvalet kağıdı olarak da kullanıyorlar mıydı diye düşünmeden edemedim. Kullandılarsa neden yan yan yürüdükleri belliydi!

Son olarak da çantadan bal mumundan yapılmış bir biblo çıkardım.

"Ayyy!"

Bu, ufak tefek, kaba saba bir erkek biblosuydu. Sanki bunu yapan kişi alelacele yapmıştı. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ağzı açıktı ve bacakları da dizlerine kadardı. Beline bir tutam insan saçı iliştirilmişti.

Çörek, masanın üstüne atlayıp bibloyu koklamaya koyuldu. Bunun ilginç bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Başka bir şey yok," dedi Carter.

"Ne arıyordun ki?" dedim. "Bal mumumuz, tuvalet papirüsümüz ve çok çirkin bir biblomuz-"

“Babama neler olduğuna dair ipucu olarak kullanabile-

ceğimiz bir şey arıyordum," dedi Carter. "Onu nasıl geri getireceğiz? Çağırdığı o alevli adam kimdi?"

Bibloyu elime aldım. "Onu duydun seni bücür," dedim. "Bize tüm bildiklerini anlat bakalım."

Dalga geçiyordum ama biblo aniden yumuşadı. Aniden bedeninin üstünde et varmış gibi yumuşacık olmuştu. "Yanıt veriyorum," dedi.

Çığlık atıp onu kafa üstü yere düşürdüm. Haksız değilim ama değil mi?

"Aaahh!" diye bağırdı minik adam.

Çörek onu koklamak için yanımıza gelince minik adam başka bir dilde sövüp saymaya başladı. Büyük bir ihtimalle Antik Mısır dilinde konuşuyordu. Bu işe yaramayınca anlayacağımız dilde konuşmaya başladı. "Git başımdan!" diye bağırdı. "Ben fare falan değilim!"

Çörek'i masadan indirip yere koydum.

Carter'ın beti benzi atmıştı. Tıpkı biblo adama benzemişti.

"Nesin sen?" diye sordu.

"Tabii ki bir uşabtiyim!" dedi minik adam. Ezilen kafasını ovuşturdu. Hala topal görünüyordu ama zaten topaldı, "Efendim bana Hamurçocuk der," dedi. "Ama bu isimden nefret ederim. Bana 'Düşmanlarını Ezen Yüce Güç' diyebilirsiniz!"

"Anlaşıldı Hamurçocuk," dedim.

Sanırım bana bakıp suratını buruşturdu. Suratı ezik olduğu için ne yaptığından emin değilim.

"Beni çağırmamanız gerekiyordu! Bunu ancak efendim

yapabilir."

"Galiba efendi dediği kişi babam," dedim. "Şey, Julius Kane'den mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Hamurçocuk, "Ta kendisi," diye homurdandı. "İşimiz bitti mi? Size iyi hizmet edebildim mi?"

Carter boş boş bana baktı ama ben Hamurçocuk'un ne işe yaradığını daha yeni anlamıştım.

Topal bibloya "Demek seni elime alıp bir şey emredince canlandın Hamurçocuk," dedim. "Bize bildiklerini anlat Dediklerim doğru mu?"

Hamurçocuk tombul kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benimle dalga geçiyorsunuz," dedi. "Tabii ki dediklerin doğru. Ama beni ancak efendim canlandırabiliyordu. Bunu nasıl becerdiğinizi bilmiyorum ama ne yaptığınızı öğrenince sizi paramparça edecek."

Carter hafifçe öksürdü. "Hamurçocuk, efendin bizim babamız. Kendisi şu anda kayıp. Büyüyle onu bir yere götürdüler. Yardımına ihtiyacımız var ve-"

"Efendim gitti mi?" Hamurçocuk'un ağzı kulaklarındaydı. Suratında o kadar kocaman bir gülümseme belirmişti ki bir an için kafasının ortadan ikiye ayrılacağını sandım. "Nihayet özgürüm!" diye bağırdı. "Görüşürüz aptallar!"

Masanın kenarına gitmeye çalıştı ama ayakları olmadığını unutmuştu. Suratının üstüne devrildi. Sonra masanın kenarına doğru ellerinin üstünde sürünmeye başladı. "Özgürüm Özgürüm!"

Küt diye masadan aşağı düştü ama yine de yılmadı. "Özgürüm! Özgürüm!"

Onu elime almadan önce birkaç santim daha ilerlemeyi başardı. Onu hemen babamın büyülü çantasına koydum. Hamurçocuk dışarı çıkmaya çalıştı ama kutunun kenarına ulaşacak kadar uzun boylu değildi. Acaba bacakları özellikle mi böyle yapılmış diye düşündüm.

"Tuzak!" diye cıyakladı. "Tuzağa düştüm!"

"Öf, kes sesini," dedim. "Artık efendin benim. Derhal sorularıma yanıt vereceksin."

Carter hayretle bana baktı. "Neden efendi sen oluyormuşsun?"

"Çünkü onu ben canlandırdım," dedim.

"Sen sadece dalga geçiyordun!"

Ağabeyimi duymazdan geldim. İşte, bu da iyi yaptığım şeylerden biridir. "Hamurçocuk, uşabti ne demek?"

"Yanıt verirsem beni kutudan çıkaracak mısınız?"

"Bana yanıt vermelisin," dedim. "Hayır, seni kutudan çıkarmayacağım."

Hamurçocuk içini çekti. "Uşabti yanıt veren demektir," dedi. "En aptal köle bile bunu bilir."

Carter parmaklarını şaklattı. "Şimdi hatırladım!" dedi. "Mısırlılar balmumundan ya da kilden biblolar yaparlarmış. Sonraki hayatlarında her işlerini bu biblolara yaptıracaklarını düşünürlermiş. Bunlar efendileri onlara seslendiğinde canlanırlarmış. Böylece ölüler keyiflerine bakarken uşabtiler de sonsuza dek onlar için çalışırmış."

"Hah, çok tipik," dedi Hamurçocuk. "Bizler her işlerini yaparken insanlar yan gelip yatarlar. Ölümden sonra insanlara hizmet etmek, uşabtilerin yaptığı işlerden sadece lıii tanesi. Bizler büyücüler tarafından da birçok iş için kullanılırız çünkü büyücüler bizler olmadan beş para etmezler. Hem madem bu kadar çok şey biliyorsun, neden lama soru soruyorsun?"

"Babam neden dizlerinden aşağısını kesip sana bir ağız vermiş ki?" dedim.

"Ben..." Hamurçocuk elleriyle ağzını kapadı. "Aman ne komik. Demek balmumu bibloyu tehdit ediyorsun ha? Seni cadı! Baban dizlerimi kaçmayayım ya da mükemmel bir biçimde dirilip onu öldürmeyeyim diye kesti. Büyücüler çok kötü yürekli olabiliyorlar. Yarattıkları uşabtileri konrol edebilmek için onları kötürüm bırakıyorlar. Bizden korkuyorlar!"

'Babam seni mükemmel bir biçimde yaratsaydı onu öldürmeye kalkışır mıydın?"

Büyük bir ihtimalle onu öldürmeye çalışırdım. Soruların bitti mi?"

"Daha başlamadım," dedim. "Babamıza ne oldu?"

Hamurçocuk omuzlarını silkti. "Nereden bileyim? Ama bakıyorum da asası ve değneği çantada değil."

“Evet," dedi Carter. "Asası, yani bir yılana dönüşen şey, yandı. Değnek şu bumeranga benzeyen şey mi?"

"Bumeranga benzeyen şey mi?" dedi Hamurçocuk. “Ebedi Mısır'ın tanrıları aşkına, ne kadar aptalsın! Tabii

ki o dediğin şey onun değneği."

"O da paramparça oldu," dedim.

"Nasıl oldu?" diye sordu Hamurçocuk.

Carter ona olan biteni bir bir anlattı. Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama on santimlik bir biblo bize ne yapabilirdi ki?

"İşte, bu harika!" diye bağırdı Hamurçocuk.

"Neden?" dedim. "Babam hala hayatta mı?"

"Hayır!" dedi Hamurçocuk. "O kesinlikle ölmüş. Şeytan Günleri'nin beş tanrısı da azat edilmiş! Harika! Kırmızı Lord'la düello eden kişiler-"

"Dur bir dakika," dedim. "Hemen bana bildiklerini anlat."

"Hah!" dedi Hamurçocuk. "Sana ancak bildiğim şeyleri anlatabilirim zaten. Akılcı tahminler yürütmek benim işim değil. Artık hizmetim sona ermiştir!"

Hamurçocuk bunları dedikten sonra yine katılaşıp balmumundan bir bibloya dönüştü.

"Dur!" Onu elime alıp sallamaya başladım. "Neymiş şu akılcı tahminler?"

Hiçbir şey olmadı.

"Belki de sadece belli bir süreliğine canlanıyordur," dedi Carter.

"Ne bileyim, belki günde bir kez falan konuşuyordur. Belki de onu bozdun."

"Carter, lütfen saçmalama. Şimdi ne yapacağız?"

Carter tabanlıkların üstünde duran seramik heykeller baktı. "Belki de..."

"Başka bir uşabti mi?" dedim.

"Denemekten zarar gelmez."

Şayet heykellerin bize yanıt vermeleri gerekiyorduysa bunda pek de başarılı olmadıklarını söyleyebilirim. Onları kaldırıp bize yanıt vermelerini emrettik. Heykeller bayağı ağırdı. Sonra elimizi onlara doğrultup bağırmayı denedik. Nazikçe sormayı denedik. Ama bizimle konuşmadılar.

O kadar sinirlenmiştim ki onları milyonlarca kez ha-di'lemek istiyordum. Ama hala çok aç ve yorgundum. Büyüyü yaparsam kendimi daha da kötü hissedebileceğimi düşünüyordum.

Nihayet, duvarlardaki oyuklara göz atmaya karar verdik. Plastik silindirler bankalardaki şeyleri andırıyorlardı. Hava boşluğundan aşağı düşen tüplere benziyorlardı. Her birinin içinde bir papirüs tomarı duruyordu. Bazıları yeni, bazıları da binlerce senelik gibiydi. Her bir tüpün üstünde hiyeroglifle ve neyse ki bizim dilimizde yazılmış etiketler vardıı.

Carter birini okudu: "*Kutsal İneğin Kitabı.* Ne biçim isim bu? Sende ne var? Kutsal Porsuk falan mı?"

"Hayır," dedim. "*Apep'i Öldürme Kitabı."*

Çörek bir köşede miyavladı. Ona bakınca kuyruğunu havaya diktiğini fark ettim.

"Nesi bar bunun?" diye sordum.

"Apep devasa boyutlarda, yılan biçiminde bir canavardı " dedi Carter. "Anlayacağın kötü haber."

Çörek arkasını döndüğü gibi yukarı kata çıktı. Ah, şu kediler! Ne zaman ne yapacakları asla belli olmuyor.

Carter bir silindiri daha açtı. "Sadie, şuna baksana."

Epey uzun bir papirüs bulmuştu. Üstündeki yazıların çoğu hiyeroglifti.

"Bunu okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Suratımı buruşturup yazıya baktım. İşin tuhafı yazıyı gerçekten de okuyabildim. Tek okuyamadığım bölüm en üstteki satırdı. "Başlığı okuyabiliyorum," dedim. "*Yüce Ev'in Kanı* diyor. Sence bu ne demek?"

"Yüce Ev mi?" dedi Carter. "Mısırca nasıl okunuyor?"

"Firavun. Yok, firavun olmaması gerek değil mi? Firavunlar kral değil miydi?"

"Evet," dedi Carter. "Ama firavun sözcüğü 'yüce ev' anlamına gelir. Kralların yaşadığı saray gibi yani. Hani biz de Amerikan başkanından söz ederken 'Beyaz Saray' deriz ya, onun gibi bir şey işte. Bence burada Firavunların Kanı diyor. Kast ettiği de tüm firavunlar. Yani, tek bir firavun değil de hepsi."

"Firavunların kanından bana ne? Neden gerisini okuya mıyorum?"

Carter yazıya baktı. Aniden gözleri fal taşı gibi açıklı "Bunlar isim," dedi. "Baksana, her biri kabartmalı yazı mış."

"Pardon?" dedim. Nedense kabartma sözcüğü bana biraz kaba gelmişti. Kaba saba, ayıp sözcüklerin hepsini bilirim. Bu özelliğimden dolayı kendimle hep gurur duymu

şumdur.

"İsimlerin etrafındaki daireler," dedi Carter. "Bunlar büyülü halatları temsil eder. İçlerindeki isimleri kötü büyülere karşı korurlar." Sonra bana baktı. "Büyük bir ihtimalle diğer büyücülerin bu isimleri okuyamamasının nedeni de bu," dedi.

"Saçmalama" dedim. Ama yazıya bir kez daha bakınca haklı olduğunu gördüm. Diğer sözcüklerin hepsi birer daire içine alınmıştı ve bu sözcükleri okuyamıyordum.

Carter telaşla "Sadie," dedi. Yazının en sonundaki ismi işaret etti. Papirüsün üstünde o kadar çok şekil vardı ki nereyi gösterdiğini hemen göremedim.

Dairenin içinde iki tane basit sembol vardı. Biri bir sesli harf biçimindeydi, diğeri de bir dalgayı andırıyordu.

Carter "KN," dedi. "Bunu biliyorum. Soyadımız. KANE."

"Birkaç harf eksik değil mi?"

Carter başını salladı. "Antik Mısırlılar genellikle sesli harf kullanmazlar," dedi. "Yalnızca sessiz harflerle yazarlar. Yazının içeriğinden sesli harflerin ne olduğunu tah-

min etmen gerekir."

"Ama bu saçmalık," dedim. "Bu KENE de olabilir AKNE de. Hatta KANO ya da İKNA da olabilir."

"Olabilir," dedi Carter. Ama bu bizim soyadımız. Kane. Bir keresinde babama soyadımızı hiyeroglifle yazmasını istemiştim, o da aynen böyle yazmıştı. İyi de neden bu listedeyiz? 'Firavunların kanı' denen şey de ne?"

Ensemde yine o tuhaf ürpertiyi hissettim. Amos'un dedikleri gelmişti aklıma. Ailenin her iki tarafının da köklü olduğunu söylemişti. Carter'la göz göze gelince onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

"Olamaz," dedim.

"Bu, bir şaka falan olmalı," dedi Carter. "Kimse bu kadar eski aile kayıtlarını saklamaz."

Yutkundum. Bir anda boğazım fena halde kurumuştu. Önceki gün başımıza çok tuhaf şeyler gelmişti ama o kitapta ismimizi görünce bu saçma sapan şeylerin gerçek olduğuna inanmıştım. Tanrılar, büyücüler, canavarlar.., Üstelik ailemizin tüm bunlarla bir ilgisi vardı.

Kahvaltıda babamın annemi diriltmek istediğini duyduğum andan itibaren içimi çok ama çok sevimsiz bir his kaplamıştı. Bu, korku falan da değildi. Yani, duyduğum her şeyin tüyler ürpertici olduğunu, hatta anneannemle dedemin evlerindeki, anneme adanmış dolaptan da ürkütücü olduğunu kabul ediyorum. Size geçmişte yaşamadığımı ve hiçbir şeyin annemin öldüğü gerçeğini değiştiremeyeceğini de söylemiştim. Ama yalan söyledim. İşin as-

lı şu ki altı yaşımdan beri tek hayalim annemi tekrar görebilmek. Onu tanımak, onunla konuşmak, birlikte alışverişe gitmek, bir şeyler yapmak... Dört elle sarılabileceğim hatıralara sahip olmak... İçimden atmak istediğim his, umuttu. Annemi tekrar göreceğim diye umutlandığım takdirde çok üzüleceğimi biliyordum. Fakat yine de eğer onu geri getirmek mümkünse, babam gibi daha bir sürü Rosetta Taşı'nı havaya uçurabilirdim.

"Araştırmaya devam edelim," dedim.

Birkaç dakika sonra hayvan kafalı tanrıların birkaç resmini buldum. Resimde beş tanrı ve üstlerini bir şemsiye gibi örtmüş yıldızlı bir kadın figürü vardı. Babam da beş tanrıyı azat etmemiş miydi? Hmm.

"Carter," dedim. "Bu nedir?"

Resmi görünce Carter'ın suratı aydınlandı.

"İşte bu!" diye bağırdı. "Bunlar o beş tanrı. Bu da anneleri Nut."

Gülmeye başladım. "Tanrıçanın ismi Nut mu?" dedim. "Yok artık, hatta Tut! Yoksa soyadı da Kızım mı? Tut, tut Kızım!"

"Ha-ha, çok komiksin," dedi Carter. "Nut, gökyüzü tanrısıdır."

Sonra tavandaki resmi işaret etti. Yıldızlarla bezeli etek giymiş kadın, papirüstekinin aynısıydı.

"Beki, Nut'un önemi ne?" diye sordum.

Carter kaşlarını çattı. "Onun Şeytan Günleri'yle ve beş tanrının doğuşuyla bir ilgisi var ama babam bana bu öy-

küyü uzun süre önce anlatmıştı," dedi. "Tüm papirüs hiyeratik yazıyla yazılmış galiba. Bu, hiyeroglif el yazısı gibi bir şey. Okuyabiliyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım. Demek ki hiyeroglif okuyabilme özelliğim ancak sıradan hiyerogliflere yetiyordu.

"Keşke öykünün düz harflerle yazılışını bulabilsem," dedi Carter.

Tam o sırada arkamızdan bir ses geldi. Eli boş olan heykel tabalıktan aşağı atlayıp bize doğru yürümeye başladı. Carter'la heykelden kaçmaya çalıştık ama heykel bize aldırış etmeden oyuklardan birinden bir silindir aldı ve Carter'a uzattı.

"Bu bir getir-götür uşabtisi!" dedim. "Kilden yapılmış bir kütüphaneci!"

Carter korkuyla yutkunup silindiri aldı. "Şey, teşekkürler," dedi.

Heykel dosdoğru tabanlığına gitti ve bir anda kaskatı kesildi.

"Acaba..." Uşabtiye bakıp "Sandviç ve patates kızartması lütfen," dedim.

Ne yazık ki heykellerden hiçbiri canlanıp bize bir şey getirmedi. Belki de kütüphaneye yiyecek sokmak yasaktı.

Carter silindirin kapağını açıp içinden papirüsü çıkardı. Sonra derin bir oh çekti. "Bu hiyeroglif değil," dedi.

Papirüsü okurken Carter'ın suratı allak bullak oldu.

"Okudukların pek hoşuna gitmedi galiba?" dedim.

"Evet, çünkü öyküyü şimdi hatırladım," dedi. "Beş tanrı... Babam onları gerçekten de azat ettiyse durum fena."

"Bir dakika," dedim. "Şu öyküyü baştan anlatsana." Carter derin derin içini çekti. "Tamam. Gökyüzü tanrısı Nut, toprak tanrısı Geb'le evliydi."

"Şu yerdeki adam mı?" dedim. Ayağımla üstünde nehir, tepeler ve ormanlar olan adamı işaret ettim.

"Evet," dedi Carter. "Her neyse, Geb ve Nut çocuk sahibi olmak istiyorlardı ama tanrıların kralı, güneş tanrısı Ra, Nut'un çocuğuyla ilgili kötü bir kehanet duymuştu..."

"Nut'un çocuğu, hehe," diye dalga geçtim. "Pardon, sen öyküye devam et."

"Geb'le Nut'un çocuğunun bir gün kral olup kendi yerini alacağını duymuştu. Ra, Nut'un hamile kaldığını öğrenince korkuya kapıldı. Nut'un ne gece ne de gündüz çocuk, sahibi olmasını yasakladı."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Nasıl yani? Nut'un sonsuza dek hamile olarak kalması mı gerekiyordu? Ne fena."

Carter başını salladı. "Hayır, çünkü Nut bir plan yaptı. Ay tanrısı Khons'la bir zar oyunu oynayacaktı. Khons her kaybettiğinde ona biraz ay ışığı verecekti. O kadar çok yenildi ki Nut beş yeni gün yaratacak kadar ay ışığına sahip oldu. Sonra bu günleri bir seneye ekledi."

"Yok artık," dedim. "Bir kere ay ışığını nasıl birisine verirsin? Haydi, verdin diyelim, bundan nasıl fazladan gün yaratabilirsin?"

"Öykü böyle, ben ne yapayım! Neyse, Mısır takviminde bir senede üç yüz altmış gün var. Tıpkı bir dairenin üçyüz altmış derece olduğu gibi. Nut bu beş günü yaratıp bunları senenin sonuna ekledi. Bunlar normal bir senenin günleri değildi."

"Şeytan Günleri," dedim. "Demek bu öykü bir senede neden üç yüz altmış beş gün olduğunu açıklıyor. Sonra Nut çocuklarını..."

"O beş günde dünyaya getirdi. Her gün bir çocuk doğurdu."

"İyi de beş gün üst üste nasıl beş çocuk doğurabildi?"diye sordum.

"Onlar insan değil, tanrı," dedi Carter. "Tanrılar bu tür şeyler yapabilir."

"Nut ismi gibi bu da çok saçma bir şeymiş," dedim.

"Neyse, anlatmaya devam et."

"Ra olanları duyunca öfkeden çıldırmış ama artık iş işten geçmiş. Çocuklar doğmuş. İsimleri de Osiris..."

"Yani, babamın peşinde olduğu tanrı."

"Evet, sonra Horus, Set, İsis ve şey... Neydi ismi yahu?" Carter papirüse göz attı. "Hah, Neftis. Onun ismini hep unuturum."

"Müzedeki alevli adam beş tanrının da serbest kaldığını söylemişti."

"Aynen öyle. Babam bu beş tanrının da aynı yerde olduğunu bilmeden hepsini serbest bırakmış olabilir. Hepsi art arda doğduğu için belki de hep birlikte serbest kalmış-

lardır. İşin kötüsü, bunlardan Set cidden fena bir tip. Mısır mitolojisinin kötü adamı gibi bir şey. O, kötülüğün, kaosun ve çöl fırtınalarının tanrısı."

İçimin ürperdiğini hissettim. "Belki alevle de bir alakası vardır?"

Carter resimdeki figürlerden birini işaret etti. Tanrının hayvan kafası vardı ama bunun hangi hayvan olduğunu anlayamadım. Köpek miydi, karıncayiyen miydi, kötü bir tavşan mıydı? Bunlardan hangisi olduğunu bilememiştim ama saçları ve giysileri parlak kırmızıydı.

"Bu, Kırmızı Lord," dedim.

"Dur daha bitmedi, Sadie," dedi Carter. "Antik Mısır'da bu beş günün, yani Şeytan Günleri'nin uğursuz olduğuna inanılırdı. O günlerde dikkatli olmak, tılsımlar takmak ve önemli ya da tehlikeli bir şey yapmamak gerekiyordu. Babam British Museum'da Set'e *Şeytan Günleri başlamadan seni durduracaklar*, demişti.

"Bizden bahsetmiş olamaz, değil mi?" dedim. "Set denen bu herifi biz mi durduracağız?"

Carter evet manasında başını salladı. "Eğer kullandığımız takvimin son beş günü Şeytan Günleri sayılıyorsa, Aralık'ın 27'sinde, yani yarından sonraki gün başlayacak..." dedi.

Bu arada, uşabti bir şey yapmamı beklermiş gibi bana bakıyordu ama ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Şeytan Günleri ve kötü tavşanları andıran tanrılar... Bir kez daha inanılmaz bir şey duyacak olursam

kafam ortadan ikiye ayrılacaktı.

İşin en kötü yanı da şuydu: Zihnimdeki ses bana bunun imkansız olmadığını, babamızı kurtarmak için Set'i alt etmemiz gerektiğini söylüyordu.

Noel'de yapılacaklar listesine yeni bir şey daha eklemem gerekiyordu galiba. Babamla görüşmek: tamam. Tuhaf güçlerimi ortaya çıkarmak: tamam. Kötü yürekli bir kaos tanrısını yenmek: tamam. Bu, düpedüz çılgınlıktı!

Bir anda büyük bir gümbürtü koptu. Sanki Yüce Oda'da bir şey kırılmıştı. Khufu çılgınlar gibi bağırmaya başladı.

Carter'la göz göze geldik. Hızla merdivenlerden yukarı çıktık.

8, Çörek Bıçaklarla Oynuyor

S

A

D

I

E

Babunumuz gökyüzü tanrıçası gibi havada oradan oraya uçuyordu. Resmen kafayı yemişti.

Bir sütundan diğerine atlıyor, balkondan balkona koşturuyor, vazoları ve heykelleri yerlere deviriyordu. Bir ara terasın penceresine koşup dışarı baktı. Sonra yine avaz avaz bağırmaya devam etti.

"Belki de sokaktan bir flamingo geçiyordur," dedim. Ama babunun çığlıklarının sesimi bastırdığından ve Carter'ın beni duymadığından emindim.

Hemen cam kapılara koştuk. Olağanüstü bir şey görmedik. Derken havuzda bir gürültü patırtı koptu. Yüreğim nasıl ağzıma geldi anlatamam. Flamingoyla uzaktan yakından alakası olmayan iki tane dev gibi yaratık, Makedonyalı Philip adlı timsahımızla boğuşuyordu.

Yaratıkların ne olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim, Philip'in

ikiye karşı tek kaldığıydı. Yaratıklar fokur fokur kaynayan suyun altında gözden kayboldular. Khufu yine odada çığlıklar atmaya başladı. Elindeki boş mısır gevreği kutusuyla kafasına vuruyordu ama bu hiçbir işe yaramıyordu.

Carter hayretle "Bunlar uzunboyunlular," dedi. "Sadie, onları gördün mü?"

Ona yanıt dahi veremedim. Yaratıklardan teki havuzdan dışarı fırladı. Tam önümüzdeki kapıya çarptı. Korkudan dilim tutulmuştu. Hemen geriye sıçradım. Camın diğer tarafında hayatımda gördüğüm en dehşet verici yaratık duruyordu. Bedeni, tıpkı bir leopar gibi ince uzundu.Altın benekli bir kürkü vardı. Ama boynu çok tuhaftı. Yeşil renkli, pullu ve bedeninin en azından geri kalanı kadarda uzundu. Yaratığın kafası bir kedi kafasını andırıyordu ama bu sıradan bir kedininki gibi de değildi. Kıpkırmızı,parlak gözlerini bize çevirince uluyarak ağzını açtı. İşte o anda çatal dilini ve üstünden yeşil renkli zehir damlayan sipsivri dişlerini gördüm.

Dizlerim titrerken ağzımdan hiç de cesurca sayılmayacak bir inilti çıktı.

Kedi yılan, Philip'i pataklamakta olan arkadaşının yanına geri döndü. Philip dört dönüyor, çenesini açıp kapıyordu ama iki yaratığı bir türlü yakalayamıyordu.

"Philip'e yardım etmemiz gerek," dedim. "Onu öldüre çekler!"

Kapı koluna yönelmiştim ki Çörek bana tısladı.

"Sadie, sakın yapma!" diye bağırdı Carter. "Amos'un

söylediklerini sen de duydun. Kapıyı her ne olursa olsun açamayız. Ev büyüyle korunuyor. Philip'in onları tek başına yenmesi gerek."

"Ya yenemezse? Philip?"

Yaşlı timsah bana döndü. Bir an için pembe renkli timsah gözleri sanki onun için endişelendiğimi anlamış gibi bana baktı. Derken kedi yılanlar Philip'in karnını ısırdılar. Philip sadece kuyruğunun ucu suya değecek biçimde havaya yükseldi. Tüm bedeni parıldamaya başladı. Etrafı tuhaf bir ses kapladı. Ses, uçak motoruna benziyordu. Philip tekrar aşağı indiğinde var gücüyle terasa vurdu.

Tüm malikane zangır zangır sallandı. Terasın dış kaplamasında yarıklar oluşmuştu. Yüzme havuzuysa tam ortadan ikiye ayrılmış, bir ucu un ufak olmuştu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ama terasın bir kenarı paramparça oldu. Philip iki yaratıkla birlikte Doğu Nehri'ni boyladı.

Tir tir titriyordum. "Kendini feda etti. Canavarları öldürdü," dedim.

Carter alçak bir sesle "Sadie, ya onları öldüremediyse, ya yaratıklar geri gelirse?" dedi.

"Aklından bile geçirme!" dedim.

"A-ama onları tanıyorum, Sadie. O yaratıklar... Haydi gel"

"Nereye?" dedim ama Carter paldır küldür kütüphaneye inen merdivenlere yöneldi.

Carter bize daha önce yardım etmiş olan uşabtinin yanına gitti. "Bana şeyi getir... Ne deniyordu ona?"

"Neden bahsediyorsun?" dedim.

"Babam bana bir şey göstermişti," dedi. "Büyükçe, taştan yapılmış bir levha. Üstünde bir firavunun resmi vardı. Hani şu Aşağı ve Yukarı Mısır'ı birleştiren adam. İsmi..." Birden yüzü aydınlandı. "Hah! Tamam, ismi Narmer'di! Çabuk bana Narmer Levhası'nı getir!"

Hiçbir şey olmadı.

"Hayır," dedi Carter. "Levha değildi. Resimleri tutan şeylerdendi. Hah, palet! Çabuk bana Narmer Paleti'ni getir!"

Eli boş uşabti yerinden kımıldamadı ama eli kancalı heykel canlanmaya başladı. Tabanlıktan aşağı atlayıp toz bulutunun içinde gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra masaya geri döndü. Ayaklarının dibinde dümdüz, gri renkli bir taş duruyordu. Taşın biçimi zırh gibiydi, uzunluğuysa kol boyum kadardı.

"Hayır!" diye bağırdı Carter. "Onun resmini istiyorum! Aman tanrım, galiba aslını getirdi. Uşabti bunu Mısır Müzesi'nden çalmış olmalı. Bunu derhal oraya geri-"

"Bir dakika," dedim. "Önce şuna bir göz atalım."

Taşın yüzeyine bir resim kazınmıştı. Adamın teki, bir diğer adamın suratını kaşığa benzer bir şeyle eziyordu.

"Elinde kaşık tutan Narmer olmalı," dedim. "Diğer adam mısır gevreğini çaldı diye mi bu kadar kızgın acaba?"

Carter başını salladı. "Düşmanlarla savaşıp Mısır'ı birleştiriyor," dedi. "Kafasındaki şeyi gördün mü? Bu, iki ülke birleşmeden önce Aşağı Mısır'da kullanılan taçtı."

"Ama tıpkı bir lobuta benziyor," dedim.

"Öf, sana da bir şey anlatılmıyor!"

"Babama çok benziyor, değil mi?" dedim.

"Sadie, biraz ciddi olsana!"

"Ciddiyim," dedim. "Profiline baksana."

Carter beni duymazdan geldi. Taşı ellemekten çekinir gibi sadece uzaktan inceliyordu. "Taşın arkasına da bakmam gerek ama onu ellemek istemiyorum. Zarar vermekten-"

Taşı alıp diğer tarafına çevirdim.

"Sadie! Taşı kırabilirdin!"

"Birleştirme büyüleri böyle zamanlar için, değil mi?"

Taşın arkasına göz attığımızda itiraf edeyim ki Carter'ın hafızasına hayran kaldım. Paletin tam ortasında iki tane yılan kafalı kedi duruyordu. Boyunları birbirine dolanmıştı. Diğer tarafta da cüppeli Mısırlı adamlar yaratıkları yakalamaya çalışıyorlardı.

Carter "Bunlara 'serpopard' ya da 'yılopar' deniyor," dedi. "Yılan leoparlar."

"Harika," dedim. "Ama nasıl yaratıklar bunlar?"

"Kimse tam olarak bilmiyor. Babam bunların kaos yaratığı olduğunu düşünüyordu. Çok tehlikeliler. Ezelden beri de hayattalar. Bu taş, Mısır'da bulunan en eski eserlerden biri. Üstündeki resimler bundan tam beş bin yıl önce kazınmış olmalı."

"Peki, beş bin yıllık canavarlar niye malikaneye saldırıyorlar?"

"Dün gece, Phoenix'te alevli adam hizmetkarlarına bizi yakalamalarını emretti. Peşimize önce uzunboyunluları takmalarını söyledi."

Ağzım kurumuştu. Keşke yanımda bir parça daha sakız olsa diye düşünüyordum. "Şey, o halde şu anda Doğu Nehri'nin dibini boylamaları iyi olmuş."

Derken Khufu telaşla kütüphaneye girdi. Çığlıklar atıyor, kafasına vuruyordu.

"Keşke böyle demeseydim," dedim.

Carter uşabtiye Narmer Paleti'ni yerine koymasını söyledi. Heykelle taş palet bir anda ortadan kayboldular. Babunla birlikte tekrar yukarı kata çıktık.

Yıloparlar geri dönmüştü. Postları sırılsıklam ve yapış yapış olmuştu. Hiç de mutlu görünmüyorlardı. Terasın kırık tarafında bekleşiyorlardı. Kapıları koklayıp içeri girmenin bir yolunu ararken yılan boyunları kıvrım kıvrım kıvrılıyordu.

Camın üstüne püskürttükleri zehirden dumanlar yükseliyor, baloncuklar oluşuyordu. Çatallı dilleriyse ağızlarına girip çıkıyordu.

Khufu çığlık atıp koltukta oturan Çörek'i bana getirdi.

"Onun bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum hayalım," dedim.

Khufu "Uhh!" diye ısrarla bağırmaya devam etti.

Kedi ya da Çörek sözcükleri o harfiyle bitmediği için Khufu'nun kedimi bana yiyecek olarak getirdiğini düşünmüyordum ama ne demek istediğini de anlayamamıştım. Sırf sesini kesmesi için kediyi kucağıma aldım.

Çörek bana baktı. *Miyav?*

"Merak etme, her şey yoluna girecek," dedim. Ödüm patlamış gibi konuşmamaya gayret ediyordum. "Malikane büyüyle korunuyor."

"Sadie," dedi Carter, "yıloparlar bir şey buldular."

Yaratıklar ısrarla sol taraftaki kapının kolunu kokluyorlardı.

"Kapı kilitli değil mi?" diye sordum.

İki yaratık çirkin suratlarını cama çarptılar. Kapı zangırdadı. Kapı çerçevesinde mavi renkli hiyeroglifler parıldadı ama renkleri çok da parlak değildi.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Carter.

Canavarların peşimizi bırakması için içimden dua ediyordum. Keşke Makedonyalı Philip gelse de yaratıklarla tekrar boğuşmaya başlasaydı. Acaba timsahlar düz duvara tırmanabiliyorlar mıydı?

Yaratıklar kafalarını' tekrar cama çarptılar. Bu sefer camda çatlaklar oluştu. Mavi renkli hiyeroglifler parıldayıp söndü.

Khufu "UHH!" diye bağırdı. Elini hafifçe kediye doğru salladı. "Acaba ha-di büyüsünü denesem mi?" dedim.

Carter başını salladı. "Bu kapıları havaya uçurduktan sonra neredeyse bayılacaktın. Bayılmanı falan istemem," dedi.

Carter bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı. Amos'un duvarda duran tuhaf kılıçlarından birini kaptı. Kılıcın keskin tarafı hilal gibi kıvrıktı. Çok da hantal görünüyordu.

"Ciddi olamazsın," dedim.

Carter "Da-daha iyi bir fikrin varsa sö-söyle," dedi kekeleyerek. Ter içinde kalmıştı. "Yaratıklara karşı benden,senden ve babundan başka savaşacak kimse yok," dedi.

Carter'ın kendine özgü bir biçimde cesur davranmaya çalıştığını görebiliyordum ama benden beter titriyordu.Bayılsa bayılsa o bayılırdı. Ama elinde kocaman bir kılıç varken bayılmasını istemezdim doğrusu.

Derken yıloparlar üçüncü kez saldırıya geçtiler. Bu sefer kapı paramparça oldu. Yaratıklar içeri girerken biz de Tot'un heykelinin dibine doğru kaçtık. Khufu elindeki basket topunu yaratıklara fırlattı. Top ilk canavarın kafasına çarpıp geri sekti. Khufu bir anda yılopara saldırıya geçti.

Carter "Khufu, yapma!" diye bağırdı.

Ama babun dişlerini yıloparın boynuna çoktan geçirmişti. Yıloparsa dönüp duruyor, onu ısırmaya çalışıyordu. Khufu hemen yere atladı ama yaratık ondan daha hızlı davranmıştı. Kafasını bir sopa gibi kullanıp zavallı Khufu'yu havaya fırlattı. Babun paramparça olmuş kapıdan dışarı fırladı, yıkık dökük terasın ardından boşluğa düştü.

İçimden ağlamak geliyordu ama bunu bile yapacak vakit yoktu. Yıloparlar üstümüze geliyorlardı. Onlara karşı gelmemiz mümkün değildi. Carter kılıcı havaya kaldırdı. Ben de elimi ilk canavara doğrultup ha-di büyüsünü söylemek istedim ama sesim çıkmıyordu.

Çörek ısrarla miyavlayıp duruyordu. Neden kedim hala kucağımdaydı? Neden korkuya kapılıp bir yere kaçmamıştı?

Birden aklıma Amos'un söylediği bir şey geldi. Bana Çörek'in bizi koruyacağını söylemişti. Acaba Khufu da bana aynı şeyi mi hatırlatmaya çalışıyordu? Buna pek aklım yatmamıştı ama kekeleyerek "Çö-Çörek, sana bizi korumanı emrediyorum," dedim.

Sonra onu yere koydum. Bir an için boynundaki gümüş tılsımın parıldadığını gördüm. Kedim yere yayıldı, ön patilerinden birini yalamaya başladı. Eh, bir kediden kahramanlık beklemek pek de akıl karı değildi zaten!

Kırmızı gözlü iki yaratık sivri dişlerini göstere göstere ilerliyorlardı. Kafalarını havaya kaldırıp saldırıya geçmeye hazırlandılar. Tam o sırada, odaya kuvvetli bir hava

akımı doldu. O kadar güçlüydü ki Carter'la birlikte yere devrildik. Yıloparlar sendeleye sendeleye geri çekilmeye başladılar.

Güçlükle ayağa kalktığımda, hava akımının tam ortasında Çörek'in durduğunu fark ettim. Ama o artık benim kedim değildi. Ufak tefek bir jimnastikçi misali, kaslı bir kadına dönüşmüştü. Kuzguni siyah saçlarını atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Üstünde dapdar, leopar desenli bir tulum vardı. Boynunda da Çörek'in gümüş tılsımı asılıydı.

Bana dönüp gülümsedi. Gözleri hala Çörek'in gözleri gibi sapsarıydı, tam ortasında da ince uzun kedi gözbebekleri vardı. "E nihayet!" diye azarladı beni.

Yıloparlar şoku atlatıp kedi kadına saldırıya geçtiler. Kafalarını şimşek hızıyla öne uzattılar. Aslında kedi kadını o anda ikiye ayırabilirlerdi ama kedi kadın çevik bir hareketle havaya sıçradı, üç kez takla attı ve yaratıkların tam üstündeki şömineye çıktı.

Bileklerini sallayınca derisinin altından iki tane kocaman bıçak çıktı. "Ayy ne eğlenceli," dedi.

Yaratıklar saldırdılar. Kedi kadın aralarına dalıp büyük bir ustalık ve zarafetle kuyruklarını birbirine bağladı. Canavarlarsa nafile yere kuyruklarını sallıyorlar, onu alt etmeye çalışıyorlardı. Kedi kadın geri çekildiğinde yaratıklar artık birbirlerine bağlıydılar. Debelendikçe kuyruklarındaki düğüm daha da sıkılaşıyordu. Bir öne, bir geriye devrilecek gibi oluyorlar, odadaki eşyaları yerlere devirip öfkeyle kükrüyorlardı.

"Zavallıcıklar," dedi kedi kadın. "Durun size yardım edeyim."

Bıçaklarını çekti ve ani bir hareketle yaratıkların kafalarını kesiverdi. Canavarların kafaları küt diye ayaklarının dibine düştü. Gövdeleriyse yere yığılıp koca birer kum tepeciğine dönüştü.

Kadın kederle "Ah, oyuncaklarım benim," dedi. "Kumdan yaratılmışlardı, kuma döndüler."

Sonra bize döndü. Bileklerindeki bıçaklar derisinin altına girdi. "Carter, Sadie, derhal gitmeliyiz," dedi. "Bunlardan daha da korkunç yaratıklar gelecek."

Carter öksürmeye başladı. "Daha mı kötü?" dedi. "Kim, nasıl, ne zaman?"

"Teker teker gelecekler." Kedi kadın yaptığı işten tatmin olmuş vaziyette kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi. "Tekrar insan olmak ne güzel!" dedi. "Sadie, lütfen bize Duat'a giden bir kapı açar mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey, hayır. Yani, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Kedi kadın hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini kıstı "Çok yazık," dedi. "Daha fazla güce ihtiyacımız olacak. Bir dikilitaş bulmalıyız."

"Ama dikilitaş Londra'da," dedim. "Oraya..."

"Central Park'ta da bir tane var. Mümkün mertebe Manhattan'a gitmememiz gerek ama bu acil bir durum hemen oraya gidip bir kapı açmalıyız."

"Kapı nereye açılacak?" diye sordum. "Kimsin sen, neden

benim kedimsin?"

Kadın gülümsedi. "Şimdilik güvenli bir yere gitmek için büyülü bir kapıya ihtiyacımız var" dedi. "Bu arada, adım Çörek değil, sorduğun için teşekkürler."

"Bastet!" diye heyecanla bağırdı Carter. "Boynundaki tılsım... O, Bastet'in, yani kedilerin tanrıçasının sembolü. Kolyenin süs olduğunu sanmıştım ama değilmiş. Sen Bastet'sin değil mi?"

"Aferin Carter," dedi Bastet. "Haydi, başımıza bir şey gelmeden hemen buradan çıkalım."

9. Etek Giymiş Dört Adamdan Kaçıyoruz

CARTER

Evet, böylece kedimizin bir tanrıça olduğu ortaya çıktı.

Sizden n'aber?

Bastet kendinden fazla bahsetmedi. Kütüphaneye girip babamın iş çantasını almamı söyledi. Geri döndüğümde Sadie, Khufu ve Philip hakkında Bastet'le tartışıyordu.

"Onları bulmalıyız!" diyordu Sadie.

"Onlar için endişelenme," dedi Bastet. "Ama bir an önce buradan çıkmazsak hepimiz için endişelenmeye başlayabilirsin."

Elimi havaya kaldırdım. "Şey, Tanrıça Hanım bir dakika bakar mısınız?" dedim. "Amos bize malikanenin-"

"Güvenli olduğunu mu söylemişti?" dedi Bastet alaycı bir tavırla. "Carter, yaratıklar içeri hemencecik giriverdiler.Birisi güvenlik önlemlerini alt üst etmiş olmalı."

"Nasıl yani? Bunu kim-"

"Ancak Hayat Evi'nden bir büyücü yapabilir."

"Başka bir büyücü mü?" dedim. "Neden başka bir büyücü Amos'un evini sabote etmek istesin ki?"

"Ah, Carter," dedi Bastet içini çekip. "O kadar genç ve safsın ki. Büyücüler kurnaz yaratıklardır. Bir büyücünün bir diğerini sırtından bıçaklamak istemesinin binlerce nedeni olabilir ama şu anda bunları konuşacak vaktimiz yok. Haydi, gelin!"

Bizi kolumuzdan tuttuğu gibi kapıya yöneldi. Bileklerindeki bıçaklar derisinin altına girmişti ama tırnakları sipsivriydi. Kolumu tutarken canımı acıtıyordu. Dışarı çıkar çıkmaz buz gibi rüzgar gözlerimi acıttı. Fabrikayı çevreleyen sanayi atıklarıyla dolu bahçeye inen metal merdivenlerden aşağıya inmeye başladık.

Babamın omzuma astığım iş çantası çok ağırdı. İncecik keten giysilerim tenimi, sırtıma astığım kocaman çelik kılıçtan pek koruyamıyordu. Yıloparların saldırısı sırasında fena halde terlemiştim. Dışarı çıkınca da terim bir anda buz kesmişti.

Etrafta canavar var mı diye sağımı solumu kontrol ettim. Ama ortalık son derece ıssız görünüyordu. Etrafta öbek öbek paslanmış, eski püskü inşaat makineleri vardı. Bir buldozer, birkaç tane çimento karıştırma makinesi ve metal toplu bir dozer olduğunu görebiliyordum. Malikaneyle birkaç metre ilerideki sokağın arasında metal levhalardan ve sandıklardan oluşan bir barikat vardı.

Tam bahçeyi yarılamıştık ki gri tüylü, yaşlı bir sokak kedisi

çıkıverdi karşımıza. Kulaklarından birisi yarılmıştı. Sol gözü de şişip kapanmıştı. Suratındaki çiziklere bakılacak olursa tüm hayatı boyunca kavga etmiş gibi görünüyordu.

Bastet yere çömelip kediye baktı. Kedi istifini hiç bozmadan ona bakıyordu.

“Teşekkür ederim," dedi Bastet kediye.

Yaşlı sokak kedisi salına salına nehre doğru yürümeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sadie.

"Hizmetkarlarımdan biri bize yardım etmek istedi. İçin de bulunduğumuz durumu etrafa yayacak. Çok geçmeden New York'taki bütün kediler acil duruma geçecekler."

"Ama o kedi çok yaşlıydı, her tarafı yara bere içindeydi" dedi Sadie. "Madem o hizmetkarlarından biri, neden onu iyileştirmiyorsun?"

"Onu iyileştireyim de utancından ölsün mü? Bir kedinin savaş yaraları kimliğinin bir parçasıdır. Bunu asla..." Bastet birden gerildi. Bizi apar topar sandıkların arkasına çekti. .

“Ne oldu?" diye fısıldadım.

Bastet bileklerini sallayınca bıçaklar bir kez daha ortaya çıktı. Sandıkların tepesinden kafasını uzatıp bakarken bedenindeki her kas seğiriyordu. Onun nereye baktığını görmeye çalıştım ama ileride dozerden başka bir şey yoktu.

Bastet’in ağzı heyecandan seğirmeye başlamıştı. Gözlerini dozerin koca kepçesine dikmişti. Kediler genellikle oyuncak bir fare, bir yün yumağı ya da top falan gördüklerinde böyle heyecanlanırlardı. Top mu? Yok artık. Bastet eski bir

tanrıçaydı. Topun peşinden koşacak hali yoktu herhalde...

"Aradığımız şey bu olabilir," dedi hafifçe kıpırdanıp.

"Sakın yerinizden kımıldamayın."

"Ama burada bizden başka kimse yok," diye fısıldadı Sadie.

"Şey..." dedim.

Bastet sandıkların üstünden diğer tarafa atladı. On metre yükseğe sıçradı. Bileklerindeki bıçaklar parıl parıl parıldıyordu. Dozerin üstüne o kadar sert düştü ki topu tutan zincirler kırıldı. Kedi tanrıça ve kocaman metal top yere düşüp yuvarlanmaya başladılar.

"Moaavvv!" diye bağırdı Bastet. Metal top üstünden geçti ama Bastet hiç de yaralanmış gibi görünmüyordu. Hemen ayağa fırlayıp tekrar saldırıya geçti. Bileklerindeki bıçaklar metal topu sanki kilden yapılmış gibi parçalara ayırdı. Birkaç saniye sonra top paramparça olmuştu.

Bastet'in bıçakları bir kez daha kayboldu. "Artık güvendeyiz!" dedi.

Sadie'yle bakıştık.

"Bizi metal bir toptan kurtardın," dedi Sadie.

Bastet "Gördüğümüz şeyin ne olduğunu asla bilemezsin," dedi. "Düşman da olabilirdi."

Derken feci bir gümbürtüyle yer sarsıldı. Hemen malikaneye baktım. En üst kattaki pencerelerden dışarı mavi renkli dumanlar yükseliyordu.

"Çabuk olun," dedi Bastet. "Vaktimiz doldu."

***

Bastet'in bizi büyüyle oraya götüreceğini ya da bir taksiye bindireceğini sanıyordum. Ama bunun yerine gümüş renkli, üstü açık bir Leksus'a el koydu.

"İşte," diye mırladı. "Buna bayıldım! Haydi, gelin çocukklar."

"Ama bu başkasının?" dedim.

"Şekerim, ben bir kediyim. Gördüğüm her şey bana aittir" Kontağa dokununca, anahtar deliğinde ufak bir kıvılcım çaktı. Motor aniden çalıştı. Motordan mır mır sesler yükseldi. [Hayır, Sadie, motor *kedi gibi* mırlamadı.]

"Bastet, böyle elini kolunu sallaya sallaya-"

Sadie bana dirsek attı. "Carter, arabayı sahibine nasıl telsim edeceğimizi sonra düşünürüz," dedi. "Şu anda paçamızı kurtarmamız gerek."

Sonra malikaneyi işaret etti. Binanın tüm pencerelerinden dışarı mavi alevler ve dumanlar yükseliyordu. Ama işin en korkunç yanı bu değildi. Merdivenlerden aşağı kocaman bir kutu taşıyan dört adam iniyordu. Kutu büyükçe bir tabutu andırıyordu. Her iki ucunda uzun birer tutacak vardı. Üstüne kapkara bir örtü örtülmüştü. Kutunun içine rahat rahat iki kişi sığardı. Dört adamın üstünde sadece birer etek ve sandaletler vardı. Bakır renkli tenleri sanki metaldenmiş gibi güneşin altında parıldıyordu.

"Eyvah, durum fena," dedi Bastet. "Hemen arabaya binin lütfen."

Ona soru sormamaya karar verdim. Sadie benden önce davranıp ön koltuğa geçince ben de arka koltuğa yerleştim.

Kutuyu taşıyan dört metalik adam inanılmaz bir hızla bize doğru koşmaya başlamışlardı. Daha emniyet kemerimi bile takamadan Bastet gaza bastı.

Böylece Brooklyn'in korkunç trafiğine çıktık. Çılgınlar gibi arabaların arasından geçtik. Kaldırımlara çıkıp yayalara çarpmadan yolumuza devam etmek için büyük bir gayret sarf ediyorduk.

Bastet arabayı kedilere özgü bir refleksle kullanıyordu. Arabayı bu hızla kullanmaya kalkan bir insan o ana kadar bir sürü kaza yapmış olurdu. Ama o bizi sağ salim Williamsburg Köprüsü'ne ulaştırmayı başardı.

Peşimizdeki adamlardan kurtulduğumuzdan emindim ama geriye dönüp bakınca siyah kutuyu taşıyan dört metalik adamın hala son sürat arkamızdan geldiklerini gördüm. Adamlar normal bir hızla koşuyormuş gibi görünüyordu ama elli kilometre hızla giden arabaların yanından geçiyorlardı. Bedenleri tıpkı eski bir filmden alınmış bir karedeymiş gibi bulanık görünüyordu. Sanki zamanın normal akışına uyum sağlayamıyorlardı.

"Onlar nedir?" diye sordum. "Uşabtiler mi?"

"Hayır, taşıyıcılar," dedi Bastet dikiz aynasından adamlara bakarak. "Duat'tan çıkıp gelmişler. Kurbanlarını bulmadan pes etmezler. Sonra onları tahtırevana atıp-"

"Neye atıp?" diye sordu Sadie.

"Şu ellerindeki büyük kutu," dedi Bastet. "Bu, bir tür vasıta. Taşıyıcılar sizi yakalayıp bayıltana dek döverler sonra da sizi efendilerine götürürler. Avlarını asla ellerinden

kaçırmazlar, asla da pes etmezler."

"Neden bizim peşimizdeler?"

"İnan bana bilmek istemezsin," diye homurdandı Bastet.

Önceki gece Phoenix'te gördüğüm alevli adamı düşündüm. Adam gözünü bile kırpmadan hizmetkarlarından tekini harcamıştı. Onunla bir daha asla yüz yüze gelmek istemediğimi biliyordum.

"Bastet, sen bir tanrıçaysan parmaklarını şaklatıp şu adamları yok edemez misin?" dedim. "Ne bileyim, elini sallayıp bizi başka bir yere ışınlayamaz mısın?"

"Keşke yapabilseydim, ne güzel olurdu değil mi? Ne yazık ki bu bedendeki güçlerim sınırlı."

"Çörek'in bedenini mi diyorsun?" dedi Sadie. "Ama artık kedi değilsin ki?"

"Çörek'in bedenini hala geçici olarak kullanıyorum Sadie Duat'ın bu yanındaki dayanağım o; ama hiç de mükemmel değil. Benden yardım istediğinde insan bedenime kavuştum ama bunu başarabilmek bile çok çaba ister. Hem güçlü bir bedende olsam da Set'in büyü gücü benimkinden fazla."

“Ne olur şunları anlayabileceğim dilde anlatır mısın?"dedim.

"Carter, şu anda tanrıları, bedenleri ve büyünün sınırlarını konuşacak vaktimiz yok! Sizi bir an önce güvenli bir yere götürmeliyim."

Bastet gaz pedalını kökleyip köprünün tam ortasına ulaştı. Tahtırevanlı adamlar hala peşimizdeydiler. Hala

bulanık görünüyorlardı. İşin ilginç yanı, arabaların hiçbiri onlara çarpmamak için gayret göstermiyordu. Kimse adamları gördüğüne şaşırmamış, paniklememişti. Hatta onlara bakmıyorlardı bile.

"İnsanlar neden onları göremiyorlar?" diye sordum.

"Bronz tenli ve etekli dört adamın tuhaf görünümlü siyah bir kutu taşıyarak köprüde koştuğunu nasıl görmezler?"

Bastet omuzlarını silkti. "Kediler insanların duyamadığı bir sürü sesi duyabilirler," dedi. "Bazı hayvanlar da insanların göremediği ultraviyole görüntüleri görebilir. Büyü de buna benzer. Malikaneyi ilk seferinde görebilmiş miydiniz?"

"Şey, hayır."

"Üstelik sizler içinde büyü taşıyan çocuklarsınız. Büyüyle hiç alakası olmayan insanları düşünün bir de."

"Büyü taşıyan çocuklar mı?" dedim. Sonra Amos'un ailelerimizin uzun bir süredir Hayat Evi'nde olduğunu söylediğini hatırladım. "Büyü ailemizin bir parçasıysa, neden daha önceden büyü yapamadık?"

Bastet aynaya bakıp gülümsedi. "Bence bunu kız kardeşin daha iyi anlıyor," dedi.

Sadie'nin kulakları kızardı. "Hayır, anlamıyorum!" dedi. "Senin hala bir tanrıça olduğuna inanamıyorum. Bunca yıl sana kedi maması yedirdim, yatağımda yatırdım..,

"Babanla bir anlaşma yapmıştım," dedi Bastet. "Sıradan bir ev kedisi gibi önemsiz bir yaratık olduğum taktirde, dünyada dilediğim kadar kalmama izin verdi. Böylce,

yanında kalıp seni koruyabilecektim. O olaydan sonra en azından bunu-" Bastet aniden konuşmayı kesti.

Aklıma çok kötü bir şey gelmişti. Midem bulanıyordu ama bunun nedeni arabanın çok hızlı gitmesi değildi.

"Annemin ölümünden sonra mı?" diye sordum,

Bastet bakışlarını sileceklerden ayırmadı.

"Dediğim doğru, değil mi?" dedim. "Annemle babam Kleopatra'nın İğnesi'nde bir büyü ayini falan yapmış olmalılar. Bir şeyler kesin ters gitti. Annem öldü... Sen de serbest kaldın, değil mi?"

"Bunun şu anda hiçbir önemi yok," dedi Bastet. "Önemli olan Sadie'ye göz kulak olacağıma söz vermiş olmam. Sözümü de tutacağım."

Bastet'in bize anlatmadığı bir şeyler vardı. Bundan emindim ama ses tonundan konunun şimdilik kapandığını anlamıştım.

"Siz tanrılar o kadar güçlü ve yardımseverseniz, neden Hayat Evi büyücülerin sizi çağırmasını yasakladı?" diye sordum.

Bastet hızla diğer şeride geçti. "Büyücüler paranoyaktır." dedi. "En doğrusu yanımda olmanız. New York'tan mümkün olduğunca uzaklaşmamız gerek. Sonra destek bulup Set'in karşısına çıkabiliriz."

"Ne desteği?" diye sordu Sadie.

Bastet tek kaşını havaya kaldırdı. "E, tabii ki diğer tanrıları da çağıracağız."

10. Bastet Yeşeriyor

C

A

R

T

E

R

[Sadie, dursana! Tamam, o bölümü anlatacağım zaten.]

Pardon, Sadie sürekli dikkatimi dağıtıyor. Neyse, nerede kalmıştım?

Williamsburg Köprüsü'nden çıkıp Manhattan'a girdik. Sonra da kuzeye, yani Clinton Sokağı'na doğru ilerlemeye koyulduk.

"Hala peşimizdeler," dedi Sadie.

Taşıyıcılar gerçekten de bir sokak arkamızdaydılar. Arabaların etrafından dolanıyor, kaldırımdaki tezgahlara çarpa çarpa koşuyorlardı.

"Biraz vakit kazanmamız gerek," dedi Bastet boğuk bir sesle. Sesi o kadar derin ve güçlüydü ki dişlerim kamaştı. Direksiyonu sağ kırıp Doğu Houston'a girdi.

Geriye baktım. Taşıyıcılar köşeyi dönerlerken bir kedi ordusu etraflarını sardı. Bazıları binaların pencerelerinden

altlayıp oraya gelmişlerdi. Bazıları da kaldırımlardan ve ara sokaklardan fırlamışlardı. Diğerleriyse rögarlardan çıkmıştı. Hepsi bir araya gelip taşıyıcılara saldırdı. Adamların bronz tenli bacaklarına çıkıyor, sırtlarını tırmalıyor,suratlarına asılıyor ve kutuyu taşımalarını zorlaştırıyorlardı. Taşıyıcılar tökezleyip kutuyu yere düşürdüler. Sonra da çılgınlar gibi kedilere saldırmaya başladılar. Arabalar kedilere çarpmamak için şerit değiştirip birbirlerine çarptı. Sokak olduğu gibi tıkanmış, taşıyıcılar kızgın bir kedi ordusunun altında kalmıştı. FDR Yolu'na sapınca, adamlarda geride kaldı.

“Harika," dedim.

"Kediler uzun süre dayanamaz," dedi Bastet. "Şimdi dosdoğru Central Park'a gidiyoruz!"

Bastet arabayı Metropolitan Müzesi'nin önüne park etti.

“Buradan sonra koşacağız," dedi. "Gideceğimiz yer müzenin hemen arkasında."

Koşacağız derken kedi gibi koşmayı kastetmişti korkarım. Sadie'yle ben ona yetişmek için var gücümüzle koşmaya başladık. Bastet'se koşarken tek bir damla bile ter dökmemişti. Önüne sosisli sandviç satıcıların tezgahları ya da park halindeki arabalar çıktığında bile hiç durmadan yoluna devam ediyordu. Önüne çıkan şeylerin boyu üç metreden alçaksa durmuyor, üstlerinden zıplıyordu. Biz de ona yetişmek için engelleri mümkün olduğunca hızlı biçimde aşmaya gayret ediyorduk.

Doğu Yolu'na doğru koştuk. Kuzey yönüne döner dönmez dikilitaş karşımıza çıktı. Dikilitaş yaklaşık olarak 20 metre yüksekliğindeydi. Londra'daki Kleopatra'nın İğnesi'nin tıpatıp aynısıydı. Çimlerle kaplı bir tepecikte durduğu için biraz ıssız bir yerde sayılırdı. Issız sözcüğünün New York için alışılmadık bir sözcük olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Etrafta biraz ötemizdeki koşuculardan başka kimse yoktu. Arkamızda, Beşinci Cadde'den gelen trafik gürültüsünü duyabiliyordum ama sesler bir hayli uzaktan geliyordu.

Dikilitaşın dibinde durduk. Bastet başımız dertteymiş gibi havayı kokluyordu. Orada dururken havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Güneş tepemizde parıldıyordu ama rüzgar incecik giysilerimi delip geçiyordu.

"Keşke üstüme daha kalın bir şeyler giyseydim," dedim. "Yün bir palto iyi olurdu."

Bastet ufka bakarak "Hayır, bir faydası olmazdı," dedi "Büyüye uygun şekilde giyinmen gerekiyor."

Sadie irkildi. "Büyü için soğuktan donmak mı gerek?" diye sordu.

Bastet dalgın dalgın "Büyücüler hayvan postundan yada yününden yapılan giysileri giymezler," dedi. "Kürk deri, yün... Bunların hiçbirini giymezler çünkü bunların üstünde hala var olan yaşam aurası büyüleri bozabilir."

"Deri postallarımda bir sorun yok gibi," dedi Sadie.

"Ayyy, deri," dedi Bastet tiksintiyle. "Dayanma gücün daha fazla olduğu için deri, yaptığın büyüleri pek etkilemiyor

olabilir. Bilemiyorum. Ama büyü yapmak için en iyisi keten ya da pamuklu gibi bitkilerden üretilen giysilerdir. Neyse Sadie, şu anda güvendeyiz. Saat tam on bir buçukta kutsal bir pencere açılacak ama uzun süre açık kalmayacak. İşe koyulsan iyi olur."

Sadie gözlerini kırpıştırıp "Ben mi?" dedi. "Neden ben? Tanrıça olan sensin."

"Ne yazık ki kapı açmakta iyi değilim," dedi Bastet. Kediler daha çok koruma görevi üstlenirler. Tek yapman gereken duygularını kontrol altına almak. Set hedefini gerçekleştirmek için diğer tanrıları da çağırmadan buradan gitmeliyiz."

"Suratımı ekşiterek "Yani Set diğer kötü tanrıları da mı işe karıştıracak?" diye sordum.

Bastet endişeyle ağaçlara bakıyordu. "Aslında tanrıları iyi ya da kötü diye ayırmak yanlış olabilir Carter," dedi. "Bir büyücü olarak kaosu ve düzeni düşünmelisin. Evreni kontrol eden güçler bunlar. Set kaos yaratır."

"Peki, babamın serbest bıraktığı diğer tanrılara ne olacak?" dedim. "Onlar iyi değiller mi? Osiris, Horus, Neftis,onlar neredeler?"

Bastet gözlerini bana dikti. "İşte bu iyi soru, Carter."

Derken çalılıkların arasından bir siyam kedisi fırlayıp Bastet'in yanına geldi. Bir süre bakıştılar. Sonra siyam kedisi gerisin geri çalılıkların arasına kaçtı.

"Taşıyıcılar yaklaşıyormuş," dedi Bastet. "Ama yanlarında bir şey daha varmış... Doğu yönünden bize doğru

yaklaşan güçlü bir şey olduğunu öğrendim. Taşıyıcıların efendisi sabırsızlanıyor olmalı."

Yüreğim ağzıma geldi. "Set mi geliyor?" dedim.

"Hayır," dedi Bastet. "Yardımcısı ya da ona destek veren bir güç olabilir. Kedilerim ne gördüklerini tam olarak tarif edemediler. Sadie, vakit geldi. Şimdi Duat'a bir kapı açmak için tüm dikkatini topla. Saldırıları ben hallederim. Uzmanlık dalım savaş büyüleridir."

"Malikanede yaptığın büyüler gibi mi?" diye sordum.

Bastet sipsivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Hayır, orada sadece savaştım, büyü yapmadım."

Yapraklar hışırdadı ve taşıyıcılar karşımıza çıktı. Kediler tahtırevanı pençeleriyle parçalamaya çalışmışlardı. Taşıyıcılar da yara bere içindeydi. Bir tanesi topallıyordu, dizi diğer tarafa doğru bükülmüştü. Bir diğerinin boynun da da bir araba tamponu duruyordu.

Dört metal adam tahtırevanı dikkatle yere koydular. Sonra bize bakıp bellerindeki altın renkli metal sopaları ellerine aldılar.

"Sadie, elini çabuk tut," dedi Bastet. "Carter, sen de bana yardım et."

Kedi tanrıça bileklerindeki bıçakları ortaya çıkardı. Bedeni yeşil bir ışık saçmaya başladı. Etrafını bir enerji balonuna benzer bir aura sardı ve onu havaya kaldırdı. Aura gitgide büyüdü ve Bastet'in normal boyutunun dört misili büyüklüğünde bir hologram oluşturdu. Tanrıça en saf haliyle karşımızda duruyordu. Bu, kedi kafalı, altı metre boyunda

bir kadındı. Havadaki hologramın içindeki Bastet öne doğru bir adım attı. Dev tanrıça da onunla birlikte bir adım attı. Bu şeffaf görüntünün güçlü olup olmadığını kestirmek zordu ama tanrıça adım atınca her yer zangırdadı. Bastet elini havaya kaldırdı. Parıldayan yeşil savaşçı da aynı şeyi yaptı. Tırnakları ince uzun birer kılıç gibiydi. Bastet kenara kayıp tanrıçanın önüne geçti ve kaldırımı mı ufak etti. Sonra bana bakıp gülümsedi. Dev kedi de aynı şeyi yaptı. Sipsivri dişleri o kadar dehşet vericiydi ki beni ısırsa rahat rahat ikiye bölebilirdi.

"İşte bu," dedi Bastet, "savaş büyüsü."

Olduğum yerde donakalmıştım. Bastet yeşil savaş makinesini taşıyıcıların üstüne saldırtırken şaşkınlıkla onu izliyordum.

Önce tahtırevanı tek bir hamleyle paramparça etti, sonra adamlardan tekinin üstüne basıp onu dümdüz etti. Diğer adamlar onun holografik bacaklarına saldırdılar ama metal sopaları görüntüye değer değmez kıvılcımlar saçarak geri sekti.

Bu arada Sadie dikilitaşın önünde kollarını havaya kaldırmış "Açılsana salak taş parçası!" diye bağırıyordu.

Nihayet kılıcımı çekmeyi akıl edebildim. Ellerim titriyordu. Savaşmak istemiyordum ama Bastet'e yardım etimem gerektiğini düşünüyordum. Savaşacaksam bunu altı metre boyunda, yemyeşil ışıklar saçan bir kedi savaşçıyla omuz omuza yapmak en iyisiydi. "Sadie, be-ben Bastet'e yardım edeceğim," dedim. "Sen kapıyı açmaya çalış!"

"Deniyorum!"

Bastet diğer iki adamı da ekmek dilimi gibi ikiye bölerken öne atıldım. Adamların hepsi ölmüştü. Tamam, artık her şey yolunda, diye düşündüm.

Derken taşıyıcılar birer birer dirilmeye başladılar. Yere dümdüz yapışan adam yerden yavaşça kalktı. îkiye bölünenlerin parçaları da mıknatıslıymış gibi birbirine yapıştı. Taşıyıcılar tekrar sapasağlam bir halde karşımızda dikiliyorlardı.

"Carter, onları yok etmeme yardım et!" diye bağırdı Bastet. "Onları küçük küçük parçalara ayırmamız gerek."

Bastet pençelerini acımasızca adamlara doğru sallarken önüne geçmemeye çalıştım. Bastet tahtırevanı parçaladıktan sonra ben de kılıcımla parçaları daha da küçük parçalara ayırmaya koyuldum. Tahtırevan sanki metalden değil de hamurdan yapılmıştı çünkü kılıcım parçaları rahatlıkla kesebiliyordu.

Birkaç dakika sonra etrafımda sadece bir metal yığını kalmıştı. Bastet parıldayan elini metal yığınının üstüne indirdi ve tahtırevandan geriye kalan parçalar alev aldı.

"O kadar da zor değilmiş," dedim. "Neden o kadar koşturduk ki?"

"Henüz güvende değiliz," dedi Bastet. Yüzü ter içinde kalmıştı. Bir tanrıçanın yorulabileceği hiç aklıma gelmemişti ama büyülü bir avatar yaratmak pek de kolay bir şey olmasa gerek.

"Hala güvende değiliz," dedi. "Nasıl gidiyor Sadie?"

"Hiçbir şey olmuyor. Bunu yapmanın başka bir yolu yok mu?"

Bastet ona yanıt veremeden çalılıkların arasından başka bir ses yükseldi. Yağmur sesini andırıyordu ama daha sinsi bir sesti.

Tüylerim diken diken oldu. "Bu, bu da ne?" dedim.

"Hayır," dedi Bastet. "Olamaz. O, gelmiş olamaz."

Sonra çalılıklar aralandı. Binlerce kahverengi minik yaratık tek bir beden halinde karşımıza dikildi. Hepsinin kıskaçları ve iğneli kuyrukları vardı.

"Akrepler!" diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Bacaklarım titremeye başladı. Akreplerden nefret ederim. Mısır'da sık sık karşıma çıkarlar. Çoğu kez oteldeki yatağımda ya da duşta karşıma çıkmışlardı. Hatta bir seferinde çorabımın içinde bir akrep bulmuştum.

Bastet telaşla "Sadie!" diye bağırdı.

"Olmuyor!" diye inledi Sadie.

Binlerce akrep üstümüze doğru geliyordu. Ağaçların arasında bir kadın belirdi. Yaratıkların arasında rahatlıkla ilerliyordu. Üstünde kahverengi bir cüppe, kollarında ve boynundaysa parıl parıl parıldayan altın mücevherler vardı. Uzun siyah saçları Eski Mısır tarzına uygun olarak tepesinde tuhaf bir çıkıntı kalacak biçimde kesilmişti. Sonra bunun bir çıkıntı olmadığını fark ettim. Kadının kafasının tepesinde kocaman bir akrep duruyordu. Kadın milyonlarca akrebin ortasındaydı.

"Serket!" diye kükredi Bastet.

"Akrep tanrıça," dedim. Onu karşımda gördüğüm için dehşet içinde olmalıydım ama zaten korkacağım kadar korkmuştum. "Onunla baş edebilir misin?" diye sordum.

Bastet'in ifadesi hiç de cesaret verici değildi.

"Carter, Sadie, işler fena halde karışacak," dedi. "Hemen karşıdaki müzeye gidip tapınağı bulun. Orada güvende olacaksınız."

"Ne tapınağı?" diye sordum.

"Sen ne olacaksın?" diye sordu Sadie.

"Bana bir şey olmaz. Size yetişirim." Ama Bastet bana baktığında onun da bundan pek emin olmadığını fark ettim. Bize vakit kazandırmaya çalışıyordu.

"Haydi gidin!" dedi sert bir ses tonuyla. Sonra devasa boyutlardaki yeşil kedi savaşçısını akreplere doğru çevirdi

Bir şey itiraf edeyim mi? Binlerce akrebin karşısında cesur olmam zaten imkansızdı. Sadie'yi kolundan tuttum ve arkamıza bile bakmadan koşmaya başladık.

11, Alev Makinesiyle Tanışıyoruz

S
A
D
I
E

Tamam, mikrofonu ben aldım. Öykünün bu kısmını Carter'ın doğru dürüst anlatması mümkün değil. Çünkü sıra Zia'dan bahsetmeye geldi. [Kes sesini Carter. Doğruyu söylediğimi bal gibi biliyorsun.]

Zia kim mi? Pardon, onun kim olduğunu anlatmayı unuttum.

Neyse, biz hemen karşıdaki müzeye gittik. Oraya neden gittiğimizi bilmiyordum ama yeşil ışıklar saçan dev kedi kadın bize oraya gitmemizi söylemişti. Öncelikle şunu söylemeliyim: O ana dek hayatım zaten alt üst olmuştu. İlk önce babamı kaybetmiştim. Sonra biricik anneannemle dedem beni evden atmışlardı. Sonra da 'firavun soyundan' geldiğimi ve büyüyle uğraşan bir ailem olduğunu öğrenmiştim. Dahası, bir sürü özelliğim vardı ama bunların hepsi başıma bin bir dert açmıştı. Doğru dürüst kahvaltı

edebildiğim, dost, canlısı evcil hayvanların ve bana özel bir odanın bulunduğu malikanenin yeni evim olacağını sanmıştım ama bu sefer de Amos Amca ortadan kaybolmuştu. Tatlı arkadaşlarım timsahla babun da nehri boylamışlardı. Malikaneyi son gördüğümde cayır cayır yanıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, vefakar kedim Çörek bir akrep ordusuna karşı büyük bir savaşa girmeye karar vermişti.

Acaba akrep 'ordusu' demek doğru mu? Sürü demek daha doğru olur? Aman, neyse.

Asıl mesele benden büyülü bir kapı açmam beklenmesiydi. Açıkçası bunu yapacak gücüm olmadığı belliydi. Ağabeyimse beni kolumdan tutmuş, bir yere sürüklüyordu. Başarısız olduğumu hissediyordum. Hiçbir şey beceremiştim. [Lütfen yorum yapma Carter. Hatırlarsan sen de pek bir şey yapamadın.]

"Bastet'i akreplerle baş başa bırakamayız!" diye bağırdım. "Baksana!"

Carter arkasına bakmadan koşuyor, beni de peşinden sürüklüyordu. Ama dikilitaşın önünde olanları görebiliyordum Bir yığın akrep Bastet'in parıldayan yeşil bacaklarına tırmanmıştı. Hologram jöledenmiş gibi içine girmeye çalışıyorlardı. Bastet yüzlercesini yumruklarıyla ve ayaklarıyla ezdi ama etrafında daha çok akrep vardı. Akrepler çok geçmeden beline kadar tırmanmayı başarmışlardı. Hologram titriyordu. Bu arada kahverengi cüppeli kadın yavaş yavaş ona doğru yürüyordu. Kadının binlerce

akrepten daha tehlikeli olduğunu hissettim.

Carter beni çalılıkların arasına çektiğinde Bastet'i artık göremiyordum. Beşinci Cadde'ye çıktık. Az önce büyülü bir savaştan çıktığımıza inanamıyordum. Kaldırıma çıkıp kalabalığı yara yara Metropolitan Müzesi'nin basamaklarına vardık.

Müzenin önündeki afiş, Noel için özel bir etkinlik düzenlendiğini gösteriyordu. Sanırım müzenin tatil gününde açık olmasının nedeni de buydu. Ama afişin üstünde yazanları okuyacak vaktimiz yoktu. Hemen içeri girdik.

İçerisi neye mi benziyordu? Diğer müzelerden pek de farklı değildi. Kocaman bir girişle bir sürü sütun vardı. Müzenin dekorunu hayran hayran izleyecek kadar zamanda yoktu. Bilet gişelerinin önünde kuyruk olduğunu görünce hemen aradan sıyrıldık. Bilet almadan içeri girdiğimiz için peşimizden güvenlik görevlileri koşturmaya başladı. Neyse ki girdiğimiz yer Antik Mısır bölümüydü. Girişte restore edilmiş bir lahit duruyordu. İç kısımlara açılan daracık koridorlar vardı. Carter size lahdin ne olduğunu anlatabilirdi ama açıkçası o anda hiçbir şey umurumda değildi.

"Haydi gel," dedim.

Anlık Mısır bölümüne girer girmez güvenlik görevlilerinden kaçmayı başardık. Ya da adamların yapacak daha önemli işleri vardı ve bizim gibi haylaz iki çocuğun peşini bırakmışlardı.

Peşimizde kimsenin olmadığından iyice emin olduktan

sonra saklandığımız yepden çıktık. Antik Mısır bölümü pek kalabalık değildi. İçeride sadece birkaç yaşlı insan ve bir lahitle ilgili Fransızca bilgiler veren bir rehberle bir turist kafilesi vardı. Adam "Et voici la momie!" diyordu.

Nedense kimse Carter'ın sırtındaki o koca kılıcı fark etmemişti. Aslında güvenlik görevlileri kılıcı görmüş olsaydı hayatta içeri giremezdik. Kılıç etraftaki her şeyden çok daha ilgi çekiciydi. Birkaç yaşlı insan bize tuhaf tuhaf baktılar ama sanırım bunun nedeni üstümüzde keten pijamalar olmasıydı. Kan ter içinde kalmıştık, üstümüz başımız da çim ve yapraklarla doluydu. Saçım da berbat görünüyor olmalıydı.

Boş bir oda bulup Carter'ı oraya çektim. Camekanların içinde bir sürü uşabti duruyordu. Birkaç gün önce olsa bunların suratına bakmazdım. Ama bakışlarımı biblolara diktim. Bunların her an canlanıp bana saldıracağından emindim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Carter'a. "Tapınak falan görüyor musun?"

"Hayır." Carter kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. "Sanırım şu koridorda onarılmış bir tapınak vardı," dedi. "Dur,yoksa o Brooklyn Müzesi'nde miydi? Münih'teki müzede de olabilir. Özür dilerim. Babamla birlikte o kadar çok müze gezdim ki hepsini birbirine karıştırıyorum artık."

Sıkıntıyla içimi çektim. "Zavallı çocuk," dedim. "Okula gitmiyor, babamla birlikte dünyayı geziyor ama ben onu yılda sadece iki kez görebiliyorum!"

"Hey!" Carter hışımla bana döndü. "Senin de bir evin var! Arkadaşların, normal bir hayatın var. Her sabah uyanıp hangi ülkede olduğunu hatırlamaya çalışmıyorsun! Sen-"

Tam o sırada yanımızdaki cam kutu patladı. Her yere minik minik cam parçaları saçıldı.

Carter şaşkınlıkla bana baktı. "Az önce biz..."

"Evet, tıpkı patlayan doğum günü pastası gibi," diye homurdandım. Ne kadar şaşırdığımı ona belli etmemeye çalışıyordum. "Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Ben mi?"

Derken, alarm çalmaya başladı. Koridorlarda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Hoparlörlerden boğuk bir ses herkesin sakin sakin çıkışlara doğru ilerlemesini söyledi.

"Sonra tartışalım, tamam mı?" dedim. "Haydi, gel!"

Bir başka koridora koştuk. Alarm sesi bir anda kesildi. Ama kırmızı ışıklar tuhaf sessizlikte hala yanıp sönüyordu. Sonra o sesi duydum: Akrepler sürüne sürüne bize doğru geliyordu.

"Acaba Bastet'e ne oldu?" dedim. Ağlamak üzereydim. Araba o..."

"Simdi bunu düşünme," dedi Carter. Ama ifadesinden onunda aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Yürümeye devam et!"

Çok geçmeden kaybolduk. Gördüğüm kadarıyla müzedeki Antik Mısır bölümü fena halde kafa karıştırıcıydı. Sürekli

çıkışı olmayan koridorlara giriyorduk. Her yer birbirine benziyordu. Üstünde hiyeroglif yazısı bulunan parşömenlerin, altın mücevherlerin, lahitlerin, firavun heykellerinin ve koca koca kireçtaşlarının yanından geçtik. Neden müzede taş sergilerlerdi ki? Taş her yerde bulunabilen bir şey.

Karşımıza kimse çıkmadı ama sürtünme sesleri nereye gitsek peşimizden geliyordu. Nihayet, bir köşeyi döndük ve birisiyle burun buruna geldik.

Ciyaklayıp geriye sıçradım ama bu sefer de Carter'a çarptım. İkimiz de popo üstü yere düştük. Neyse ki Carter kılıcıyla bir tarafını yaralamadı.

İlk başta karşımızda duran kızı tanıyamadım. Şimdi bu olayı düşününce çok şaşırıyorum. Belki de kız büyülü bir aura oluşturmuştu ya da inanmak istememiştim.

Benden biraz daha uzun boyluydu. Benden olsa olsa bir, iki yaş daha büyük olmalıydı. Siyah saçları çene hizasında kesilmişti ama perçemleri gözlerine giriyordu. Ten rengi karamel gibiydi. Güzel bir kızdı. Arapları andırıyordu. Kehribar renkli gözleri Mısırlılar gibi sürmeliydi.Gözlerinin güzel mi yoksa korkunç mu olduğuna karar vermedim. Omzunda bir çanta asılıydı. Tıpkı bizim gibi sandalet ve bol keten giysiler giymişti. Karate dersine gider gibi bir hali vardı. Aman tanrım, o sırada biz de öyle görünüyor olmalıydık. Ne kadar utanç verici!

Sonra onu daha önce de gördüğümü hatırladım. O, British Museum'daki eli bıçaklı kızdı. Daha ben bir şey diymeden Carter ayağa fırladı. Beni korumak istermiş gibi

önüme geçip kılıcını çekti. Cesarete bakın!

"Ge-geri çekil!" diye bağırdı.

Kız giysisinin içinden ucu kıvrık bir fildişi parçası çıkardı. Bu bir Antik Mısır değneğiydi.

Değneği havaya kaldırınca Carter'ın kılıcı elinden fırlayıp yere düştü.

Sert bir ses tonuyla "Kendini rezil etme," dedi. "Amos nerede?"

Carter konuşamayacak kadar şaşkındı. Kız bana döndü, kehribar gözleri hem çok güzel hem de çok korkunçtu. Ondan zerre kadar hoşlanmamıştım.

"Eee?" dedi.

Ona neden yanıt vermem gerektiğini bilmiyordum ama sanki geğirecekmişim gibi aniden göğsüm sıkışmaya başladı. "Amos gitti. Bu sabah malikaneden ayrıldı," dedim birden.

"Ya iblis kedi nerede?"

"O benim kedim," dedim. "Hem o bir tanrıça, iblis falan değil. Bizi akreplerden kurtardı!"

Carter kendine geldi. Kılıcını kapıp kıza doğrulttu. Bu kadar ısrarcı davrandığı için hakkını vermeliyim doğrusu, "Kimsin sen?" dedi. "Bizden ne istiyorsun?"

"İsmim Zia Raşit," dedi kız. Sonra bir ses duymuş gibi başını yana eğdi.

Tam o sırada, tüm bina zangır zangır sallandı. Tavandan sıvalar aktı. Akreplerin sürtünme sesleri çok daha yakından geliyordu.

Zia hayal kırıklığıyla."Ve şu anda siz zavallıcıkları kurtarmam gerek," dedi. "Gelin."

Zia'nın teklifini kabul etmeyebilirdik ama başka seçeneğimiz yok gibiydi. Çaresizlik içinde peşinden koşmaya başladık.

Zia içinde heykeller bulunan cam bir bölmenin yanından geçerken değneğiyle camı tıklattı. Minik granit firavunlar ve kireçtaşından yapılmış tanrılar canlandılar. Tabanlıklardan aşağı atlayıp camı kırdılar. Bazıları ellerine silahlarını aldı, diğerleriyse taş parmaklarını çıtlattı. Yanlarından geçmemize izin verdiler. Sonra da sanki düşmanı beklermiş gibi koridorun diğer tarafına döndüler.

"Çabuk olun," dedi Zia. "Bunlar sadece..."

"...vakit kazanmamıza yardımcı olacaklar," dedim.

"Evet, bunu daha önce de duymuştum."

Zia ilerlerlerken "Çok konuşuyorsun," dedi.

Ona ters bir yanıt vermek üzereydim. Cidden, ona haddini bildirebilirdim. Ama bir anda kendimizi kocaman bir odada bulduk. Hayretten dilim tutuldu.

Carter "Oha!" dedi.

Ona hak vermemek elde değildi. İçerisini ben de başka türlü tarif edemezdim herhalde.

Oda bir futbol stadyumu büyüklüğündeydi. Bir duvar sırf camdan yapılmıştı ve parka bakıyordu. Odanın tam ortasında, bir platformun üstünde eski bir bina maketi duruyordu. Bina maketinden ayrı, 2.5 metre yüksekliğinde

Taş bir giriş vardı. Girişin ardındaysa üstü açık bir avlu ve irili ufaklı taş parçalardan oluşan kare biçiminde bir yapı vardı. Taşların üstüne tanrıların ve firavunların resimleri ve hiyeroglifleri kazınmıştı. Yapının girişindeyse cılız bir ışıkla aydınlatılmış, tuhaf görünümlü iki sütun duruyordu. "Bu bir Mısır tapınağı," diye tahmin yürüttüm. "Dendur Tapınağı," dedi Zia. "Aslında bu tapınak Romalılar tarafından inşa edilmişti ve..."

"Mısır'ı işgal ettikleri dönemde yapılmıştı," dedi Carter sanki çok önemli bilgiler veriyormuş gibi. "Tapınağın yapılmasını Augustus emretmişti."

“Evet," diye yanıt verdi Zia.

“Harika," diye mırıldandım. "İkiniz bir tarih kitabıyla baş başa kalmak ister miydiniz?"

Zia bana bakıp suratını ekşitti. "Her neyse, tapmak İsis’e adanmıştı. O yüzden bir kapı açacak kadar güce sahip”

“Daha çok tanrı çağırmak için mi?" dedim.

Zia öfkeyle bana baktı. "Bir daha beni bununla suçlarsan dilini koparırım. Sizi buradan götürecek bir kapı demek istemiştim."

Ne demek istediğini kesinlikle anlamamıştım ama artık bu duruma alışmaya başlıyordum. Zia'nın peşinden merdivenlerden çıktık ve tapınağın taş girişinden içeri girdik.

Avlu boştu. Müzeyi gezenler bu bölümü boşaltmışlardı. O yüzden tapınak normalde olduğundan daha ürkütücü görünüyordu. Duvarların üstündeki öfkeli tanrıların devasa

boyutlardaki oymaları bana bakıyordu. Ne yöne baksam hiyeroglifler görüyordum. Bunlara dikkatle bakacak olsam okuyabilecekmişim gibi bir hisse kapıldım.

Zia tapınağın ön basamaklarında duraksadı. Değneğini havaya kaldırıp havaya bir şeyler yazdı. Sütunların arasında daha önce gördüğüm bir hiyeroglif parıldadı.

Bu, 'açıl' anlamına geliyordu. Babamın Rosetta Taşı'nda kullandığı sembolün aynısıydı. Bir şeylerin patlamasını bekledim ama hiyeroglifin parıltısı söndü.

Zia sırt çantasını açtı. "Kapı açılana dek burada beklememiz gerek."

"Kapı neden hemen açılmıyor?" diye sordu Carter.

"Kapılar ancak kutlu tarihlerde açılır," diye yanıt verdi

Zia. "Gündoğumunda, günbatımında, gece yarısı, güneş tutulmalarında, astrolojik sıralanmalarda, bir tanrının doğum anında..."

"Ay, olamaz," dedim. "Tüm bunları nerden bilebiliriz ki?"

"Tüm takvimi ezberlemek insanın yıllarını alabilir," dedi Zia. "Ancak bir sonraki kutlu olayın ne zaman olacağı belli. Tam öğle vakti,yani on buçuk dakika sonra."

Zia bunu söylerekn saatine bile bakmamıştı.Saatin kaç olduğunu dakikası dakikasına nasıl bildiğini merak ettim ama o sırada aklımı kurcalayan başka şeyler de vardı.

"Neden sana güvenelim ki?"dedim. "Hatırladığım kadarıyla

British Museum'da bizi bıçağınla doğramak istenildin."

Zia içini çekerek "Bunu yapmak çok daha kolay olurdu," dedi. "Ne yazık ki üstlerim sizin masum olabileceğinizi düşünüyorlar. O yüzden şimdilik sizi öldüremem. Öte yandan, Kırmızı Lord'un eline düşmenize de izin veremem. Dolayısıyla bana güvenebilirsiniz."

“Eh, peki o halde," dedim. "Sana inanıyorum. Bak şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

Zia çantasından dört tane minik biblo çıkardı. Bunlar hayvan kafalı adamlardı ve her biri yaklaşık beş santim kadardı. Zia bibloları bana verdi. "Horus'un Oğulları'nı ana yönlere yerleştir," dedi.

“Efendim?"

Zia sanki bir geri zekalıya bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi "Kuzey, güney, doğu ve batı," dedi.

“Onu ben de biliyorum! Ama..."

Zia cam kutunun diğer tarafını işaret edip "Orası kuzey dedi. "Diğerlerini kendin bulursun."

Zia’nın dediğini yaptım ama bu minik adamların bize ne gibi bir faydası olabileceğini anlamamıştım. Bu arada Zia, Carter’a bir parça tebeşir vermiş ve etrafımıza bibloları birleştirerek bir daire çizmesini söylemişti.

Carter "Bu büyülü bir koruma alanı sağlayacak," dedi.

“ Tıpkı babamın British Museum'da yaptığı gibi."

“Evet," diye homurdandım. "Orada ne kadar işe yaradığını gördük."

Carter beni duymazdan geldi. Hep böyle yapar zaten! Zia'yı memnun etmek için o kadar hevesliydi ki hemen tebeşirle işe koyuldu. Gören de bir sanat eseri falan çizeceğini düşünürdü.

Sonra Zia çantasından başka bir şey çıkardı. Bu, babamın Londra'da kullandığına benzer düz, tahta bir değnekti. Zia bir şeyler mırıldandıktan sonra değnek iki metrelik simsiyah bir asaya dönüştü. Asanın uç kısmında bir aslan kafası vardı. Zia diğer elinde öteki değneğini tutarken bunu bir baton gibi tek eliyle çevirdi. Bahse girerim bize hava atıyordu.

Carter daireyi çizmeyi tamamlamıştı ki bulunduğumuz bölümün girişinde ilk akrepler göründü.

Ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak "Kapının açılmasına ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Ne olursa olsun, sakın daireden dışarı çıkmayın," dedi Zia. "Kapı açılınca da hiç vakit kaybetmeden içeri girin Beni gözden kaçırmamaya gayret edin!"

Elindeki asayı Carter'ın tebeşirle çizdiği daireye değdirip bir şeyler daha mırıldandı. Daire aniden kıpkırmızı oldu ve parlamaya başladı.

Yüzlerce akrep tapınağa doğru geliyordu. Zeminde akreplerin kıskaçlarından ve iğneli kuyruklarından başka bir şey görünmüyordu. Sonra kahverengi cüppeli kadın, yani Serket içeri girdi. Bize bakıp buz gibi gülümsedi.

"Zia, o bir tanrıça," dedim. "Bastet'i yendi. Onun karşısında şansın var mı?"

SADIE

Zia asasını havaya kaldırınca asanın ucundaki aslan kafası bir anda alevler içinde kaldı. Kafanın üstünde oluşan mini minnacık kırmızı renkli ateş topu bir anda tüm odayı aydınlattı. "Ben Hayat Evi'nin katiplerinden biriyim, Sadie kane. Tanrılarla savaşmak için eğitildim."

12. Kum Saatinden İçeri Atlıyoruz

S

A

D

I

E

Evet, sanırım olanlar bayağı heyecan vericiydi. Carter'ın suratını görmeliydiniz! Tıpkı heyecanla kuyruk sallayan bir köpek yavrusu gibiydi. [Dirsek atmasana! Öyleydin!]

Ama akrep ordusu üstümüze üstümüze gelirken kendini beğenmiş Zia Hanım'a hala güvenmiyordum. Dünyada, daha doğrusu Manhattan'da bu kadar çok akrep olabileceği hayatta aklıma gelmezdi. Etrafımızda parıldayıp duran daire, birbirini eze eze bize doğru yaklaşan milyonlarca akrebe ve onlardan çok daha ürkütücü görünen kahverengili kadına karşı pek de büyük bir önlem değil gibiydi.

Kadın uzaktan gayet normal görünüyordu ama bize doğru yaklaştıkça Serket'in teninin bir böcekkabuğu gibi parladığını fark ettim. Gözleri pörtlek ve kapkaraydı.Uzun, siyah saçlarıysa tuhaf bir biçimde sert görünüyordu. Sanki milyonlarca böcek anteninden oluşmuş gibi kıpır

kıpırdı. Ağzını açtığında insan dişlerinin ön tarafında yanlamasına açılan bir çenesi olduğunu gördüm.

Tanrıça bizden yirmi metre ötede aniden durdu. Dikkatle bizi süzdü. Nefret dolu kapkara gözlerini Zia'ya dikti.

“Bana çocukları ver," dedi.

Sesi boğuk ve derindi. Sanki asırlardır hiç konuşmamış gibiydi.

Zia değneğiyle asasını çaprazlama bir biçimde havaya kaldırdı. "Ben elementlerin efendisiyim," dedi. "İlk Nom'un katibiyim. Ya çekip gidersin ya da ölürsün."

Serket'in çenesi yanlamasına açıldı. Ağzından tükürükler saça saça gülümsedi. Akreplerden bazıları bize yaklaşmıştı ama bunlardan ilki bizi koruyan parlak daireye girince küle dönüştü. İnanın ki hayatta hiçbir şey yanan bir akrepten daha kötü kokamaz.

Derken Serket'in arkasındaki alan karardı. Sanki gölgesi büyüyüp kocaman olmuştu. Karanlık genişleyip Serket’in başının üstünde devasa boyutlarda bir akrep kuyruğuna dönüştü. Kuyruk inanılmaz bir hızla üstümüze doğru atıldı ama Zia asasını havaya kaldırınca, fildişi ucu iğneli kuyruğa çarpıp tıs diye bir ses çıkardı. Zia'nın değneğinin üstünde dumanlar yükseliyor, etrafa kükürt gibi bir koku yayılıyordu.

Zia asasını tanrıçaya doğrulttu ve onu alevler içinde bıraktı. Serket çığlık atıp geriye çekildi ama alevler bir anda yok oldu. Serket'in cüppesi yanmıştı. Üstünden dumanlar çıkıyordu ama tanrıçaya bir şey olmamıştı. Sadece daha

öfkeli görünüyordu.

"Artık işin bitti büyücü," dedi. "Hayat Evi güçsüz.Lord Set bu toprakları çorak bırakacak."

Zia değneğini bir bumerang gibi tanrıçaya fırlattı. Değnek, bir gölgeyi andıran akrep kuyruğuna çarpıp gözlerimizi kamaştıran bir ışık çıkardı ve patladı. Serket geri kaçıp gözlerini ışıktan korumaya çalıştı. Tanrıçanın geri çekilmesinden istifade eden Zia cüppesinin içinden ufak bir şey çıkarıp yumruğuyla sıkıca kavradı.

İçimden, *Demek değnekle tanrıçanın dikkatini dağıtmak istemiş,* diye geçirdim. Büyücüler çoğu şeyi el çabukluğuyla hallederler ne de olsa.

Sonra Zia aptalca bir şey yaptı. Parıldayan dairenin dışına çıktı. Oysa bize bunu asla yapmamamıza söylemişti.

"Zia!" diye bağırdı Carter. "Kapı açılıyor!"

Arkama bakınca yüreğim ağzıma geldi. Tapınağın girişindeki sütunların arasındaki boşluk, kumdan, dikey bir tünele dönüşmüştü. Sanki yan duran kocaman bir kum saatinin içine bakıyorduk. Tünelin beni büyülü bir yerçekimiyle içine çektiğini hissettim.

"Oraya hayatta girmem," dedim ama aniden beliren bir ışık dikkatimi Zia'ya çevirmeme neden oldu.

O ve tanrıça tuhaf bir dans yapıyorlardı. Zia alevler saçan asasıyla dönüp duruyor, geçtiği her yerde ve havada alevler bırakıyordu. İtiraf etmeliyim ki Zia en azından Bastet kadar zarif ve etkileyiciydi.

İçimde ona yardım etmek için inanılmaz bir istek uyandı.

Dairenin dışına çıkıp tanrıçayla savaşmak için can atıyordum. Tabii, bu düpedüz delilik olurdu. Ne yapabilirdim ki? Ama Zia'ya yardım etmeden kapıdan içeri girmek istemiyordum. Daha doğrusu, girmemem gerektiğini hissediyordum.

Carter "Sadie!" diye bağırıp beni tuttuğu gibi geri çekti, Farkında değildim ama ayağımın ucu dairenin dışına çıkmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Transa girmiş gibi Zia'ya bakıp bir şeyler mırıldandım. "Kurdeleleri kullanacak onlar işe yaramaz."

"Ne?" diye bağırdı Carter. "Haydi, gel. İçeri girmemiz gerek!"

Zia tam o sırada yumruğunu açtı ve kırmızı renkli kurdeleler havaya saçıldı. Kurdeleler! Nasıl bilmiştim bunu? Kurdeleler su yılanları gibi havada ilerlemeye ve uzamaya başladı.

Serket tüm dikkatini ateşe vermiş, Zia'dan kaçmaya çalışıyordu. İlk önce kurdeleleri fark etmedi ama çok geçmeden kumaş parçaları birkaç metreye ulaştı. Havada beş - altı tane kurdele vardı. Bunlar Serket'in etrafında dönüp duruyor, iğneli kuyruğu şeffafmış gibi içinden geçiyordu. Nihayet, Serket'in bedenini olduğu gibi sarıp kollarını ve bacaklarını bağladılar. Kurdelelerin bedenini yaktığını fark eden Serket acıyla haykırmaya başladı. Dizlerinin üstüne çöktü. Gölge akrebin rengi de açıldı. Zia durdu. Asasını tanrıçanın suratına doğrulttu. Kurdeleler

parıldamaya başladı. Tanrıça bilmediğim bir dilde acıyla haykırıyor, hırıltılar çıkarıyordu.

"Seni Hathor'un Yedi Kurdelesi'yle bağladım," dedi Zia. "Kullandığın bedeni bırak ya da ruhun sonsuza dek yansın!"

"Ölümün sonsuza dek sürecek!" diye tısladı Serket.

"Artık Set'in düşmanısın!"

Zia asasını çevirdi ve Serket üstünden dumanlar tüterek yana devrildi.

Tanrıça "Ha...yır," diye hırladı. Kapkara gözleri süt beyazına dönüştü. Hareketsiz yerde yatıyordu.

Carter "Kapı!" diye bağırdı. "Zia, gel! Galiba kapı kapanıyor!"

Carter haklıydı. Kum tüneli daha yavaş hareket ediyordu. Büyülü etkisi de gitgide daha az hissediliyordu.

Zia yerde yatan tanrıçanın yanına yaklaştı. Serket'in alnına dokununca tanrıçanın ağzından kara bir duman yükseldi. Serket tamamıyla değişti ve kırmızı kurdelelerle sarılı bambaşka bir kadın haline geldi. Teni solgundu, saçları da siyah renkti ama başka hiçbir yeri Serket'e benzemiyordu. Tamamıyla insan gibi görünüyordu.

"Bu da kim?" diye sordum.

"Kullandığı geçici beden," dedi Zia. "Zavallı bir ölümlünün bedeni."

Zia aniden başını kaldırdı. Kara duman artık dağılmıyordu. Tam aksine tekrar koyulaşmaya başlamıştı. Döne döne daha katı bir hal alıyordu.

"Bu, imkansız!" dedi Zia. "Kurdeleler çok güçlü. Serket-"

"Evet ama işte canlanıyor!" diye seslendi Carter. "Kapı kapanmak üzere. Haydi gidelim!"

Carter'ın dönen bir kum tüneline atlamak istediğine inamamıyordum ama kara bulutun iki katlı bir bina yüksekliğinde, öfkeli bir akrebe dönüşmesini izlerken kararımı verdim. "Geliyorum!" diye seslendim. "Zia! Haydi!" diye bağırdı Carter. "Galiba haklısın," dedi büyücü. Bize doğru koştu. Hep birlikte dönen kum girdabına daldık.

13. Katil Hindiyle Karşılaşıyorum

C

A

R

T

E

R

Öyküye devam etme sırası bende.

İlk olarak Sadie'nin benden bir 'köpek yavrusu' olarak bahsetmesi çok yersizdi. Zia'dan hoşlandığım falan yok. Sadece ateş topları fırlatan ve tanrılarla savaşan kişilerle sık karşılaşmıyorum. [Bana surat yapmayı kes Sadie. Bu halinle Khufu'ya benziyorsun.]

Her neyse, dosdoğru kum tünelinin içine atladık. Bir anda her yer kararda. Hızla öne doğru fırlarken midemde bir hız trenine binmişim gibi tuhaf bir boşluk hisettim. Her yanıma sıcak bir rüzgar çarpıyor, tenim yanıyordu.

Derken buz gibi, taş bir zemine düştüm. Sadie'yle Zia'da hemen arkamdan geldiler.

"Ahhh!" diye inledim.

İlk fark ettiğim şey her yanıma pudra şekeri gibi yapışmış

olan kum tabakasıydı. Sonra gözlerim parlak ışığa alıştı. Bir alışveriş merkezini andıran kocaman bir binadaydık. Etrafımız da epey kalabalıktı.

Yok... Burası bir alışveriş merkezi falan değildi. Bir hava alanında, iki katlı bir terminaldeydik. İçeride bir sürü mağaza, pencere ve cilalı çelik sütunlar vardı. Akşam vakti olmalıydı. Hava karanlıktı. O yüzden farklı bir zaman dilimine gitmiş olduğumuzu düşündüm. Arapça'ya benzer bir dilde anonslar yapılıyordu.

Sadie ağzına dolan kumları tükürüp "İğrenç!" dedi.

"Haydi, gidelim," dedi Zia. "Burada kalamayız."

Ayağa kalktım. Bazıları Batılı giysileri, bazıları da cüppeler giymiş, başörtüleri takmış insanlar yanımızdan geçiyorlardı. Kendi aralarında Almanca tartışan bir aile yanımızdan geçti ve valizlerini çekerken beni neredeyse yere deviriyordu.

Arkamı dönünce gözüme tanıdık gelen bir şey gördüm. Terminalin orta yerinde parıldayan vitrinlerle donatılmış, Antik Mısır dönemine ait bir gemi gördüm. Bu, bir parfüm ve mücevherat satış noktasıydı.

“Burası Kahire Havaalanı," dedim.

"Evet," dedi Zia. "Haydi, gidelim!"

Neden acele ediyoruz? Serket kum tüneline girip peşimizden gelebilir mi?"

Zia başını salladı. "Bir tarihi eser bir kapı açtığında ısınır tekrar kullanılması için aradan yirmi dört saat geçmesi ve soğuması gerekir. Ama şu an bizi asıl ilgilendiren

havaalanı güvenliği," dedi. "Mısır polisiyle başınızın belaya girmesini istemiyorsanız hemen benimle gelin."

Zia ikimizi de kolundan tutup kalabalığı yara yara ilerlemeye başladı. Eski moda giysilerimizle birer dilenciye benziyor olmalıydık. Üstümüz başımız kum içindeydi. İnsanlar uzun uzun bize bakıyordu ama kimse bizi durdurmaya çalışmıyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu Sadie.

"Heliopolis'teki harabeleri görmek için," dedi Zia.

"Havaalanında mı?" dedi Sadie.

Derken babamın bana yıllar önce söylediği bir şey aklıma geldi. Kafa derimin uyuştuğunu hissettim.

"Sadie, harabeler tam altımızda," dedim ve Zia'ya baktım. "Öyle, değil mi?"

Zia evet manasında başını salladı. "Eski şehir asırlar önce yağmalandı. Kleopatra'nın iki iğnesi gibi bazı eserler de başka ülkelere götürüldü. Tapınakların çoğu yeni binalar inşa etmek için yıkıldı. Geriye kalanlarsa Kahire'nin varoşlarında kayboldu. Harabelerin en büyük kısmı bu havaalanının altında."

"Harabelerin bize ne faydası olacak?" diye sordu Sadi

Zia havaalanı personeline ait kapılardan birini açtı. Kapının ardında temizlik malzemelerinin muhafaza edildiği bir dolap vardı. Zia "Sahad," dedi ve dolap aniden gözden kayboldu. Karşımızda aşağı inen taş basamaklar duruyordu.

"Heliopolis'in tamamı harabe değil," dedi Zia. "Peşimden ayrılmayın, sakın hiçbir şeyi de ellemeyin."

Basamaklar sanki yedi milyon kilometre aşağı iniyordu. İn, in, bitmek bilmiyordu. Dahası, geçit o kadar dardı ki sanki ufak tefek insanlar için yapılmıştı. Çoğu zaman eğilip çömelerek ilerlemek zorunda kaldık. Buna rağmen başımı tavana on kez falan çarpmışımdır. İçerideki tek ışık kaynağı da Zia'nın avucundaki bir küreden geliyor, duvarlara koca koca gölgeler yansıyordu.

Daha önce de bu tür yerlere girmiştim. Piramitlerin içindeki tünellerde ve babamın kazılarda görev aldığı yerlerde bulunmuştum. Ama gittiğim yerlerden hiç mi hiç hoşlanmamıştım. Üstümde duran milyonlarca ton ağırlığındaki kayalar içimi daraltmıştı.

Bir süre sonra dibe vardık. Tünel genişlediği anda Zia aniden durdu. Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra bunun nedenini anladım. Koca bir uçurumun kenarındaydık.

Uçurumun diğer tarafına geçmek için sadece ahşap bir köprü vardı. Diğer taraftaysa iki tane çakal kafalı granit heykel mızraklarını kaldırmış, girişi kolluyordu.

Saide içini çekti. "Lütfen artık çılgın heykellerle karşılamayalım," dedi.

"Burası dalga geçilecek bir yer değil," dedi Zia. "Burası ilk Nom'un, yani Hayat Evi'nin en eski bölümünün girişi. Tüm büyücülerin de bulunduğu yer. Görevim sizi buraya güvenle getirmekti ama karşı tarafa geçmenize yardımcı olamam. Her büyücü bu köprüyü kendi geçmeli. Dahası her büyücü farklı zorluklarla karşılaşır."

Sonra Zia sanki bir şey yapmasını bekliyormuş gibi Sadie'ye

baktı ve sinirlerimi hoplattı. İlk önce Bastet, sonra da Zia, Sadie'ye sanki doğaüstü güçleri varmış gibi davranmıştı. Yani, tamam, Sadie belki kütüphanenin kapılarını havaya uçurmuştu ama neden kimse bana şöyle havalı bir şeyler yapabilirmişim gibi bakmıyordu?

Hem ben hala Sadie'ye New York'taki müzede yaptığı yorumlar için bir hayli kızgındım. Babamla dünyayı dolaşmam konusunda imalı bir şeyler söylemişti ya? Sadie sürekli olarak dünyayı gezmenin ne kadar zor olduğunu düşündüğümü, normal bir çocuk olamamanın zorluklarını ve çoğu zaman bir uçağa atlayıp bir okula gitmek ve arkadaş edinmek istemenin benim için ne kadar önemli olduğunun farkında değildi. Yine de bugüne dek halimden şikayet etmemiştim. Her zaman, her duruma hazırlıklı olmalıydım. Babam bana böyle öğretmişti. Mesele sırf giysilerden de ibaret değildi. Annem öldükten sonra hayatta babamdan başka kimsem kalmamıştı. Babam benim güçlü olmamı istiyordu. Çoğu zaman bu pek umurumda olmazdı. Babamı seviyordum. Ama bunları başarmak çok zordu.

Sadie bunları anlamıyordu. Onun hayatı daha kolay geçmişti. Şimdi de sanki özel biriymiş gibi ilgi odağı olmuştu. Bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum.

Sonra zihnimde babamın sesini duydum: "Hakkaniyet herkesin ihtiyacı olanı elde etmesidir. İhtiyacın olanı elde etmek senin elinde."

Bana ne haller oldu bilmiyorum ama kılıcımı çekip köprüye çıktım. Sanki bacaklarım kendi başına hareket

ediyor, beynimin komut vermesini beklemiyordu. Bir yandan *Bu çok kötü bir fikir,* diye düşünüyordum. Diğer yanımdan da içimden bir ses, *Hayır, bundan korkmuyoruz,* diyordu. Ama nedense duyduğum bu ses bana ait değildi.

Sadie "Carter!" diye bağırdı. Ayaklarımın altındaki o kocaman boşluğa bakmamaya gayret ettim ama uçurumun büyüklüğü başımı döndürmüştü. Bir topaç gibi daracık köprünün üstünde dönüp duruyordum.

Diğer tarafa yaklaşır yaklaşmaz iki heykelin arasındaki giriş ışıldamaya başladı. Sanki önümde kıpkırmızı, parlak bir perde duruyordu.

Derin bir nefes aldım. Belki de kırmızı ışık, tıpkı kum kapısı gibi bir girişti. İçine hızla dalabilsem...

Derken tünelden üstümüze doğru fırlatılan ilk hançer geliverdi.

Daha ne olduğunun farkına varamadan kılıcımı çekmiştim. Hançer aslında göğsümü delip geçebilirdi ama nasıl olduysa hançeri kılıcımla engelleyip boşluğa fırlatmayı başardım. Tünelden iki hançer daha fırlatıldı. Reflekslerim daha önceden pek de iyi sayılmazdı ama o anda aniden hızlandı. Hançerlerin tekinden eğilerek kurtuldum, diğerini de kılıcımın kıvrık ucuyla engelledim. Hançeri dosdoğru tünele doğru fırlattım. Bunu nasıl yaptığımı inanın bilmiyorum!

Köprünün diğer tarafına vardım ve kılıcımı kırmızı ışığa savurdum. Işık titreyip bir anda gözden kayboldu. Heykellerin canlanmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Duyduğum tek ses ta aşağıdaki uçuruma çarpan bir hançerinkiydi.

Giriş tekrar ışıldamaya başladı. Kırmızı ışık tuhaf bir görünüme büründü. İnsan başlı, 1,5 metre boyunda bir kuşa dönüştü. Tam kılıcımı havaya kaldırmıştım ki Zia "Carter, yapma!" diye bağırdı.

Kuş, kanatlarını aşağı indirdi. Sürmeli gözleri bana dikkatle bakarken iyice kısıldı. Kafasında süslü, kapkara bir peruk, yüzünde de bir sürü kırışık vardı. Sahte, örgülü firavun sakallarından biri çenesinden tersten yapıştırılmış bir atkuyruğu gibi sarkıyordu. Aslında pek de düşmanca bir tavrı yoktu. Sadece etrafında kırmızı renkli bir ışık parıldıyordu ve boynundan aşağısı dünyanın en iri katil hindisi gibi görünüyordu.

O an içime kötü bir his çöktü. Karşımdaki insan kafalı bir kuştu. Yani, Amos'un malikanesinde uyuyakaldığımda dönüştüğüm yaratıktı. O anda ruhum bedenimden ayrılmış ve Phoenix'e uçmuştu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama korkuyordum.

Kuş yaratık ayaklarıyla taş zemini kazıdı. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı ve gülümsedi.

"Pari, niswa nafeer," dedi bana. Daha doğrusu, duyduğum şey buydu.

Zia'nın nefesi kesilmişti. O ve Sadie beti benzi atmış durumda arkamda duruyorlardı. Belli ki ben fark etmeden uçurumun üstündeki köprüden geçmeyi başarmışlardı.

Nihayet Zia kendine geldi. Kuşun karşısında eğildi. Sadie

de aynı şeyi yaptı.

Kuş yaratık bana bakıp aramızda bir sır varmış gibi göz kırptı. Sonra da ortadan kayboldu. Kırmızı ışık da söndü. Heykeller mızraklarını geri çekip girişi açtı.

"Bu kadar mı?" dedim. "Hindi ne dedi?"

Zia dehşet içinde bana döndü. "O bir hindi değil, Carter. O bir *ba."*

Babamın bu sözcüğü kullandığını duymuştum ama ne anlama geldiğini hatırlayamadım. "Canavar falan mı?"

"Bir insan ruhu," dedi Zia. "Şu durumda bir hayalet.Eski zamanlardan kalma bir büyücü. Muhafızlık etmek için geri dönmüş. Bu hayaletler Hayat Evi'nin girişinde nöbet tutarlar."

Sonra sanki suratım kıpkırmızı kesilmiş gibi bana baktı.

"Ne?" dedim. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yok bir şey," dedi Zia. "Acele etmeliyiz."

Beni hafifçe iterek yanımdan geçti, sonra da tünelde gözden kayboldu.

Sadie tuhaf tuhaf bana bakıyordu.

"Tamam," dedim. "Kuş adam ne dedi? Ne dediğini anladın mı?"

Sadie huzursuzca evet anlamında başını salladı. "Seni başka birisi sandı. Gözleri bozuk herhalde," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sana "Buyurun,yüce kralım"dedi."

Bu sözleri duyduktan sonra hepten aklım karışmıştı. Tünele girip yer altında bulunan kocaman bir şehre vardık. Burası bir sürü koridor ve odadan oluşuyordu ama bunları hayal meyal hatırlıyorum.

Tavanın yüksekliği yedi-sekiz metreyi buluyordu. 0 yüzden, yeraltında olduğumuzu pek hissetmiyorduk. Her odada Mısır harabelerinde gördüğümüz kocaman taş sütunlardan vardı ama bunlar hiç de yıpranmış gibi değildi Palmiye ağaçları gibi görünecek biçimde boyanmışlardı Tepelerine yemyeşil yapraklar kazınmıştı. Bu yüzden kendimi taşlaşmış bir ormanda yürüyormuşum gibi hissettim. Bakır mangalların içinde ateş yanıyordu ama bunların üstünden duman falan tüttüğü yoktu. İçerideki kokuysa çok güzeldi. Sanki bir baharat pazarına girmişiz gibi tarçın, karanfil, muskat ve ismini bilmediğim baharatların keskin kokusunu hissediyordum. Şehir tıpkı Zia gibi kokuyordu. Burası yaşadığı yer olmalıydı.

İlerlerken başka insanlar da gördük. Çoğu yaşlı erkekler ve kadınlardı. Bazıları bizim gibi keten elbiseler, bazıları da modern giysiler giymişlerdi. Takım elbiseli bir adam sanki çok normal bir şeymiş gibi tasmalı, siyah renkli bir leoparı gezdiriyordu. Bir başka adam şehri temizlemekte olan bir süpürge ve kova ordusuna emirler yağdırıyordu.

"Çizgi filmlerdeki gibi," dedi Sadie. "Hani Mickey Fare büyü yapmaya çalışır da süpürge ona su püskürtür."

"0 filmin adı *Büyücü'nün Çırağı*," dedi Zia. “Bunun

bir Antik Mısır öyküsünden esinlenilerek yazıldığını biliyorsunuz, değil mi?"

Sadie ona bakakaldı. Ne hissettiğini iyi biliyordum. Gördüğümüz ve duyduğumuz her şeyi bir anda idrak etmek gerçekten çok güçtü.

Çakal kafalı heykellerin bulunduğu bir koridordan geçtik. Yanlarından geçerken heykellerin bizi izlediklerine yemin edebilirim. Birkaç dakika sonra Zia bizi bir açık hava pazarına getirdi. Tabii, yer altında bulunan bu yere açık hava pazarı demek mümkünse. Etrafta bumerang asaları,canlı kil bebekler, papağanlar, kobra yılanları, papirüs ruloları ve çeşit çeşit tılsımlar gibi tuhaf şeyler satan tezgahlar vardı.

Daha sonra içinde bir sürü balığın yüzdüğü kapkara bir nehrin üstündeki taş basamaklardan geçtik. Sipsivri dişlerini görene dek bu balıkları tatlı su levreği sanmıştım.

“Bunlar piranha mı?" diye sordum.

“Hayır, Nil Nehri'nden getirilmiş kaplan balıkları," dedi Zia "Piranhalara benzerler ama yaklaşık yedi kilo ağırlığındadırlar.”

Bunu duyduktan sonra adımlarımı daha dikkatli atmaya başladım.

Bir köşeyi döndükten sonra kapkara bir kayaya oyularak inşa edilmiş süslü bir binanın önüne çıktık. Binanın duvarlarına tahtlarına oturmuş firavunlar oyulmuştu. Kapısı da kıvrılmış bir yılan biçimindeydi.

“Burası neresi?" diye sordu Sadie.

İçeri göz atınca yaşları altıyla on arasında değişen sıra sıra çocuklar gördük. Çocuklar bağdaş kurmuş, minderlerin üzerine oturmuşlardı. Önlerindeki pirinç kapların üstüne eğilmişler, kapların içindeki sıvıya bakıyor ve bir şeyler mırıldanıyorlardı. İlk başta buranın bir sınıf olduğunu düşündüm ama etrafta bir öğretmen yoktu. Odadaki tek ışık kaynağı da birkaç tane mumdu. İçeride daha oturacak çok yer vardı. Bunun iki misli çocuk oraya rahat rahat sığabilirdi.

"Bu çocuklar yeni üyeler," dedi Zia. "Geleceği okumayı öğreniyorlar. İlk Nom, dünyanın farklı yerlerindeki kardeşlerimizle iletişim halinde olmalıdır. Aramızdaki çocukları sizin deyiminizle birer 'operatör' olarak kullanıyoruz."

"Dünyanın farklı yerlerinde de bu tür merkezleriniz mi var?" diye sordum.

"Birçoğu bundan daha küçüktür ama evet, farklı yerler de merkezlerimiz var."

Amos'un bize nomlar hakkında söylediklerini anımsadım. "Mısır İlk Nom'dur, New York'sa Yirmi Birinci Nom. Peki, Üç Yüz Altmışıncı, yani Son Nom neresi diye sordum.

"Antarktika," dedi Zia. "Ama oraya ancak cezalı olanlar yollanır. Çünkü Antarktika'da poposu donmuş birkaç büyücüden ve büyülü penguenden başka hiçbir şey yok."

"Büyülü penguenler mi?"

"Hiç sorma."

Sadie içerideki çocukları işaret etti. "Peki, tam olarak nasıl eğitiliyorlar?" diye sordu. "Suda birtakım görüntüler

mi görüyorlar?"

"O su değil, yağ," dedi Zia. "Ama sorunun yanıtı evet."

"Sayıları ne kadar az," dedi Sadie. "Bunlar şehirdeki tek yeni üyeler mi?"

"Tüm dünyadaki tek yeni üyeler. Sayıları şeyden önce daha fazlaydı ama..."

"Neden önce?" diye sordum.

Zia kasvetli bir tavırla "Boş verin," dedi. "Yeni üyeler bizim için geleceği görmeye çalışıyorlar çünkü çocukların algıları daha güçlüdür. Büyücüler on yaşına basmadan önce eğitime başlarlar. Tabii, tehlikeli olabilecek çocuklar bu eğitimi almazlar."

"Bizden bahsediyor olmalısın," dedim.

Zia evet der gibi bana baktı. O an hala kuş hayaletin bana söylediği şeyi düşündüğünü hissedebiliyordum. Kuş bana 'yüce kral' diye hitap etmişti. Bu inanılmaz bir şeydi.Yani ailemizin adı Firavunların Kanı papirüsünde geçiyordu.Acaba gerçekten de eski kralların soyundan mı geliyordum? Bu doğru olsa bile ben dahi kral falan değildim.Bir krallığım yoktu. Hayatta sahip olduğum tek valiz bile artık yanımda değildi.

“Sizi bekliyorlar, gelin," dedi Zia.

O kadar uzun süredir yürüyorduk ki ayaklarımın tabanları sızım sızlamaya başlamıştı.

Nihayet bir dört yol ağzına geldik. Sol tarafta her iki yanında ateşler yanan kocaman bronz kapılar vardı; diğer tarafta da duvara oyulmuş altı metre boyunda bir sfenks.

Giriş, pençelerinin arasında duruyordu ama hem girişin önüne taşlar örülmüştü hem de her yanı örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Bu, Giza'daki Sfenks'e benziyor," dedim.

"Çünkü gerçek Sfenks'in tam altındayız," dedi Zia. "Tünel dosdoğru Sfenks'e açılıyor. Daha doğrusu mühürlenmeden önce öyleydi."

"Ama..." Kafamda hemen bir hesap yapmaya çalıştım "Sfenks, Kahire Havaalanı'na neredeyse otuz kilometre uzaklıkta?"

"Evet, aşağı yukarı o kadar."

"Tünele girdiğimizden beri otuz kilometre yürümüş olamayız."

Zia ilk kez gülümsedi. Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. "Büyülü yerlerde mesafeler farklılaşır Carter," dedi. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Sadie hafifçe öksürdü. "Peki, tünel neden tıkalı?" diye sordu.

"Sfenks üzerine araştırma yapan birçok arkeolog var" dedi Zia. "Sürekli civarda kazılar yapılıyordu. Nihayet 1980'lerde tünelin ilk bölümünün Sfenks'in altında kaldığını keşfettiler."

"Babam bunu bana anlatmıştı!" dedim. "Ama tünelin bir yere açılmadığını söylemişti."

"İşte, o zaman bu işe bir dur demenin vakti gelmişti. Arkeologların henüz keşfedilmemiş ne kadar çok şey olduğunu

öğrenmelerine izin veremezdik. Mısır'ın önde gelen arkeologları buradaki eski harabelerin yüzde otuzunu keşfettiklerini sanıyorlar ama aslında sadece yüzde onunu keşfettiler. Üstelik keşfettikleri yerler en ilginç yerler bile değil."

"Ya Tutankamon'un mezarı?" dedim.

"Çocuk kral mı?" dedi Zia gözlerini devirip. "Çok sıkıcı. Daha ne muhteşem mezarlar var, bir bilsen."

Çok bozuldum. Babam bana Tutankamon'un mezarını keşfeden Howard Carter'ın adını vermişti. O yüzden, o mezara karşı büyük bir ilgim vardı. O 'iyi' bir mezar değilse . Zia'nın muhteşem dedikleri kim bilir nasıldır diye düşündüm.

Zia tekrar bronz kapılara döndü.

"Burası Arşiv Odası," dedi. Sonra avucunu üstünde Hayat Evi'nin sembolü bulunan mühre dayadı.

Hiyeroglifler parıldamaya başladı ve kapılar ardına kadar açıldı.

Zia son derece ciddi bir ifadeyle bize döndü. "Az sonra Baş Arşivci'yle tanışacaksınız. Uslu durun. Yoksa her an bir böceğe dönüşebilirsiniz."

14. Bir Fransız Neredeyse Bizi Öldürüyor

C

A

R

T

E

R

Son birkaç gündür bir sürü tuhaf şey görmüştüm ama Arşiv Odası hepsinden daha dehşetti.

Çift sıra halinde dizilmiş taş sütunlar o kadar yüksek bir tavanı ayakta tutuyordu ki buraya rahatça bir zeplin sığabilirdi. Odanın tam ortasında parıltılı, mavi renkli ve suya benzer bir halı duruyordu. İçerisi aydınlık olduğu halde halının diğer ucunu göremiyordum. Havada helyum dolu basket toplarını andıran ateş topları yüzüyordu. Bunlar birbirine çarptığında renk değiştiriyordu. Havada bir de milyonlarca minik hiyeroglif sembol uçuşuyordu. Hiyeroglifler arada sırada sözcükler haline geliyor, sonra birbirlerinden ayrılıyordu.

Hemen bir çift kırmızı parlak bacak kaptım.

Bacaklar elimde yürüyüp yere atladı ve yok oldu. Ama gördüğüm en tuhaf şey cam kutuların içindekilerdi.Bunları nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Her iki yanımızdaki sütunların arasında değişip duran görüntüler vardı. Bunlar bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyordu. Sonra tıpkı kum fırtınasına yakalanmış hologramlar gibi tekrar bulanık hale geliyordu.

"Haydi, gelin," dedi Zia. "Etrafa fazla bakınmayım"

Ama bakmamak elde değildi. Her beş-altı metrede bir, büyülü görüntüler odayı altın renkli bir ışığa boğuyordu.Kah bir okyanusun üstünde güneş doğuyor, kah sudan koskoca bir dağ çıkıveriyordu. Adeta dünyanın ilk oluştuğu zamanı izliyordum. Nil Vadisi'nde devler geziyordu: Kara tenli ve çakal kafalı bir adam; kanlı sipsivri dişleri alan bir dişi aslan ve ışıktan kanatları olan dünyalar güzeli bir kadın.

Sadie halının dışına çıktı. Transa geçmiş gibi görüntülere yöneldi.

Zia hemen Sadie'yi kolundan tutup odanın ortasına doğru çekti. "Halıdan ayrılmayın!" dedi. "Şu an Tanrılar Çağı'na bakıyorsunuz. Hiçbir ölümlü bu görüntülere kafa yormamalı."

Sadie gözlerini kırpıştırıp "Ama..." dedi. "Bunlar sadece görüntü değil mi?"

"Bunlar anı," dedi Zia. "O kadar güçlüler ki zihnini yok edebilirler."

"Anladım," dedi Sadie cılız bir sesle.

Yürümeye devam ettik. Görüntüler gümüş rengine dönüştü. Orduların birbiriyle savaştığını görebiliyordum.Etekler, sandaletler ve deri zırhlar giymiş Mısırlılar mızraklarla savaşıyorlardı. Uzun boylu, esmer ve üstünde kırmızılı beyazlı bir zırh olan bir adam başına bir ikili taç taktı. Bu, Aşağı ve Yukarı Mısır'ı birleştiren Narmer'di.Sadie haklıydı. Narmer hakikaten de biraz babama benziyordu.

"Burası Eski Krallık olmalı," diye tahmin yürüttüm

"Mısır'ın ilk büyük çağı."

Zia evet anlamında başını salladı. Odada yürürken işçilerin ilk basamaklı piramidin taşlarını taşıdıklarını gördük. Birkaç adım daha attıktan sonra Giza çölündeki en büyük piramidi gördük. Piramidin dış cephesini oluşturan pürüzsüz, beyaz koruyucu taşlar güneşin altında parıl pırıll parıldıyordu. On binlerce işçi piramidin dibinde toplanmış, firavunun karşısında diz çökmüştü. Firavunsa ellerini güneşe kaldırmış, kendi mezarını kutsuyordu.

"Khufu," dedim.

"Bizim babun mu?" dedi Sadie bir anda merakla.

"Hayır, Büyük Piramit'i inşa eden firavun," dedim. “Bu piramit neredeyse dört bin yıl boyunca dünyanın en yüksek binasıydı."

Birkaç adım daha atınca görüntü gümüş renginden bakırımsı bir renge dönüştü.

"Orta Krallık," dedi Zia. "Kanlı, kargaşa dolu bir dönem. Ama Hayat Evi de bu dönemde olgunlaştı.”

Görüntüler daha büyük bir hızla değişmeye başladı. Orduların savaşmasını, tapınakların inşa edilmesini, gemilerin Nil'de ilerleyişini ve ateş topları fırlatan büyücüleri izledik. Her adımda aradan yüzlerce yıl geçiyordu ama görüntülerin ardı arkası kesilmiyordu. Hayatımda ilk kez Mısır'ın ne kadar eski bir yer olduğunu anlamaya başlamıştım.

Bir kapıdan daha geçtik ve ışık bronz renge dönüştü.

“Burası da Yeni Krallık olmalı," dedim. "Yani Mısır'ın Mısırlılar tarafından yönetildiği son dönem."

Zia hiçbir şey demedi. Babamın bana anlattığı görüntüleri izlemeye devam ettim. En büyük kadın firavun Hatşepsut, Mısır'ı yönetirken çenesine sahte bir sakal takıyor,erkekmiş gibi davranıyordu; Büyük Ramses de savaş arabalarını savaşa götürüyordu.

Bir sarayda düello eden büyücüler gördüm. Yırtık pırtık cüppeli, uzun kara sakallı ve fıldır fıldır gözlü bir adam asasını yere fırlattı. Asası yılana dönüşüp bir düzine kadar başka yılanı yutuverdi.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Bu-"

“Musa,”dedi Zia. "Daha doğrusu, kendi halkının bildiği isimle Moşe. Siz ona Musa diyebilirsiniz. Hayat Evi'ni büyülü bir düelloda yenmeyi başaran tek yabancıdır."

Ona bakakaldım. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

“Böyle şeylerle dalga geçilmez."

Görüntü tekrar değişti. Bir adamın bir masanın üstündeki bibloların üstüne eğildiğini gördüm. Masanın üstünde

tahtadan yapılmış oyuncak gemiler, askerler ve savaş arabaları duruyordu. Adam bir firavun gibi giyinmişti ama yüzü nedense çok tanıdıktı. Başını kaldırıp bana gülümsedi. Adamın yüzünün köprüde karşıma çıkan kuş kafalı hayalet ba ile aynı olduğunu fark edince ürperdim.

"Bu kim?" diye sordum.

"Bu, İkinci Nektanebo," dedi Zia. "Son Mısırlı Mısır kralı ve son büyücü firavun. Elindeki bibloları oynatarak koca orduları yönetiyor, donanmalar yaratıp yok edebiliyordu. Ama sonunda gücü yetersiz kaldı."

Bir başka sıraya geçince görüntüler masmavi parıldamaya başladı. "Bunlar Ptolemaios dönemine ait," dedi Zia. "Büyük İskender, Mısır dahil, dünya üzerinde bilinen her yeri fethetmişti. General 1. Ptolemaios'u firavun ilan etti. Böylece Mısır'ı yönetecek Yunan kralların soyu başlamış oldu."

Odadaki Ptolemaios bölümü diğer bölümlere göre hem daha kısaydı hem de nedense daha hüzünlü görünüyordu.Tapınaklar daha küçüktü. Krallar ve kraliçeler çaresiz,tembel ya da ilgisiz görünüyorlardı. Bu dönemin sonuna dek büyük savaşlar yaşanmıyordu. Sonra Romalıların İskenderiye şehrine girdiklerini gördüm. Siyah saçlı, beyaz elbiseli bir kadın, elbisesinin içine bir yılan sokuyordu.

"O, Kleopatra," dedi Zia. "Aslında aynı ismi taşıyan yedinci kraliçe. Roma'ya karşı geldi ve kaybetti. Hayatını sona erdirdiğinde son firavun soyu da sona ermiş oldu. Bu olaydan sonra büyük bir medeniyet olan Mısır da düşüşe

geçti. Dilimiz unutuldu. Eski geleneklerin sürdürülmesi engellendi. Hayat Evi ayakta kaldı ama bizler saklanmak zorunda kaldık."

Kırmızı ışıklı bir bölüme geçtik. Burada tarih bana daha tanıdık geldi. Önce Arapların, sonra da Türklerin Mısır'a gidiğini gördüm. Napolyon piramitlerin gölgesi altında ordularını Mısır'a soktu. İngilizler gelip Süveyş Kanalı'nı inşa ettiler. Kahire yavaş yavaş modern bir şehre dönüştü.Eski harabeler de zamanla çöl kumlarının altına gömüldü.

"Arşiv Odası tarihimizi kaydetmek için her yıl biraz daha uzar," dedi Zia. "Şimdiki zaman bile burada kayıtlı."

O kadar afallamıştım ki odanın sonuna geldiğimizi fark etmemişim. Sadie koluma yapışınca nerede olduğumuzu gördüm.

Tam karşımızda bir platform ve bunun üstünde de boş bir tath duruyordu. Taht, altın yaldızlı ahşap bir sandalyeydi. Arka tarafına bir harman döveni ve çobandeğneği oyulmuştu. Bunlar firavunu temsil eden eski sembollerdi.

Tahtın altındaki basamakta hayatımda gördüğüm en yaşlı adam oturuyordu. Teni kese kağıdı gibi kahverengi, incecik ve kırışıklarla doluydu. Üstündeki bembeyaz keten giysiler bedenine bol geliyordu. Omuzlarının üstüne bir leopar postu örtmüştü. Titreyen elindeyse kocaman, ahşap bir asa tutuyordu. Ama asa elinden her an düşecektin gibiydi. En tuhaf şey de havadaki parıldayan hiyerogliflerin bu adamdan çıkıyor olmasıydı. Sanki adam büyülü bir balon makinesiymiş gibi rengarenk semboller etrafında

uçuşuyordu.

İlk önce adamın canlı olup olmadığını bile anlayamadım. Buğulu gözleri boş boş bakıyordu. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Tüm bedenimden bir elektrik akımının geçtiğini hissettim.

Adam bana bakmıyordu. Adeta beni tarıyor, içimi okuyordu.

İçimden bir ses, *Saklan,* dedi.

Bu sesin nereden geldiğini bilmiyordum ama mideme kramplar girmeye başlamıştı. Sanki birisi bana vuracakmış gibi tüm bedenimin gerildiğini hissettim. Ama elektrik akımı hissi aniden geçti.

Yaşlı adam sanki onu şaşırtmışım gibi kaşını havaya kaldırdı. Arkasına bakıp bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Gölgelerin arasından ikinci bir adam fırladı. İşte, o anda avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Bu adam British Museum'da Zia'nın yanında gördüğümüz adamdı,

Krem renkli cüppe giymiş, keçisakallı o adam.

Sakallı adam bana ve Sadie'ye baktı.

"Ben Desjardins," dedi Fransız aksanıyla. "Efendim Baş Arşivci İskender sizi Hayat Evi'ne buyur eder."

Ne diyeceğimi bilemediğim için aptalca bir soru sordum. "O çok yaşlı görünüyor. Neden tahtta oturmuyor?"

Desjardins'in burun deliklerinin öfkeyle açılıp kapandığını fark ettim. Ama İskender adlı yaşlı adam cık cık edip yine bilmediğim o dilde bir şeyler mırıldandı.

Desjardins asabi bir tavırla yaşlı adamın söylediklerini tereüme etti: "Efendim bunu fark ettiğiniz için size teşekkür eder. Kendisi gerçekten de çok yaşlıdır. Ama taht bir firavuna ait. Mısır, Romalıların eline geçtiğinden beri de hoş. Comment dit-on? 'Sembolik' bir taht olduğunu söyleyebilirim. Baş Arşivci İskender'in görevi firavuna hizmet etmek ve onu korumaktır. Kendisi bu yüzden tahtın dibinde oturuyor."

Endişeyle İskender'e baktım. Acaba kaç yıldır tahtın basamağında oturuyordu? "Siz... Nece konuşuyor acaba?"

Desjardins burnunu çekti. "Baş Arşivci birçok dili anlar. Ama ana dili olan Büyük İskender Yunancası konuşmayı tercih eder."

Sadie hafifçe öksürdü. "Ana dili mi?" dedi. "Ama Büyük İskender binlerce yıl öncesini temsil eden o mavi ışıklı bölümde değil miydi? Sanki Efendi Salamander şeymiş gibi konuşuy-"

"Efendi *İskender*," diye tısladı Desjardins. "Saygılı olun!"

O an aklıma bir şey geldi. Brooklyn'deyken Amos büyücülerin tanrıları çağırmayı yasaklayan bir kanun olduğundan söz etmişti. Bu kanunu Romalılar zamanında *Baş Arşivci İskender* koymuştu. Ama o farklı bir adam olmalıydı. Belki de biz On Yedinci İskender'le falan konuşuyorduk.

Yaşlı adam gözlerimin içine baktı. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. Yunanca bir şey söyledi, Desjardins de yine tercüme etti.

"Efendim endişelenmenize gerek olmadığını söyler. Ailenizin geçmişte işlediği suçlar için sorumlu tutulmayacaksınız. En azından, sizin hakkınızda biraz daha araştırma yapana dek böyle bir şey olmayacak."

"Vay be, teşekkürler," dedim.

"Cömertliğimizle dalga geçme evlat," dedi Desjardins.

"Baban en önemli kanunu tam iki kez ihlal etti. İlkinde, Kleopatra'nın İğnesi'nde tanrıları çağırmaya çalıştığında ona yardım etmekte olan anneniz hayatını kaybetti. Sonra British Museum'da Rosetta Taşı'nı kullanmak gibi bir aptallıkta bulundu. Sonra amcanız da ortadan kayboldu..."

"Amos'a ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Sadie.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Desjardins ters ters.

"Onu bulmalısınız!" diye bağırdı Sadie. "GPS büyüsü gibi bir şey yapamıyor musunuz?"

"Şu anda onu arıyoruz," dedi Desjardins. "Ama Amos için endişelenmenize gerek yok. Burada kalacaksınız. Şey olmanız gerek... eğitilmeniz."

Bir an başka bir şey diyecekmiş gibi geldi. Eğitim gibi faydalı bir şey demeyeceğinden emindim.

İskender bana bakıp konuşmaya başladı. Sesi sevecendi.

"Efendim Şeytan Günleri'nin yarın günbatımında başlayacağını söylememi ister," dedi Desjardins. "Güvende olmalısınız."

"Ama babamızı bulmamız gerek," dedim. "Dışarıda tehlikeli tanrılar cirit atıyor. Serket'i ve Set'i gördük!"

Bu isimleri duyan İskender'in suratı gerildi. Desjardins'e dönüp bir şeyler emretti. Desjardins ona karşı çıkarmış gibi yanıt verdi. İskender aynı emri yineledi.

Bu durum Desjardins'in hiç hoşuna gitmemişti ama efendisinin önünde eğildi. Sonra bana döndü. "Baş Arşivci öykünüzü dinlemek ister," dedi.

Bunun üzerine başımızdan geçenleri anlatmaya başladım. Arada bir soluklanmak için durduğumda Sadie araya girip hikayeye devam etti. İşin komik yanı, her ikimiz de aynı şeyleri anlatmaktan kaçınmıştık. Sadie'nin büyü yapabildiğinden ya da bana kral diye hitap eden ba ile olan karşılaşmamızdan bahsetmedik. Sanki bunları anlatmamam gerektiğini biliyordum. Ne vakit bunlarla ilgili bir şey söyleyecek olsam, içimdeki o ses, *Hayır, o bölümü anlatma,* diyordu. *Sessiz kal.*

Öyküyü anlattıktan sonra Zia'ya baktım. Zia bir şey demedi. Bana endişeyle bakmakla yetindi.

İskender asasının tersiyle basamağın üstüne bir daire çizdi. Aniden havada bir sürü hiyeroglif belirip gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra Desjardins sanki bir şey yapması gerekiyormuş gibi sabırsızlanmaya başladı. Ayağa fırlayıp öfkeyle bize baktı. "Yalan söylüyorsunuz," dedi. "Gördüğünüz Set olamaz. Bu dünyada kalabilmesi için çok güçlü bir bedene ihtiyacı var. Hem de çok güçlü."

"Bana bakın," dedi Sadie. "Şu geçici bedenlerin ne olduğunu anlamadım ama Set'i kendi gözlerimle gördüm.

Siz de British Museum'daydiniz, onu görmüş olmalısınız. Carter da onu Phoenix'te gördüyse..." Bana dönüp şüpheyle baktı, "...o halde ağabeyim çıldırmış olamaz."

"Teşekkürler kardeşim," dedim ama Sadie daha konuşmaya yeni başlamıştı.

"Serket'e gelince, o da gerçekti! Bizi korumak isterken ölen kedim Bastet de öyle!"

Desjardins istifini bozmadan "Demek tanrıları tanıdığınızı itiraf ediyorsunuz," dedi. "Araştırmamız kolaylaşacak desenize. Bastet arkadaşınız falan değil. Tanrılar Mısır'ın çökmesine neden oldu. Tanrıların güçlerini kullanmak yasaktır. Büyücüler tanrıların ölümlü dünyaya karışmasını engellemek üzere yemin ederler. Onlarla var gücümüzle savaşmamız gerekir."

"Bastet bana sizin paranoyak olduğunuzu söylemişti,"dedi Sadie.

Büyücü yumruklarını sıktı. İçeriye aniden fırtına öncesi havada hissedilen ozon gibi tuhaf bir koku doldu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Başımıza bir şey gelmeden Zia öne fırladı.

"Efendi Desjardins, tuhaf bir şey oldu," dedi yalvarır gibi. "Akrep tanrıçayı tuzağa düşürdüm ama o anında yeniden canlandı. Onu Yedi Kurdelelerle bile Duat'a yollayamadım. Tek yapabildiğim, geçici bedenindeki hareketlerini kısıtlamak oldu. Belki de diğer tanrıların serbest kaldığına dair söylentiler doğ-"

"Hangi diğer tanrılar?" diye sordum.

Zia tereddütle bana baktı. "Dünyanın dört bir yanındaki tarihi eserlerden kurtulan diğer birçok tanrı," dedi. "Bu iş zincirleme bir hal aldı galiba."

"Zia!" diye bağırdı Desjardins. "Bu tür bilgileri başkalarına aktaramayız."

"Bakın," dedim, "Efendi misiniz, her neyseniz, Bastet bizi bunların olacağı konusunda uyarmıştı. Set'in başka tanrıları da serbest bırakacağını söylemişti."

“Efendim," dedi Zia, "Ma'at güç kaybediyorsa, Set kaos yaratıyorsa, belki de Serket'i bu yüzden geri yollayamamışımdır."

"Saçmalık," dedi Desjardins. "Sen beceriklisindir Zia ama belki de bu iş için yeterince iyi değilsin. Bu ikisine gelince, sızıntı engellenmeli."

Zia kıpkırmızı kesildi. Bakışlarını İskender'e çevirdi. “Efendim, lütfen," dedi. "Bana onlarla bir şans daha tanıyın,"

"Haddini aşıyorsun," dedi Desjardins ters ters. "Bu ikisi suçlu. Yok edilmeleri gerek."

Yüreğim sıkışmaya başladı. Sadie'ye baktım. İkimizin bu odadan koşarak kaçması gerekecekse pek bir şansımızın kalmadığı açıktı.

Yaşlı adam nihayet bize baktı. Zia'ya samimi bir sevecenlikle gülümsedi. Bir an için, Zia'nın onun büyük büyük büyük torunu olup olmadığını merak ettim. Yunanca konutluğu halde Zia ne dediğini anlamış gibi önünde eğildi.

Desjardins öfkeden çatlayacakmış gibi duruyordu. Cüppesinin

eteğini savurup tahtın arkasına yürüdü.

"Baş Arşivci, Zia'ya sizi sınavdan geçirmesi için şans tanıyacak," diye kükredi. "Bu arada ben de anlattığınız öyküdeki gerçekleri ve yalanları araştıracağım. Yalan söylediyseniz cezalandırılacaksınız."

İskender'e dönüp Zia gibi önünde eğildim. Sadie de aynı şeyi yaptı.

"Teşekkür ederiz efendim," dedim.

Yaşlı adam uzun uzun bana baktı. Bir kez daha ruhumu okumaya çalıştığını hissettim. Ama bu sefer öfkeli değildi. Sanki benim için endişeleniyormuş gibiydi. Sonra bir şeyler mırıldandı. Söylediklerinin arasından sadece iki sözcüğü anladım: Nektanebo ve ba.

Avucunu açtı. Parıl parıl parıldayan hiyeroglifler havaya yayılıp platformun etrafını çevirdi. Gözleri kamaştıran bir ışık belirdi. Tekrar etrafımı görebildiğimde, platform boştu. İki adam da ortadan kaybolmuştu.

Zia kasvetli bir ifadeyle bize baktı. "Sizi odanıza götüreceğim," dedi. "Sabah sınavınız başlayacak. Ne tür büyüler bildiğinizi ve bunları nasıl öğrendiğinizi anlayacağız."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Sadie'yle göz göze geldik. O da en az benim kadar huzursuz olmuştu.

"Eğlenceli olacağa benziyor," dedi Sadie. "Sınavda başarısız olursak ne olacak?"

Zia ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu başarısız olunacak bir sınav değil, Sadie Kane," dedi. "Ya sınavı geçersiniz ya da ölürsünüz."

15. İlahi Bir Doğum Günü Kutlaması '

S

A

D

İ

E

Cater'ı ayrı bir odaya götürdükleri için onun gece nasıl uyuduğunu bilmiyorum. Ama benim gözüme tek damla uyku girmediğini söyleyebilirim.

Zia'nın ya sınavı geçersiniz ya da ölürsünüz demesi yeterince kötü değilmiş gibi bir de kızlar yatakhanesinin Amos'un malikanesi kadar şık bir yer olmadığını gördüm. Taş duvarlar nem kapmıştı. Meşalelerin aydınlattığı tavandan Mısır canavarlarının ürkütücü resimleri vardı. Bana havada yüzen bir yatak verdiler. Zia'nın yeni üyeler dediği diğer kızlarsa benden yaşça küçüktü. Bu yüzden de yatakhane müdiresi onlara uyumalarını söylediğinde hepsi hemen yattılar. Kadın elini sallayınca meşaleler söndü. Yatakhane müdiresi kapıyı ardından kapatıp bir güzel de kilitledi.

Harika.Anaokulu zindanında tutsak kalmıştım.

Diğer kızların horlama seslerini duyana dek karanlığa baktım. Ama aklımdan sürekli olarak tek bir şey geçiyordu. Bunu bir türlü içimden atamıyordum. Nihayet, sessizce yataktan inip postallarımı giydim.

Usulca kapıya yöneldim. Kapı kolunu yokladım. Tahmin ettiğim gibi kapı kilitliydi. Zia'nın Kahire Havaalanında yaptığı şey aklıma gelene dek kapıyı tekmeleyip açmamak için kendimi zor tuttum.

Avucumu kapıya dayayıp "Sahad," dedim.

Kilitler teker teker açıldı. Kapı artık açıktı. Bu büyü cidden işe yarıyordu.

Dışarıda, koridorlar ıssız ve karanlıktı. Belli ki İlk Nom'un gece hayatı pek parlak değildi. Sessizce geldiğimiz yoldan şehre geri gittim. Yolda yerde sürünen birkaç kobradan başka hiçbir şeyle karşılaşmadım. Son birkaç gündür gördüklerimden sonra kobralar bile beni korkutmuyordu. Önce Carter'ı bulmayı düşündüm ama onu nereye götürdüklerini bilmiyordum. Bir de bu işi gerçekten de tek başıma yapmak istiyordum.

New York'taki son tartışmamızdan beri ağabeyim için neler hissettiğimi tam olarak bilemiyordum. Babamla dünyayı dolaşırken benim hayatımı kıskandığını söylemişti. Yok artık, daha neler! Bir de hayatıma normal demişti, artık ne diyeceğimi bilemiyorum. Tamam, yani Liz ve Emma gibi arkadaşlarım var ama hayatım hiç de kolay geçmedi. Carter uygunsuz bir davranışta bulunsa ya da hoşlanmadığı kişilerle tanışacak olsa, hayatına başka bir

yerde devam edebiliyordu. Ama ben hiçbir yere gidemiyordum. *Annenle baban nerede?, Ailen ne iş yapıyor?* ya *da Nerelisin?* gibi sorulara bile işleri berbat etmeden yanıt veremiyordum. Her zaman farklı kız oldum. Melez kız, Amerikalı olan ama tam olarak Amerikalı olmayan, annesi ölmüş, babası ortalarda olmayan, sınıfta başını derde sokan ve derslerine yoğunlaşamayan kız bendim. Bir süre sonra insan toplum içine karışmanın da bir işe yaramadığını öğreniyor. Çünkü ne yaparsam yapayım, insanlar mutlaka farklı olduğumu anlıyorlar. Bu durumda normalmiş gibi davranmanın faydası yok. Saçımı kırmızıya boyamak mı? Neden olmasın? Okul üniformasının altına asker postalları giymek mi? Aynen.

Okul müdürü "Küçük hanım, okula annenizle babanızı çağırmak zorundayım," derdi. Ben de "İyi şanslar," diye yanıt verirdim. Carter hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği kadarı yeterdi. Asıl önemli olan, buradaki keşif gezisini tek başıma yapmak istememdi. Birkaç kez yanlış yöne gittikten sonra Arşiv Odası'na geri dönmeyi başardım.

Ne yapmayı planladığımı merak ediyor olmalısınız. Kesinlikle Kötü Yürekli Mösyö'yle ya da yaşlı Efendi Salamander'le karşılaşmak istemiyordum. Ama o görüntüleri bir kez daha kesinlikle görmek istiyordum. Zia bunlara anı demişti.

Bronz kapıları açtım. İçerisi boştu. Ne ateş topları uçuşuyor ne de parıldayan hiyeroglifler yüzüyordu havada.

Ancak görüntüler hala sütunların arasında duruyor, odayı tuhaf, rengarenk bir görünüme büründürüyordu.

Ürkerek içeri adım attım.

Tanrılar Çağı'na bir kez daha bakmak istiyordum. Odadan ilk kez geçtiğimizde bu görüntüler nedense beni alt üst etmişti. Carter'ın da tuhaf bir transa girdiğini fark etmiştim. Zia bu görüntülerin beynimi eriteceğini söylemişti ama onun beni sadece korkutmak istediğini varsaymıştım. Bu görüntülerin önemli olduğunu düşünüyordum. Sanki bu görüntülerde çok önemli bir bilgi bulacakmışım gibi bir his vardı içimde.

Halının dışına çıkıp altın renkli perdeye yöneldim. Rüzgarda yer değiştiren kum tepeciklerini, fırtına bulutlarının toplandığını ve Nil'de yüzen timsahları görebiliyordum. Çılgınlar gibi eğlenen bir grup gördüm. Görüntüye dokundum.

Kendimi birden tanrıların sarayında buldum.

Kocaman varlıklar etrafımda dönüyor, bir insan, bir hayvan, bir saf enerji oluyorlardı. Odanın tam ortasındaki bir tahtta Afrikalı, kaslı bir adam oturuyordu. Üstünde görkemli bir cüppe vardı. Yakışıklı sayılırdı, kahverengi gözlerine sevecen bir bakış hakimdi. Elleri kayaları un ufak edebilecek kadar güçlü görünüyordu.

Diğer tanrılar etrafında kutlama yapıyorlardı. Müzik çalıyordu. Bu, o kadar güçlü bir sesti ki her yeri inim inim inletiyor, havayı kasıp kavuruyordu. Adamın yanında, beyazlar içinde güzel bir kadın duruyordu. Karnı sanki birkaç

aylık hamileymiş gibi şişkindi. Görüntüsü titriyordu. Bazen sanki rengarenk kanatları varmış gibiydi. Kadın bana bakınca nefesimin kesildiğini hissettim. Yüzü tıpkı anneminki gibiydi.

Kadın beni tanımamıştı. İşin aslı, tanrıların hiçbiri beni tanımıyordu. Derken, arkamdan bir ses "Bir hayalet misin?" diye sordu.

Arkamı dönünce on altı yaşlarında görünen, kapkara bir cüppe giymiş, hoş bir delikanlıyla burun buruna geldim. çocuğun suratı solgundu ama tahttaki adam gibi insanın içini ısıtan kahverengi gözleri vardı. Siyah saçları uzun ve karmakarışıktı. Ama olsun, yine de hoş görünüyordu. Başını biraz daha kaldırınca onun bana bir soru sorduğunu fark ettim.

Ona ne yanıt vereceğimi düşünmeye başladım. *Efendim?, Merhaba?, Evlen benimle?* Bunların hepsini söyleyebilirdim. Ama başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Demek bir hayalet değilsin," dedi. "Bir ba mısın?" Tahtı işaret etti. "İzle ama sakın hiçbir şeye karışma," dedi. Nedense, tahtı izlemek falan istemiyordum ama siyah cüppeli çocuk bir anda gözden kayboldu. Artık dikkatimi dağıtan hiçbir şey kalmamıştı.

Tahttaki adam "İsis," dedi.

Hamile kadının yüzü aydınlandı.

"Lord Osiris, doğum günün kutlu olsun," dedi.

Teşekkür ederim aşkım. Yakında oğlumuz yüce Horus'un doğumunu kutlayacağız! Onun yeniden hayata gelmesi

muhteşem olacak. Dünyaya barış ve bereket getirecek."

İsis kocasının elini tuttu. Müzik çalıyor, tanrılar kutlama yapıyor, hava bile dans ediyormuş gibi dönüp duruyordu. Derken sarayın kapıları ardına kadar açıldı. İçeri sızan sıcacık bir hava akımı meşalelerin alevini titretti.

İçeri bir adam girdi. Uzun boylu ve güçlü biriydi. Osiris'e ikizi kadar benziyordu ama teni daha koyu renkliydi. Üstünde kan kırmızısı bir cüppe vardı. Sakalıysa sipsivriydi. Gülümsediği zamanlar hariç tıpkı bir insan gibi görünüyordu. Gülümsediğinde dişleri sipsivri bir hal alıyordu. Suratı titriyordu. Bazen insan, bazen de kurt gibi görünüyordu. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum çünkü kurdu andıran bu suratı daha önce de görmüştüm.

Dans edenler durdu. Müzik kesildi.

Osiris tahttan indi. Tehditkar bir sesle "Set," dedi. "Neden geldin?"

Set gülünce odadaki gerilim bir anda sona erdi. Gaddar bakışlarına rağmen gülüşü bir harikaydı. Sesi British Museum'daki gibi tuhaf değildi. Dostane ve kayıtsız bir tavrı vardı. Sanki kimseye zarar vermek niyetinde değildi.

"Erkek kardeşimin doğum gününü kutlamaya geldim tabii ki!" dedi. "Size eğlence de getirdim!"

Arkasını işaret etti. Kurt kafalı dört adam içeri girdi. Mücevherlerle bezeli altın bir tabut taşıyorlardı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Bu, Set'in babamı British Museum'da tutsak ettiği tabutun aynısıydı!

İçimden, *Hayır!* diye bağırmak geçti. *Sakın ona güvenme!*

Ama odadaki diğer tanrılar tabuttan çok etkilenmişlerdi. Hayran hayran tabutun üstündeki altın ve kırmızı renkli hiyerogliflere, yeşim taşlarına bakıyorlardı. Kurt adamlar tabutu yere koyduklarında tabutun kapağının olmadığını gördüm. Tabutun içi siyah renkli keten kumaşla kaplıydı.

"Bu uyuma tabutu," dedi Set. "En usta sanatkarlar tarafından yapıldı, en pahalı malzemeler kullanıldı. Paha biçilemeyecek kadar değerli. Bir geceliğine bile içine girip uyuyacak tanrının güçleri ona katlanacak! Bilgeliği asla eksilmeyecek. Gücü asla eksilmeyecek. Bu, bir hediye." Sinsi sinsi Osiris'e gülümsedi. "Bu, *içine sığacak kişi için* bir hediye."

Ben hayatta bunu deneyecek ilk kişi olmazdım ama tanrıların hepsi birden tabuta hücum etti. Altın tabuta girebilmek için birbirlerini itip kakmaya başladılar. Bazıları içine girdi ama boyları tabuta göre kısa kaldı. Diğerleriyse tabuta sığamadılar. Biçim değiştirmeye kalkışan tanrılar bile tabuta sığamadı. Sanki tabutun büyüsü onları engelliyordu. Kimse tabuta birebir sığamadı. Tanrılar öfkeyle homurdanmaya başladılar. Bazıları diğerlerini itip bir kez daha denemeye kalkıştı.

Set, Osiris'e dönüp içten bir kahkaha patlattı. "Eee, kardeşim," dedi, "baksana, henüz tabuta kimse sığamadı. Deneyecek misin? Ancak en iyi tanrı layıkıyla bu tabuta sığabilir."

Osiris'in gözleri parıldadı. Belli ki pek zeki bir tanrı değildi çünkü kendini tabutun görkemine kaptırmıştı. Diğer tanrılar beklentiyle ona bakıyorlardı. Osiris'in aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum: Eğer tabuta sığarsam, ne kadar güzel bir doğum günü hediyesi almış olacağım. Set, yani onun kötü yürekli erkek kardeşi bile hakkıyla tanrıların kralı olduğunu kabullenebilirdi. Yalnız İsis endişeliydi. Kocasın elini tutup "Lordum, bunu yapmayın," dedi. "Set kimseye hediye vermez."

"Çok gücendim!" dedi Set samimi bir tavırla. "Ağabeyimin doğum gününü kutlayamaz mıyım yani? Ondan, yani kralımızdan özür dileyemeyecek kadar yabancı mıyız birbirimize?"

Osiris, İsis'e bakıp gülümsedi. "Hayatım," dedi. "Bu sadece bir oyun. Sakın korkma."

Tahttan kalktı. Tabuta doğru yürürken tanrılar alkış tuttular.

"Herkes Osiris'i selamlasın!" diye bağırdı Set.

Tanrıların kralı tabuta girdi. Tam o sırada, bana baktığında, yüzü babamın suratına dönüştü.

Hayır! dedim içimden bir kez daha. *Sakın yapma!*

Ama Osiris tabuta uzandı. Tabut sanki kendisi için yapılmış gibi rahatça içine sığdı.

Tanrılar tezahürat etmeye koyuldular ama Osiris doğrulamadan Set ellerini çırptı. Tabutun üstünde altın bir kapak belirdi ve bir anda tabutun üstüne iniverdi.

Osiris öfkeyle bağırdı ama tabutun içinde kalmıştı. Sesi

derinden geliyordu. Kapağın etrafına altın kilitler indi. Diğer tanrılar müdahale etmek için öne atıldılar. Daha önce gördüğüm siyahlı çocuk bile yeniden belirmişti ama Set herkesten atikti. Ayağını zemine öylesine sert bir biçimde indirdi ki her yer zangırdadı. Tanrılar birer domino taşı gibi birbirlerinin üstüne yığıldılar. Kurt adamlar mızraklarını havaya kaldırınca dehşet içinde kaçıştılar.

Set büyülü bir sözcük söyledi. Aniden ortada fokur fokur kaynayan bir kazan belirdi. Set kazanın içindekileri tabutun üstüne döktü. Bu, erimiş kurşundu. Kurşun tabutun her yerini kaplayıp içini belki bin derece kadar ısıttı.

"Hain!" diye bağırdı İsis. Set'e doğru yürüdü ve bir büyü mırıldanmaya başladı. Ama Set elini havaya kaldırınca İsis yerden havalandı. Elini ağzına götürdü. Sanki görünmez bir güç konuşmasını ve büyü yapmasını engelliyordu.

"Bugün değil, tatlı İsis," dedi Set. "Bugün kral benim. Çocuğun asla doğmayacak!"

Mavi elbiseli, ince, uzun bir başka tanrıça kalabalığın arasından öne çıktı. "Sevgili kocam, yapma!" diye bağırdı.

Kadın bir an boş bulunan Set'i yere devirdi. İsis nefes nefese yere düştü. Diğer tanrıça "Kaç!" diye bağırınca da İsis kaçmaya başladı.

Set ayağa kalktı. Bir an için mavi elbiseli tanrıçaya vuracağını sandım ama homurdanmakla yetindi. "Aptal kadın!" dedi. "Kimin tarafını tutuyorsun?"

Ayağını tekrar yere vurdu. Altın tabut zemine gömüldü.

Set, İsis'in peşinden gitti. Sarayın girişinde, İsis minik

bir yırtıcı kuşa dönüştü ve göğe yükseldi. Set'in sırtından iblis kanatları çıktı. Hemen îsis'in peşine takıldı.

Birden Set'in peşine düştüğü kuş ben oldum. İsis olmuş, çaresizlik içinde Nil Nehri'nin üstünde uçmaya başlamıştım. Set'in arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Yaklaştıkça yaklaşıyordu. İsis'in sesi zihnimde, *Kaçmalısın,* diye yankılanıyordu. *Osiris'in öcünü al. Horus'u kral yap!*

Yüreğim ağzıma geldi. Birisi omzuma dokunmuştu. Görüntüler bir anda yok oldu.

Yaşlı arşivci İskender yanımda duruyordu. Endişeli görünüyordu. Parıldayan hiyeroglifler etrafında uçuşuyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi mükemmel bir aksanla. "Ama neredeyse ölecektin."

İşte o anda dizlerim boşaldı. Kendimden geçtim.

Kendime geldiğimde, boş tahtın dibinde, İskender'in ayaklarının ucunda yatıyordum. Odada yalnızdık. İçerisi onun etrafında parıldayan hiyeroglifler haricinde karanlıktı.

"Hoş geldin," dedi. "Hayatta kaldığın için şanslısın."

Ben şanslı olduğumdan o kadar da emin değildim. "Şey yapmak istemedim," dedim.

"Görüntülere bakmaktan mı söz ediyorsun?" dedi. "Ama baktın. Ba'n bedeninden ayrılıp geçmişe gitti. Bu konuda seni uyaran olmadı mı hiç?"

"Oldu," dedim. "Ama... Nedense görüntüleri tekrar görmek istedim."

"Hmm." İskender sanki çok uzun süre önce olan bir şeyi hatırlamış gibi gözlerini boşluğa dikti. "Görüntülere

karşı koymak zordur, bilirim."

"Mükemmel bir aksanınız var," dedim.

İskender gülümsedi. "Aynı dili konuştuğumuzu nereden biliyorsun?" dedi. "Belki de sen Yunanca konuşuyorsundur şu anda?"

Dalga geçtiğine inanmak istiyordum ama emin değildim. O kadar narin ve tatlıydı ki... Yine de kendimi bir nükleer reaktörün yanında oturuyormuşum gibi hissediyordum. Onun bilmek istediğimden çok daha tehlikeli olduğunu düşünüyordum.

"Düşündüğüm kadar *yaşlı* değilsiniz, değil mi?" dedim. "Yani Ptolemaios döneminden kalmış olamazsınız!"

"Aynen, tahmin ettiğin *kadar* yaşlıyım canım," dedi. "Yedinci Kleopatra döneminde doğmuşum."

"Yok artık!"

"İnan ki doğruyu söylüyorum. Mısır'ın son günlerine şahit olmak beni çok üzdü. O aptal kraliçe krallığımızı Romalılara kaybetti. Hayat Evi yeraltına göçmeden önce eğitim alan son büyücü bendim. Aralarında efendimin hayatımı uzatmak için kullandığı birçok güçlü sırrımız ne yazık ki kayboldu. O zamanlar büyücüler uzun yaşarlardı. Hatta asırlarca hayatta kalabilirlerdi. Ama ben iki bin yıldır hayattayım."

"Ölümsüz müsünüz?"

Yaşlı adamın cık cıkları feci bir öksürüğe dönüştü. İki büklüm olup elleriyle ağzını örttü. Ona yardım etmek istiyordum ama ne yapacağımı bilemiyordum. Parıldayan hiyeroglifler

titreyip söndü. .

Nihayet, öksürüğü kesildi.

Güçlükle nefes aldı. "Bana pek de ölümsüz denemez canım," dedi. "Aslında..." Duraksadı, konuşmakta zorlanıyordu. "Neyse, boş ver. Görüntülerde ne gördün?"

Aslında ona bir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Kuralları çiğnediğim için böceğe dönüşmek de istemiyordum. Özellikle de yırtıcı bir kuşa dönüştüğümü gördüğüm için bunu istemiyordum. Ama İskender'in suratındaki sevecen ifadeye daha fazla dayanamadım. Ona her şeyi anlattım. Daha doğrusu, neredeyse her şeyi. Ona bir tek o yakışıklı delikanlıdan söz etmedim ama ne yapayım, *utanıyordum.* Yakışıklı delikanlının hayal ürünü olabileceğini düşünüyordum. Antik Mısır tanrıları *o kadar da* yakışıklı olamazdı, değil mi?

İskender bir süre bir şey demedi. Asasını basamaklara vurup duruyordu. "Çok eski bir zamanı görmüşsün, Sadie," dedi. "Set'in zorla tahtı ele geçirişine şahit olmuşsun. Osiris'in tabutunu yapan kişi oydu. İsis onu bulmak için tüm dünyayı dolaştı."

"Onu bulabildi mi?"

"Tam olarak değil. Osiris dirildi ama sadece Yeraltı Dünyası'nda. Ölüler kralı oldu. Oğulları Horus büyüdüğünde, tahtı ele geçirmek için Set'in karşısına çıktı ve bir çok zorlu savaştan sonra başarılı oldu. Bu yüzden Horus'a 'İntikamcı' denir. Dediğim gibi, bu çok eski bir öykü ama tanrılar aynı şeyi defalarca yaptılar."

"Defalarca mı?"

"Tanrılar genellikle aynı şeyleri yaparlar. Bazen ne yapacaklarını önceden kestirmek mümkün olur. Çünkü aynı konuları tartışır, aynı kıskançlıkları yaşarlar. Değişen tek şey zaman, mekan ve geçici bedenlerdir."

İşte, yine *geçici beden* lafı karşıma çıkmıştı. New York müzesinde Serket'e dönüşen zavallı kadın geldi aklıma.

"İsis ve Osiris'in evli olduklarını gördüm," dedim. "Oğulları Horus doğmak üzereydi. Ama Carter'ın bana anlattığı bir başka öyküde üçü de kardeşti. Hepsi de gökyüzü tanrıçasının çocuklarıydı."

"Evet," dedi İskender. "Tanrılar hakkında pek bilgi sahibi olmayanlar için bu durum kafa karıştırıcı olabilir. Tanrılar dünyada saf halleriyle bulunamazlar. En azından, bunu ancak birkaç saniye kadar başarabilirler. O yüzden de geçici birer beden bulmaları gerekir."

"İnsanlar yani, değil mi?" dedim.

"İnsanlar ya da heykeller, tılsımlar, anıtlar, bazı araba modelleri gibi güçlü nesneler. Ama en çok *tercih ettikleri,* insan bedenidir. Tanrılar çok fazla güce sahip olabilir ama yaratıcı olan insanlardır. O yüzden tarihi tekrarlamak yerine değiştirme gücüne sahiptirler. İnsanlar, siz modern insanların deyimiyle, ortaya sıra dışı fikirler fırlatırlar."

"Sıra dışı fikirler *atarlar*, demek istediniz herhalde," dedim.

"Evet. İnsanların yaratıcılığıyla tanrıların güçleri birleşiminde ortaya yenilmez bir güç çıkabilir. Her neyse, Osiris

ve İsis dünyaya ilk geldiklerinde bedenleri kardeşti. Ancak ölümlü bedenler kalıcı değildir. Ölürler ya da yıpranırlar. Sonraları Osiris ve İsis yeni bedenlere kavuştular. Bunlar karı koca olan bedenlerdi. Hayatlarından birinde erkek kardeşleri Horus, oğulları olarak dünyaya geldi."

"Çok kafa karıştırıcı," dedim. "Biraz da iğrenç."

İskender omuzlarını silkti, "Tanrılar ilişkileri hakkında insanlar gibi düşünmezler. Geçici bedenlerini tıpkı giysi değiştirir gibi değiştirirler. O yüzden de bu eski öyküler bazen kafa karıştırıcı hale gelir. Tanrılar bazen evli, bazen de kardeş ya da ebeveyn ve çocuk gibi tasvir edilirler. Bunun nedeni geçici bedenleridir. Bildiğin gibi, firavuna 'yaşayan tanrı' denirdi. Mısır tarihçileri bunun sırf propagandadan ibaret olduğunu düşünürler ama bu aslında çoğu zaman gerçektir. En muhteşem firavunlar tanrıların bedenleri haline gelirdi, bunun en büyük örneği de Horus'tu. Horus onlara güç ve bilgelik verdi ve Mısır'ı büyük bir imparatorluğa dönüştürmelerinde yardımcı oldu."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordum. "Neden insanların bir tanrıya beden vermeleri yasak peki?"

İskender'in yüzü karardı. "Tanrıların insanlardan farklı işleri vardır, Sadie," dedi. "Kullandıkları geçici bedenleri yakıp küle çevirebilirler. O yüzden de geçici bedenlerin birçoğu erken yaşta ölür. Zavallı Tutankamon on dokuz yaşında öldü. Yedinci Kleopatra'nın sonuysa daha da kötü oldu. Ne yaptığını bilmeden İsis'in ruhunu bedenindi barındırmaya çalıştı. Sonuç olarak zihni yerle bir oldu.

Eskiden Hayat Evi, ilahi büyünün nasıl kullanılacağını öğretirdi. Üyeler Horus'un, İsis'in, Sekmet'in ya da diğer tanrıların izinden gidebilir, onların güçlerini nasıl kullanacaklarını öğrenebilirlerdi. Bir zamanlar çok sayıda üyemiz vardı."

İskender boş odaya göz gezdirdi. Sanki odanın büyücülerle dolu olduğu günleri o an görebiliyordu. "Bazı usta büyücüler ruhlarını başka bedenlere yerleştirmeye çalıştılar. Bazıları başarılı oldu, bazıları olamadı. Ancak hepsinin de amacı tanrının 'gözü' olmaktı. Biri ölümlü, diğeri ölümsüz iki ruhun mükemmel bir biçimde birleşmesini gerçekleştirmek istediler. Çok azı bunu başarabildi. Hatta bu iş için doğmuş firavunlardan bile ancak bazıları bunda başarılı oldu. Birçoğu bunu denerken hayatını kaybetti." İskender avucunu bana doğru çevirince derin mi derin bir hayat çizgisi gördüm. "Mısır, Romalıların eline geçince ben de dahil olmak üzere bizler, krallarımızın ve en güçlü büyücülerimizin artık bir tanrının gücüne erişemeyeceğini anladık. Bunu tek yapabilenler..." İskender konuşmayı kesti.

"Ne?"

"Hiçbir şey canım. Çok konuştum. İnsan yaşlanınca böyle oluyor işte."

“Firavun soyundan gelenler diyecektiniz, değil mi?"

İskender dikkatle bana baktı. Gözleri artık buğulu değildi. Beni delip geçiyordu. "Sen olağanüstü bir kızsın," dedi. "Bana anneni anımsatıyorsun."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Tabii ki tanıyordum. Annen de baban da burada eğitim aldılar. Annen... Harika bir bilim insanı olmanın yanı sıra kehanet gücüne sahipti. Bu, en zor büyü dallarından biridir. Annen asırlardır bu beceriye sahip olan tek kişiydi."

"Kehanet mi?"

"Evet, geleceği görmek. Zor iştir, mükemmel bir biçimde yapmak asla mümkün değildir. Ama annen öyle şeyler gördü ki... Alışılmadık yerlerden, hatta benim gibi yaşlı bir adamın bile uzun süredir inandığı şeyleri sorgulamasına neden olacak yerlerden tavsiye istedi."

İskender yine anılar alemine daldı. Yani, bunu anneannemle dedem yaptığında da sinir oluyordum ama bunu İskender gibi eşsiz bilgilere sahip güçlü bir büyücü yapınca,insanın cidden çıldırası geliyor.

"İskender?"

Yaşı adam orada olduğumu unutmuş gibi hayretle bana baktı. "Özür dilerim Sadie," dedi. "Sadede geleyim. Önünde zorlu bir yol var ama hepimizin iyiliği için bu yolu izlemen gerektiğini düşünüyorum. Ağabeyinin de senin rehberliğine ihtiyacı olacak."

İçimden gülmek geldi. "Carter'ın benim rehberliğime mi ihtiyacı var?" diye sordum. "Ne için? Hangi yoldan söz ediyorsunuz?"

"Bunların hepsini vakti gelince öğreneceksin. Her şey zamanla yerli yerine oturacak."

SADIE

Yetişkinler hep böyle yanıt verirlerdi. Sinirlenmemeye çalıştım. "Ya benim birisinin rehberliğine ihtiyacım olursa ne olacak?" dedim.

İskender tereddüt etmeden "Zia en iyi ve en akıllı öğrencimdir," dedi. "Zamanı geldiğinde sana o yardımcı olacak."

Hayal kırıklığıyla "Peki," dedim. "Zia."

"Şimdi dinlenmelisin canım. Belki ben de nihayet biraz dinlenebilirim." İskender hem hüzünlenmiş hem de rahatlamış gibiydi. Neden bahsettiğini anlamamıştım ama soru sormama fırsat vermedi.

"Birlikte bu kadar kısa vakit geçirdiğimiz için üzgünüm," dedi. "İyi uykular, Sadie Kane."

"Ama..."

İskender alnıma dokundu. Derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

16. Zia'nın Kaşları Yanıyor

S

A

D

I

E

Suratıma boca edilen bir kova dolusu buz gibi suyla uyandım.

"Sadie! Kalk!" dedi Zia.

"Aman tanrım!" diye bağırdım. "Beni bu şekilde uyandırman şart mıydı?"

"Hayır," dedi Zia.

Onu boğmak istiyordum ama her yanım sırılsıklam olmuştu. Hem tir tir titriyordum hem de uyku sersemiydim.Ne kadar uyumuştum? Bana uyuduğum süre birkaç dakika gibi gelmişti ama yatakhane bomboştu. Diğer bütün yataklar yapılmıştı. Kızlar çoktan sabahki derslerine gitmiş olmalılardı.

Zia bana bir havluyla temiz keten giysiler fırlattı. "Carter'la arınma odasında buluşacağız," dedi.

"Duşumu aldım sayende, teşekkürler," dedim. "Asıl ihtiyacım

olan şey sıkı bir kahvaltı."

"Arınma odası insanı büyü yapmaya hazırlar." Zia büyü çantasını omzuna asıp New York'ta kullandığı uzun, siyah renkli değneği katladı. "Hayatta kalırsan, yemek de yersin."

Sürekli olarak bana öleceğimin söylenmesi hoşuma gitmiyordu elbet ama giysilerimi giyip Zia'nın peşine takıldım.

Bitmek bilmeyen tünellerden geçtikten sonra nihayet içinde gürül gürül akan bir çağlayanın bulunduğu bir odaya vardık. Odanın tavanı yoktu. Sadece sonsuza dek uzaıyormuş gibi görünen ve bir bacayı andıran bir şey vardı. Sular karanlıktan bir havuza akıyor, kuş kafalı beş metrelik tanrı heykelinin üstüne sıçrıyordu. İsmi neydi, Tat mı? Yok, Tot. Su, heykelin başından aşağı süzülüyor, avuçlarına doluyor, sonra da havuza dökülüyordu.

Carter havuzun yanında duruyordu. Keten giysiler giymiş, babamın iş çantasını da omzuna asmıştı. Kılıcı da sırıma asılıydı. Saçları sanki gece gözüne hiç uyku girmemiş gibi karmakarışık görünüyordu. En azından, onu uyandırmak için başından aşağı buz gibi su boca etmemişlerdi. Onu görünce nedense rahatladığımı hissettim. Önceki gece İskender'in bana söylediklerini düşündüm: *Ağabeyinin senin rehberliğine ihtiyacı olacak.*

"Ne oldu? Bir garip bakıyorsun," dedi Carter.

"Bir şey yok," dedim hemen. "İyi uyudun mu?"

"Hayır. Ama neler olduğunu sana sonra anlatırım."

Hayal mi görüyordum, yoksa Carter Zia'ya bakıp gülümsemiş miydi? Hmm, acaba Büyücü Hanım'la ağabeyim

arasında romantik bir yakınlaşma mı söz konusuydu? Yalnız kaldığımızda onu sorgulamaya karar verdim.

Zia odada dolaplardan tekine gitti. Dolaptan iki tane seramik fincan çıkarıp bunları havuza sokup çıkardı. Sonra da bize verdi ve "İçin," dedi.

Carter'a bakıp "Önce sen iç," dedim.

"Bu sadece su," dedi Zia. "Ama Tot tarafından arındırıldı. Odaklanmanıza yardımcı olacak."

Bir heykelin suyu nasıl arındırdığını anlayamamıştım. Aklıma yine İskender'in dediği bir şey geldi. Tanrıların herhangi bir şeyin içinde bulunabileceğini söylemişti.

Sudan bir yudum içtim. Suyu yutar yutmaz anneannemin o güzelim demlenmiş çayından içmiş gibi hissettim. Beynim uğulduyordu. Gözlerim aniden daha keskin hale gelmişti. Enerji dolmuştum. Neredeyse sakız çiğnemeyi bile aramıyordum. Neredeyse.

Carter kendi suyundan bir yudum alıp "Vay canına," dedi.

"Şimdi sıra dövmelere geldi," dedi Zia.

"Harika!" diye bağırdım.

"Dilinize dövme yapacağım,"

"Efendim?"

Zia dilini çıkardı. Dilinin tam ortasında mavi renkli bir hiyeroglif vardı.

Dilini ağzına sokmadan "Vu Vaat," demeye çalıştı. Sonra ne yaptığını fark edip dilini ağzına soktu. "Şey yani, bu Ma'at, yani düzenin ve uyumun sembolü. Büyülerinizi

ustaca söylemenize yardımcı olacak. Büyü yaparken yanlış bir şey söylerseniz..."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Ölürüz?"

Zia işkence dolabından ince uçlu bir boya fırçasıyla bir kase dolusu mavi renkli boya çıkardı. "Canınız yanmayacak," dedi. "Üstelik kalıcı da değildir."

"Acaba tadı nasıl?" dedi Carter.

"Dilini çıkar," dedi Zia gülümseyip.

Carter'ın sorusuna yanıt vermek gerekirse, dövmenin tadı yanmış araba lastiği gibiydi.

"Ayyy." Mavi renkli 'düzen ve uyum' boyasının bir kısmını havuza tükürdüm. "Kahvaltıyı boş verin, iştahım kaçtı," dedim.

Zia dolaptan bir de deri bir omuz çantası çıkardı. "Carter'a babanın büyülü eşyalarını saklaması için izin verildi," dedi. "Ona bir de değnekle asa verilecek. Değnek genellikle savunma amaçlı, asaysa saldırı amaçlı kullanılır. Ama istersen kopeşini de kullanabilirsin, Carter."

"Kopeş de ne?"

"Ucu kıvrık kılıç," dedi Zia. "Firavunun muhafızlarının en sevdiği silahtır. Savaş büyülerinde kullanılabilir. Sadie'ye gelince, ona her şey lazım."

"Neden Carter babamın eşyalarını taşıyabiliyor?" diye sızlandım.

Zia sanki geçerli bir nedenmiş gibi, "Çünkü o senden büyük," dedi. Hiç şaşırmadım doğrusu.

Bana deri omuz çantasını fırlattı. Çantanın içinde fildişi

bir değnek, asaya dönüştüğünü tahmin ettiğim bir başka değnek, biraz kağıt, mürekkep okkası, bir parça sicim ve sevimli bir topak balmumu vardı. Bunları gördüğüme çok sevindim.

"Balmumundan minik bir adamım olabilir mi?" dedim. "Hamurçocuk yapmak istiyorum."

"Bir biblo istiyorsan bunu kendin yapabilirsin. Bu beceriye sahipsen, bunu nasıl yapacağın sana öğretilir. Bu özelliğinin olup olmadığını sonra öğreniriz."

"Özellik mi?" dedi Carter. "Nektanebo'nun heykel yapma becerisi gibi mi yani?"

Zia evet manasında başını salladı. "Nektanebo heykel büyüsünde çok ustaydı. O kadar gerçeği andıran uşabtiler yapıyordu ki görenler insan sanıyordu. Ondan beri kimse bu dalda o kadar başarılı olamadı... Belki bir tek İskender'i sayabiliriz. Ama başka uzmanlık dalları da vardır: Şifacı, Tılsımcı, Hayvan Efsuncusu, Element Uzmanı, Savaş Büyücüsü ve Ruh Çağırıcı da olabilirsiniz."

"Ya Kahin?" dedim.

Zia dikkatle bana baktı. "Evet ama bu nadiren sahip olunan bir beceridir. Bunu neden..."

Hafifçe öksürüp lafını kestim. "Peki, hangi alanda uzman olacağımızı nereden anlayacağız?"

"Yakında anlarız," dedi Zia. "Ama iyi bir büyücü bir çok alanda bilgi sahibi olmalı. O yüzden basit bir testle başlayacağız. Haydi, kütüphaneye gidelim."

SADIE

İlk Nom'un Kütüphanesi Amos'un kütüphanesine benziyordu ama ondan yüz kat daha büyüktü. Daire biçimli odalarda sayısız miktarda petek biçiminde raf vardı. Bir an için kendimi dünyanın en büyük arı kovanına girmiş gibi hissettim. Kilden yapılmış uşabti heykelcikleri içeri girip çıkıyor, içinde parşömenlerin bulunduğu teneke kutulardan alıp gözden kayboluyorlardı. Ancak içeride başka kimse yoktu.

Zia bizi ahşap bir masanın başına götürdü ve masaya uzun, boş bir papirüs serdi. Sonra eline bir tüy kalem alıp mürekkebe batırdı.

"Şeş sözcüğü Mısır dilinde katip ya da yazar anlamına gelir. Ancak büyücü anlamında da kullanılır," dedi. "Çünkü büyü aslında sözcükleri gerçeğe dönüştürür. Şimdi bir parşömene yazı yazacaksınız. Kendi büyünüzü kullanarak kağıt üstüne yazdığınız sözcüklere güç yollayacaksınız. Bu sözcükler söylendiği zaman büyüyü serbest bırakacak."

Zia tüy kalemi Carter'a uzattı.

Carter "Ne yapacağımı tam olarak anlamadım," diyerek kalemi eline almadı.

"Basit bir sözcük yaz," dedi Zia. "Ne istersen yazabilirsin."

"Hangi dilde?"

Zia dudaklarını büktü. "İstediğin dilde. Bunu her dilde yapabilirsin ama hiyeroglif yazısı en uygun olanı. Çünkü hiyeroglif, yaradılışın, Ma'at'ın dilidir. Ama dikkatli olmalısın."

Zia ne demek istediğini, anlatamadan, Carter bir kuş hiyeroglifi çizdi.

Resim kıpırdandı ve papirüsten ayrıldı. Sonra da uçtu! Odadan çıkmadan önce Carter'ın kafasına hiyerogliften bir kaka bıraktı. Carter'ın suratı o kadar allak bullak oldu ki gülmeden edemedim.

Zia sessiz olmam için beni azarlayarak "Acemi hatası," dedi. "Canlı bir şey için bir sembol kullanacaksan, bunu parça parça yazmalısın. Yoksa yaptığın büyü onu serbest bırakabilir."

Carter alnını bir parça papirüsle sildi. "Sonra da onu yaratan kişinin kafasına kaka yapar," dedi. "Dediğin şey yüzünden babamızın balmumu heykelciğinin, yani Hamurçocuk'un bacakları yok, değil mi?"

"Evet, aynı neden yüzünden," dedi Zia. "Şimdi tekrar dene bakalım."

Carter, Zia'nın asasına baktı. Asanın üstü olduğu gibi hiyerogliflerle doluydu. Gözüne kestirdiği bir tanesini papirüsün üstüne çizdi. Bu, ateş sembolüydü.

İçimden, *Eyvahlar olsun,* dedim. Ama ateş sözcüğü canlanmadı. Canlansaydı, bayağı eğlenebilirdik. Sözcük eriyip kayboldu.

"Denemeye devam et," dedi Zia.

"Neden bu kadar yoruldum?" diye sordu Carter.

Gerçekten de çok yorgun görünüyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı.

"Çünkü büyüyü kendi içinden ortaya çıkarmaya çalışıyorsun,"

dedi Zia. "Benim için ateş mesele değil. Ama bu senin için pek de doğal bir büyü olmayabilir. Başka bir şey dene. Mesela... Mesela bir kılıç yaratmaya çalış."

Zia ona kılıç sözcüğünü temsil eden hiyeroglifi nasıl çizeceğini gösterdi. Carter da bunu papirüse çizdi. Ama hiçbir şey olmadı.

"Sözcüğü yüksek sesle oku," dedi Zia.

"Kılıç," dedi Carter. Papirüsün üstündeki kılıç parıldayıp kayboldu. Bunun yerine papirüsün üstünde bir yemek bıçağı belirdi.

Gülmeye başladım. "Bu korkunç bir şey!" dedim.

Carter neredeyse bayılacak gibiydi. Ama yine de sırıtacak gücü vardı. Bıçağı eline alıp beni dürtükledi.

"İlk sefer için gayet iyi," dedi Zia. "Unutma ki bıçağı kendin yaratmıyorsun. Onu Ma'at'tan, yani evrenin yaratıcı gücünden çağırıyorsun. Hiyeroglifler bunun için kullandığımız koddur. Bu yüzden onlara İlahi Sözcükler denir. Bir büyücü ne kadar güçlü olursa, bu dili kullanması da o kadar kolaylaşır."

Hayretle "Arşiv Odası'ndaki hiyeroglifler İskender'in etrafında dönüp duruyordu," dedim. "Onları kendisi mi yaratıyordu?"

"Tam olarak değil," dedi Zia. "Efendi İskender'in varlığı öylesine güçlü ki sırf odada bulunarak evrenin dilini görünür hale getiriyor. Bir büyücünün uzmanlık alanı ne ulursa olsun, en büyük amacı İlahi Sözcükleri söyleyen kişi olmaktır. Büyücüler yaradılış dilini çok iyi öğrenmek

ve bir parşömen bile kullanmadan, sırf sözcüklerle bir gerçeklik oluşturmak isterler."

"Yıkıl diyerek bir kapıyı parçalamak gibi," dedim.

Zia suratını buruşturdu. "Evet ama bunu yapabilmek için yıllarca uğraşmak gerek."

"Sahi mi? Ama..."

Gözümün ucuyla Carter'ın başını iki yana salladığını gördüm. Kapa çeneni demek istiyordu sanırım.

"Şey..." dedim. "Bir gün ben de bunu yapmayı öğreneceğim."

Zia kaşını havaya kaldırdı. "Önce parşömenle başlaman gerek."

Zia'nın bilmiş tavrı sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Tüy kalemi elime alıp normal harflerle 'Ateş' yazdım.

Zia sözcüğe göz atıp yine suratını buruşturdu. "Böyle yapmamalısın..."

Ancak daha cümlesini tamamlayamadan suratında bir ateş topu patladı. Çığlık attım. Korkunç bir şey yaptığımdan emindim. Ama ateş ortadan kaybolduğunda Zia'nın hala orada olduğunu gördüm. Kaşları tütsülenmişti. Perçemlerinden dumanlar yükseliyordu ve hayretle bana bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Çok özür dilerim. Şimdi ölecek miyim?"

Zia tam üç saniye hiçbir şey demeden bana baktı.

"Bence düello yapmaya hazırsın," dedi.

Zia'nın kütüphanenin bir duvarında oluşturduğu bir başka büyülü kapıdan geçtik. Sonra dönen bir kum halkasının içinden geçip üstümüz başımız kum içinde diğer taraftan çıktık. Birtakım harabelerin karşısında duruyorduk. Güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyordu.

Carter saçlarından kumları silkeleyerek "Kapılardan nefret ediyorum," diye homurdandı.

Sonra etrafına bakındı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burası Luksor!" diye bağırdı. "Kahire'nin kilometrelerce güneyinde!"

İçimi çektim. "New York'tan buraya ışınlandığımızda hiç şaşırmamıştın ama," dedim.

Carter etrafına bakınmakla o kadar meşguldü ki bana yanıt bile vermedi.

Sanırım harabeler fena değildi. Ama Mısır harabelerinden birkaçını gördünüz mü diğerleri aynı geliyordu. Çoğu kırılmış, insan kafalı yaratık heykelleriyle çevrili geniş bir caddeye çıktık. Arkamızda kalan yol uzaklara kadar devam ediyordu ama önümüzde New York müzesinde gördüğümüzden çok daha büyük bir tapınak duruyordu.

Tapınak en azından altı katlıydı. Girişin iki yanında kocaman taş firavunlar nöbet tutuyordu. Sol tarafta da tek bir dikilitaş vardı. Sanki sağ tarafta da eskiden bir dikilitaş varmış gibi hissettim ama onun yerinde yeller esiyordu.

"Luksor çağdaş ismi," dedi Zia. "Burası bir zamanlar Teb şehriydi. Bu tapınak da Mısır'daki en önemli tapınaklardan

biriydi. Pratik yapmak için biçilmiş kaftan."

"Çoktan yok edildiği için mi?" diye sordum.

Zia yine bana bakıp suratını buruşturdu. "Hayır, Sadie. Çünkü burası büyüyle donatılmış bir tapınak. Ailen için kutsal bir yerdi."

"Bizim ailemiz mi?" dedi Carter.

Zia her zamanki gibi yanıt vermedi. Onu takip etmemizi işaret etti.

Yolda ilerlerken "Şu çirkin sfenkslerden hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandım.

"Çirkin dediğin o sfenksler kanun ve düzeni temsil eden yaratıklardır. Onlar Mısır'ın muhafızlarıdır," dedi Zia. "Yani, bizim tarafımızdalar."

"Öyle diyorsan öyledir."

Dikilitaşın yanından geçerken Carter beni dürtükledi. "Diğer dikilitaş Paris'te. Bunu biliyordun, değil mi?" dedi.

Gözlerimi devirip "Teşekkürler Bay Ansiklopedi," dedim. "Sadece New York'ta ve Londra'da olduklarını sanmıştım."

Carter sanki umurumdaymış gibi "Onlar başka bir çift dikilitaş," dedi. "Luksor dikilitaşının eşi Paris'te."

"Keşke şu anda Paris'te olsaydım," dedim. "Eminim ki orası buradan çok daha eğlencelidir."

Etrafı yıkık sütunlar ve bazı bölümleri kırık heykellerle çevrili, toz toprak içindeki bir avluya çıktık. Avlunun bu görünümüne rağmen, buranın bir zamanlar bir hayli gösterişli olduğunu tahmin ediyordum.

"İnsanlar neredeler?" dedim. "Kış tatiline girdik. Üstelik daha öğlen. Burada bir sürü turist olması gerekmez miydi?"

Zia yine suratını ekşitti. "Burası genellikle turistlerle dolu olur," dedi. "Ama birkaç saatliğine buraya girmemelerini sağladım."

"Nasıl?"

"Sıradan zihinleri etkilemek kolaydır." İmalı imalı bana baktı. Aklıma beni New York'taki müzede nasıl konuşturduğu geldi. Yemin ediyorum ki bu kız kaşlarının biraz daha tütsülenmesini istiyordu!

"Şimdi düello vakti." Zia asasını alıp kuma, aralarında on metrelik bir mesafe bulunan iki daire çizdi. Sonra beni bir dairenin içine, Carter'ı da diğerinin içine soktu.

"Onunla mı düello edeceğim?" dedim.

Bu düpedüz saçmalıktı. Carter o ana dek büyüyle bir tek yemek bıçağı ve kaka yapan bir kuş çağırabilmişti. Ha, tabii bir de uçurumdayken hançerlerin yönünü değiştiren bir büyü de yapmıştı ama olsun. Ya düelloda ona zarar verirsem ne olacaktı? Carter gıcık bir ağabey olabilirdi ama Amos'un evindeki gibi oymalardan tekini canlandırıp Carter'ı patlatmak da istemiyordum doğrusu.

Carter da aynı şeyi düşünüyor olacaktı ki suratında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. "Ya bir hata yaparsak?" dedi.

"Düello boyunca yanınızda olacağım," dedi Zia. "Yavaş yavaş başlayacağız. Diğerini daireden çıkaran ilk büyücü

düelloyu kazanacak."*

"Ama henüz bizi eğitmedin!" dedim.

"İnsan bazı şeyleri yapa yapa öğrenir," dedi Zia. "Burası bir okul değil, Sadie. Bir masanın başına geçip not tutarak büyü yapmayı öğrenemezsin. Büyü ancak büyü yaparak öğrenilir."

"Ama..."

"İstediğiniz gücü çağırın," dedi Zia. "Elinizde ne varsa kullanın. Başlayın!"

Şüpheyle Carter'a baktım. Elimizde ne varsa kullanacak mıydık? Deri omuz çantasını açıp içine baktım. Bir miktar balmumum vardı. Ama bu işe yaramazdı. Asayı ve çubuğu aldım. Çubuk hemen iki metre boyunda bembeyaz bir asaya dönüştü.

Carter kılıcını çekti. Bununla ne yapacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. On metre öteden bana vurması bir hayli güçtü.

Düellonun bir an önce bitmesini istiyordum. O yüzden, Zia'nın yaptığı gibi asamı havaya kaldırdım. İçimden Ateş sözcüğünü geçirdim.

Asanın ucunda minnacık bir alev belirdi. Alevin büyümesini emrettim. Alev bir an için büyür gibi oldu ama sonra gözlerim bulanıklaştı. Alev sönmüştü. Sanki bir maratonda koşmuşum gibi dizlerimin üstüne yığıldım.

"İyi misin?" diye seslendi Carter.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Sadie pes ederse kazanır mıyım?" diye sordu Carter.

"Kes sesini!"

"Sadie, dikkatli olmalısın!" diye seslendi Zia. "Asanın gücünü değil, kendi gücünü kullandın. Böyle yaparsan kendi büyü gücünü çabucak tüketirsin."

Dizlerim tireye titreye ayağa kalktım. "Şunu biraz açıklar mısın?"

"Bir büyücü, bir düelloya büyüyle dolu olarak başlar. Hani tıka basa yemek yedikten sonra karnın doyar ya, onun gibi işte."

“Ama buraya geldiğimizden beri doğru dürüst yemek yemedik," dedim.

"Her büyü yaptığınızda enerjinizi artırırsınız. Kendi enerjinizi de kullanabilirsiniz ama sınırlarınızı iyi bilmeniz gerekir. Yoksa ya kendinizi tüketirsiniz ya da daha kötü şeylerle karşılaşırsınız."

Yutkunup üstünden dumanlar tüten asama baktım. "Nasıl kötü şeyler?" diye sordum.

"Yanıp küle dönüşebilirsiniz."

Zia'ya çok şey anlatmadan bir sonraki soruyu nasıl soracağımı düşünmeye koyuldum. "Ama daha önce de büyü yapmıştım," dedim. "Bazen büyü beni hiç yormuyor. Bunu nedeni ne?"

Zia boynundan bir tılsım çıkardı. Bunu havaya fırlattı. Tılsım bir anda kocaman bir akbabaya dönüştü. Devasa boyutlardaki kara kuş harabelerin üstüne yükseldi. Kuş gözden kaybolur kaybolmaz Zia elini öne uzattı. Tılsım avucunda belirdi.

"Büyü yapmak için birçok farklı kaynak kullanabilirsiniz," dedi. "Büyü parşömenlerde, asalarda ve değneklerde de bulunabilir. Tılsımlar oldukça güçlüdür. Ayrıca İlahi Sözcükleri kullanarak büyüyü doğrudan Ma'at'tan da çağırabilirsiniz ama bu pek de kolay bir şey değildir. Ya da..." Zia gözlerimin içine baktı. "Tanrıları çağırırsınız."

"Neden bana bakıyorsun?" dedim ters ters. "Ben hiçbir tanrıyı çağırmadım. Onlar gelip beni buluyorlar!"

Zia tılsımı boynuna geri taktı ama bana hiçbir şey demedi.

"Bir dakika," dedi Carter. "Buranın ailemiz için kutsal olduğun söylemiştin."

"Evet," dedi Zia.

"Ama burası şey değil miydi?" dedi Carter suratını ekşitip. "Firavunlar her sene burada bir festival falan düzenlemezler miydi?"

"Düzenlerlerdi tabii," dedi Zia. "Firavun tören yolundan Karnak'tan da Luksor'a kadar yürürdü. Tapınağa girer ve tanrılarla bir olurdu. Bazen Ramses gibi büyük firavunlar..." Zia yıkık dökük koca heykellerden tekini işarei etti.

İskender'in dediğini anımsayıp araya girdim. "Firavunlar bazen tanrılara bedenleriyle ev sahipliği yaparlardı," dedim.

Zia gözlerini kıstı. "Hani ailenin geçmişi hakkında hiç bir şey bilmiyordun?"

"Bir dakika," dedi Carter. "Yani bizim firavunlarla..."

"Tanrılar geçici bedenlerini özenle seçerlerdi," dedi Zia. "Her zaman da firavun soyundan gelen kişilerin bedenlerini tercih ederlerdi. Bir büyücü iki soylu ailenin de kanını taşıyorsa..."

Carter'la göz göze geldik. Aklıma Bastet'in dediği bir şey gelmişti: *Ailenizin her iki tarafı da büyüyle uğraşırdı.* Ama Amos bize ailemizin her iki tarafının da tanrılarla sorun yaşadığından söz etmiş, Carter'la benim asırlardır doğmuş en güçlü çocuklar olduğumuzu anlatmıştı. İçime kötü bir his çökmüştü. Sanki her yanıma iğneler batıyordu.

"Ailelerimiz farklı soylu ailelerden geliyorlar," dedim. Babam... İlk firavun Narmer'in soyundan geliyor olmalı. Sana onun resmine benzediğini söylemiştim!"

"Olamaz," dedi Carter. "Bu dediğin beş bin yıl önceydi " Ama Carter'ın bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. "Bir de Faust ailesi var..." Zia'ya döndü. "Bu avluyu Büyük Ramses inşa etmişti," dedi. "O halde, annemin " ailesinin soyu ta Büyük Ramses'e mi dayanıyor?"

Zia içini çekti. "Sakın bana ailelerinizin bunu size anlatmadığını söylemeyin," dedi. "Neden sizi bizim için o kadar büyü bir tehdit olarak gördüğümüzü sanıyorsuz?"

"Bedenlerimizi tanrılara verdiğimizi sanıyorsunuz!" dedim şaşkınlıkla. "Sizi asıl endişelendiren bu olmalı. Yani, binlerce sene önce atalarımızın yaptığı bir şey için mi tüm bunlar? Bu, çok ama çok saçma!"

"İspatla o halde!" dedi Zia. "Düello yapın da bana büyünüzün ne kadar güçsüz olduğunu gösterin!"

Sonra sanki onun için çok önemsizmişiz gibi bize arkasını döndü.

Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Hayatımın en berbat iki gününü geçirmiştim. Babamı, evimi ve kedimi kaybetmiş, tuhaf yaratıklarla savaşmıştım. Sabahın köründe bir de başımdan aşağı bir kova su dökülmüştü. Şimdi bu cadaloz bize sırtını dönüyordu ha? Bizi eğitmek falan istediği yoktu. Sadece ne kadar tehlikeli olduğumuzu görmek istiyordu.

Pekala, görecekti o zaman.

"Şey, Sadie," diye seslendi Carter. Öfkeden çıldırmak üzere olduğumu fark etmiş olmalıydı.

Asama yoğunlaştım. Yok, bu sefer ateş sözcüğünü düşünmeyecektim. Kediler beni çok severdi. Belki de...

Asamı dosdoğru Zia'ya fırlattım. Asa ayaklarının dibine düştü ve bir anda kükreyen, dişi bir aslana dönüştü. Zia şaşkınlıkla arkasını döndü ama ondan sonra her şey alt üst oldu.

Aslan Carter'a yöneldi. Sanki onunla düello etmem gerektiğini biliyordu.

Aklım o anda başıma geldi: Ne yapmıştım ben?

Vahşi kedi Carter'ın üstüne atladı. Ama Carter'ın görüntüsü bulanıklaştı. Yerden tıpkı Bastet'in kullandığı gibi altın renkli holografik bir auranın içinde havalandı. Ancak Carter'ın dev görüntüsü şahin kafalı, dev gibi bir savaşçıydı.

Carter kılıcını sallayınca şahin kafalı savaşçı da aynı şeyi yaptı ve enerji saçan kılıcıyla aslanı ikiye böldü. Kedi havada yok olmaya başladı. Asam neredeyse ikiye bölünmüş halde yere düştü.

Carter'ın avatarı da titreyip ortadan kayboldu. Yere düşüp sırıttı. "Eğlenceliymiş," dedi.

Ağabeyim hiç yorgun görünmüyordu. Onu öldürmediğim için rahatladıktan sonra ben de o kadar yorgun olmadığımı fark ettim. Tam aksine, kendimi daha da enerjik hissediyordum.

Zafer kazanmış gibi Zia'ya döndüm. "Eee? Galiba bu işi kıvıracağız, ne dersin?" dedim.

Zia'nın beti benzi atmıştı. "Şahin," dedi. "Carter bi-bir şahin ça-çağır-"

Zia cümlesini tamamlayamadan taş zeminde ayak sesleri yankılandı. Genç bir üye panik içinde avluya girdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı sicim gibi akıyordu. Telaşla Zia'ya Arapça bir şeyler söyledi. Zia çocuğun dediklerini dinledikten sonra zemine oturuverdi. Elleriyle suratını örtüp titremeye başladı.

Carter'la ben hemen dairelerin içinden çıkıp Zia'nın yanınakoştuk.

"Zia?" dedi Carter. "Ne oldu?"

Zia derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Bize baktığında gözlerinin kan çanağına döndüğünü gördüm. Çocuğa bir şeyler söyledi. Çocuk başını sallayıp geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Titrek bir sesle "İlk Nom'dan haberler var," dedi. "İskender..." Ama konuşamıyordu.

Sanki birisi mideme sert bir yumruk indirmişti. Önceki gece İskender'in söylediği o tuhaf sözleri düşündüm: *Belki ben de nihayet dinlenebilirim*. "Öldü mü yani? Bana bunu ima etmişti," dedim.

Zia bana baktı. "Neyi ima etmişti?" diye sordu.

"Be-ben..." Tam önceki gece İskender'le konuştuğumu söyleyecektim ki bundan hiç söz etmemeye karar verdim. "Neyse, boş ver," dedim. "Nasıl ölmüş?"

"Uykusunda ölmüş," dedi Zia. "Yıllardır kendini iyileştiriyordu. Ama yine de..."

"Zorlama kendini," dedi Carter. "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Zia gözyaşlarını sildi. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Anlamıyorsunuz," dedi. "Onun yerini Desjardins alacak. Baş Arşivci olur olmaz da öldürülmenizi emredecek."

"Ama biz bir şey yapmadık ki!" dedim.

Zia öfkeyle bana baktı. "Hala ne kadar tehlikeli olduğunuzu anlamıyorsunuz, değil mi?" dedi. "Sizler bedenlerinizi tanrılara veriyorsunuz!"

"Saçmalama!" dedim ama nedense içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Zia'nın dediği doğruysa... Yok, bu doğru olamazdı! Hem herhangi birisi, hatta o bunak Desjardins nasıl olur da hiçbir şeyin farkında olmayan iki çocuğu ölüme yollayabilirdi?

"Sizi yanına götürmemi isteyecek," dedi Zia. "Desjdins'in

emirlerine uymak zorundayım."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Carter. "Müzede neler olduğunu kendi gözlerinle gördün. Asıl sorun Set, biz değiliz," dedi. "Desjardins bu meseleyi ciddiye almıyorsa... Belki o da bu işin içindedir?"

Zia asasını kaptı. Bize bir ateş topu fırlatacağından emindim ama bir şey yapmadı.

Nihayet, riski göze alıp "Zia," dedim, "dün gece İskender'le konuştum. Beni Arşiv Odası'nda yakaladı."

Zia şok içinde bana baktı. Şaşkınlığı öfkeye dönüşmeden önce diyeceklerimi demeliydim.

"Bana senin en iyi öğrencisi olduğunu söyledi," dedim. "Senin çok zeki olduğunu da söyledi. Ayrıca, Carter'la benim önümüzde zorlu bir yol olduğunu ama vakti geldiğinde senin bize yardım edeceğini de söyledi."

Zia'nın asasının üstünden dumanlar çıkıyordu. Gözleri tıpkı çatlamak üzere olan birer cam parçası gibiydi.

"Desjardins bizi öldürecek," dedim. "Sence İskender böyle olsun ister miydi?"

İçimden yediye kadar saydım. Zia'nın bizi asasıyla patlatacağından emindim. Ama Zia asasını yere indirdi. "Dikilitaşı kullanın," dedi.

"Ne?" dedim.

"Girişteki dikilitaşı diyorum, şapşal! En fazla beş dakikanız var. Sonra Desjardins öldürülmenizi emredecek, Kaçın, sonra da Set'i yok edin. Günbatımında Şeytan günleri başlayacak. Bu yüzden, kapılar da açılmayacak.

Bir an önce Set'i bulmanız gerek."

"Bir dakika," dedim. "Bizimle gelirsin diye düşünmüştüm. Set'i yok etmeyi bir kenara bırak, daha dikilitaşı dahi nasıl kullanacağımızı bile bilmiyoruz!"

"Hayat Evi'ne karşı gelemem," dedi Zia. "Dört dakikanız kaldı. Dikilitaşı kullanamazsanız ölürsünüz."

Bu kadarı yeterdi. Carter'ı peşimde sürüklemeye başladım ama Zia arkamdan "Sadie?" diye seslendi.

Ona baktığımda gözlerindeki nefreti gördüm.

"Desjardins peşinize düşmemi de isteyecek," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne yazık ki anlıyordum. Zia'yla tekrar karşılaştığımızda birbirimize düşman olacaktık.

Carter'ın elini kaptığım gibi koşmaya başladım.

17. Berbat Bir Paris Yolculuğu

CARTER

Tamam, iblis meyve yarasalarını anlatmadan önce biraz başa döneyim.

Luksor'dan kaçmamızdan önceki gece doğru dürüst uyuyamadım. Önce kendi bedenimden ayrıldım, sonra da Zia'yla karşılaştım. [Kapa çeneni Sadie. Zia'yla karşılaşmak hiç de hoş değildi.]

Işıklar söndükten sonra uyumaya çalıştım. Cidden. Yastık yerine bana verdikleri o baş dayanağını bile kullanmaya çalıştım ama hiçbir faydası olmadı. Gözlerimi kapar kapamaz benim ba biraz dolaşmaya karar verdi.

Tıpkı önceki gibi, bedenimden dışarı süzüldüm. Sonra kanatlarım çıktı. Daha sonra da Duat'ın rüzgarı beni inanılmaz, bir hızla uzaklara götürdü. Her şey bulanıklaşmıştı. Etrafımı net bir biçimde görmeye başlayınca kendimi zifiri karanlık bir mağarada buldum. Amos Amca asasının

tepesinde bulunan cılız mavi bir ışığın yardımıyla mağarada gizlice ilerliyordu. Ona seslenmek istedim ama sesim çıkmadı. Onun beni nasıl görmediğine hayret ettim. Bir-iki adım ötesinde parıldayan bir tavuk gibi uçuyordum ama belli ki ona görünmüyordum.

Amos Amca öne doğru adım atınca zeminde kıpkırmızı bir hiyeroglif parladı. Amcam çığlık attı ama bu sefer de ağzı açık bir biçimde donakaldı. Bacaklarını asma dallarına benzer ışık demetleri sarmaya başladı. Çok geçmeden kırmızı dallar tüm bedenini sardı ve kaskatı kesildi. Gözlerini hiç kırpmadan boş boş ileri bakıyordu.

Ona doğru uçmaya çalıştım ama ben de ilerleyemiyordum. Havada asılı kalmıştım. Sadece olduğum yerden olan biteni izleyebiliyordum.

Derken, mağarada bir kahkaha sesi duyuldu. Karanlığın içinden bir şeyler çıkıverdi. Bunlar hayvan kafalı, kurbağamsı iblislerdi. Karanlığın gerisindeyse daha da tuhaf yaratıklar bekliyordu. Yaratıkların Amos'a tuzak kurmuş olduğunu fark ettim. Tam önlerinde, alevli bir siluet duruyordu. Bu, Set'ti. Bedeni biraz daha gözle görülür hale gelmişti ama bu sefer insana benzemiyordu. Kapkara bedeni bir deri bir kemik kalmış, yapış yapış hale gelmişti. Kafası vahşi bir hayvana atti.

“Bon soir , Amos” dedi Set.

“Ne iyi ettin de geldin.

Birlikte acayip eyleneceğiz.”

Fişek gibi yatağımda doğruldum.

Kalbim gümgür gümbür atıyordu.

Amos yakalanmıştı. Bunu biliyordum. Daha da kötüsü, Set her nasılsa Amos'un geldiğini öğrenmişti. Bastet'in söylediği bir şey geldi aklıma. Bana yıloparların nasıl malikaneye girdiğini anlatmıştı. Malikanenin koruyucu özelliğinin sabote edildiğini ve ancak Hayat Evi'nden bir büyücünün bunu yapabileceğini söylemişti. İçime fena bir his çöktü.

Uzunca bir süre karanlığa bakıp yanımdaki küçük çocuğun uykusunda büyü sözcükleri mırıldandığını duydum. Bu duruma tahammül edemeyecek hale gelince kapıyı tıpkı Amos'un malikanesinde yaptığım gibi zihin gücümle açıp dışarı çıktım.

Boş Pazar yerinde dolanıyor, babamı ve Amos'u düşünüyordum. Olanlar tek tek aklımdan geçiyordu. Onları kurtarmak için neyi farklı yapmalıydım diye düşünürken Zia'yı gördüm.

Sanki birisi onu kovalıyormuş gibi avluda koşuyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, etrafındaki kara bulut oldu. Sanki birisi onu ışıl ışıl ışıldayan bir gölgeyle sarıp sarmalamıştı. Boş duvarın önüne gelince elini salladı. Aniden duvarda bir kapı açıldı. Zia korkuyla arkasına bakıp kapıdan içeri girdi.

Tabii ben de peşinden gittim.

Kapıya doğru sessizce yaklaştım. Zia'nın sesini duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Sonra kapı katılaşmaya ve tekrar duvara dönüşmeye başladı. Hemen

karar vermeliydim. Kapıdan içeri girdim.

Zia içeride, sırtı bana dönük vaziyette duruyordu. Taş bir sunağın önüne diz çökmüş, bir şeyler mırıldanıyordu. Duvarlar Antik Mısır dönemine ait resimler ve çağdaş fotoğraflarla süslenmişti.

Zia'nın etrafındaki ışıltılı gölge kaybolmuştu. Sonra daha tuhaf bir şey oldu. Zia'ya gördüğüm kabustan bahsetmek istiyordum ama onun ne yaptığını görünce bunu tamamıyla unuttum. Zia sanki bir kuş tutuyormuş gibi avuçlarını birleştirip havaya kaldırdı. Avuçlarında parıldayan, mavi bir küre belirdi. Küre bir golf topu büyüklüğündeydi. Zia bir şeyler mırıldanmaya devam ederek ellerini daha da yukarı kaldırdı. Küre dosdoğru tavana yükselip ortadan kayboldu.

İçimden bir ses bunları görmemem gerektiğini söylüyordu.

Odadan çıkmayı düşündüm ama bir sorun vardı: Kapı kaybolmuştu. Dışarı çıkabileceğim başka bir yer de yoktu. Zia her an beni... Eyvah!

Galiba ses çıkarmıştım. Ya da Zia'nın büyülü algılan devreye girmişti. Ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan
Zia asasını kaldırıp bana döndü. Bumerangın ucundan minik minik kıvılcımlar çıkıyordu.

Çekinerek "Merhaba," dedim.

Zia'nın ifadesi öfkeden şaşkınlığa,
sonra tekrar öfkeyi dönüştü. "Carter,
burada ne işin var?" dedi.

"Buralarda geziniyordum. Sonra avluda seni gördüm

ve-"

"Beni mi gördün?"

"Evet? Neden sordun?"

Zia asasını yere düşürdü. Asanın ucundaki kıvılcımlar da yok oldu. "Takip edilmekten hoşlanmam, Carter."

"Özür dilerim. Başının dertte olduğunu sandım," dedim.

Zia tam bir şey diyecekti ki fikrini değiştirdi. "Başım gerçekten de dertte," dedi.

Yere çöküp derin derin içini çekti. Mum ışığında kehribar renkli gözleri hüzünlü görünüyordu.

Sunağın arkasındaki fotoğraflara bakınca onun da fotoğrafların bazılarında bulunduğunu fark ettim. Bir tanesinde küçücüktü. Kerpiçten yapılmış bir evin önünde yalın ayak duruyordu. Sanki fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş gibi suratını asmıştı. Bunun yanındaki biraz daha büyükçe bir fotoğraftaysa Nil Nehri'nin kenarındaki bir köyün tamamı görünüyordu. Bu tür yerlere babamla sık sık giderdik. Bu köyler iki bin senedir hiç değişmemişti. Bir grup köylü sanki bir şey kutluyorlarmış gibi kameraya gülümsüyor, el sallıyorlardı. Zia'ysa babası olduğunu tahmin ettiğim bir adamın omuzlarındaydı. Bir diğer fotoğrafta Zia, annesi ve babasıyla birlikte poz vermişti. Mısır'da görebileceğiniz sıradan bir fellahin ailesini andırıyorlardı, ancak özellikle babasının güleç, sevecen bakışları vardı. Esprili bir adam olmalı, diye düşündüm. Annesinin yüzü örtülü değildi. Sanki kocası az önce komik bir

şey söylemiş gibi gülüyordu.

"İyi insanlara benziyorlar," dedim. "Senin köyün mü?"

Zia her an öfkelenecekmiş gibi görünüyordu ama kontrolü elden kaybetmemek için istifini bozmadı. Belki de bana kızamayacak kadar yorgundu. "Orası evimdi," dedi, "Ama köy artık yok."

Ona bir şey sormaya cesaret edemeden öylece bekledim. Göz göze gelince bana geçmişinin ne kadarından bahsedeceğine karar vermeye çalıştığını hissettim.

"Babam bir çiftçiydi," dedi. "Ama arkeologlar için de çalışırdı. Boş vakitlerinde keşif gezilerine çıkar, çölde tarihi eserler arardı. Arkeologlara kazı yapacak alanlar bulurdu."

Başımı salladım. Zia'nın dediği şey Mısır'da çok yaygındı. Mısırlılar asırlardır bu şekilde ekstra para kazanıyorlardı.

"Ben sekiz yaşındayken, bir gece babam bir heykel buldu," dedi Zia. "Ufaktı ama nadir bir parçaydı. Bu, kırmızı taştan oyularak yapılmış bir canavar heykeliydi. Başka heykellerle birlikte bir kuyuya gömülmüştü ama diğer heykellerin hepsi kırılmıştı. Bir tek bu sağlam kalmıştı. Babam heykeli eve getirdi. Heykelin neyi temsil ettiğini bilmiyordu... Büyücülerin canavarları ve ruhları bu tür heykelciklerin içine hapsettiklerinden habersizdi. Büyücüler heykelleri kırıp canavarları ve ruhları yok ederlerdi. Babam heykeli köyümüze getirdi... Sonra da yanlışlıkla içindeki canavarı serbest-"

Zia konuşamıyordu. Babasının ona gülümseyip elini tuttuğu fotoğrafa baktı.

"Zia, bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim.

Kaşlarını çattı. "Sonra İskender beni buldu," dedi. "O ve diğer büyücüler canavarı yok ettiler. Ama iş işten geçmişti. Beni bulduklarında annemin beni sakladığı sazlıkların altındaydım. Hayatta kalan tek kişi de bendim."

İskender onu bulduğunda Zia'nın ne halde olduğunu düşündüm. Köyü yerle bir olmuş, ailesi de dahil olmak üzere herkes ölmüştü. Onu o şekilde düşünmek güçtü.

"Demek bu oda ailene adanmış bir tapınak," dedim. Onları hatırlamak için buraya geliyorsun."

Zia boş boş bana baktı. "Asıl sorun da bu ya zaten, Carter dedi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. İskender bana geçmişimi anlattı. Bu fotoğrafları verdi, neler olduğunu açıkladı. Ama olanları hatırlamıyorum."

Tam, sadece sekiz yaşındaymışsın, diyecektim ki annem öldüğünde onunla aynı yaşta olduğumu fark ettim. Sadie'yle birbirimizden de o zaman ayrılmıştık. Ama ben olanları gayet iyi hatırlıyordum. Los Angeles'taki evimizi. okyanusa bakan arka verandadan yıldızların nasıl göründüğünü bile hatırlıyordum. Babam bize takımyıldızlarla ilgili çılgın öyküler anlatırdı. Her gece uyumadan önce, Sadie'yle birlikte annemin yanına, koltuğa kıvrılır, dikkatini çekmek için birbirimizle mücadele ederdik. Annem de bize babamın anlattığı öykülere inanmamamızı söylerdi. Yıldızların ancak bilimle açıklanabileceğini söyler,

sanki üniversite öğrencisiymişiz gibi bize fizikten ve kimyadan söz ederdi. Şimdi o günleri düşündüğümde, acaba annem bizi tanrılara ve efsanelere inanmamamız için uyarıyor muydu diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Acaba bize bu tür şeylerin tehlikeli olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Ailece Londra'ya gittiğimiz son tatili hatırladım. Annemle babam uçakta çok gerginlerdi. Annem öldükten sonra babam anneannemlerin evine gelmiş ve bize bir kaza olduğunu söylemişti. Babam bize ne olduğunu söylemeden kötü bir şey olduğunu anlamıştım çünkü onu ilk kez ağlarken görmüştüm.

Ancak unuttuğum ufak tefek şeyler beni deli ediyordu. Annemin parfümünü ya da sesini hatırlayamıyordum. Yaşım büyüdükçe bu tür detayları hatırlamam güçleşti. Ama hiçbir şey hatırlamamak hepten korkunç olmalıydı. Zia buna nasıl katlanabiliyordu?

Sözcükleri özenle seçmeye gayret ederek "Belki de," dedim, "belki de sen sadece-"

Zia elini kaldırdı. "Carter, inan ki hatırlamayı denedim," dedi. "Hiçbir işe yaramadı. İskender sahip olduğum tek aile."

"Ya arkadaşların?"

Zia sanki ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. İlk Nom'da yaşıtımız kimseyi görmediğimi fark ettim. Herkes ya çok küçüktü ya da çok büyük.

"Arkadaş edinecek vaktim yok," dedi. "Hem üyeler on

üç yaşına basınca dünyanın dört bir yanındaki farklı nomlara yollanırlar. Burada kalan tek kişi benim. Yalnız olmaktan hoşlanıyorum. Benim için hava hoş."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. İnsanlar babamın neden bana ev eğitimi verdiğini sorduklarında, ben de defalarca kez aynı şekilde yanıt vermiştim. Arkadaşlarım olsun istemez miymişim? Normal bir hayatım olsa fena olmaz mıymış? "Yalnız olmaktan hoşlanıyorum. Benim için hava hoş," derdim her seferinde.

Zia'nın normal bir okula gittiğini, okul dolabının şifresini öğrenmeye çalıştığını ve kantinde takıldığını getirmeye çalıştım gözlerimin önüne. Herhalde o da en az benim kadar yabancılık çekerdi.

"Bak sana ne diyeceğim," dedim. "Testlerden ve Şeytan Günleri'nden sonra her şey yoluna girince-"

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek," dedi.

"Seni bir alışveriş merkezine götüreceğim."

Zia gözlerini kırpıştırdı. "Alışveriş merkezine mi? Neden?"

"Öylesine takılmak için," dedim. "Hamburger yeriz, bir film izleriz..."

Zia tereddüt etti. "Bu şu 'randevu' dediğiniz tür bir şey mi olacak?" diye sordu.

Suratımın aldığı hal çok komik olmalıydı çünkü Zia gülümsedi. "Bir inek sana bir kürekle vurmuş gibi bakıyorsun" dedi.

"$ey demek istemedim... Yani, alışveriş merkezi derken…"

Zia gülmeye başladı. Aniden onu sıradan birisi gibi hayal etmek daha kolay hale gelmişti.

"Alışveriş merkezine gitmeyi dört gözle bekliyorum, Carter," dedi. "Ya çok ilginç birisin ya da çok tehlikeli."

"İlginç diyelim," dedim.

Zia elini sallayınca kapı tekrar duvarda belirdi. "Hemen git," dedi. "Ama çok dikkatli ol. Beni bir daha gizlice izlersen bu kadar şanslı olmayabilirsin."

Kapıdan geçmeden önce ona baktım. "Zia, etrafındaki o ışıltılı gölge neydi?" diye sordum.

Zia'nın gülümsemesi kayboldu. "O bir görünmezlik büyüsüydü," dedi. "Ancak çok güçlü büyücüler onu görebilir. Senin görememen gerekirdi."

Yanıt vermemi bekliyormuş gibi bana baktı ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Belki de büyünün etkisi azalmıştı," dedim. "Peki, mavi küre neyin nesiydi?"

Suratını ekşitti. "Ne?" dedi.

"Hani şu tavana yolladığın şey," dedim.

Zia şaşırmıştı. "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi. "Belki de mum ışığı gözlerini yanıltmıştır."

Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. Ya bana yalan söylüyordu ya da çıldırıyordum. Aklıma başka bir seçenek gelmedi. Ona Amos ve Set'le ilgili rüyamı anlatmadığımı fark ettim ama o gece onu zaten yeterince zorlamıştım.

"Tamam," dedim. "İyi geceler."

Sonra yatakhaneye geri döndüm ama uzunca bir süre uyuyamadım.

Neyse, Luksor'a geri dönelim. Belki şimdi Zia'yı neden orada bırakmak istemediğimi, onun bize zarar verebileceğine neden inanmadığımı daha iyi anlamışsınızdır.

Öte yandan, onun Desjardins hakkında yalan söylemediğini biliyordum. O adam gözünü bile kırpmadan bizi birer salyangoza dönüştürebilirdi. Bir de Set rüyamda Fransızca konuşmuş, "*Bon Soir,* Amos," demişti. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Yoksa bilmediğimiz korkunç şeyler mi vardı?

Neyse, Sadie kolumu dürtünce peşinden gittim.

Tapınaktan koşa koşa çıkıp dosdoğru dikilitaşa gittik. Ama bu hiç de kolay olmadı. Ne de olsa bizler Kane ailesinin çocuklarıyız. Hayatımızda hiçbir şey kolay değil.

Tam dikilitaşa varmıştık ki büyülü bir kapının açıldığını duydum. Yolun biraz ötesinde, beyaz cüppeli, kel bir adam dönen bir kum girdabının içinden çıkıverdi.

Sadie'ye "Çabuk," dedim. Hemen çantamdan asa-değneği çıkarıp ona fırlattım. "Seninkini ikiye ayırmıştım, bu sende kalsın," dedim. "Ben de kılıçla idare ederim."

"Ama ne yapacağımı bilmiyorum!" diye sızlandı Sadie. Dikilitaşın tabanına bakıp gizli bir düğme aramaya başladı.

Büyücü dengesini sağlayıp ağzına dolan kumları tükürdü. Sonra bizi gördü ve "Durun!" diye bağırdı.

"Böyle olacağını biliyordum," diye homurdandım.

"Paris." Sadie bana baktı. "Diğer dikilitaşın Paris'te olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Şey, seni acele ettirmek istemezdim ama..."

Büyücü asasını havaya kaldırıp bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Kılıcımın kabzasını kavramaya çalıştım. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Acaba şahin savaşçıyı tekrar çağırabilir miydim? İyi iş becermiştim ama o sadece bir düelloydu. Bir uçurumun üstündeki köprüde hançerleri geri püskürttüğümde de sanki bunu yapan ben değilmişim gibi hissediyordum. Bu kılıcı ne vakit çekecek olsam, yanımda birileri vardı. Ya Zia ya da Bastet yanımdaydı. Kılıcı asla tek başıma kullanmamıştım. Usta bir büyücüyle baş edemeyeceğimi biliyordum. Bir savaşçı falan değildim. Kılıçlar hakkında ne biliyorsam kitaplardan öğrenmiştim. Büyük İskender'in hayatını, *Üç Silahşörler'i* falan okumuştum ama bunların bana o anda ne faydası olacaktı? Sadie dikilitaşla meşgulken büyücüyle tek başıma ilgilenmek zorundaydım.

İçimden bir ses, *Yalnız değilsin,* dedi.

Harika, diye düşündüm. Hem tek başımayım hem de çıldırmaya başladım.

Yolun diğer tarafındaki büyücü "Hayat Evi'ne hizmet!" diye bağırdı.

Ama nedense benimle konuşmadığını düşündüm.

Büyücüyle aramızda kalan hava parıldamaya başladı. İki sıra halinde dizilmiş olan sfenkslerden bir ısı dalgası

yayıldı. Heykeller hareket ediyor gibiydi. Ki aslında gerçekten de hareket ediyorlardı. Heykeller birer birer tam ortalarından çatladı ve içlerinden, kabuklarından çıkan çekirgeler gibi hayaletler fırladı. Gerçi hepsi iyi durumda değildi. Çatlayan heykellerin içinden çıkan hayaletlerin bazılarının kafaları ve bacakları yoktu. Bazıları üç ayağının üstünde topallayarak yürüyordu. Ama en azından bir Doberman kadar sfenks mükemmel durumdaydı. Her biri bir Doberman büyüklüğündeki sfenksler üstümüze üstümüze gelmeye başladılar. Hayaletler süt beyazı rengindeydi ve etraflarına dumanlar saçıyorlardı. Hani sfenksler bizim tarafımızdaydı?

"Çabuk ol!" diye seslendim Sadie'ye.

Sadie asa değneği havaya kaldırıp "Paris!" diye bağırdı "Oraya gitmek istiyorum. Bana derhal iki bilet lazım. Birinci sınıf yolculuk edersek hiç fena olmaz!"

Sfenksler yaklaşıyorlardı. En yakındaki üstüme atlayınca şans eseri onu ikiye ayırmayı başarabildim. Canavar buharlaştı ama etrafa o kadar yoğun bir ısı yaydı ki suratımın eriyip yok olacağını sandım.

İki sfenks daha saldırıya geçti. Diğerleri de onların hemen arkasındaydı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Derken zemin zangır zangır sallandı. Gök karardı. Sadie'yse "Evet!" diye bağırdı.

Dikilitaş parlak mor bir renge bürünmüş, enerjiyle dolmuştu. Sadie taşa dokunur dokunmaz ciyakladı. Taş onu aniden içine çekince Sadie ortadan kayboldu.

"Sadie!" diye bağırdım.

Bu arada, boş bulunmamı fırsat bilen sfenkslerden ikisi üstüme atlayıp beni yere devirdi. Kılıcım elimden fırladı. Kaburgalarımdan çat diye bir ses çıktı. Göğüs kafesimde feci bir acı hissettim. Yaratıklardan etrafa yayılan ısı dayanılacak gibi değildi. Sanki kor gibi yanan bir ocağa girmiştim.

Parmaklarımı dikilitaşa doğru uzattım. Bedenimdeki her sinir acıyordu. Parmaklarım dikilitaşa değer değmez her yer karardı.

Kendimi buz gibi, ıslak bir taşın üstünde buldum. Kocaman, halka açık bir meydandaydım. Çılgınlar gibi yağmur yağıyordu. Buz gibi hava da bana artık Mısır'da olmadığımı söylüyordu. Sadie'nin panik içinde bir yerden seslendiğini duydum.

Kötü haberse şuydu: sfenkslerden ikisini beraberimde Paris'e getirmiştim. Yaratıklardan biri üstümden atlayıp Sadie'nin peşine düştü. Diğeriyse pençesini göğsüme yaslamış, hırlıyordu. Yağmurdan ıslanan sırtından dumanlar yükseliyordu. Buğulu beyaz gözlerini bana dikmişti.

Mısırca ateş sözcüğünün ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Canavarı bir yakabilsem... Ama panikten hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Sağ taraftan bir patlama sesi geldiğini duydum. Sadie o yöne doğru koşmuştu. Onun yeteri kadar uzaklaştığını umuyordum ama emin değildim.

Sfenks ağzını açtı. Ağzında Antik Mısır krallarıyla uzaktan yakından alakası olmayan sipsivri dişler belirdi.

Tam suratımı paramparça edecekken arkasında kocaman bir gölge belirdi. "*Mange des muffins!*" diye bağırdı.

Çatırt!

Sfenks bir anda buharlaştı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beceremedim. Sadie koştura koştura yanıma geldi. "Carter! Aman tanrım, iyi misin?" dedi.

Yanında duran kişiye bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Beni kurtaran oydu. İnce uzun, siyahlar kuşanmış birisiydi. Pardösüsünün yakasını kaldırmıştı. Fransızca bir şey demişti, neydi? *Çörekleri yiyin* mi? Bu ne biçim bir savaş çığlığıydı?

Kadın pardösüsünü çıkarınca onun leopar desenli, dapdaracık bir tulum giydiğini fark ettim. Sipsivri dişlerini göstere göstere gülümsüyordu. Bir sokak lambası gibi sapsarı renkteki gözlerini bana dikmişti.

"Beni özledin mi?" diye sordu Bastet.

18. Meyveler Çürüyünce

C

A

R

T

E

R

Başımıza Gelenler

Beyaz renkli, büyük, resmi bir binanın saçaklarının altına sığındık. Sonra da Place de la Concorde'a yağan yağmuru izlemeye koyulduk. Paris'e gelmek için berbat bir gün seçmiştik. Hava karanlık ve kapalıydı, buz gibi soğuk iliklerime işliyordu. Etrafta ne turist vardı ne de sokaklarda yoğun bir trafik. Aklı başında olan herkes şöminesinin başına geçmiş, sıcak bir şeyler içiyor olmalıydı.

Sağımızda, şehrin ortasından aheste aheste akan Seine Nehri duruyordu. Geniş mi geniş meydanın diğer tarafındaysa Tuileries Bahçeleri hayal meyal seçiliyordu.

Mısır dikilitaşı, meydanın ortasında yapayalnız ve kasvetli görünüyordu. Taşın içinden diğer sfenkslerin de çıkmasını bekledik ama hiçbir şey olmadı. Zia'nın tarihi eserler hakkında söylediği şeyi hatırladım. Bunların tekrar kullanılabilmesi için aradan birkaç saat geçmesi gerekiyordu.

Umarım haklıdır, diye düşündüm.

"Sakın kıpırdama," dedi Bastet.

Elini göğsüme dayayınca irkildim. Antik Mısırca bir şey söyledi. Göğsümdeki acı yavaş yavaş dinmeye başladı.

"Kaburgan kırılmış," dedi. "Şu anda daha iyisin ama en azından birkaç dakika dinlenmelisin."

"Büyücüler ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi onları düşünme. Hayat Evi başka bir yere ışınlandığını düşünecek."

"Neden?"

"Çünkü Paris, On Dördüncü Nom'dur. Yani, Desjardins'in karargahıdır. Onun karargahında saklanmak düpedüz delilik."

İçimi çekip "İşte, bu harika," dedim.

"Tılsımlarınız sizi koruyor," dedi Bastet. "Sadie'yi korumuya yemin ettiğim için onu bulmam kolay oldu. Ama tılsımlar sizi Set'in ve diğer büyücülerin gözlerinden ırak tutacak."

İlk Nom'daki karanlık odada önlerindeki yağ dolu taslarına bakan çocukları düşündüm. Acaba şu anda bizi mi izli yorlardı? İçimin ürperdiğini hissettim.

Doğrulmaya çalışınca göğsüme yeniden bir ağrı saplandı.

"Kıpırdama," dedi Bastet. "Carter, bir kedi gibi dört ayak üstüne düşmeyi öğrenmelisin."

“Tamam, elimden geleni yaparım," dedim. "Bu arada, hayatta kalmayı nasıl becerdin? Kedilerin dokuz canlı olduğu doğru mu yoksa?"

"Yok canım, o aptalca bir efsane. Ben ölümsüzüm!"

"Ama ya o akrepler?" Sadie, Bastet'in pardösüsünü omuzlarına aldığı halde tir tir titriyordu. "Onların seni yuttuğunu gördük!"

Bastet mırladı. "Sevgili Sadie, demek beni umursuyorsun!" dedi. "Sayısız firavunun çocuklarıyla birlikte çalıştım ama siz ikiniz..." Bastet gerçekten de duygulanmıştı."Şey, neyse, sizi endişelendirdiysem kusuruma bakmayın. Akreplerin beni etkisiz hale getirdiği doğru. Onlara var gücümle dayanmaya çalıştım. Bedenimde sadece Çörek'in biçimine girecek kadar güç kalmıştı. Tekrar Çörek olup Duat'a kaçtım."

"Hani kapı açmakta pek becerikli değildin?" dedim.

"Bir kere Carter, Duat'a pek çok giriş çıkış vardır. Duat'ta farklı bölgeler ve katmanlar bulunur. Uçurum, Gece Nehri, Ölüler Diyarı, İblisler Diyarı..."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye mırıldandı Sadie.

"Neyse, demek istediğim şu: Büyülü kapılar da sıradan kapılar gibidir. Duat'taki kapılar ölümlü dünyanın bir bölümünü diğerine bağlar. İşte, bu tür kapıları açmakta becerikli değilim. Ama ben Duat'ta yaşayan bir yaratığım.Tek başıma olduğumda bir başka katmana geçmem zor bir iş değil."

"Ya seni öldürselerdi?" dedim. "Daha doğrusu, Çörek'i öldürseler, ne olacaktı?"

"Beni Duat'ın derinliklerine hapsedeceklerdi. Ayaklarımın çimentoyla kaplanıp denizin ortasına atılmam gibi bir

şey olurdu bu. Ölümlü dünyasına geri dönmem de yıllar, hatta asırlar alırdı. Neyse ki böyle bir şey olmadı. Hemen geri dönmeyi başardım ama müzeye gittiğimde büyücüler sizi çoktan ele geçirmişlerdi."

"Tam olarak bizi ele geçirmediler," dedim.

"Sahi mi? Onlar sizi öldürmeye karar vermeden önce İlk Nom'dane kadar kaldınız?"

"Şey, yaklaşık olarak yirmi dört saat," dedim.

Bastet bir ıslık çaldı. "Dost canlısı olmuşlar desene!" dedi. "Eskiden olsa küçük tanrıları hemen küle dönüştürürlerdi."

"Biz... Bir dakika, bize ne dedin?"

Sadie transa girmiş gibi "Küçük tanrılar," dedi. "Biz öyle miyiz? Zia'nın bizden korkmasının, Desjardins'in öldürmek istemesinin nedeni bu mu?"

Bastet, Sadie'nin dizini okşadı. "Çok zeki bir kızsın canım," dedi.

"Bir dakika," dedim. "Yani, tanrılar için geçici beden mi sağlıyoruz? Bu, imkansız. Böyle bir şey yapsaydım, mutlaka farkında o-"

Sonra zihnimdeki o sesi düşündüm. İskender'le karşıladığımda bana saklanmamı söylemişti. Bir anda yapmayı becerdiğim onca şeyi düşündüm. Kılıç kullanmayı ve büyülü bir zırh oluşturmayı nereden biliyordum? Bunlar ev eğitiminde öğrendiğim şeyler değildi.

"Carter," dedi Sadie, "Rosetta Taşı patladığında beş tanrı serbest kaldı, değil mi? Babam, Osiris'le birleşti.

Bunu bize Amos söylemişti. Set... İşte, onu bilemiyorum. Nasıl olduysa kaçtı. Ama sen ve ben..."

"Tılsımlar bizi korumuş olmalı," dedim. Boynumda asılı duran Horus'un Gözü'ne dokundum. "Babam bizi koruyacaklarını söylemişti."

"Babamın bize tembihlediği gibi odadan dışarı çıkmamamız gerekirdi," dedi Sadie. "Ama oradaydık, olan biten her şeyi de gördük. Ona yardım etmek istedik. Tanrıların gücünü kullanmak istedik, Carter."

Bastet evet manasında başını salladı. "Bu her şeyi farklı kılar," dedi. "Onları davet etmişsiniz."

"O zamandan beri de..." Sadie tereddütle bana baktı. Sanki lafını tamamlasa onunla dalga geçeceğimden korkuyordu. "...İçimde tuhaf bir his var. Zihnimde bir ses var sanki..."

Bu arada, buz gibi yağmur beni sırılsıklam etmişti. Sadie bunları söylememiş olsaydı. Bastet'in dediklerine biraz daha karşı çıkabilirdim. Ama Amos'un ailemizin tanrılarla uzun bir geçmişinin olduğunu söylediğini hatırladım. Zia da bize soyumuzla ilgili bir şeyler söylemişti: *Tanrılar geçici bedenlerini özenle seçerler. Her zaman firavun soyundan gelenleri tercih ederler.*

"Tamam," dedim. "Ben de bir ses duyuyorum. Ya iki miz de kafayı yemek üzereyiz..."

"Tılsım." Sadie tılsımını boynundan çıkarıp Bastet'e uzattı. "Bu bir tanrıçanın sembolü değil mi?" dedi.

Uzun süredir Sadie'nin tılsımını görmemiştim. Benimkiden

farklıydı. Bir ankh'ı ya da gösterişli bir biçimde bağlanmış bir kravatı anımsatıyordu.

"Bu bir tyet," dedi Bastet. "Büyülü bir düğümdür. Genellikle..."

"İsis Düğümü olarak bilinir," dedi Sadie. Bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama kendinden emin gibiydi. "Arşiv Odası'nda İsis'in bir görüntüsünü gördüm. Sonra İsis oldum. Set'ten kaçmaya çalışıyordum. Bir de... Aman tanrım! Dediğim doğru, değil mi? Ben oyum!"

Sadie sanki tanrıçayı içinden atmak istermiş gibi üstünü başını çekiştirmeye başladı. Yerimden kımıldayamıyordum. Saçlarını yer yer kırmızıya boyamış, keten elbiseli ve asker postallı kız kardeşim nasıl olur da bir tanrıça tarafından ele geçirildiğini düşünebilirdi? Dahası, hangi tanrıça onun bedenini kullanmak isterdi ki? Olsa olsa sakız tanrıçası falan Sadie'yle ilgilenebilirdi.

Ama... Ben de zihnimde bir ses duyuyordum. Ses kesinlikle bana ait değildi. Tılsımıma, Horus'un Gözü'ne baktım. Bildiğim efsaneleri hatırlamaya çalıştım. Osiris'in oğlu Horus'un Set'i yenerek babasının intikamını aldığını düşündüm. Luksor'da şahin kafalı bir avatar çağırmıştım.

Denemeye korkuyordum ama şaşkınlıkla *Horus?* dedim içimden.

Nihayet, zihnimdeki ses, *Merhaba Carter,* dedi.

Panik içinde "Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Birisi hemen bana bir açacak bulsun. Kafamın içinde bir tanrı var."

Bastet'in gözleri ışıldadı. "Horus'la doğrudan iletişime mi geçtin? Bu harika bir gelişme!"

"Gelişme mi?" diye bağırdım. Sonra avuçlarımı başıma vurdum. "Çıkarın onu buradan!"

Horus, *Sakin ol,* dedi.

"Bana sakin olmamı söyleme!" dedim.

Bastet gülümsedi. "Bir şey demedim," dedi.

Alnımı işaret edip "Onunla konuşuyorum!" dedim.

"Bu korkunç bir şey!" diye cıyakladı Sadie. "Ondan nasıl kurtulacağım?"

Bastet havayı kokladı. "Sadie, bir kere tanrıça tamamıyla içinde değil," dedi. "Tanrılar çok güçlüdür. Aynı anda birçok yerde bulunabilirler. Ama evet, îsis'in bir parçası şu anda seninle birlikte. Tıpkı Carter'ın Horus'un ruhunu taşıdığı gibi. Açıkçası ikiniz de bu durumdan şeref duymalısınız."

"Anladık, büyük şeref duydum," dedim. "Hep bedenimin bir tanrı tarafından ele geçirilmesini istemişimdir zaten!"

Bastet gözlerini devirdi. "Lütfen Carter, buna ele geçrilmek falan denemez. Hem sen ve Horus aynı şeyi istiyorsunuz: Set'i yenmek. Bin yıl önce Set, Osiris'i ilk öldürdüğünde, Horus onu nasıl yenmişti? Onu yenemezsen

baban lanetlenecek ve Set dünyanın efendisi haline gelecek.

Sadie'ye baktım ama beni teselli edecek durumda değildi. Boynundaki tılsımı çıkarıp yere fırlattı. "İsis tılsımı kullanarak geldi, değil mi?" dedi. "O halde..."

"Yerinde olsaydım, bunu yapmazdım," dedi Bastet.

Ama Sadie asasını çıkarıp tılsımı paramparça etti. Fildişi bumerangın ucundan mavi kıvılcımlar yükseldi. Sadie cıyaklayıp üstünden dumanlar tüten asayı yere fırlattı. Elinde siyah yanık izleri vardı. Tılsıma hiçbir şey olmamıştı. "Canım acıdı," dedi.

Bastet içini çekti. Sadie'nin elini tutup yanık izlerini geçirdi. "Sana söylemiştim," dedi. "İsis gücünü tılsımla yolluyor ama şu anda tılsımın içinde değil. Senin içinde. Hem diğer türlü olsaydı bile büyülü tılsımları yok etmek mümkün değildir."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Sadie.

"Başlangıç olarak Carter'ın Set'i yenebilmek için Horus'un gücünü kullanması gerek," dedi" Bastet.

"Bu kadar mı?" dedim. "Bunu tek başıma mı yapacağın?"

"Hayır, hayır. Sadie de yardım edebilir."

"Aman ne güzel."

"Size elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi Bastet. "Ama sonuç olarak savaşması gerekenler ikinizsiniz. Sadece Horus ve İsis, Set'i yenip Osiris'in intikamını alabilir. Daha önce de böyleydi. Şimdi de öyle olmalı."

"Sonra babamı bulacak mıyız?" diye sordum.

Bastet'in gülümsemesi kayboldu. "Her şey yolunda giderse bulacaksınız," dedi.

Bize her şeyi anlatmıyordu. Buna hiç şaşırmadım. Ama beynim o kadar sulanmıştı ki doğru dürüst düşünemiyordum.

Ellerime baktım. Ne daha güçlü ne de daha ilahi bir görünümü vardı. "Bir tanrının gücüne sahipsem, neden-"

"Neden hala şapşal olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu Sadie.

"Kes sesini," dedim. "Neden güçlerimi daha iyi bir biçimde kullanamıyorum?"

"Güçlerini kullanman biraz vakit alacak," dedi Bastet

"Tabii, kontrolü Horus'a bırakmazsan. Eğer tüm kontrolü ona bırakırsan Horus sadece bedenini kullanır, senin de hiçbir şey için endişelenmen gerekmez."

İçimdeki ses, *Bunu başarabilirim,* dedi. *Bırak da Set'le ben savaşayım. Bana güvenebilirsin.*

Hadi ya, dedim ona. *Beni öldürmeyeceğinden ve bir başkasının bedenini kullanmayacağından nasıl emin olabilirim? Şu anda düşüncelerimi etkilemediğini nereden bileyim?*

Ses, *Bunu yapmam,* dedi. *Seni potansiyel sahibi olduğun için seçtim, Carter. Hem ortak bir amacımız var.Şerefim üstüne yemin ederim ki kontrolü bana verirsen...*

"Hayır," dedim.

Yüksek sesle konuştuğumu sonra fark ettim. Sadie ve

Bastet bana bakıyorlardı.

"Kontrolü ona veremem," dedim. "Bu bizim savaşımız. Babam bir lahitte tutsak. Amcamız da kaçırıldı."

"Kaçırıldı mı?" dedi Sadie. Şaşkınlıkla ona ba yolculuğundan bahsetmediğimi anımsadım. Buna fırsat bulamamıştım.

Ona detayları anlattığımda Sadie çok üzüldü. "Aman tanrım, hayır," dedi.

"Evet," dedim. "Üstelik Set Fransızca konuştu. *Bon soir*, dedi. Sadie, Set'in kaçışıyla ilgili söylediğin şey var ya?" Belki de Set kaçmamıştır. Eğer kendisine güçlü bir geçici beden arıyorsa..."

"Desjardins," dedi Sadie.

Bastet'ten bir mırıltı yükseldi. "Babanın Rosetta Taşı'nı patlattığı gece Desjardins Londra'daydı, değil mi?" dedi. Desjardins hep hırslı ve tehlikeli bir adam olmuştur. Birçok açıdan Set için mükemmel bir beden. Şayet Set, Desjardins'in bedenini kullanıyorsa, o halde Kırmızı Lord şu anda Hayat Evi'nin Baş Arşivcisini kullanıyor demektir... Ra'nın tahtı aşkına, umarım yanılıyorsundur Carter. İkinizin bir an önce tanrıların gücünü kullanmayı öğrenmesi gerek. Set doğum gününde bir şeyler yapmayı planlıyor. Çünkü o gün gücünün tamamına kavuşacak. Bu da Şeytan günleri'nin üçüncü gününe denk geliyor. Yani, üç gün sonra."

"Ama İsis'in gücünü çoktan kullandım, değil mi?" dedi Sadie. "Hiyeroglifler yarattım, Luksor'daki dikilitaşı aktif

hale getirdim. Bunları yapsın ben miydim, o muydu?"

"Her ikiniz de canım," dedi Bastet. "Senin ve Carter'ın büyük güçleri var ama tanrıların gücü gelişiminizi hızlandırdı. Size fazladan bir güç kaynağı verdi de diyebiliriz. Yıllarca çalışarak öğrenebileceklerinizi birkaç günde öğrendiniz. Tanrıların gücünü ne kadar çok kullanırsanız, o kadar güçlü olursunuz."

"Ama işler de bir o kadar tehlikeli hale gelir," dedim

"Büyücüler bize tanrıların bedenimizi kullanmasının bizi küle çevirebileceğini, bizi öldürebileceğini ve çıldırtabileceğim söylemişlerdi."

Bastet gözlerini bana dikti. Bir an için gözleri bir avcı yaratığın gözlerine dönüştü. Eski zamanlardan kalma, güçlü ve tehlikeliydi. "Herkes bir tanrıyı bedeninde ağırlayamaz, Carter," dedi. "Bu doğru. Ama siz firavun soyundan geliyorsunuz. İki eski soyu birleştirmişsiniz. Bu çok ama çok nadiren bulunan bir özelliktir. Hem tanrıların gücü olmadan hayatta kalabileceğinizi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Sakın annenizin hatasını..." Bastet duraksadı.

"Ne?" dedi Sadie. "Annemin hatası nedir?"

"Bunu söylememem gerekirdi."

"Konuşsana be kedi!" diye bağırdı Sadie.

Bastet'in bileklerindeki bıçakların ortaya çıkacağından korktum. Ama bunu yapmak yerine duvara yaslanıp yağmuru izledi. "Annenizle babanız beni Kleopatra'nın îğnesi'nden kurtardıktan sonra beklenenden de fazla enerji çıktı ortaya. Asıl çağırma büyüsünü baban yaptı. Bu yüzden

de patlamada ölebilirdi. Ama annen ona bir koruyucu kalkan oluşturdu. Tam o sırada ona yardım etmeyi teklif ettim. Annen bunu kabul etmedi. Kendi gücünü kullanmayı tercih etti."

"Yani, kendi büyüsünü," diye mırıldandı Sadie.

Bastet hüzünle başını salladı. "Bir büyücü kendisini bir büyüye kaptırdığında asla geri dönemez. Gücünü sonuna dek kullanırsa da... Şey, anneniz babanızı korumak için tüm enerjisini tüketti. Onu kurtarmak için kendisini feda etti. O..."

"Yanıp kül oldu," dedim. "Zia bizi bu konuda uyarmıştı."

Yağmur hala yağıyordu. Tir tir titrediğimi fark ettim.

Sadie gözyaşlarını sildi. Tılsımını yerden alıp ters ters baktı. "Babamı kurtarmamız gerek," dedi. "Gerçekten de Osiris'in ruhu onun bedenindeyse..."

Sadie lafını tamamlamadı ama ne düşündüğünü anlamıştım. Küçüklüğümde Los Angeles'taki evimizin verandasında dururken, annemin bana sarılıp yıldızları gösterdiğini hatırladım. Kutupyıldızı'nı, Orion Kuşağı'nı ve Sirius yıldızını gösterişi hala gözlerimin önündeydi. Bana bakıp gülümsediğinde, kendimi gökyüzündeki en önemli yıldız gibi hissetmiştim. Annem babamın hayatını kurtarmak için kendisini feda etmişti. O kadar çok büyü kullanmıştı ki küle dönüşmüştü. Onun kadar cesur olmam mümkün müydü? Ama babamı kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Yoksa annemin fedakarlığı da boşa gidecekti.

Hem belki babamı kurtarırsak, o da bir şeyler yapar, annemi geri getirebilirdi.

Horus'a, *Bu mümkün mü?* diye sordum ama bana yanıt vermedi.

"Tamam," dedim. "Peki, Set'i nasıl durduracağız?"

Bastet biraz düşünüp gülümsedi. Söyleyeceği şey hoşuma gitmeyecekmiş gibi bir hisse kapıldım. "Tanrılara kendini tamamıyla vermeden bunu başarmanın bir yolu olabilir," dedi. "Tot'un bir kitabı var. Bu, bilgelik tanrısı tarafından yazılmış nadir büyü kitaplarından biri. Bu kitap Set'i yenmenin bir yolundan söz ediyor olabilir. Ancak kitap şu anda ünlü bir büyücünün elinde. Tek yapmamız gereken, onun kalesine gizlice girip kitabı çalmak ve günbatımından önce oradan kaçmak. Bu arada, Amerika'ya gitmek üzere bir kapı da açabiliriz."

"Mükemmel bir plan," dedi Sadie.

"Bir dakika," dedim. "Hangi büyücüden bahsediyor sun? Şu kale nerede?"

Bastet salakmışım gibi bana baktı. "Kim olabilir ki? Desjardins'den bahsediyorum tabii. Evi de Paris'te."

Desjardins'in evini görünce ondan daha da nefret ettim Evi Tuileries'in karşı yakasında, Piramit Caddesi'nde kocaman bir malikaneydi.

"Piramit Caddesi mi?" dedi Sadie. "Biraz aleni değil mi?'

"Belki de Kötü Yürekli Ahmak Büyücü Sokağı'nda ev bulamamıştır," dedim.

Malikane olağanüstüydü. Çelik parmaklıkların sivri uçları altın yaldızlarla kaplıydı. Bu kış gününde bile ön bahçe çiçeklerle doluydu. Karşımızda beş katlı, bembeyaz mermer duvarlı ve siyah kepenkli bir bina yükseliyordu. En tepesinde de bir teras vardı. Ne diyebilirim ki? Bundan daha küçük *saraylar* görmüştüm.

Kıpkırmızı ön kapıyı işaret ettim. "Kırmızı Mısır'da kötü bir renk sayılmıyor mu?" dedim. "Set'in rengi değil miniydi?"

Bastet çenesini sıvazladı. "Haklısın," dedi. "Kaosun ve yıkımın rengi."

"Kötülüğü temsil eden rengin siyah olduğunu sanıyordum," dedi Sadie.

"Hayır canım. Her zamanki gibi bugünün insanları bunu da yanlış biliyorlar. Siyah, Nil'in toprağı gibi verimli toprağın sembolüdür. Siyah toprakta bitki yetiştirebilirsin. Hem de kaliteli bitkiler yetiştirebilirsin. O yüzden siyah renk iyidir. Kırmızıysa çöl kumunun rengidir. Çölde hiçbir şey yetişmez. O yüzden de kırmızı kötüdür." Bastet suratını ekşitti. "Desjardins'in kapısının kırmızı renk olması gerçekten tuhaf," dedi.

"Çok heyecanlandım," dedi Sadie. "Haydi, kapıyı çalalım."

"İçeride muhafızlar olabilir," dedi Bastet. "Tuzaklar ve alarmlar da olabilir. Eminim ki bu eve tanrılar girmesin diye her türlü önlem alınmıştır."

"Büyücüler bunu yapabilirler mi?" diye sordum. Acaba

büyücüler Tanrı-kovar etiketli ilaçlar falan mı serpiyorlardı etrafa?

"Evet," dedi Bastet. "Davet edilmeden içeri giremem. Ama siz..."

"Hani biz de tanrıydık?" dedi Sadie.

"İşin güzel tarafı da bu ya," dedi Bastet. "Geçici bedenler olarak hala insan sayılırsınız. Bense Çörek'i tamamıyla ele geçirmiş durumdayım. O yüzden tanrıçayım. Ama sizler hala kendiniz gibisiniz. Anlaşıldı mı?"

"Hayır," dedim.

"Bence kuşa dönüşün," dedi Bastet. "Böylece terasa kadar uçup içeri girebilirsiniz. Hem kuşları çok severim."

"Bir dakika, nasıl kuşa dönüşeceğimizi bilmiyoruz ki," dedim.

"Hemen hallederiz! Hem ilahi güçleri nasıl kullandığınızı görmek için de iyi bir deneme olur. İsis de Horus da kuş biçimine girerlerdi. Tek yapmanız gereken, kuş olduğunuzu hayal etmek. O kadar."

"O kadar mı?" dedi Sadie. "Bizi yemeyeceksin, değil mi?"

Bastet gücenmişti. "Aklından bile geçirme! Böyle bir şey söylediğini yok farz et."

Keşke Sadie onu gücendirmeseydi diye düşündüm.

"Tamam," dedim. "Başlıyorum."

İçimden, *Horus, orada mısın?* diye sordum.

Horus tereddütle, *Ne var?* dedi.

Beni lütfen kuşa dönüştür, dedim.

Anlıyorum. Bana güvenmiyorsun ama şimdi işin düştü, değil mi? diye cevap verdi.

Of, yapma yahu! Şahine dönüştürüver beni.

Devekuşu olmaz mı ?

Konuşmanın bir fayda sağlamayacağına karar verip gözlerimi yumdum ve bir şahin olduğumu hayal ettim, tenim aniden yanmaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi açınca hayretler içinde kaldım.

Ufacık kalmıştım. Gözlerim Bastet'in kaval kemiğiyle aynı hizadaydı. Her yanım tüylerle kaplıydı. Ayaklarım iğrenç pençelere dönüşmüştü. Ba halime benziyordum ama bu sefer etten kemiktendim. Giysilerimle çantam sanki tüylerimin arasına girmiş gibi yok olmuşlardı. Görme gücüm de tamamıyla değişmişti. Yüz seksen derecelik bir açıdaki her şeyi, tüm detayıyla görebiliyordum. Ağaçların tepesindeki yaprakları, yüz adım ötede bir kanalizasyon deliğine girmeye çalışan bir hamamböceğini ve tepemde sırıtarak dikilen Bastet'in yüzündeki her gözeneği görüyordum.

"Geç olsun, güç olmasın," dedi Bastet. "Kuşa dönüşmen neredeyse on dakika sürdü."

Ne? Oysa ben bir anda değişim geçirdiğimi sanmıştım. Yanıma bakınca benden biraz daha ufak, gri renkli bir yırtıcı kuş gördüm. Kanatlarının uçları siyah renkti. Gözleriyse altın sarısıydı. Nasıl bilmiyorum ama onun bir çaylak olduğunu anlamıştım. Yani acemi manasında değil, kuş manasında çaylak demek istedim.

Çaylak "Ha, ha, ha," diye öttü. Sadie bana gülüyordu.

Gagamı açtım ama sesim çıkmadı.

Bastet dudaklarını yalayarak "Çok leziz görünüyorsunuz," dedi. "Şey, yok, yok, yani çok güzelsiniz demek istemiştim. Haydi, hemen gidin!"

Heybetli kanatlarımı açtım. Başarmıştım! Gökyüzünün efendisi, gösterişli bir şahine dönüşmüştüm. Kaldırımdan havalanıp dosdoğru parmaklıklara doğru uçmaya başladım.

Sadie arkamdan hala "Ha, ha, ha," diye ötüyordu.

Bastet yere çömelip tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Eyvah! Kuşları taklit ediyordu. Birçok kedinin kuş avlarken böyle yaptığını görmüştüm. Birden gözlerimin önünden ölüm ilanım geçti: Carter Kane, 14, kız kardeşinin Çörek isimli kedisi tarafından yenilip acı bir biçimde hayatını kaybetti.

Kanatlarımı iyice açıp ayaklarımı ittirdim. Üç kez kanat çırptıktan sonra yağmurun arasında süzülüyordum. Sadie de hemen arkamdaydı. Döne döne yükseldik.

İtiraf etmeliyim ki uçmak harika bir histi. Küçüklüğümden beri rüyalarımda uçtuğumu görür, uyanmaktan nefret ederdim. Ama bu bir rüya ya da ba yolculuğu değildi. Yüzde yüz gerçekti. Paris'teki binaların üstünde esen soğuk hava akımının üstünde uçuyordum. Nehri, Louvre Müzesi'ni, bahçeleri ve sarayları görebiliyordum. Bir de fare gördüm. Hmm, leziz!

İçimden, *Kes şunu, Carter*, dedim. *Fare avına çıkmadın.* Desjardins'in malikanesini gözüme kestirip kanatlarımı

kapattım. Sonra da nokta dalışı yaptım.

Terası gördüm. Terasın dışında iki tane cam kapı vardı. İçimdeki ses, *Sakın durma,* dedi. *Bu bir yanılsama. Büyülü engellerden geçmelisin.*

Bu düpedüz çılgınlıktı. Öylesine hızlı kanat çırpıyordum ki cama çarpıp tüylü bir krep haline gelebilirdim. Ama yavaşlamadım.

Dosdoğru kapılara doğru uçtum. Sanki kapılar orada değilmiş gibi içeri giriverdim. Kanatlarımı açıp bir masaya kondum. Sadie de hemen arkamdan içeri girdi.

Bir kütüphanede yalnızdık. Buraya kadar her şey yolunda gitmişti.

Gözlerimi yumup eski halime dönüşmeyi diledim. Gözlerimi açtığımda, her zamanki Carter'dım. Giysilerim ve omzumdaki çantayla birlikte masanın üstünde duruyordum.

Sadie hala bir çaylaktı.

"Artık eski haline dönebilirsin," dedim.

Sadie başını kaldırıp şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra öfkeyle gakladı.

Gülmeye başladım. "Eski haline dönemiyorsun galiba?" dedim. "Artık öyle kalacaksın."

Sadie incecik gagasıyla elimi didikledi.

"Ahhh!" dedim. "Benim hatam değil ki! İstediğin kadar gagala"

Sadie gözlerini yumup tüylerini kabarttı. Çatlayacakmış gibi görünüyordu. Eski haline bir türlü dönemiyordu.

Gülmemeye çalışarak "Boş ver," dedim. "Buradan çıkınca Bastet sana yardım eder."

"Ha, ha, ha."

"Etrafı kolaçan et. Ben de kitabı arayayım."

Oda kocamandı. Burası bir büyücünün evine değil, normal bir kütüphaneye benziyordu. İçerideki mobilyalar koyu meşe rengindeydi. Her duvarda zeminden tavana kadar raflar vardı. Kitaplar yerlere taşmıştı. Bazıları masaların üstünde ya da daha küçük raflarda duruyordu. Pencerenin önündeki rahat bir okuma koltuğu da tıpkı Sherlock Holmes'ün üstüne oturup piposunu keyifle içeceği türde bir koltuktu.

Attığım her adımda ahşap zemin gıcırdıyor, beni tedirgin ediyordu. Evin diğer bölümlerinden hiç ses gelmiyordu ama yine de işimi şansa bırakmak istemiyordum.

Terasın dışındaki cam kapılar hariç tek çıkış, içeriden kilitlenen sağlam ahşap bir kapıydı. Kapıyı hemen kilitledim. Sonra kapı kolunun altına bir de sandalye yasladım. Gerçi bu önlemler büyücüleri uzun süre dışarıda tutamazdı ama işler ters gidecek olursa en azından birkaç saniye kazanabilirdim.

Uzunca bir süre raflara göz attım. Farklı türden kitaplar bir arada duruyordu. Hiçbiri alfabetik sıraya ya da rakamlara göre dizilmemişti. Başlıkların çoğu da yabancı dildeydi. Üstünde koca koca altın harflerle Tot'un Kitabı yazan bir şey arıyordum ama bulamıyordum.

"Acaba Tot'un Kitabı neye benziyor?" dedim.

Sadie başını çevirip öfkeyle bana baktı. Eminim ki içinden acele etmemi söylüyordu.

Keşke yanımızda Amos'un kütüphanesindeki gibi bize yardımcı olabilecek uşabtiler olsaydı diye düşündüm. Etrafta uşabti falan yoktu. Ama...

Hemen babamın çantasını açtım. Büyülü kutusunu masaya koyup kapağını açtım. Minik balmumu heykelcik hala kutunun içindeydi. Onu elime alıp "Hamurçocuk, bana bu kütüphanede Tot'un Kitabı'nı bulmama yardım et," dedim.

Hamurçocuk mumlu gözlerini anında açıp "Neden sana yardım edecekmişim?" dedi.

"Çünkü başka bir seçeneğin yok," dedim.

"Bundan nefret ediyorum! Tamam. Beni ayağa kaldır. Rafları göremiyorum."

Onu tüm kütüphanede gezdirip kitapları gösterdim. Balmumundan minik bir heykelciğe kütüphaneyi gezdirirken kendimi salak gibi hissettim ama Sadie eski haline dönemediği için kendisini daha da salak gibi hissediyor olmalıydı. Hala masanın üstünde can havliyle kanatlarını çırpıp eski haline dönmeye çalışıyordu.

Hamurçocuk "Bir dakika!" dedi. "Şu bayağı eski görünüyor. İşte, şuradaki!"

Üstü keten kumaşla kaplı incecik kitabı raftan aldım. Kitap o kadar küçüktü ki kendim arayacak olsam kesin gözümden kaçardı. Ama kitabın ön kapağında elle işlenmiş hiyeroglifler vardı. Kitabı masaya koyup dikkatle kapağını

açtım. Aslında, kitap daha çok bir haritayı andırıyordu. Dışa doğru açılan dört parçadan oluşuyordu. Parçaların hepsini açınca, karşıma uzun, geniş ve üstünde çok eski zamanlardan kalma yazılar olan bir papirüsle karşılaştım. Yazılar o kadar eskiydi ki hiçbirini okuyamadım.

Sadie'ye baktım. "Eminim ki kuş olmasaydın burada ne yazdığını bana söylerdin."

Sadie beni yine gagalamaya çalıştı ama elimi hemen geri çektim.

"Hamurçocuk, burada ne diyor?" diye sordum.

"Zamanla unutulmuş bir büyü!" dedi. "Muhteşem bir güce sahip eski sözcükler!"

"Eee? Set'i nasıl yenebileceğimizden söz ediyor mu?"

"Daha iyi bir şeyden bahsediyor! Kitabın başlığı şöyle: Meyve Yarasalarını Çağırma Kitabı!"

Ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Böyle bir şeyle neden dalga geçeyim ki?"

"İyi de meyve yarasaları kimin ne işine yarar?"

Sadie "Ha, ha, ha," diye bir ses çıkardı.

Papirüsü bir kenara itip raflara göz atmaya devam ettim.

On dakika sonra Hamurçocuk neşeyle bağırdı. "Bak! Bu resmi hatırlıyorum!"

Gösterdiği şey bir rafın üstündeki ufak, altın çerçeveli yağlı boya bir resimdi. Resim önemli olmalıydı çünkü etrafına ipekten perdeler asılmıştı. Resimdeki adamın suratına

ışık vuruyor, adam bu haliyle bir hortlak öyküsü anlatmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Adamın favorileri o kadar uzundu ki "Bu Wolverine'i oynayan adam değil mi?" diye sordum.

Hamurçocuk "Beni tiksindiriyorsun!" dedi. "O, Jean François Champollion."

İsmi hatırlamam birkaç saniye sürdü. "Rosetta Taşı'ndaki hiyerogliflerin anlamını çözen adam," dedim.

"Aynen. Kendisi Desjardins'in büyük amcasıdır."

Champollion'un portresine tekrar bakınca iki adamın birbirine epey benzediğini fark ettim. Her ikisinin de keskin, koyu renkli gözleri vardı. "Büyük amcası mı? Ama Desjardins bu durumda..."

Hamurçocuk "Evet, yaklaşık olarak iki yüz yaşında," dedi, "Hala genç sayılır. Champollion taşın üstündeki hiyerogliflerin anlamını çözdükten sonra beş gün yatak döşek yatmıştı, biliyor muydun? Hayat Evi'ndekiler haricinde hiyerogliflerin büyüsünü keşfeden ilk adam o; ama bu neredeyse hayatına mal olacaktı. Doğal olarak İlk Nom'un dikkatini çekti. Champollion Hayat Evi'ne katılamadan öldü ama Baş Arşivci onun soyundan gelenleri eğitmeyi kabul etti. Desjardins ailesiyle çok gurur duyar. Ama kendisi Hayat Evi'ne sonradan katıldığı için de bu konuda biraz hassastır."

"Demek bu yüzden ailelerimizle geçinemiyordu," dedim. "Çünkü bizim ailemizin soyu çok çok eski."

Hamurçocuk cık cık etti. "Ya babanın Rosetta Taşı'nı

kırmasına ne demeli? Desjardins'in bunu ailesine yapılmış bir hakaret olarak gördüğünden eminim! Ah keşke Julius Efendi'yle Desjardins'in bu odada nasıl tartıştıklarını görseydin."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Hem de çok! Her yere gittim. Her şeyi bilirim."

Babamla Desjardins'in burada tartıştıklarını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bunun pek de zor olduğunu söyleyemeyeceğim. Desjardins ailemizden nefret ediyorsa, tanrılar da ortak hedefleri bulunan geçici bedenleri kullanıyorlarsa, Set'in Desjardins'le birleşmek istemesinde hiçbir tuhaflık yoktu. Her ikisi de güç peşindeydi, öfkeliydi, dargındı ve Sadie'yle beni lime lime etmek istiyordu. Hele Set şu anda gizliden gizliye Baş Arşivci'yi kontrol ediyorsa... Alnımda boncuk boncuk terler birikti ğini hissettim. Derhal bu malikaneden çıkıp gitmek istiyordum.

O sırada aşağı kattan bir gümbürtü yükseldi. Sanki birisi kapıyı çarpmıştı.

Hamurçocuk'a "Bana Tot'un Kitabı'nı göster," dedim. "Çabuk!"

Raflara göz atarken Hamurçocuk ellerimde öylesine yumuşadı ki bir an için eriyeceğinden endişe ettim. Sürekli olarak gördüğü kitaplar hakkında yorum yapıyordu

"A, bak, Beş Element Becerisi!"

"Aradığım kitap bu mu?"

"Hayır ama bu da iyidir. Evrenin beş temel elementini

ustaca kullanmayı öğretiyor. Toprak, hava, su, ateş ve peynir!"

"Peynir mi?"

Hamurçocuk balmumu kafasını kaşıdı. "Peynirin beşinci element olduğundan eminim," dedi. "Devam edelim bakalım!"

Diğer rafa geçtik. "Hayır," dedi. "Hayır. Sıkıcı. Sıkıcı. A, Clive Cussler! Hayır. Hayır."

Tam pes edecektim ki "İşte," dedi.

Donup kaldım. "Nerede? Şu mu?"

"Altın yaldızlı mavi kitap," dedi. "Hani şu diğer kitapların arasına..."

Kitabı elime alınca oda zangırdamaya başladı.

"…sıkışmış olan," dedi Hamurçocuk.

Sadie telaşla gaklıyordu. Arkamı dönünce onun havalandığını gördüm. Tavandan ufak, siyah renkli bir şey sarkıyordu. Sadie bu şeyi havada yakaladı ve ağzına atıverdi.

Bunun ne kadar iğrenç bir şey olduğunu düşünüyordum ki aşağı katta alarm çalmaya başladı. Tavandan Sadie'nin tutuğu şeye benzer bir sürü siyah şey sarkıyor, adeta havada çoğalıyordu. Odayı bir anda kıllı ve kanatlı yaratıklar kapladı.

Hamurçocuk "İşte yanıt," dedi. "Desjardins meyve yarasalarını çağırdı. Yanlış adama bulaşırsan bir sürü meyve yarasasını da karşına alırsın. Tuzak buydu!"

Yarasalar bana sanki olgunlaşmış bir mangoymuşum gibi saldırmaya başlamışlardı. Suratıma pike yapıyor, kollarımı

didikliyorlardı. Kitabı kaptığım gibi masaya koştum ama önümü bile zor görüyordum. "Sadie, hemen çık buradan!" diye bağırdım.

Sadie "HA!" diye bağırdı. Herhalde tamam demek istiyordu.

Babamın iş çantasını alıp kitabı ve Hamurçocuk'u içine attım. Kütüphanenin kapısı gıcırdadı. Birisi Fransızca bir şeyler haykırıyordu.

Çaresizlik içinde içimden, *Horus, beni kuşa dönüştür!* diye geçirdim. *Sakın beni devekuşu yapma, lütfen!*

Hemen cam kapıya koştum. Son anda kendimi havada buldum. Bir kez daha bir şahin olmuş, soğuk yağmur damlalarının arasında uçuyordum. Bir yırtıcı kuş olduğum için peşimden binlerce öfkeli meyve yarasasının geldiğini de hissedebiliyordum.

Ama şahinler çok hızlı uçar. Dışarı çıkar çıkmaz hemen kuzeye yöneldim. Yarasaları Sadie'den ve Bastet'ten mümkün olduğunca uzaklaştırmalıydım. Kendim yarasalardan rahatlıkla uzaklaşmıştım ama beni takip etmekten vazgeçmemeleri için de aradaki mesafeyi çok açmamalıydım. Aniden hızla diğer yöne dönmek için bir daire çizdim ve saatte 50 kilometre hızla Sadie'nin ve Bastet'in bulunduğu yere pike yaptım.

Kaldırıma konup insan biçimimi alırken Bastet hayretle bana bakıyordu. Sadie koluma yapışınca onun da eski haline döndüğünü fark ettim.

"Çok korkunçtu!" dedi.

CARTER

"Hemen buradan gitmeliyiz!" dedim. Bize doğru yaklaşmakta olan öfkeli meyve yarasası sürüsünü işaret ettim.

Bastet ellerimizi tutup "Louvre'a gidelim," dedi. "En yakın büyülü kapı orada."

Yani, üç sokak ötesine gidecektik. Yarasalardan kaçmamız mümkün değildi.

Derken, Desjardins'in malikanesinin kırmızı kapısı büyük bir gümbürtüyle açıldı. Dışarı kimin çıktığına bakmadan kaçtık. Canımızı kurtarmak için can havliyle Piramit Caddesi'nden aşağı koşmaya başladık.

19. Gökyüzünde Piknik

S

A

D

I

E

[Tamam Carter. Mikrofonu artık bana ver.]

Louvre'a daha önce bir kere tatilde gitmiştim ama o zaman peşimden gelen binlerce meyve yarasası yoktu tabii yarasalara yem olacağım diye ödümün kopuyor olması gekirdi ama Carter'a çok kızmıştım. Kuşa dönüştüğümde yaşadığım sorun sırasında gıcıklık yapmıştı. Açıkça sonsuza dek bir çaylak olarak kalacağımı ve hayatımı kuş tüyleri arasında geçireceğimi sanmıştım. Carter da kalkmış benimle dalga geçmişti!

Neyse, ondan intikam alacağıma yemin ettim. Ama o sırada başımızda yeterince dert vardı zaten.

Buz gibi yağmurda koşmaya devam ettik. Kaygan kaldırımda düşmemek için elimden geleni yapıyordum. Arkama bakınca iki kişinin peşimizden geldiğini gördüm. Adamlar dazlak ve keçisakallıydı. Her ikisi de simsiyah

pardösüler giymişlerdi. Aslında sıradan insanlara benziyorlardı ama ikisinin de elinde parıldayan birer asa vardı. Bu, hiç de iyiye işaret değildi.

Yarasalar ensemizdeydiler. Bir tanesi bacağımı dikledi. Bir diğeri saçlarımın dibinde vızıldıyordu. Kendimi kusmak için zorluyordum. Bu yaratıklardan tekini çaylakken mideye indirdiğim için hala kendimde değildim. Yok, bu kesinlikle yapmak istediğim bir şey değildi. Kendimi korumak için içgüdülerimle hareket etmiştim!

Bastet koşarken "Sadie, büyülü kapıyı açmak için sadece birkaç saniyen olacak!" diye seslendi.

"Kapı nerede?" diye bağırdım.

Rivoli Caddesi'ne çıkıp etrafı Louvre'un duvarlarıyla çevrili kocaman bir meydana girdik. Bastet dosdoğru, karanlıkra parıl parıl parıldayan, girişteki cam piramide yöneldi.

"Ciddi olamazsın," dedim. "Bu gerçek bir piramit değil ki."

“Tabii ki gerçek," dedi Bastet. "Bir piramide güç veren şey biçimidir. Çünkü piramitlerin göğe çıkmak için kullanılan basamaklar olduklarına inanılır."

Yarasalar etrafımızı çevirmişlerdi. Kollarımızı ısırıyor, ayaklarımızın dibinde uçuşuyorlardı. Sayıları arttıkça etrafımızı görmemiz ve hareket etmemiz güçleşiyordu.

Carter kılıcına uzandı ama sonra kılıcının artık yanında olmadığını hatırladı. Kılıcı Luksor'da kaybetmişti. Homurdana homurdana sırt çantasını karıştırmaya başladı.

"Sakın yavaşlamayın!", diye bağırdı Bastet.

Carter çantadan değneğini çıkarıp yarasalardan tekine fırlattı. Bunun işe yaramayacağını sanıyordum ama değnek bir anda bembeyaz bir ışık saçıp küt diye yarasanın kafasına indi ve onu yere yığdı. Değnek daha sonra yarasa sürüsünün arasına dalıp Carter'ın eline geri dönmeden önce yedi, sekiz yarasayı daha etkisiz hale getirdi.

"Hiç fena değil," dedim. "Aynen böyle devam et!"

Piramidin dibine vardık. Neyse ki meydan bomboştu. O anda istediğim son şey meyve yarasaları tarafından öldürülmem ve bu olayın YouTube'a konmasıydı.

"Günbatımına bir dakika kaldı," dedi Bastet. "Büyülü kapıyı hemen açmalıyız."

Bileklerindeki bıçaklar dışarı fırladı. Sonra yarasaları benden uzaklaştırmak için birbiri ardına pis yaratıkları doğramaya koyuldu. Carter da çılgınlar gibi değneğini yarasaların üstüne sallıyordu. Piramide dönüp büyülü bir kapı açmayı hayal ettim. Luksor'daki büyülü kapıyı bu şekilde açmıştım ama o anda bu işe yaramıyordu.

Zihnimde İsis'in sesini duydum. *Nereye gitmek istiyorsun?* diye sordu.

Öf, ne fark eder? Amerika olsun! diye yanıt verdim.

İşte tam o anda ağladığımı fark ettim. Ağlamaktan nefret ederdim ama şoktan ve korkudan ne yapacağımı şaşırmış haldeydim. Nereye gitmek istiyordum? Eve tabi Londra'da yaşadığım eve, kendi odama geri dönmek istiyordum. Anneannemle dedemi, arkadaşlarımı ve eski hayatımı

özlüyordum. Ama bunu yapamadım. Babamı ve üstlendiğimiz görevi düşünmeliydim. Set'i yenmeliydik.

Amerika, diye düşündüm. *Hemen oraya gidelim!*

Bunu dilerken aklımdan onca şeyin geçmesinin ve duygularımın bir sel gibi akmasının faydası olmuş olacak ki piramit zangırdamaya başladı. Cam duvarları çatladı, tepesini de bir ışıltı kapladı.

Dönen bir kum girdabı belirdi. Tek sorun, girdabın piramidin ta tepesinde olmasıydı.

"Yukarı tırmanın!" dedi Bastet. Söylemesi kolaydı tabii. O bir kediydi ne de olsa.

"Duvarlar çok dik!" diye bağırdı Carter. Bu arada Carter yarasalarla gayet iyi mücadele etmişti. Yaratıkların çoğu baygın halde kaldırımda yatıyordu ama birkaçı hala etrafımızda uçuşuyor, oramızı buramızı ısırıyordu. Büyücüler de bize bir hayli yaklaşmışlardı.

"Sizi yukarı fırlatacağım," dedi Bastet.

Carter "Efendim?" diye yanıt verdi ama Bastet onu yakasından tuttuğu gibi piramidin yan tarafına fırlattı. Carter bir anda piramidin tepesine yapıştı ve kum girdabının içinde gözden kayboldu.

"Sıra sende Sadie," dedi Bastet. "Haydi."

Ama daha ben hareket edemeden, bir adam "Durun!" diye bağırdı.

Salak gibi olduğum yerde kalakaldım. Adamın sesi öylesine güçlüydü ki ona itaat etmek zorunda kalmıştım.

İki büyücü bize doğru geliyordu. Daha uzun boylu olanı

mükemmel bir aksanla konuşuyordu. "Teslim olun Bayan Kane," dedi. "Efendimizin kitabını da geri verin."

"Sadie, sakın onlara kulak asma," dedi Bastet. "Buraya gel."

"Kedi tanrıça sizi kandırıyor," dedi büyücü. "Bulunduğu yerden kurtulup hepimizi tehlikeye attı. Sizi mahvedecek."

Adamın bunları samimiyetle söylediğini görebiliyordum. Ne dediğini gayet iyi biliyor, ağzından çıkan her şeyi inanarak söylüyordu.

Bastet'e döndüm. Suratı allak bullaktı. Gücenmiş, hatta kederlenmiş gibi bakıyordu bana.

"Ne demek istiyor?" dedim. "Ne yaptın ki?"

"Gitmemiz gerek," dedi Bastet. "Yoksa bizi buracıkta öldürecekler."

Büyülü kapıya baktım. Carter çoktan girdaba girmişti. O anda kararımı verdim. Bir daha ağabeyimden ayrılamazdım. Carter gıcık mıcık olsa da hayatta sahip olduğum tek kişiydi. (Ne acı değil mi?)

"Beni de yukarı fırlat," dedim.

Bastet beni yakaladı. "Amerika'da görüşürüz," deyip beni piramidin tepesine fırlattı.

Büyücünün "Teslim ol!" diye bağırdığını duydum. Derken bir patlama oldu ve başımın hemen yanındaki camlar parçalandı. Vakit kaybetmeden dönüp duran kum girdabına atladım.

SADIE

Kendime geldiğimde sanayi tipi halılarla kaplı, gri duvarlı ve pencereleri metal çerçevelerle çevrili, ufacık bir odadaydım. Kendimi bir an için ileri teknoloji ürünü bir buzdolabının içine girmiş gibi hissettim. Sersem sepelek ayağa kalktığımda üstüm başımın buz gibi kum tanecikleriyle kaplı olduğunu fark ettim.

"Ayyy, neredeyiz?" dedim.

Carter'la Bastet bir pencerenin önünde duruyorlardı. Belli ki benden daha önce kendilerine gelmişlerdi, çünkü üstlerini silkelemişlerdi.

"Şu manzarayı görmelisin," dedi Carter.

Dizlerim titreye titreye ayağa kalktım ama ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce neredeyse tekrar yere yığılacaktım.

Koskoca bir şehir sere serpe önümüzde uzanıyordu. Daha doğrusu, önümüzde değil de ta aşağıda, neredeyse yüz metre aşağıdaydı. Manzara Paris'i andırıyordu, çünkü sol tarafa doğru kıvrılan bir nehir vardı ve arazinin çoğu yeri dümdüzdü. Parkların ve daire biçimindeki yolların etrafına beyaz renkli devlet daireleri öbeklenmişti. Mevsimin kış olduğu her yerden belli oluyordu. Ama hava hala aydınlıktı. O sırada vakit öğleden sonra olduğuna göre batıda bir yerde olmalıydık. Gözlerim diğer tarafta bulunan dikdörtgen biçimindeki yeşillik bir alana kayınca bana son derece tanıdık gelen bir malikane gördüm.

"Orası... Beyaz Saray mı?" dedim.

Carter evet manasında başını salladı. "Bizi Amerika'ya

getirmeyi başardın," dedi. "Şu anda Washington D.C.'deyiz."

"Ama bir gökdelenin tepesindeyiz!"

Bastet cık cık etti. "Aklından Amerika'daki herhangi bir şehir geçiyor muydu?" diye sordu.

"Şey, hayır."

"O halde, Amerika'nın ana giriş kapısını açmışsın. Burası Kuzey Amerika'daki en büyük Antik Mısır gücünün bulunduğu yer."

Boş boş ona baktım.

"Bugüne dek inşa edilmiş olan en büyük dikilitaş, Washington Anıtı'dır," dedi Bastet.

Başım dönünce pencereden geri çekildim. Carter beni omzumdan yakalayıp oturttu.

"Biraz dinlenmelisin," dedi. "Bastet, Sadie ne kadar süre baygındı?"

"Tam iki saat, otuz iki dakika. Özür dilerim, Sadie. İsis yardım etse bile birden fazla büyülü kapı açmak çok yorucu bir iştir."

Carter suratını ekşitti. "Ama Sadie'nin bunu tekrar yapması gerekecek, değil mi? Henüz günbatımı vakti gelmedi. O vakte kadar büyülü kapıları kullanabiliriz. Bir kapı açıp Arizona'ya gidelim. Ne de olsa Set orada."

Bastet dudaklarını büzdü. "Sadie bir büyülü kapı daha açamaz çünkü gücü yetmez. Ben de ne yazık ki bu işte iyi değilim. Sana gelince Carter... Alınma ama senin de bu işi beceremeyeceğin ortada. Sen başka özelliklere sahipsin."

"Olamaz," diye homurdandı Carter. "Eminim ki bir daha meyve yarasalarının saldırısına uğrarsan beni ararsın."

"Hem bir büyülü kapı kullanıldığında soğuması gerekir. Washington Anıtı'nı kimse..."

"Yirmi dört saat boyunca kullanamayacak," dedi Carter "Unutmuşum."

Bastet başını salladı. "O zamana kadar da Şeytan Günleri başlamış olacak."

"O halde, Arizona'ya gitmenin başka bir yolunu bulmamız gerek," dedi Carter.

Sanırım Carter kendimi suçlu hissetmemi sağlamak istemiyordu ama yine de öyle hissediyordum. Ne yapacağımızı doğru dürüst düşünemeden kendimizi bir anda Washington'da bulmuştuk.

Gözümün ucuyla Bastet'e baktım. Ona Louvre'daki adamların ne demek istediklerini soracaktım ama sormaya korkuyordum. Adamlar Bastet'in bizi mahvedeceğini söylemişlerdi. Bastet'in bizim yanımızda olduğuna inanmak istiyordum. Belki de ona bir şans versem, bana bunu kendi söyleyecekti.

“En azından o büyücüler peşimizden gelmediler," diye ortaya bir laf attım.

Bastet tereddütle yanıt verdi. "Büyülü kapıdan gelemezlerdi," dedi. "Ama Amerika'da başka büyücüler de var. Daha da kötüsü, burada Set'in adamları var."

Yüreğim ağzıma geldi. Hayat Evi zaten yeterince kötüydü

ama Set'in nasıl bir tanrı olduğunu ve adamlarının Amos'un malikanesine neler yaptıklarını hatırlayınca...

"Tot'un büyü kitabına ne olacak?" diye sordum. "Set'e karşı işimize yarayacak bir şey bulabildik mi bari?"

Carter odanın diğer köşesini işaret etti. Bastet'in yağmurluğunun üstüne babamın büyülü iş çantasını ve Desjardins'den çaldığımız kitabı koymuştu.

"Belki de sen kitapta ne yazdığını anlayabilirsin," dedi Carter. "Bastet'le ben hiçbir şey anlamadık. Hamurçocuk bile bir şey anlayamadı."

Büyükçe bir papirüs biçiminde olan kitabı elime aldım. Sayfalar o kadar inceydi ki dokunmaya bile çekiniyordum. Sayfada bol bol hiyeroglifler ve çizimler vardı ama ne anlama geldiklerini anlayamamıştım. Hiyeroglifleri okuma becerim o an hiçbir işe yaramamıştı.

İsis? dedim içimden. *Birazcık yardım etsen diyorum ?*

İsis yanıt vermedi. Belki de onu usandırmıştım. Ya da bedenimi kullanmasına izin vermediğim için bana kızgındı. Horus da Carter'dan aynı şeyi istemişti. Bencilce davrandığımın farkındaydım ama elimde değildi.

Kitabı öfkeyle kapattım. "Yaptığımız her şey boşa gitti," dedim.

"Sakin ol," dedi Bastet. "Durum o kadar da kötü değil

"Evet ama," dedim, "şu anda Washington'da mahsur kalmış durumdayız. Arizona'ya gitmek için sadece iki günümüz var ve nasıl durdurabileceğimizi bilmediğimiz bir tanrıyla karşı karşıyayız. Onu durduramazsak, ne babamızı

ne de Amos'u görebileceğiz. Daha da kötüsü, tüm dünya yok olacak."

Bastet heyecanla "Hah, şöyle," dedi. "Haydi, pikniğe gidelim."

Parmaklarını şaklattı. Havada parıltılar uçuştu. Aniden halının üstünde bir kutu kedi mamasıyla iki şişe süt belirdi.

"Şey," dedi Carter. "İnsan maması bulabilir misin?"

Bastet gözlerini kırpıştırdı. "Zevkler ve renkler tartışılır 'dedi.

Havada bir kez daha parıltılar uçuştu. Bu sefer peynirli tostlar, patates kızartmaları ve altı teneke kutu kola belirdi.

"Hımm, işte bu harika," dedim.

Carter bir şeyler homurdandı. Sanırım peynirli tosttan pek hoşlanmıyordu ama yine de tekini eline aldı.

Birkaç ısırık aldıktan sonra "Bir an önce buradan gitmeliyiz," dedi. "Yani... Ne bileyim, burada bir sürü turist falan vardır."

Bastet başını salladı. "Washington Anıtı saat altıda ziyaretçilere kapanır," dedi. "Turistler çoktan gitmiştir. Gece de burada kalsak olur. Şeytan Günleri başladıktan sonra yolculuk edeceksek bunu gün ışığında yapmamız daha akıllıca olur."

Hepimiz fena halde yorulmuş olacaktık ki tostlarımızı bitirene dek hiçbirimiz konuşmadık. Üç tost yiyip iki tane de kola içtim. Bastet'in yediği şeyler her yeri balıklı kedi maması kokuttu. Yemeğini bitirdikten sonra da ellerini yalayarak temizledi.

"Şunu yapmasan olmaz mı?" dedim. "Beni rahatsız ediyorsun."

"Ha, tamam," deyip gülümsedi. "Kusura bakma."

Gözlerimi yumup duvara yaslandım. Biraz olsun dinlenebilmek güzeldi ama sonradan odanın aslında pek de sessiz olmadığını fark ettim. Tüm bina uğulduyordu. Kafatasımdan dişlerime kadar da her yanım zangırdıyordu. Gözlerimi açıp doğruldum. Ama uğultuyu hala hissedebiliyordum.

"Bu da ne?" dedim. "Rüzgar sesi falan mı?"

"Büyülü enerji," dedi Bastet. "Demiştim ya, burası güçlü bir anıttır."

"Ama bu modern bir dikilitaş," dedim. "Tıpkı Louvre piramidi gibi. Neden büyülü?"

"Antik Mısırlılar inşaat konusunda çok üstün bir ırklı,Sadie. Dikilitaşlar, piramitler gibi sembolik büyüyle dolu şekilleri seçerlerdi. Bir dikilitaş, taşa dönüşmüş bir güneş ışığını temsil eder. Tanrıların kralı Ra'nın hayat veren ışığını. Yapının ne zaman inşa edildiği önemli değildir. Her zaman Antik Mısır'a aittir. O yüzden de herhangi bir dikilitaş Duat'a giden büyülü kapılardan tekini açıp çok güçlü varlıkları serbest bırakabilir..."

"Ya da onları içinde barındırır," dedim. "Sen de Kleopatra'nın İğnesi'nde tutsaktın ya?"

Bastet'in suratı karardı. "Aslında ben dikilitaşta tutsak değildim," dedi. "İçinde bulunduğum yer Duat'ın derinliklerinde büyüyle oluşturulmuş derin mi derin bir boşluktu.

Dikilitaş da annenizle babanızın beni serbest bırakmak için kullandıkları kapıydı. Ama Antik Mısır'a ait tüm semboller yoğun bir büyü gücünü temsil eder. O yüzden de bir dikilitaş tanrıları hapsetmek için fazlasıyla uygundur."

Zihnimin ta gerilerinde bir şey vardı ama bunu bir türlü dile getiremiyordum. Annemle, Kleopatra'nın İğnesi'yle ve babamın her şeyi yoluna koyacağını söylediği British Museum'la ilgili bir şeydi bu.

Sonra Louvre'u ve büyücünün dediği şeyi hatırladım. Bastet büyücü konuşurken o kadar tuhaf bir ruh haline bürünmüştü ki ona adamın ne demek istediğini sormaya çekinmiştim. Ama bir yanıt almam gerekiyordu. "Büyücü senin yerini terk ettiğini söylemişti," dedim. "Ne demek istededi?"

Carter suratını ekşitti. "Ne zaman oldu bu?"

Bastet onu kum girdabına firlattıktan sonra neler olduğunu anlattım.

Bu arada Bastet kedi mamasını bitirmişti. Konuşmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Nihayet "Dikilitaşa tutsak edildiğimde yalnız değildim," dedi. "Orada benimle birlikte bir kaos yaratığı vardı."

"Senin için kötü bir durum muydu?" diye sordum.

Bastet'in surat ifadesine bakılacak olursa, yanıt 'evet'ti. Büyücüler bunu sık sık yaparlar," dedi. "Bir tanrıyı bir canavarla aynı yere hapsederler ki tanrı kaçamasın. Uzun bir süre bu canavarla mücadele ettim. Annenizle babanız

beni serbest bıraktıklarında-"

"Canavar da mı kaçtı?" dedim.

Bastet canımı sıkacak kadar uzun süre yanıt vermedi.

"Hayır. Düşmanım istese de kaçamazdı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Annenin son büyüsü kapıyı mühürledi. Düşman hala dikilitaşın içindeydi. Ama büyücü de zaten bundan söz ediyordu. Ona göre, sonsuza dek dikilitaşın içinde kalıp o canavarla savaşmalıydım."

Bastet doğruyu söylüyor gibiydi. Sanki bizimle acı dolu bir hatırayı paylaşıyor gibiydi. Ama sonradan büyücünün dediği diğer şeye bir açıklık getirmedi. Büyücü onun hepimizi tehlikeye attığını da söylemişti. Tam ona canavarın nasıl bir yaratık olduğunu soracaktım ki Bastet ayağa kalktı.

"Ortalığa bir göz atayım," dedi. "Birazdan dönerim."

Bastet'in ayak seslerinin merdivenden aşağı uzaklaşışını dinledik.

"Bizden bir şeyler gizliyor," dedi Carter.

"Yapma ya?"

Carter başını diğer yöne çevirince kendimi kötü hissettim.

"Özür dilerim," dedim. "Ne yapacağımızı bilemiyorum."

"Babamı kurtaracağız. Başka ne yapabiliriz ki?" Carter değneğini eline alıp parmaklarının arasında çevirmeyi başladı. "Sence babam... Anlarsın ya, gerçekten de annemi diriltmek mi istiyordu?"

İçimden evet diye yanıt vermek geçiyordu. Herkesten çok bunun doğru olduğuna inanmak istiyordum. Ama başımı hayır anlamında salladım. Nedense bu işte bir tuhaflık vardı. "İskender bana annemle ilgili bir şey söyledi," dedim. "Onun bir kahin olduğundan söz etti. Annem geleceği görebiliyormuş. Annem İskender'in eski fikirleri düşünmesine neden oluyormuş."

Yaşlı büyücüyle aramda geçen konuşmayı Carter'a ilk kez anlatacak fırsatı bulmuştum. Ona her şeyi anlattım.

Carter kaşlarını çattı. "Sence bunların annemin ölümüyle bir ilgisi mi var?" diye sordu. "Acaba kendi geleceğinde olacakları da görmüş müydü?"

"Bilmiyorum." Altı yaşımda neler olduğunu hatırlamaya çalıştım ama her şeyi hayal meyal hatırlamak canımı sıkıyordu. "Bizi İngiltere'ye son götürdüklerinde annemle babam çok telaşlıydı," dedim. "Sanki önemli bir şey yapmaları gerekiyormuş gibiydiler."

"Kesinlikle."

"Sence Bastet'i serbest bırakmaları o kadar da önemli mi?" dedim. "Yani, onu tabii ki çok seviyorum ama... Ne bileyim, uğruna ölünecek kadar önemli miydi acaba?"

Carter tereddütle "Büyük bir ihtimalle o kadar da önemli değildi," dedi.

"Bak sen de benim gibi düşünüyorsun," dedim. "Bence annemle babam daha önemli bir şeyin peşindeydiler. Bir şeyi tamamlamaya falan çalışıyorlardı. Muhtemelen babam British Museum'da eksik kalan şeyi yapmayı deneyecekti.

Her şeyi yoluna koymaktan söz ediyordu ya? Bir de ailemizin tanrılara geçici beden sunan bir aile olması işini neden bugüne dek bize kimse anlatmadı? Babam neden bundan hiç bahsetmedi?"

Carter uzunca bir süre bana yanıt vermedi.

"Belki de bizi korumaya çalışıyordu," dedi. "Hayat Evi ailemize güvenmiyor. Özellikle de babamla annemin yaptığı şeyden sonra. Amos birbirimizin büyü gücünü artırmayalım diye ikimizin ayrı ayrı yetiştirildiğimizi söyle mişti."

"Korkunç bir neden, bu yüzden ayrı kaldık," dedim.

Carter bana tuhaf tuhaf baktı. O an aslında bir iltifatta bulunduğumu fark ettim.

Hemen "Yani, bize karşı dürüst olmalıydılar," dedim. "Yoksa gıcık ağabeyimle birlikte büyümek istediğimden demiyorum bunu."

Carter büyük bir ciddiyetle başını sallayıp "Tabii ki," dedi.

Sonra dikilitaştan yayılan uğultuyu dinlemeye başladık. Carter'la en son ne zaman böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlamaya çalıştım.

"Şey... Arkadaşın sana yardımcı oluyor mu bari?" dedim kafama hafifçe vurarak.

"Pek değil," dedi Carter. "Ya seninki?"

Hayır manasında başımı salladım. "Carter, korkuyor musun?" diye sordum.

"Biraz," dedi. Değneğini halıya sapladı. "Hayır," dedi

çok korkuyorum."

Desjardins'den çaldığımız mavi kitaba baktım. Kitabın sayfaları okuyamadığım türlü gizemli şeyle doluydu. "Ya bu işi beceremezsek?"

"Bilmiyorum," dedi. "Peynir elementinde ustalaşmak işimize yarayabilirdi."

"Meyve yarasalarını çağırabilmek de öyle," dedim.

"Ay, lütfen, meyve yarasalarını hatırlatma."

Birbirimize bakıp gülümsedik. Kendimi çok iyi hissediyordum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hala bir planımız yoktu ve başımız da fena halde dertteydi.

"Neden biraz kestirip neler yapabileceğimizi düşünmüyoruz" dedi Carter. "Bugün çok enerji harcadın. Bastet geri dönene dek nöbet tutarım."

Carter benim için cidden endişelenmiş gibiydi. Ne tatlı!

Ama uyumak falan istemiyordum. Bir şey olduğu taktirde uyanık olmalıydım. Sonra göz kapaklarımın gitgide ağırlaştığını hissettim.

"Tamam," dedim. "Ama tahtakurularına dikkat et."

Azıcık uyumak için yere uzandım ama ruhumun, yani ba'mın yapmak istediği başka şeyler vardı.

20. Yıldızlarla Bezeli Tanrıçayı Ziyaret Ediyorum

S

A

D

I

E

Bu işin bu kadar rahatsızlık verici olduğunu bilmiyordum. Cárter uykusunda ba'sının bedenini nasıl terk ettiğini anlatmıştı ama bunun benim başıma gelmesi apayrı bir şeydi. Arşiv Odası'nda gördüğüm görüntüden bin beterdi.

Oradaydım. Kuşumsu bir hayalet gibi havada süzülüyordum. Bedenimse aşağıda mışıl mışıl uyuyordu. İnanın ki bunun nasıl bir deneyim olduğunu anlatmaya çalışırken bile başıma ağrılar giriyor.

Uyuyan bedenime baktığımda aklıma gelen ilk şey şu oldu: *Aman tanrım, berbat görünüyorum!* Aynaya ya da arkadaşlarımın web sayfalarındaki resimlerime bakmak zaten yeterince kötüydü. Kendime dışarıdan bakmaksa feci bir şeydi. Saçlarım bir kuş yuvasına dönmüştü. Üstüm deki keten giysiler berbattı. Daha da kötüsü, çenemde devasa boyutlarda bir sivilce vardı.

Ba'mın ışıltılı biçimine bakarken de şunları düşündüm: yok, bu iş böyle olmayacaktı. Ölümlülere görünmez olup olmamam da önemli değildi. Bir çaylak olarak geçirdiğim berbat günden sonra, Sadie kafalı parıldayan bir tavuk olmayı reddediyordum. Carter için bunlar önemli olmayabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum.

Duat'tan yayılan akımın beni kendine çektiğini hissedebiliyordum. Duat, ba'mı ruhların birtakım görüntüler gördükleri yere götürmek istiyordu. Ama buna hazır değildim. Dikkatimi iyice toplayıp normal görüntümü hayal etmeye çalıştım. (Tamam, tamam, kendi görüntümü değil, olmak istediğim kişiyi düşünüyordum aslında.) *Voila!* Ba'm bir anda insana dönüştü. Hala şeffaftım ve parıldıyordum ama en azından doğru dürüst bir hayalete dönüşmüştüm.

Eh, en azından bu sorunu çözdüm, diye düşündüm.

Sonra kendimi akıma bıraktım. Her yer bir anda kapkara oldu.

İlk başta hiçbir yere gitmedim. Sonra karanlığın içinden bir delikanlı fırladı.

"Yine karşılaştık," dedi.

"Şey..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Beni şimdiye dek gayet iyi tanımışsınızdır. Asla böyle afallayıp kalmam. Ama karşımdaki, Arşiv Odası'nda gördüğüm çocuktu. Hani şu siyah cüppeli, saçları karmakarışık olan o çok yakışıklı çocuk. Koyu kahverengi gözleri elimi ayağıma dolaştırıyordu. Onunla karşılaşmadan önce

ışıldayan tavuk bedenimden çıktığım için çok mutluydum doğrusu.

Tekrar konuşmaya çalıştım. "Burada ne işin..."

"Burada ne işim var, öyle mi?" dedi neşeyle. "Ruh seyahati ve ölüm benzer şeylerdir."

"Ne demek istediğini pek anlayamadım," dedim. "En dişelenmem gereken bir durum mu var?"

Çocuk sanki ne yanıt vereceğini düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Hayır, bu sefer değil," dedi. "O sadece seninle konuşmak istiyor. Haydi, git."

Elini sallayınca karanlıkta bir giriş açıldı. Karanlığa doğru çekildiğimi hissettim.

"Tekrar karşılaşacak mıyız?" diye sordum.

Ama çocuk çoktan gitmişti.

Göğün orta yerinde, lüks bir dairede buldum kendimi. Dairenin ne duvarları ne de tavanı vardı. Zeminse şeffaftı. Aşağı baktığımda şehrin ışıkları sanki bir uçaktaymışım gibi minnacık kalmıştı. Ayaklarımın altından bulutlar geçiyordu. Havanın insanın iliklerini donduracak, nefes almasını güçleştirecek kadar soğuk olması gerekirdi ama üşümüyordum. Gayet iyiydim.

Siyah deri koltuklar, kan kırmızısı halının üstündeki cam masanın etrafına U şeklinde dizilmişlerdi. Taş şöminede ateş yanıyordu. Duvarların olması gerektiği yerde raflar ve resimler havada asılı duruyordu. Köşedeyse simsiyah, granitten bir bar vardı. Barın arkasında biri duruyor, karanlıkta çay demliyordu.

"Merhaba kızım," dedi.

Işığa doğru adım attığında hayretle kadının üstünde bir Mısır eteği olduğunu gördüm. Belden yukarısına sadece bir bikini üstü giymişti ve teni... Teni lacivertti ve yıldızlarla bezeliydi. Tüm evren teninde parıldıyordu: Işıl ışıl yıldız kümeleri, gözlerimi kamaştıran galaksiler, pembe ve mavi renkli bir toz bulutuyla çevrili, parıldayan bir nebula vardı üstünde. Suratının biçimi sürekli olarak yer değiştiren yıldızlara göre değişiyordu. Saçları uzun ve simsiyahtı.

"Sen Nut olmalısın," dedim. Sonra yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi fark ettim. "Yani... Gökyüzü tanrıçası."

Tanrıça gülümsedi. Bembeyaz dişleri henüz yeni var olmaya başlayan bir galaksi gibi ışıldıyordu. "Sorun değil, bana Nut da diyebilirsin," dedi. "İnan ki bugüne dek ismimle ilgili yığınla espri duydum."

İkinci bir fincana çay koydu. "Haydi, oturup azıcık sohbet edelim," dedi. "Biraz salep ister misin?"

"Şey, yaptığınız şey çay değil miydi?" diye sordum.

Hayır, bu bir Mısır içeceğidir. Sıcak çikolata içmişsindir, değil mi? Bu da sıcak vanilya gibi bir şey."

Günlerdir çay içmediğim için aslında çayı tercih ederdi. Ama bir tanrıçayı reddetmenin doğru olmayacağını düşündüm. "Şey, peki. Teşekkürler," dedim.

Birlikte koltuğa oturduk. Parıldayan şeffaf ellerimle fincanı tutabildiğime ve içeceği yudumlayabildiğime hayret ettim. Salep tatlı ve lezzetliydi. İçinde bir parça tarçın

ve ve hindistancevizi vardı. İçim ısınmıştı. Odayı bir anda harika bir vanilya kokusu kapladı. Günlerdir kendimi ilk kez güvende hissettim. Sonra burada sadece ruh olarak bulunduğumu hatırladım.

Nut fincanını masaya koydu. "Sanırım seni neden buraya çağırdığımı merak ediyorsundur," dedi.

"Burası tam olarak neresi?" dedim. "Ha, bir de şu çocuk kimdi?"

Tanrıçanın hoş delikanlıyla ilgili bir şeyler anlatabileceğini umuyordum ama o gülümsemekle yetindi. "Bazı şeyler sır olarak kalmalı canım," dedi. "Hayat Evi'nin beni bulmaması gerek. Şehir manzaralı bu güzel daireyi kendim yaptım diyebilirim."

Tanrıçanın yıldızlarla kaplı lacivert tenini işaret ettim. "Peki, bu... Şey, siz de bir geçici bedende mi bulunuyorsunuz?"

"Hayır canım. Gökyüzü benim bedenimdir. Bu sadece bir görüntü."

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Tanrıların Duat dışında fiziksel bir bedene ihtiyaç duyduklarını mı sandın? Hava varlığı olduğum için burada fiiziksel bir beden olmadan bulunmak benim için daha kolay. İşin aslı şu ki ben tutsak edilmeyen birkaç tanrıdan biriyim, çünkü Hayat Evi beni asla yakalayamadı. Benim nasıl desem, *bağımsız* bir biçimim var." Aniden hem Nut hem de daire sallandı. Bir an yere düşecekmişim gibi hissettim. Sonra koltuğun sallanması kesildi.

"Lütfen bunu bir daha yapmayın," dedim.

"Özür dilerim," dedi Nut. "Neyse, demek istediğim, her tanrının farklı olduğu. Ama artık tanrıların tümü serbest. Hepsi birden çağdaş dünyada kendilerine bir yer bulmaya çalışıyor. Bir daha asla tutsak olmayacaklar."

"Bu durum büyücülerin hiç hoşuna gitmeyecek,"

"Haklısın," dedi Nut. "Burada olmanın asıl nedeni de bu. Tanrılarla Hayat Evi arasında çıkabilecek bir savaş sadece kaos yaratır. Büyücülerin bunu anlamasını sağlamalısın."

"Beni dinlemezler ki. Benim küçük bir tanrı olduğumu düşünecekler."

“Ama sen zaten öylesin." Nut şefkatle saçlarımı okşadı. İçimdeki İsis'in uyanmaya başladığını hissettim. Kendi sesimle konuşmak için resmen çaba harcıyordum.

"Ben Sadie Kane'im," dedim. "İsis'in bedenime yerleşmesini ben istemedim."

“Tanrılar aileni nesillerdir tanıyorlar, Sadie. Eski günlerde Mısır'ın iyiliği için birlikte çalışırdık."

"Büyücüler tanrıların Antik Mısır'ın yok olmasına neden olduklarını söylemişlerdi," dedim.

Nut asabi bir ses tonuyla "Bu uzun ve saçma sapan bir tartışma konusu," dedi. "Tüm imparatorluklar er ya da geç yıkılır. Ama Antik Mısır'ın sonsuza dek ayakta kalması gerekiyordu. Medeniyetin zafer kazanması, Ma'at'ın güçlerinin kaosu yenmesi gerekiyor. Nesiller birbiri ardına aynı savaşta yer aldılar. Şimdi sıra sende."

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Set'i yenmemiz gerek.'

"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun, Sadie? Set de benim oğlum. Eski zamanlarda Ra'nın en güçlü teğmenlerinden biriydi. Güneş tanrısının gemisini yılan Apep'ten korudu. Kötülükten söz edeceksek Apep'i örnek verebilirim. Apep, kaosun hayata gelmiş halidir. İlk dağ, denizden çıktığından beri Yaradılış'tan nefret eder. Tanrılardan, ölümlülerden ve onların yaptığı her şeyden nefret eder. Set ona karşı savaşmıştı. Set bizden biri."

"Sonradan mı kötü oldu?"

Nut omuzlarını silkti. "Set her zaman kendi gibi oldu. İyi de olmadı, kötü de. Ama o hala ailemizin bir ferdi. İnsanın bir yakınını kaybetmesi zor bir şey, öyle değil mi?"

Boğazım düğüm düğüm oldu. "Ama bu haksızlık," dedim.

"Sakın bana hakkaniyetten söz etme," dedi Nut. "Beş bin yıldır kocam Geb'den ayrıyım."

Carter'ın Geb'den söz ettiğini hayal meyal da olsa hatırlıyordum. Ama bunu tanrıçanın ağzından duymak ve sesindeki hüznü hissetmek çok farklıydı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Nut öfkeyle "Çocuklarımı dünyaya getirdiğim için cezalandırıldım," dedi. "Ra'nın emirlerine karşı geldim. O da babam Şu'ya-"

"Bir dakika," dedim. "Şu mu?"

"Evet, babamın ismi Şu," dedi Nut. "Kendisi rüzgar tanrısıdır."

"Ha, tamam." Keşke Mısır tanrılarının isimleri bu kadar komik olmasaydı diye geçirdim içimden. "Lütfen devam edin."

"Ra, babam Şu'ya bizi sonsuza dek ayırmasını emretti. Ben gökyüzüne, sevgili kocam Geb de toprağa, yeryüzüne tutsak edildi."

"Peki, bir araya gelmeye çalıştığınızda ne oluyor?"

Nut gözlerini yumup ellerini iki yana açtı. Oturduğu yerde koca bir boşluk oluştu ve boşluktan içeri düştü. Bir anda aşağımızdaki bulutlardan şimşekler çakmaya başladı. Dairenin her yanını sert bir rüzgar kapladı, kitaplar raflardan düştü. Resimler asılı durdukları yerden fırlayıp hoşluğa çekildi. Fincanım elimden uçtu. Ben de boşluğa çekilmemek için koltuğa sıkı sıkı yapıştım.

Tam o sırada, aşağıdaki şimşekler Nut'un biçimine büründü. Rüzgar onu şiddetli bir biçimde yukarı savurdu. Tanrıça yanımdan geçip hızla daha da yukarı çıktı. Sonra rüzgar bir anda dindi. Nut koltuğa geri dönmüştü. Elini sallayınca daire eski haline döndü. Her şey normaldi.

"İşte, böyle oluyor," dedi hüzünle.

"Anlıyorum."

Tanrıça bakışlarını aşağıdaki şehir manzarasına çevirdi.

“Bu durum çocuklarımın, hatta Set'in bile değerini bilmemi sağladı," dedi. "Evet, onun korkunç şeyler yaptığı doğru. Bu onun doğasında var. Ama o yine de benim oğlum ve bir tanrı. Kendi üzerine düşeni yapıyor. Belki de onu yenmenin düşündüğünden başka bir yolu vardır."

"Biraz ipucu verseniz?"

"Tot'u bul. O bugünlerde Memphis'teki yeni evinde yaşıyor."

"Mısır'daki Memphis mi?" diye sordum.

Nut gülümsedi. "Hayır, Memphis, Tennessee," dedi

"Ama yaşlı kuş muhtemelen Mısır'da olduğunu sanıyordur. Gagasını kitaplardan kaldırmadığı için nerede olduğunun farkında olmayabilir. O sana ne yapacağını söyler. Ama dikkatli olmalısın: Tot genellikle tavsiyelerine karşılık bir şey yapılmasını ister. Sağı solu asla belli olmaz."

"Buna alıştım artık," dedim. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Ben gökyüzü tanrıçasıyım. Memphis'e kadar güvenli gitmenizi sağlayabilirim." Tanrıça elini sallayınca kucağımda bir dosya belirdi. Dosyanın içinde üç tane uçak bileti vardı. Washington'dan Memphis'e birinci sınıf uçak biletleri.

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım. "Bu kadar uçtuğunuz için iyi uçuş puanı topluyorsunuzdur herhalde dedim.

"Tam olarak değil ama avantajları var tabii," dedi Nut. "Ama sizler Set'e yaklaştıkça size yardım etmem güçlecek. Sizi yeryüzünde korumam imkansız. Ha, aklıma gelmişken... Yakında uyanman gerekecek. Set'in adamı gizlendiğiniz yere yaklaşıyor."

Ayağa fırladım. "Ne kadar yaklaştı?"

"Dakikalar sonra orada olacak."

"O halde ruhumu hemen geri yollayın!" Şeffaf kolunu

sanki etten kemiktenmiş gibi çimdikledim ama hiçbir şey olmadı.

"Yakında uyanacaksın, Sadie," dedi Nut. "Ama bilmen gereken iki şey daha var. Şeytan Günleri boyunca tam beş çocuk dünyaya getirdim. Şayet baban hepsini serbest bıraktıysa düşünmen gereken şey şu: Beşinci nerede?"

Nut'un beş çocuğunun ismini hatırlamaya çalıştım. Ortalıkta ayaklı ansiklopedi gibi dolanıp duran ağabeyim olmadan bunu yapmak zordu. Carter bu tür şeyleri çok iyi bilir. İlk olarak kral Osiris ve kraliçe İsis vardı. Sonra kötü yürekli tanrı Set ve intikamcı Horus geliyordu. Ama Cater'ın ismini asla hatırlayamadığını söylediği beşinci tanrı kimdi? Tam o anda aklıma Arşiv Odası'nda gördüğüm görüntü geldi. Osiris'in doğum günüydü ve mavi elbiseli kadın İsis'in Set'ten kaçmasına yardım ediyordu. "Set'in karısı Neftis mi?" diye sordum.

"Hah," dedi Nut. "Son olarak senden bir de iyilik isteyeceğim."

Nut elini açıp üstünde kırmızı bir mühür olan bir zarf oluşturdu. "Geb'i görürsen, bunu ona ver."

Daha önce de arkadaşlarım birbirlerine benim aracılığımla mektup falan yollamışlardı ama bunu benden ilk defa bir tanrıça istiyordu. Açıkçası Nut'un hüzünlü ifadesi, birbirlerine aşık olan okul arkadaşlarımdan farklı değildi. Acaba Nut da günlüğüne *geb + nut = gerçek aşk,* ya da *Bayan Geb* gibi şeyler yazıyor muydu?

"Elimden geleni yaparım," dedim. "Şimdi beni geri

yollasanız?"

“İyi yolculuklar Sadie," dedi tanrıça. "İsis, sen de kendine hakim olmaya çalış."

İsis'in ruhu içimde kıpırdandı. Sanki baharatlı bir şeyler yemiştim de midem yanmaya başlamıştı. Bir dakika, kendine hakim ol derken, ne-”

Lafımı tamamlayamadan gözlerim karardı.

Washington Anıtı'nda kendi bedenimde uyandım. "Hemen buradan gitmemiz gerek!"

Carter'la Bastet şaşkınlıkla bana baktılar. Çoktan uyanmış, öte berilerini topluyorlardı.

“Ne oldu?" dedi Carter.

Çılgınlar gibi ceplerimi karıştırırken onlara gördüklerimi anlattım. Ceplerim bomboştu. Sonra büyücü çantama göz attım. Çantanın içinde asam, değneğim, üç tane uçak bileti ve mühürlü bir zarf duruyordu.

Bastet biletlere bakıp "Mükemmel!" dedi. "Birinci sınıfta somon balığı ikram ediyorlar."

“Set'in adamı ne olacak?" dedim.

Pencereden dışarı bakınca Carter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey... Sanırım o burada."

21. Kedi Teyze Yardıma Koşuyor

CARTER

Bu yaratığın resimlerini daha önce de görmüştüm ama onunla gerçek hayatta karşılaşmak cidden dehşet vericiydi.

Bastet ne düşündüğümü anlamış gibi "Set hayvanı," dedi.

Ta aşağıdaki yaratık anıta tırmanmaya başlamıştı. Yeni yağan karda ayak izleri bırakarak ilerliyordu. Cüssesini yukarıdan tam olarak göremiyordum ama en azından bir at kadar iriydi, bacakları da bir atınkiler kadar uzundu. Bedeni tuhaf bir biçimde ince, uzun ve kaslıydı. Postu da parlak kırmızı ve gri arasında bir renkti. Aslında ona şöyle bir bakıp bir tazı olduğunu sanabilirdiniz. Ama kuyruğu ve başı daha farklıydı. Kuyruğu bir sürüngeninkini andırıyordu. Çatallıydı ve ucu ahtapot kolları gibi üç sivri kola ayrılıyordu. Sanki ondan bağımsızmış gibi bir oraya, bir buraya sallanıyordu.

Yaratığın başıysa en tuhaf yeriydi. Kocaman kulakları tavşan kulakları gibi dimdikti ama daha ziyade dondurma külahını andırıyordu. İçeri doğru kıvrılıyordu ve üst kısmı daha genişti. Kulakları neredeyse üç yüz altmış derece döndüğü için hemen hemen her şeyi rahatlıkla duyabilirdi. Burnu bir karıncayiyen gibi uzun ve kıvrıktı. Ama tabii karıncayiyenlerin sipsivri dişleri yoktur.

"Gözleri parlıyor," dedim. "Bu iyiye işaret değil."

"Bu kadar yüksekten gözlerini nasıl gördün?" dedi Sadie. Sadie yanımda durmuş, gözlerini kısarak yaratığı görmeye çalışıyordu. Haklı olduğunu düşündüm. Yaratık neredeyse yüz elli metre aşağıdaydı. Nasıl olmuştu da yaratığın gözlerini görmüştüm?

"Hala bir şahin kadar keskin görüyorsun," dedi Bastet. "Ve haklısın. Yaratığın gözlerinin parlaması, kokumuzu aldığının işareti."

Ona bakınca o kadar irkildim ki havaya sıçradım. Bastet'in saçları sanki parmağını elektrik prizine sokmuş da çarpılmış gibi dimdikti.

"Şey, Bastet?" dedim.

"Ne?"

Sadie'yle birbirimize baktık. Sadie dudaklarını oynatarak 'korktu' dedi. Sonra Çörek korktuğunda kuyruğunun nasıl dikleştiğini hatırladım.

"Bir şey yok," dedim. Ama Set hayvanı tanrıçamızı bu kadar korkuttuysa bu gerçekten de kötüye işaretti. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Anlamıyorsun," dedi Bastet. "Set hayvanı mükemmel bir avcıdır. Bir kere kokumuzu aldıysa onu asla durduranıyız."

Sadie endişeyle "Ona neden 'Set hayvanı' diyorlar?" dedi. "İsmi falan yok mu?"

“Eskiden vardı," dedi Bastet. "Ama bu ismi ağzına almak istemezsin. O yüzden Set hayvanı olarak bilinir. Kırmızı Lord'un sembolik hayvanıdır. Onun gücünü, kurnazlığını ve kötülüğünü paylaşır."

"Aman ne hoş," dedi Sadie.

Yaratık bir süre anıtı kokladı, sonra hırlayarak geri çekildi.

"Dikilitaştan pek hoşlanmadı galiba," dedim.

“Evet," dedi Bastet. "Burada yoğun bir Ma'at enerjisi var. Ama onu uzun süre buradan uzak tutamaz."

Set hayvanı bunu duymuş gibi anıtın kenarına atladı.

Sonra tıpkı bir ağaca tırmanan bir aslan gibi pençelerini anıta geçire geçire tırmanmaya başladı.

"İşte, bu kötü," dedim. "Burada asansör ya da merdiven var mıydı?"

“Her ikisi de çok yavaş," dedi Bastet. "Pencereden uzaklaşın."

Bileklerindeki bıçaklar aniden ortaya çıkıp camı kırdı. Bastet camı kırınca alarm çalmaya başladı. Gözetleme odasını buz gibi bir rüzgar kapladı.

Bastet sesini rüzgarda duyurmaya çalışarak "Uçmalısınız" diye bağırdı. "Tek şansımız bu."

Sadie'nin beti benzi attı. "Hayır!" dedi. "Çaylak olmak istemiyorum."

"Sadie, merak etme," dedim.

Ama Sadie dehşet içinde başını salladı.

Elini tuttum. "Yanında olacağım," dedim. "İnsan haline dönmene yardım edeceğim."

"Set hayvanı yolu yarıladı," dedi Bastet. "Vaktimiz daralıyor."

Sadie ona bakıp "Sen ne yapacaksın? Uçamazsın," dedi.

"Aşağı atlarım," dedi Bastet. "Kediler hep dört ayak üstüne düşerler."

"Ama burası çok yüksek!" dedi Sadie. "Yüz metreden fazla!"

"Yüz yetmiş metre," dedi Bastet. "Set hayvanını oyalayıp size vakit kazandıracağım."

"Öleceksin." Sadie ağladı ağlayacak vaziyetteydi. "Lütfen yapma, seni de kaybetmeyi göze alamam."

Bastet şaşırmış gibiydi. Sonra gülümseyip elini Sadie'nin omzuna koydu. "Beni merak etme canım," dedi,

"Reagan Havaalanı'nda, A Terminali'nde buluşalım. Artık uçmaya hazırlansanız iyi olacak."

Ben daha bir şey söyleyemeden Bastet aşağı atladı. Kalbim neredeyse duracaktı. Dosdoğru kaldırıma doğru düşüyordu. Öleceğinden emindim ama düşerken ellerini ve bacaklarını açtı. Son derece kendinden emin görünüyordu.

Set hayvanının yanından geçti. Yaratık onu görünce savaş alanında yaralanan bir asker gibi canhıraş bir biçimde bağırdı.

Sonra tırmanmaktan vazgeçip Bastet'in peşine düştü.

Bastet iki ayağının üstüne düştü ve hemen koşmaya haşladı. O an en azından saatte altmış kilometre hızla koşuyor olmalıydı. Set hayvanı onun kadar çevik değildi. O kadar şiddetli bir biçimde yere düştü ki kaldırım çatladı. Birkaç adım boyunca topalladı ama ciddi bir biçimde yaralanmış görünmüyordu. Sonra topallaya topallaya Bastet'in peşinden koşmaya başladı. Çok geçmeden mesafeyi kapattı.

"Bastet başaramayacak," dedi Sadie.

"Kedilerin ne yapacağı belli olmaz," dedim. "Biz de kendi üzerimize düşeni yapalım. Hazır mısın?"

Sadie derin bir nefes aldı. "Tamam. Fikrimi değiştirmeden yapalım şu işi."

Aniden karşımda siyah kanatlı bir çaylak belirdi. Sert rüzgara karşı kanatlarını çırpıyordu. İçimden bir şahine dönüşmeyi geçirdim. Bu sefer bunu daha rahat bir biçimde yapmıştım.

Birkaç saniye sonra Washington, D.C. semalarında, sabah serinliğinde uçuyorduk.

Havaalanını bulmak zor olmadı. Reagan Havaalanı dikilitaşa o kadar yakındı ki uçakların Potomak Nehri'nin üstünden piste indiklerini görebiliyordum.

İşin en zor kısmı aklımı planımızdan ayırmamaktı. Ne vakit bir fare ya da sincap görsem, içgüdüsel bir hareketle o yöne gitmeye başlıyordum. Birkaç sefer pike yapmamak

için kendimi zor tuttum. Geriye bakınca Sadie'den 1,5 kilometre ileride olduğumu fark ettim. O da benim gibi av peşindeydi. Yanına dönüp dikkatini çekmeye çalıştım.

İnsan olarak kalmak güçlü bir irade gerektirir, dedi. Horus içimden. *Bir yırtıcı kuş olarak ne kadar vakit geçirirsen o kadar onun gibi düşünmeye başlarsın*.

Şunu önceden söyleseydin ya, dedim.

Sana yardım edebilirim, dedi. *Kontrolü bana ver.*

Bugün olmaz, kuş kafalı.

Nihayet, Sadie'yi havaalanı yönüne doğru çevirmeyi başardım. Birlikte insan halimize dönüşebileceğimiz bir yer aramaya başladık. Bir otoparkın üstüne konduk.

İnsana dönüşmeyi düşündüm ama hiçbir şey olmadı.

Paniklemeye başladım. Gözlerimi kapayıp babamın suratını hayal ettim. Onu ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu düşündüm.

Gözlerimi açtığımda normale dönmüştüm. Ne yazık ki Sadie hala bir çaylaktı. Etrafımda kanat çırpıp çılgınlar gibi "Ha, ha, ha!" diye bağırıyordu. Gözlerindeki ifadeyi görünce onun ne kadar korktuğunu fark ettim. Zaten ilk seferinde gerisin geri insana dönüşmekte zorlanmıştı İkinci kez bunu yapması için daha da çok enerji harcaması gerekecekti. Başı fena halde dertte olabilirdi.

Yanına çömelip "Merak etme," dedim. "Sakın kendini zorlama. Rahatlamalısın."

"Ha!" Sadie kanat çırpmaya devam etti. Göğsü inip kalkıyordu.

"Bak, babamı düşünmenin bana faydası oldu. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu düşün. Gözlerini yumup insan hayatına odaklan."

Ama Sadie gözlerini yumar yummaz öfkeyle cıyaklayıp kanat çırptı.

"Dur," dedim. "Sakın uçma!"

Sadie başını kaldırıp yalvarır gibi sesler çıkarmaya başladı. Onunla ürkmüş bir hayvanla konuşur gibi konuşmaya başladım. Ne dediğimin farkında bile değildim. Sadece ses tonumun sakin çıkmasına gayret ediyordum. Ama bir-iki dakika sonra ona babamla birlikte çıktığımız seyahatlerden ve insan biçimine dönmek için düşündüğüm anılardan söz ettiğimi fark ettim. Babamla Viyana Havaalanında mahsur kaldığımızda aşırı miktarda börek yiyip hasta olduğum günü anlattım. Mısır'da bir gün çorabımın içinde bir akrep bulduğumdan, babamın onu televizyonun uzaktan kumandasıyla öldürdüğünden söz ettim. Bir keresinde Londra metrosunda babamı kaybettiğim gün babam beni bulana dek ne kadar korktuğumu anlattım. Daha önce kimseye anlatmadığım utanç verici öyküler anlattım. Bunları başka kime anlatabilirdim ki? Sadie beni dinliyor gibiydi. En azından kanat çırpmayı kesmişti. Nefes alıp verişide daha düzenli gibiydi. Hareketsiz duruyordu. Bakışlarından artık panik içinde olmadığı belliydi.

Nihayet "Tamam, Sadie," dedim. "Aklıma bir fikir geldi. Bak şimdi şöyle yapalım."

Deri çantadan babamın büyülü kutusunu çıkardım.

Çantayı kolumun ön tarafına bağlayıp kayışları da sıkıca koluma sardım. "Atla bakalım."

Sadie havalanıp bileğime tünedi. Uyduruk kolluk yüzünden sivri tırnakları derime batıyordu.

"Seni kurtaracağız," dedim. "Bu arada sen denemeye devam et. Rahatlayıp insan hayatına odaklan. Ne yapman gerektiğini anlayacaksın. Bunu başaracağından eminim. O zamana dek seni ben taşıyacağım."

"Ha!"

"Haydi gel, Bastet'i bulalım."

Böylece, kız kardeşim koluma tünemiş vaziyette asansöre yöneldim. Asansörün başında tekerlekli bir valizi olan bir iş adamı bekliyordu. Beni görünce adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Epey tuhaf görünüyor olmalıydım. Uzun boylu, üstünde lime lime olmuş Mısır giysileri bulunan, siyahi bir çocuktum ne de olsa. Kolumun altında tuhaf görünümlü bir kutu, diğer kolumun üstündeyse bir yırtıcı kuş vardı.

"N'aber?" dedim.

Adam "İyisi mi merdivenlerden çıkayım," deyip telaşla yanımdan ayrıldı.

Asansör beni zemin kata götürdü. Sadie'yle birlikte gidiş terminaline geçtik. Çaresizlik içinde etrafıma bakınıp Bastet'i aramaya başladım. Bu arada bir polis memurunun dikkatini çektim. Adam suratını ekşitip bize doğru yürümeye başladı.

Sadie'ye "Sakin ol," dedim. Koşmamak için kendimi

zor tutuyordum. Yavaş yavaş döner kapılara doğru yürümeye başladım.

Şimdi şöyle bir durum var: Nedense polis görünce biraz paniklerim. Yedi-sekiz yaşlarında şirin bir çocukken bu tür bir sorunum yoktu ama on bir yaşına basar basmaz her şey değişti. Nedense herkes bana *Bu çocuğun burada ne işi var?, Acaba bir şey mi çalacak?* der gibi bakmaya başladı. Bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama aynen böyle olmaya başladı. Yani, bunun karşılaştığım her polis memuruyla başıma geldiğini söyleyemeyeceğim ama bu tarz bir şey yaşamadığım zaman artık bunu güzel bir sürpriz olarak görmeye başladım.

Ne yazık ki o gün güzel bir sürpriz falan olacağı yoktu. Polisin peşimden geleceğinden adım gibi emindim. Sakin olmam ve nereye gideceğimi biliyormuşum gibi yürümem gerektiğini de biliyordum. Ama insanın koluna tünemiş bir çaylak varken bunu yapmak pek de kolay olmuyor doğrusu.

Noel tatiline denk geldiğimiz için havaalanı epey kalabalıktı. Bilet gişelerinin önünde aileler bekleşiyor, çocuklar kendi aralarında itişip kakışıyor, anneleriyle babaları da valizlerinin üstüne isim etiketleri yapıştırıyorlardı. Normal bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. İnsanlar ailece seyahate çıkıyordu, büyücülerle ya da canavarlarla da karşılaşmıyorlardı.

Kendi kendime, *Yeter,* dedim. *Yapacak işlerin var.*

Ama nereye gideceğimi bilemiyordum. Acaba Bastet

güvenlik görevlilerini aşabilecek miydi? Yoksa hala dışarıda mıydı? Terminalde yürürken insanların kenara çekilip bana yol verdiklerini fark ettim. Herkes kuş halindeki Sadie'ye bakıyordu. Etrafta ne yapacağımı bilemez halde dolanıp durmamalıydım. Polislerin enseme yapışması an mesele-

"Delikanlı!"

Arkamı döndüm. Dışarıda gördüğüm polis memuru karşımda duruyordu. Sadie cıyaklayınca adam geri çekildi ve elini copuna götürdü.

"Buraya evcil hayvan sokmak yasak," dedi.

"Ama biletim var..." Elimi cebime sokmaya çalıştım. Sonra biletlerin Bastet'te olduğunu hatırladım.

Adam "Benimle gelsen iyi olacak," dedi ters ters.

Derken bir kadın "Carter, nihayet buldum seni!" diye bağırdı.

Bastet kalabalığı yara yara yanımıza geliyordu. Bir Mısır tanrıçasını gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Nasıl becerdiyse giysilerini değiştirmişti. Üstünde gül pembesi renginde bir pantolon-ceket takım, bir sürü altın mücevher ve kaşmir bir manto vardı. Tıpkı varlıklı bir iş kadınını andırıyordu. Bastet polisi görmezden gelip beni süzdü. Sonra gördüklerinden hiç hoşnut kalmamış gibi suratını ekşitti. "Carter, sana şu korkunç şahin eğitimi giysilerini giymemeni söylemiştim," dedi. "Bu ne ya, günlerdir dışarıda yatıp kalkmış gibisin!"

Cebinden bir mendil çıkarıp abartılı bir hareketle suratımı

silmeye girişti. Polis memuru bize öylece bakakalmıştı.

Nihayet "Şey, hanımefendi," dedi, "bu sizin-"

"Yeğenim," dedi Bastet. "Çok özür dilerim memur bey. Bir şahin eğitimi yarışması için Memphis'e gideceğiz de. Umarım yeğenim sorun çıkarmamıştır. Uçağımızı kaçırmak üzereyiz!"

"Şey ama bu kuş uçamaz-"

Bastet kıkırdadı. "Tabii ki uçabilir memur bey, bu bir kuş," dedi.

Polis kıpkırmızı kesildi. "Hayır, yani uçakta uçamaz demek istedim."

"A, ama yanımızda onu da uçağa bindirebileceğimize dair bir izin belgesi var." Hayretle Bastet'in çantasından bir zarf çıkarıp biletlerimizle birlikte adama uzattığını gördüm.

"Hmm," dedi polis. Biletlerimize baktı. "Şahin için de birinci sınıftan bir bilet almışsınız."

"Aslında o bir kara çaylak," dedi Bastet. "Ama evet, çok asabi bir kuştur. Bugüne dek bir sürü ödül kazandı. Onu sıradan bir yere oturtursanız her yeri paramparça eder. Sonra bunun hesabını benden sorarlar. Yok, biz her zaman birinci sınıftan bilet alırız, değil mi Carter?"

"Şey, evet... Teyze."

Bastet ona teyze diye hitap ettiğim için bana 'seninle sonra hesaplaşırız' der gibi baktı. Sonra adama dönüp gülümsedi. Polis biletlerimizi ve Sadie'nin 'izin belgesini'

geri uzattı.

"Şimdi bize müsaade ederseniz memur bey... Bu arada, üniformanız ne kadar yakışmış. Yoksa ağırlık falan mı çalışıyorsunuz?" Adam daha yanıt veremeden Bastet kolumdan tutup beni güvenlik kontrol noktasına doğru götürmeye başladı. Fısıldayarak "Sakın arkana bakma," dedi.

Köşeyi döner dönmez beni otomatik yiyecek makinelerinin yanına çekti.

"Set hayvanı yaklaştı," dedi. "Sadece birkaç dakikamız var. Sadie'ye ne oldu?"

"O, o şey ya-yapamıyor," diye kekeledim. "Bilmiyorum."

"Neyse, bu sorunu uçakta çözmek zorundayız."

"Giysilerini ne zaman değiştirdin?" diye sordum. "Ya o belgeyi nereden buldun?"

Bastet kayıtsızca elini salladı. "Ah şu ölümlüler, ne kadar da şapşalsınız," dedi. "Belge dediğim şey boş bir bilet koçanı. Üstelik giysilerimi değiştirmedim bile. Bu bir yanılsama."

Ona daha dikkatli bakınca haklı olduğunu gördüm. Yeni giysileri bir serap gibi her zaman giydiği leopar desenli tulumun üstünde parıldıyordu. Bunun bir yanılsama olduğunu söylediği anda büyünün etkisi azalmıştı.

"Set hayvanı buraya varmadan önce terminalin çıkış kapısına varmalıyız," dedi. "Duat'a vardığımızda elindeki çantayı bir yere bırakabilirsin."

"Ne?"

"Sürekli elinde o kutuyla dolaşmak istemiyorsun değil mi? Duat'ı bir dolap olarak kullanabilirsin."

"Nasıl yani?"

Bastet gözlerini devirdi. "Bugünlerde büyücülere bir şey öğretiyorlar mı acaba?!"

"Bize sadece yirmi saniyelik bir eğitim verildi!" dedim.

"Bak, havada bir hazine sandığı gibi bir boşluk olduğunu farz et."

"Şu okullardaki dolaplar gibi mi? Ama ben hiç okula gitmedim ki!"

"Neyse. Dolabına bir şifre koy. İstediğin herhangi bir şeyi şifre olarak seçebilirsin. Sonra dolabını bu şifreyle açtığını düşün. Kutuyu dolaba koy. Ona tekrar ihtiyacın olduğunda sadece düşünmen yeter. Yanında belirecektir."

Doğrusu duyduklarıma inanamıyordum ama yine de bir dolap hayal ettim. Sonra da 13/32/33 diye bir şifre koydum. Bunlar Lakers takımında oynayan eski oyuncuların, yani Chamberlain, Johnson ve Abdül-Cabbar'ın numaralarıydı. Babamın büyülü kutusunu öne uzatıp dolabın içine koyuyormuş gibi yaptım. Kutuyu bıraktığım anda yere düşüreceğimden emindim. Ama kutu bir anda gözden kayboldu.

"Harika," dedim. "Onu geri alabileceğimden emin misin?"

"Hayır," dedi Bastet. "Haydi, gidelim!"

22. Leroy Dehşet Dolabıyla Karşılaşıyor

CARTER

Daha önce hiç güvenlikten canlı bir yırtıcı kuşla geçmemiştim. Kuşun işlemleri aksatacağını sanmıştım ama güvenlik görevlileri bizi ayrı bir sıraya almakla yetindiler.Belgelerimizi kontrol ettiler. Bastet sürekli olarak gülümsüyor, görevlilerle flört ediyor ve onlara iltifatlar yağdınyordu. Adamlar bizi sırada fazla tutmadan geçmemizi işaret ettiler. Bastet'in bileklerindeki bıçaklar alarmı öttürmedi. Belki de onları Duat'a yollamıştı. Güvenlik görevlileri Sadie'yi X-ray cihazına sokmadılar bile.

Nöbetçilerin bulunduğu yerin karşı tarafından bir çığlık yükseldiğinde ayakkabılarımı giymeye çalışıyordum.

Bastet Antik Mısırca bir küfür savurdu. "Çok vakit kaybettik."

Geriye bakınca Set hayvanının yolcuları ite kaka terminale doğru koşturduğunu gördük. Tuhaf görünümlü tavşan

kulakları ileri geri sallanıyordu. Kıvrık ağzından, sipsivri dişlerinin arasından tükürükler saçıyor, çatallı kuyruğunu etrafa savuruyor, sokacak bir şey arıyordu.

Kadının teki "Geyik!" diye bağırdı. "Burada kuduz bir geyik var!"

Herkes çığlıklar atıp dört bir yana kaçışmaya başladı. İnsanlar Set hayvanının önünü tıkamışlardı.

"Geyik mi?" dedim.

Bastet omuzlarını silkti. "Ölümlülerin neyi nasıl görecekleri belli olmaz," dedi. "Şimdi herkes geyik gördüğünü sanacak."

Gerçekten de gitgide daha çok yolcu "Geyik!" diye bağırmaya başladı. Set hayvanı insanların arasından geçip gişelerde sıkıştı. Güvenlik görevlileri öne atıldılar ama Set hayvanı onları birer bez bebek gibi etrafa savurdu.

"Haydi, gel!" dedi Bastet.

"O yaratığın insanlara bu şekilde zarar vermesine izin veremeyiz."

"Onu durduramayız!"

Ama yerimden kımıldayamadım. Horus'un bana cesaret verdiğine ya da annemle babamdan bana geçen bir cesaret genini tetiklediğine inanmak istiyordum. Ama gerçekler acıydı: Bu sefer kimse beni o yaratığa karşı savaşmaya zorlamıyordu. Bunu kendim yapmak istiyordum.

İnsanlar bizim yüzümüzden sıkıntı çekiyorlarsa bu durumu düzeltmeliydim. Sadie'nin bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim anda ortaya çıkan içgüdülerim bir kez daha

bana aynı şeyi yaptırıyordu. Çok korkuyordum ama yapacağım şey yüzünden de kendimi çok iyi hissediyordum.

Bastet'e "Kapıya git," dedim. "Sadie'yi de götür. Sizinle orada buluşurum."

"Ne? Carter-"

"Gidin!" Görünmez dolabımı açtığımı hayal ettim. 13/32/33. Elimi öne doğru uzattım ama aradığım şey babamın büyülü kutusu değildi. Luksor'da kaybettiğim bir şeyi bulmak istiyordum. Orada olmalıydı. Bir an için hiçbir şey hissetmedim. Sonra elimin sert ve deri kaplı bir nesneye değdiğini hissettim. Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradım.

Bastet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok etkilendim," dedi.

"Vakit kaybetme," dedim. "Bu işi bana bırak."

"Ölebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Bana güvendiğin için teşekkürler. Haydi, git artık!"

Bastet son sürat kapıya yöneldi. Sadie de Bastet'in kolundan düşmemek için kanat çırpmaya başladı.

Derken bir ateş sesi duyuldu. Set hayvanının ona boş yere ateş eden polis memuruna saldırdığını gördüm. Zavallı adam geriye uçtu ve metal detektörüne çarpıp yere serildi.

"Hey, geyik!" diye seslendim.

Set hayvanı ışıldayan gözlerini bana dikti.

Aferin! dedi Horus. *Şerefimizle öleceğiz!*

Kes sesini, diye yanıt verdim.

Arkama bakıp Bastet'le Sadie'nin oradan uzaklaştığından emin olmak istedim. Sonra da yaratığa yaklaştım.

"Demek ismin yok?" dedim. "Senin gibi çirkin bir yaratığa verecek isim bulamamışlar mı?"

Yaratık hırlayıp yerde baygın yatan polisin üstüne bastı ve bana doğru ilerledi.

"Set hayvanı demek çok zor," dedim. "Sana bundan böyle Leroy diyeceğim."

Belli ki Leroy yeni isminden pek hoşlanmamıştı. Öne atıldı.

Pençelerinden kaçıp kılıcımın düz tarafıyla ağzına bir darbe indirdim. Ama onu azıcık sersemletmekten başka bir şey yapamadım. Leroy geri geri gidip dişlerini göstererek tekrar öne atıldı. Bu sefer kılıcımı boynuna salladım ama yaratık akıllanmıştı. Sola kaçıp dişlerini diğer koluma geçirdi. Kolumdaki uyduruk kolluk olmasaydı, tek kolumu kaybedecektim. Ama Leroy'un dişleri deri kolluğu delip geçmişti. Kolumda feci bir ağrı hissettim.

Can havliyle bağırdım. Acı tüm bedenime yayıldı. Havaya yükseldiğimi ve altın renkli auranın içinde şahin savaşçının belirdiğini hissettim. Set hayvanının ağzı ardına kadar açıldı. Ciyaklayıp kolumu bıraktı. Benden iki misli büyük, büyülü bir auranın içinde duruyordum. Leroy'u duvara fırlattım.

Güzel! dedi Horus. *Şimdi yaratığı diğer tarafa yolla bakalım!*

Sessiz olsana be adam. Elimden geleni yapıyorum işte.

Bu arada gözümün ucuyla güvenlik görevlilerinin geyik sandıkları yaratığa saldırmak için toparlandıklarını fark ettim. Telsizlerini ellerine almış, destek istiyorlardı. Küçük bir kızın "Tavuk adam, geyiği öldür!" diye bağırdığını duydum.

Kendinizi şahin başlı bir savaş makinesi sanırken birisinin size 'tavuk adam' diye hitap etmesi nasıl bir şey, bilir misiniz?

Üç metrelik bir enerji hattının içinde bulunan kılıcımı havaya kaldırdım.

Leroy külah biçimli kulaklarını silkeleyip tekrar saldırı ya geçti. Zırhlı halim güçlü olabilirdi ama hem hantal hem de yavaştı. Zırhla birlikte hareket etmek, jöle dolu bir havuzda hareket etmeye benziyordu. Leroy kılıç darbemden sıyrılıp göğsüme atladı ve beni yere devirdi. Göründüğünden çok daha ağırdı. Kuyruğu ve pençeleriyle zırhımı delmeye çalışıyordu. Işıldayan yumruklarımla boğazına yapıştım ve dişlerini suratımdan uzak tutmaya çalıştım. Ama yaratık ne yana dönse büyülü zırhımdan bir tıslama sesi ve dumanlar yükseliyordu. Yaralı kolumun uyuşmaya başladığını hissettim.

Alarmlar çalmaya başladı. Daha çok yolcu neler olup bittiğini görmek için kontrol noktasına akın ediyordu. Bu işe bir an önce bir son vermeliydim. Yoksa ya acıdan bayılacaktım ya da daha fazla insan yaralanacaktı.

Gücümün azaldığını hissettim. Zırhımın görüntüsü titremeye başlamıştı. Leroy'un dişleri suratıma değmek üzereydi.

Horus ise bana cesaret verecek hiçbir şey söylemiyordu.

Sonra aklıma Duat'taki dolabım geldi. Acaba oraya biraz daha iri ve pis şeyler de sığıyor muydu?

Leroy'un boğazına sarılıp dizimi kaburgalarına geçirdim. Sonra tam başımın üstünde Duat'ta bir boşluk açtım. 13/32/33. Dolabımın kapağının ardına kadar açıldığını hayal ettim. Var gücümle Leroy'u yukarı ittim. Yaratık tavana doğru uçarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra görünmez boşluktan geçti ve gözden kayboldu.

"Nereye gitti?" diye bağırdı birisi.

"Evlat, iyi misin?" diye seslendi bir adam.

Enerji zırhım kaybolmuştu. Bayılacak haldeydim ama güvenlik görevlileri kendilerine gelip beni geyikle dövüştüğüm için tutuklamadan oradan gitmeliydim. Ayağa kalkıp kılıcımı tavana fırlattım. Kılıcım da Duat'a gitti. Sonra delik deşik olmuş deri parçasını kolumdaki yaranın kanamasını durdurmak için sıkıca koluma sardım ve terminalin çıkış kapısına doğru koşmaya başladım.

Terminalin kapısı tam kapanırken yetiştim.

Belli ki uçaktakiler tavuk olayından haberdar değillerdi, kapıdaki görevli biletimi alırken içeriyi işaret edip "Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Geyiğin teki güvenlik görevlilerine daldı," dedim."Ama şimdi her şey kontrol altında." Görevli daha fazla soru sormadan uçağa giden yolda koşmaya başladım.

Bastet'in karşı sırasındaki koltuğuma çöktüm. Hala çaylak formunda olan Sadie yanımdaki pencere kenarı koltukta geziniyordu.

Bastet derin bir oh çekti. "Carter, başardın! Ama yaralanmışsın. Neler oldu?"

Ona olanları anlattım.

Bastet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Set hayvanını dolaba mı tıktın?" dedi. "Bunun ne kadar zor bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Bizzat yaşadım."

Uçuş görevlisi anonslarını yapmaya koyuldu. Terminalde olanlar henüz uçaktaki görevlilere haber verilmemişti anlaşılan. Uçak tam vaktinde hareket etti.

Acıyla iki büklüm olduğumda Bastet yaramın ne kadar derin olduğunu gördü. Suratı allak bullaktı.

"Kıpırdama." Antik Mısırca bir şeyler mırıldandı. Aniden göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim.

"O yaranın iyileşmesi için uyuman gerek," dedi.

"Ya Leroy geri gelirse?"

"Kim?"

"Aman boş ver."

Bastet sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. "Carter, az önce bir kahraman gibi davrandın. Set hayvanıyla savaşmak ha? Senin içinde düşündüğümden daha çok sokak kedisi cesareti varmış doğrusu."

"Şey, teşekkürler."

Gülümseyip alnıma dokundu. "Yakında havalanacağız

sokak kedisi," dedi. "Artık uyu."

İtiraz edecek halim yoktu. O kadar yorgundum ki hemen gözlerimi kapadım.

Doğal olarak ruhum ufak bir gezintiye çıkmaya karar verdi.

Ba formundaydım. Phoenix'in üstünde uçuyordum. Manzara harikaydı. Bir kış sabahıydı. Serin çöl havasını kanatlarımın altında hissetmek müthiş bir histi. Şehir geceki halinden epey farklı görünüyordu. Palmiye ağaçları ve yüzme havuzlarıyla kaplı, bej ve yeşil renkli bir alan vardı aşağıda. Sivri tepeli dağlar ayın yüzeyindeki kraterler gibi oraya buraya serpilmişti. En heybetli dağsa tam aşağımda duruyordu. Dağın iki tane belirgin tepesi vardı. Set'in adamı, ruhum buraya ilk geldiğinde ne demişti? Hah, evet, *Devesırtı Dağı.*

Dağın yamaçlarında lüks evler vardı ama tepesi bomboştu. Derken bir şey dikkatimi çekti. İki tane kocaman kayanın tam ortasında bir çukur vardı ve dağın içinden dışarıya bir parıltı yayılıyordu. Ama bir insan bunu asla fark edemezdi.

Kanatlarımı katlayıp çukura doğru pike yaptım.

Boşluktan dışarı o kadar şiddetli bir sıcak hava akımı yayılıyordu ki içeri güçlükle girdim. Yaklaşık olarak 20 metre kadar aşağıda, boşluk genişliyordu. Birden kendimi akıl almaz bir yerde buldum.

Dağın içi olduğu gibi kazılmıştı. Mağaranın orta yerinde

kocaman bir piramit inşa ediliyordu. Etrafa çekiç sesleri yayılıyordu. Sürülerce iblis, kan kırmızısı taşları bloklar halinde kesiyor ve mağaranın ortasına taşıyordu. Daha sonra da bir sürü başka iblis halatlar ve rampalarla blokları yerlerine taşıyordu. Babam Giza piramitlerinin aynen bu şekilde inşa edildiğini söylemişti. Ama Giza piramitlerinin her birinin inşası yaklaşık olarak yirmi yıl sürmüştü Bu piramitse neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Dahası, piramit tuhaf görünüyordu. Tuhaf olan şey sadece kan kırmızısı rengi değildi. Piramide bakınca, sanki tüm yapıdan bir uğultu yayılıyormuş gibiydi. Yok, bu bir uğultu falan değildi. Tanıdık birisinin *sesiydi.*

Piramidin üstünde ufak bir şeyin havada süzüldüğünü gördüm. Bu şey Amos Amca'nın sazlardan yapılmış gemisini andırıyordu. Gemide iki kişi vardı. Bunlardan biri deri zırhlar kuşanmış, uzun boylu bir iblisti. Diğeriyse kırmızı renkli savaş giysileri giymiş, iri yarı bir adamdı.

Döne döne onlara yaklaşmaya çalıştım. Bu arada kimseye görünmemeye çalışıyordum çünkü gerçekten görünmez olup olmadığımdan emin değildim. Güverteye kondum. Kendimi tehlikeye atmıştım ama gemidekiler beni görmemişlerdi.

Kırmızılı adam "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

Adamın sesi Set'in sesine benziyordu ama gördüğüm son görüntüdekinden tamamıyla farklıydı. Üstelik yapıyapış, kara renkli ve ateşten oluşmuş bir yaratık da değildi. Ama bakışlarındaki o dehşet verici ifade aynıydı. Bir

defans oyuncusu gibi yapılı bir bedeni, koca koca elleri ve gaddar ifadeli bir suratı vardı. Kısa, dik saçları ve özenle kesilmiş keçisakalı da üstündeki savaş giysileri gibi kırmızıydı. Daha önce hiç bu renk kamuflaj giysileri görmemiştim. Belki de adam bir yanardağın içine gizlenmeyi falan düşünüyordu.

Adamın yanındaki iblis eğilip selam verdi, sonra dayanağını yere sürterek geri çekildi. Horozayaklı yaratık daha önce gördüğüm yaratıktı. En azından iki metre boyundaydı, incecikti ve ayakları kuş pençesi gibiydi. Ne yazık ki bu sefer suratını da gördüm. Tarif edilemeyecek kadar korkunçtu. Hani anatomi galerilerinde iskeletler sergilenirya? Onlardan birinin suratının canlandığını, gözlerinin kapkara, dişlerinin de sipsivri olduğunu düşünün.

İblis "Harika bir hızla ilerliyoruz efendim!" dedi. "Bugün yüz iblis daha çağırdık. Şansımız yaver giderse her şey gündoğumunda, yani doğum gününüzde tamamlanmış olacak."

Set sakin sakin "Çok geç, Dehşetin Yüzü," dedi.

İblis irkildi. Sanırım adı Dehşetin Yüzü'ydü. Acaba annesi ona bu isimi vermek için fazla düşünmüş müydü? Bob, olsun, Sam olsun, yok, Dehşetin Yüzü olsun.

Dehşetin Yüzü "A-ama e-efendim," diye kekeledi. “Ben düşünmüştüm ki-"

"Düşünme, iblis. Düşmanlarımız beklediğimden de güçlü. En sevdiğim hayvanı etkisiz hale getirdiler ve gittikçe bize yaklaşıyorlar. Onlar buraya varmadan işimizi

bitirmeliyiz. Doğum günümde, gündoğumunda bu iş bitmiş olacak Dehşetin Yüzü, bir saniye dahi sonra değil. Böylece yeni krallığım kurulacak. Bu kıtadan tüm hayat izini sileceğim. Bu piramit de gücümü temsil eden bir anıt olacak. Osiris'in son ve sonsuz mezarı olacak!"

Kalbim neredeyse duracaktı. Piramide bakınca bunun neden bana o kadar tanıdık geldiğini anladım. Piramit enerjiyle doluydu. Bu, babamın enerjisiydi. Bunu nereden bildiğimi ben de bilmiyorum ama babamın lahdinin piramidin içinde bir yerlerde olduğundan emindim.

Set pis pis sırıttı. Dehşetin Ytizü'nün ona itaat etmesi de hoşuna giderdi, iblisin suratını paramparça etmek de.

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet lordum!" Dehşetin Yüzü cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi kıpır kıpırdı. "Lordum, bir şey soracaktım... Neden bu kadarıyla yetiniyoruz?"

Set'in burun deliklerinden alevler yükseldi. "Bana bak iblis, sabrımı taşırmaya başladın artık. Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur."

İblis simsiyah dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Efendim," dedi, "tek bir tanrının yok olması sizi şereflendirmeye yetecek mi? Ya piramidinizi her zaman besleyecek sonsuza dek sizi *tüm dünyaların efendisi* yapabilecek daha da fazla kaos enerjisi yaratsak?"

Set'in gözlerinde aç bir ifade belirdi. "Tüm dünyaların efendisi. Kulağa güzel geliyor. Peki, bunu nasıl becereceksin iblis?"

"Yok, yok, bunu ben yapmayacağım lordum. Ben önemsiz bir yaratığım. Ama diğerlerini, Neftis'i ele geçirebilirsek..."

Set aniden Dehşetin Yüzü'nün göğsüne sert bir yumruk attı. İblis inleyerek yere yığıldı. "Sana onun adını anma demiştim."

Dehşetin Yüzü nefes nefese "Peki lordum," dedi. "Özür dilerim. Ama onu ve diğerlerini yakalayabilseydik ne kadar çok güç geçerdi elimize. İyi bir plan yaparsak..."

Set bu fikre ısınmış olacak ki evet manasında başını salladı. "Sanırım artık Amos Kane'i devreye sokmanın vakti geldi."

Dikkat kesildim. Amos burada mıydı yani?

"Harika, lordum. Bu gerçekten de harika bir plan."

"Evet, iyi ki aklıma geldi. Çok yakında, Horus, İsis ve hain karım ayaklarıma kapanacaklar, Dehşetin Yüzü. Amos da bana yardım edecek. Ailemiz tekrar bir araya gelecek."

Sonra Set başını kaldırıp sanki onca zamandır orada olduğumu biliyormuş gibi bana doğru ürkütücü bir biçimde gülümsedi. "Öyle değil mi evlat?" dedi.

Kanatlarımı açtığım gibi uçup kaçmayı düşündüm. Mağaradan çıkıp Sadie'yi uyarmalıydım. Ama kanatlarımı çırpmadan. Set elini uzatıp beni yakaladığında felç olmuş gibiydim.

23. Profesör Tot'un Final Sınavı

S

A

D

I

E

Selam, ben Sadie. Geciktiğim için kusura bakmayın ama zaten bu bir kayıt olduğu için fark etmemişsinizdir. Sakar ağabeyim mikrofonu bir su birikintisine düşürdü. Her neyse, biz öykümüze geri dönelim.

O gece Carter sıçrayarak uyandı. Doğrulmaya çalışırken de dizini içki tepsisine çarptı. Görmeliydiniz, çok komikti.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

Carter şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Yeniden insan olmuşsun," dedi.

"Fark ettiğin için teşekkürler," dedim.

Pizzamdan bir ısırık daha aldım. Daha önce hiç porselen tabakta pizza yiyip kolayı cam bardaktan içmemiştim (üstelik kolanın içinde buz da vardı. Amerikalılar çok tuhaf doğrusu). Ama birinci sınıfta uçmak yine de çok keyifliydi,

"Bir saat önce eski halime döndüm," dedim. Hafifçe öksürdüm. "Şey, bana anlattığın şeylerin faydası oldu. Önemli olan şeyleri düşün demiştin ya?"

Bu kadarını bile itiraf etmek utanç vericiydi. Çaylakken dinlediğim her şeyi hatırlıyordum. Carter'ın babamla birlikte yaptığı seyahatleri, Londra Metrosu'nda nasıl kaybolduğunu, Viyana'da hastalandığını, çorabında bir akrep bulduğunda bir bebek gibi cıyakladığını, hepsini hatırlıyordum. Kısacası, onunla alay edebileceğim bir sürü şey anlatmıştı bana ama nedense bu sefer canım onunla alay etmek istemedi. Çünkü bana bunları büyük bir samimiyetle anlatmıştı... Belki de çaylakken onu anlamadığımı düşünmüştü ama son derece samimi ve savunmasız görünüyordu. Her şeyi beni sakinleştirmek için anlatmıştı. Bana dikkatimi nasıl toplamam gerektiğini söylememiş olsaydı, büyük bir ihtimalle hala Potomak Nehri semalarında uçuçuyordum.

Carter babamla birlikte gittiği seyahatlerden olumlu bir biçimde söz etmişti. Ama babamı her daim memnun etmek de kolay iş değildi hani. Carter'ın her zaman uslu olması gerekiyordu ve konuşacak kimsesi yoktu. İtiraf edeyim ki babam bazen sert bir adam olabilir. Yaptığınız şeyleri beğenmesi de epey çaba ister (eşsiz karizmamı kimden aldığım belli oluyor, değil mi). Onu yılda sadece iki kere gördüğüm halde zihinsel olarak bu görüşmelere hazırlandığımı bilirim. Hayatımda ilk kez Carter'ın gerçekten de iyi vakit geçirip geçirmediğini merak ediyordum. Kendi

hayatımı onunkiyle değiş tokuş etmek ister miydim?

Ama Carter'a nasıl yeniden insana dönüştüğümü anlatmamaya karar verdim. Babamı düşünmemiştim. Annemin hayatta olduğunu ve birlikte Oxford Street'te yürüyüş yaptığımızı hayal etmiştim. Vitrinlere bakmış, sohbet etmiş, gülmüştük... Bunlar asla birlikte yapmaya fırsat bulamadığımız şeylerdi. Bunun imkansız bir dilek olduğunun da farkındaydım. Ama birden kim olduğumu hatırlamıştım.

Carter'a bunları anlatmadım ama sanki o aklımdan geçenleri biliyormuş gibi dikkatle beni süzüyordu.

Kolamdan bir yudum aldım. "Bu arada, öğle yemeğini kaçırdın," dedim.

"Neden beni uyandırmadın?"

Diğer koltukta oturan Bastet geğirdi. Somon balığını bitirmişti. Halinden gayet memnun görünüyordu. "İster sen kedi maması ya da peynirli tost yaratabilirim?" dedi.

"Yok, sağ ol," diye mırıldandı Carter. Perişan görünüyordu.

"Carter," dedim, "çok açsan pizzamdan verebilirim."

"Sorun yemek değil," dedi Carter. Sonra ba'sının nasıl Set tarafından yakalandığını anlattı.

Anlattıklarını duyunca nefesim kesilir gibi oldu. Sanki yine çaylak olmuştum, doğru dürüst düşünemiyordum. Babam kırmızı piramitte miydi? Zavallı Amos'u yem olarak mı kullanacaklardı? Teselli için Bastet'e baktım. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

Bastet'in suratında kasvetli bir ifade vardı. "Bilmiyorum, Sadie," dedi. "Set doğum gününde iyice güçlenecek. Şayet gündoğumunda büyük bir enerji fırtınası yaratmayı başarırsa... Tabii, bunu kendi büyüsüyle değil, tutsak edeceği diğer tanrıların gücüyle yapacak. Başarılı olursa engellenemeyecek bir kaos oluşacak." Bastet ürperdi. "Carter, ona bu fikri basit bir iblisin verdiğini mi söylemiştin?" diye sordu.

"Öyle görünüyordu," dedi Carter. "Ya da iblis, Set'in yaptığı ilk planı biraz değiştirdi diyelim."

Bastet başını salladı. "Set asla bir iblisin sözüne kanmaz," dedi.

Öksürdüm. "Nasıl yani?" dedim. "Bu tam da onun yapacağı bir şey."

Bastet ısrarla "Hayır," dedi. "O bile bu kadar alçakça bir şey yapmaz. Set'in kral olmak istediği doğru ama sözünü ettiğin türde büyük bir patlama her şeyi yok edebilir. Bu sefer Set'in yönetecek bir krallığı da olmaz. Sanki..." Bastet duraksadı. Söyleyeceği şey çok tatsızmış gibi suratını ekşitti. "Neler olup bittiğini anlayamadım ama uçak kısa süre sonra inişe geçecek. Ne yapacağınızı Tot'a sormanız gerek."

"Neden bizimle gelmeyecekmiş gibi konuşuyorsun?" diye sordum.

"Tot'la pek geçinemeyiz biz. Yanınızda olmazsam hayatta kalma şansınız daha-"

Tam o sırada kemerlerimizi takmamız gerektiğini gösteren

ışık yandı ve kaptan Memphis'e doğru inişe geçtiğimizi anons etti. Pencereden dışarı bakınca aşağıda kocaman, kahverengi bir nehir gördüm. Hayatımda gördüğüm en büyük nehirdi. Bana nedense dev bir yılanı anımsattı.

Uçuş görevlisi yanımıza gelip boş tabağımı işaret etti. "Bitirdin mi canım?" diye sordu.

Kasvetli bir tavırla "Sanırım bitirdim," dedim.

Memphis'e henüz kış gelmemiş gibiydi. Ağaçlar yemyeşil, gökyüzü masmaviydi.

Bu sefer Bastet'in bir araba 'ödünç almaması' için ısrar ettik. O da üstü açık spor bir araba olduğu takdirde bir araba kiralayabileceğini söyledi. Ona parayı nereden bulduğunu sormadık ama çok geçmeden üstü açık BMW'mizle Memphis'in ıssız sokaklarında ilerliyorduk.

Bu resmi daha önce sadece fotoğraflarda görmüştüm. Bir ara *Rüzgar Gibi Geçti*'den fırlamış gibi görünen bir mahalleden geçtik. Servi ağaçlarıyla süslü uçsuz bucaksız bahçeleri bulunan, beyaz renkli, kocaman malikanelerin yanından geçtik. Ancak malikanelerin çatılarındaki plastik Noel Baba resimleri çok zevksizdi. Bir sonraki mahallede Cadillac'ıyla bir kilisenin otoparkından fırlayan bir kadın yüzünden neredeyse canımızdan oluyorduk. Bastet tam zamanında direksiyonu kırıp kornayı çaldı. Kadınsa gülümseyip bize el sallamakla yetindi. Sanırım Güneyli misafirperverliği dedikleri bu olsa gerek.

Birkaç sokak daha ilerledikten sonra o güzelim evlerin

yerini yıkık dökük barakalar aldı. Kot pantolon ve dapdaracık tişörtler giymiş iki tane Afro-Amerikalı çocuk gördüm. Evlerinin verandasında oturmuş, gitar çalıp şarkılar söylüyorlardı. Şarkıları o kadar güzeldi ki durup onları dinlememek için kendimi zor tuttum.

Diğer köşedeyse kapkara bir restoran vardı. Üstündeki levhada 'Tavuk ve Gözleme' yazıyordu. Restoranın önündeki kuyrukta en az yirmi kişi bekliyordu.

"Siz Amerikalıların damak zevki bir tuhaf," dedim. Burası hangi gezegen yahu?"

Carter başını iki yana salladı. "Acaba Tot nerede?" dedi.

Bastet havayı koklayıp Kavak isimli bir sokağa saptı.

"Yaklaşıyoruz," dedi. "Tot'u biraz tanıyorsam, bir eğitim merkezindedir. Bir kütüphanede ya da bir büyücünün lahdinde kitapların arasında olabilir."

"Bahse girerim Memphis'te o dediklerinden fazla yoktur." dedi Carter.

Sonra bir levha gördüm ve ağzım kulaklarıma vardı. Memphis Üniversitesi'nde olabilir mi acaba?" diye sordum.

"Aferin sana Sadie!" diye mırladı Bastet.

Carter bana bakıp suratını buruşturdu. Zavallı çocuk, beni çok kıskanıyor.

Birkaç dakika sonra ufak bir üniversitenin kampusuna girdik. Kampusta kırmızı tuğladan yapılmış binalarla geniş mi geniş avlular vardı. Her yer insanı ürkütecek derecede sessizdi ama bir yerden bir top sesi geliyordu.

Carter sesi duyar duymaz kendisine geldi. "Basketbol!" dedi.

"Yapma lütfen," dedim. "Tot'u bulmalıyız."

Ama Carter top sesinin peşine düştü. Biz de peşinden gittik. Bir binanın köşesini dönünce olduğu yerde kalakaldı. "Onlara soralım," dedi.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Köşeyi dönüce ben de onun gibi donakaldım. Basket sahasında beş oyuncu kıyasıya maç yapıyorlardı. Üstlerinde farklı Amerikan takımlarının formaları vardı ve hepsi de gayet hırslı görünüyorlardı. Homurdanıyor, birbirlerine hırlıyorlar, topu oradan oraya fırlatıyorlardı.

Ha, unutmadan söyleyeyim. Oyuncuların hepsi babundıı.

"Babun. Tot'un kutsal hayvanı," dedi Bastet. "Doğru yerde olmalıyız."

Babunların birinin saçları diğerlerinden daha açık bir renkti, poposu da, şey, daha renkliydi. Üstünde bana çok tanıdık gelen, mor renkli bir tişört vardı.

Carter'ın tuttuğu takımdan bahsetmek bile bana zor geliyordu ama "Bu bir Lakers tişörtü mü?" diye sordum.

Carter evet manasında başını salladı. Birbirimize bakıp sırıtmaya başladık.

Sonra hep bir ağızdan "Khufu!" diye bağırdık.

Tamam, onu çok az tanıyorduk. Onunla bir günden az bir süre geçirmiştik. Üstelik onu en son Amos'un malikanesinde görmüştük ve sanki aradan asırlar geçmişti. Ama babunu görünce eski bir dostumuzla karşılaşmışız gibi

hissettik.

Khufu kollarıma atlayıp "Uh! Uh!" diye bağırdı. Saçlarımı çekiştirip bit ayıklamak istedi. [Sakın ağzını açma,Carter!] Sonra da yere atladı. Bizi gördüğüne ne kadar memnun olduğunu göstermek istercesine kaldırıma vurdu.

Bastet gülmeye başladı. "Senin flamingolar gibi koktuğunu söylüyor," dedi.

"Ne o, yoksa babunca da mı biliyorsun?" diye sordu Carter.

Tanrıça omuzlarını silkti. "İkinizin nereye gittiğini sordu" dedi.

"Nereye mi gittik?" dedim. "Lütfen ona öncelikle günümün büyük bir bölümünü bir çaylak olarak geçirdiğimi söyler misin? Çaylakların flamingolara hiç benzemediğini ve çaylak sözcüğünün 'o' harfiyle bitmediğini de hatırlatır mısın? Beni yiyecek sanmasın. İkincisi-"

"Bir dakika." Bastet babuna dönüp "Uh!" dedi. Sonra tekrar bana döndü. "Tamam, devam et."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Tamam, şey, ikincisi, o nereye gitmiş?"

Bastet bunu da tek bir heceyle babuna sordu.

Khufu tuhaf bir ses çıkarıp basketbol topunu kaptı. Arkadaşları bağıra çağıra onu yanlarına çağırdılar.

"Nehre düşmüş, sonra da yüzmüş," dedi Bastet. "Ama geri döndüğünde malikanenin yok olduğunu ve hepimizin gittiğini görmüş. Bir gün boyunca Amos'un geri dönmesini beklemiş. O gelmeyince de Tot'un yanına gelmiş. Ne

de olsa Tot babunların koruyucusudur."

"Neden?" diye sordu Carter. "Yani, Tot alınmasın ama o bilgelik tanrısı değil miydi?"

"Babunlar çok bilge hayvanlardır," diye yanıt verdi Bastet.

Khufu "Uh!" diyip burnunu karıştırdı. Sonra renkli poposunu bize çevirdi. Topu arkadaşlarına fırlattı. Diğer babunlar topu kapmak için yarışmaya başladılar. Birbirlerine dişlerini gösteriyor, kafalarına vuruyorlardı.

"Bilgemi?!" dedim.

"Tabii kediler kadar değil," dedi Bastet. "Ama onlar da bilge hayvanlardır. Khufu, Carter verdiği sözü yerine getirdikten sonra sizi profesöre götüreceğini söyledi."

"Ne sözü?" dedi Carter.

Bastet'in ağzının kenarı seğirdi. "Sanırım ona basketbol oynamayı öğreteceğine söz vermişsin."

Carter'ın gözleri panik içinde fal taşı gibi açıldı. "Ama vaktimiz yok!"

"Aslında biraz vaktimiz var," dedi Bastet. "Ben arlık gitsem iyi olacak."

Ondan bir daha ayrılmak istemediğim için "Nereye gidiyorsun?" dedim. "Sonra seni nasıl bulacağız?"

Bastet sanki çok kötü bir şey yapmış gibi tuhaf tuhaf bize baktı. "Buradan çıktığınız, daha doğrusu çıkmayı başardığınız zaman sizi bulurum," dedi.

Carter "Bu da ne demek?" dedi ama Bastet çoktan Çörek'e dönüşüp yanımızdan uzaklaşmıştı.

Khufu daha da ısrarla Carter'a bağırıyordu. Elini çekiştirip onu basket sahasına götürdü. Babunlar hemen iki takıma ayrıldılar. Takımlardan biri üstlerindeki tişörtleri çıkardı. Diğerleriyse giyinik kaldı. Ne yazık ki Carter üstü çıplak olan takımdaydı. Tişörtünü çıkarınca sıska göğsü açıkta kaldı. Sonra maça başladılar.

Hemen söyleyeyim: Basketbol hakkında en ufak şey bilmem. Ama eminim ki bu oyun birisinin ayağına basarak, alnıyla top karşılayarak ya da kuduz bir köpeğin başını okşar gibi top sektirerek (böyle deniyordu, değil mi?) oynanmıyordu. Ama Carter aynen bunları yapıyordu. Babunlar onu ezip geçtiler. Sonra sayı üstüne sayı yaptılar. Bu arada, Carter ileri geri sendelemeye başladı. Babunlar topu her fırlattıklarında top Carter'a çarpıyordu. Nihayet Carter o kadar yoruldu ki eli ayağına dolandı ve yere yıkıldı. Babunlar oyunu kesip hayretle onu izlemeye başladılar. Carter kan ter içinde ve nefes nefese kalmış vaziyetle sahanın tam ortasında yatıyordu. Diğer babunlar Khufu'ya baktılar. Ne düşündükleri beliydi: *Bu insanı kim çağırdı yahu?* Khufu utanç içinde elleriyle gözlerini örttü.

Neşeyle "Carter," dedim, "basketbol ve Lakers hakkında anlattığın onca şeyden sonra berbat oynadın! Resmen maymunlara yenildin!"

Carter inledi. "Ama basketbol babamın en sevdiği •por," dedi.

Sonra yüzümdeki bilmiş ifadeyi görünce açıklama yapmaya koyuldu.

"Sa-sana tüm NBA ha,-hareketlerini sayabilirim," dedi çaresizlik içinde. "Ribaunt, sayı pası, serbest atış oranları..."

Diğer babunlar Carter'ı ve Khufu'yu dikkate almadan oyuna devam ettiler. Khufu yarı böğürür, yarı geğirir gibi bir ses çıkardı.

Neler hissettiğini anlayabiliyordum. Öne çıkıp Carter'ı elimi uzattım. "Haydi gel," dedim. "Önemli değil."

Carter "Ayağımda daha iyi ayakkabılar olsaydı..." dedi "Keşke yorgun olmasaydım..."

Alaycı bir gülümsemeyle "Carter, boş ver artık," dedim. "Babamı kurtardığımızda ona olanları anlatamayacağım. Söz."

Carter minnetle bana baktı. (Eh, ne de olsa harika biri siyim!) Sonra elimi tuttu ve ayağa kalktı.

"Şimdi, lütfen tişörtünü giy," dedim. "Khufu, sen de bizi artık profesöre götürsen iyi olacak."

Khufu bizi ıssız bir fen laboratuarına götürdü. Koridorlar sirke gibi kokuyordu. Boş derslikler de sıradan derslikler gibiydi. Yani, burası bir tanrının takılmak isteyebileceği bir yere benzemiyordu pek. Merdivenlerden çıkıp profesörlerin odalarının yan yana dizili olduğu başka bi koridora çıktık. Kapıların birçoğu kapalıydı. Açık kapılardan birinden içeri göz atınca minnacık bir oda gördüm İçeride kitaplar, minik bir masa ve bir sandalye vardı Acaba bu odada kalan profesör bu kadar küçük bir odayı hak etmek için ne yaptı, diye merak ettim.

Khufu diğerlerinden daha şık, meşe renkli bir kapının önünde durup "Uh!" dedi. Kapının üstündeki cam bölmede el yazısıyla *Dr. Tot* yazıyordu.

Khufu kapıyı çalmadan açtı ve içeri dalıverdi.

Carter'a "Sen önden buyur tavuk adam," dedim (evet, Carter'ın bana bu olayı anlattığına pişman olduğuna eminim. Ne de olsa onunla dalga geçmekten tamamıyla vazgeçmemiştim. Korumam gereken bir itibarım var).

Odanın az önce gördüğüm oda kadar ufak olacağını sanıyordum. Ama bu oda kocamandı.

Tavan neredeyse on metre yüksekliğindeydi. Bir tarafı olduğu gibi pencerelerle kaplıydı ve dışarıdan Memphis şehri görünüyordu. Metal basamaklardan devasa boyutlarda bir teleskopun durduğu bir asma tavana çıkılıyordu. Yukarıdan feci bir elektrogitar sesine benzer bir ses geliyordu. Odanın diğer duvarlarındaysa kitaplarla dolu raflar vardı. Çalışma masalarının üstünde de bir sürü ıvır zıvır duruyordu: kimya setleri, yarısı sökülmüş bilgisayarlar, kafalarından teller fırlamış, içleri doldurulmuş bez oyuncaklar... İçeride ızgara et kokusu vardı ama normal et kokusundan çok daha keskindi.

İşin en tuhafıysa tam önümüzde altı tane uzun boyunlu kuşun duruyor olmasıydı. Bunlar ibis kuşlarıydı. Tıpkı bina resepsiyon görevlisi gibi dizüstü bilgisayarlara gagalarıyla bir şeyler yazıyorlardı.

Carter'la göz göze geldik. Hayatımda ilk kez ne diyecemi bilemiyordum.

Khufu "Uh!" diye bağırdı.

Asma kattaki gürültü kesildi. İnce, uzun, yirmili yaşlarında ve elinde bir elektrogitar bulunan genç bir adam ayağı kalktı. Saçları Khufu'nunki gibi dalgalı ve sarı renkti. Üstünde lekeli bir beyaz laboratuar önlüğü, eski bir blucin ve siyah bir tişört vardı. İlk önce ağzının kenarından kan akıyor sandım ama sonra bunun ızgara et sosu olduğu fark ettim.

"Harika," deyip gülmeye başladı. "Khufu, bir şey keşfettim. Burası Antik Mısır'daki Memphis değilmiş!"

Khufu gözünün ucuyla bana baktı. Yemin ederim 'daha yeni mi anladın şapşal?' der gibi bakıyordu.

Bir de "Blues müziği denen yeni bir büyü türü keşfettim," dedi. "Ha, bir de barbekü diye bir şey var. Kesinlikle denemelisin."

Khufu onun bu sözlerine karşılık vermedi. Bir rafın tepesine tırmanıp eline bir mısır gevreği kutusu aldı ve içindekileri mideye indirmeye koyuldu.

Gitarist dengesini kaybetmeden tırabzandan aşağı kaydı ve tam önümüzde durdu. "İsis ve Horus, bakıyorum da kendinize yeni bedenler bulmuşsunuz!" dedi.

Gözleri rengarenkti. Sürekli, bir çiçek dürbünü gibi renk değiştiriyor, insanı hipnotize ediyordu.

"Şey, aslında biz-"

"Ha, anladım," diye lafımı kesti. "Tanrılarla bedeninizi paylaşıyorsunuz ha? Isis, beni kandıramazsın. Kontrolün sende olduğunu biliyorum."

"Ama değil!" dedim. "Adım Sadie Kane. Sen de Tot olmalısın."

Tot kaşını havaya kaldırdı. "Beni tanımadığını mı söylüyorsun?" dedi. "Tabii ki Tot'um. Bana Tahuti de derler. Hatta—"

Gülmeye başladım. "Tahuti mi?"

Tot alınmış gibiydi. "Antik Mısırca, mükemmel bir isim," dedi. "Yunanlılar bana Tot derlerdi. Daha sonraları beni tanrı Hermes'le karıştırmaya başladılar. Hatta kutsal şehrim Hermopolis'in ismini değiştirdiler ama Hermes'le uzaktan yakından alakam yok. İnan bana, Hermes'le karşılaşacak olsan-"

Khufu ağzından mısır gevrekleri saça saça "Uh!" diye bağırdı.

"Haklısın," dedi Tot. "Konudan saptım. Demek adın Sadie Kane. Sen de..." Parmağını hala gagalarıyla bilgisayarlara bir şeyler yazan ibis kuşlarını seyretmekte olan Carter'a çevirdi. "Sen de Horus *değilsin* demek?"

"Carter Kane," dedi Carter. Aklı ibis kuşlarında kalmıştı."Bu da ne böyle?" diye sordu.

Tot güldü. "Bunlara bilgisayar deniyor," dedi. "Harika şeyler, değil mi? Belli ki-"

"Hayır, yani kuşlar ne yazıyorlar demek istedim," dedi Carter. Sonra gözlerini kısıp bilgisayarların ekranına baktı. "Tibet Sığırlarının Evrimi Hakkında Kısa bir Bilimsel inceleme!"

"Akademik çalışmalarımı daktilo ediyorlar," dedi Tot.

"Aynı anda birkaç tez birden yazıyorum. Mesela bu üniversitenin astroloji ya da sülük bilimi lisans dersleri vermediğini biliyor muydunuz?" dedi. "Nehrin aşağı taraflarında kendime yeni bir karargah yaptırıyorum. Yakında Memphis bir eğitim şehrine dönüşecek!"

"Harika," dedim gönülsüzce. "Set'i yenmek için yardımına ihtiyacımız var."

İbisler yazmayı kesip bize baktılar.

Tot ağzını sildi. "Son olanlardan sonra ne cüretle benden böyle bir şey isteyebiliyorsunuz?"

"Son olanlar mı?" dedim.

"Bir dakika, olanların yazılı olduğu belge buralarda bir yerde olacak..." Tot laboratuar önlüğünün ceplerini yokladı. Sonra kırış kırış bir kağıt çıkarıp okumaya koyuldu.

"Yok, bu alışveriş listesiymiş," dedi.

Kağıdı arkasına fırlattı. Kağıt yere değer değmez bir somun buğday ekmeğine, bir sürahi dolusu süte ve Dağ Esintisi adlı altı şişe maden suyuna dönüştü.

Tot önlüğünün kollarının içine baktı. O anda önlüğün üstündeki lekelerin akla gelebilecek her dilde yazılmış sözcükler olduğunu fark ettim. Lekeler hareket ediyor, yer değiştiriyor, hiyeroglifler, Latince harfler ve Demotik sembollere dönüşüyordu. Tot yakasındaki bir lekeyi silkeleyince yere yedi sözcük düşüp kerevit sözcüğünü oluşturdu. Sonra sözcük karidese benzer, yapış yapış bir yaratık haline geldi. Tam ayaklarını kıpırdatmıştı ki bir İbis kuşu onu kaptı.

Tot nihayet "Neyse, boş verin," dedi. "Size kısaca olanları anlatayım: Horus, babası Osiris'in intikamını almak İçin Set'i bir düelloya davet etti. Düelloyu kazanan kişi tanrıların kralı olacaktı."

"Horus kazandı," dedi Carter.

"Demek hatırlıyorsun!"

"Hayır, bununla ilgili bir şeyler okumuştum."

"Peki, size yardım etmeseydim, hem senin hem de İsis'in neredeyse öleceğini de hatırlıyor musun? Tabii, savaşı önlemek için bir çözüm yolu bulmaya çalıştım. Bu işlerimden biridir. Düzen ve kaos arasında denge sağlamaktan ben sorumluyum. Ama İsis ne yaptı? Ona yardım etmem için beni ikna etti çünkü Set daha da güçlenmişti. O savaş neredeyse tüm dünyayı yok ediyordu."

İsis'in sesi zihnimde yankılandı. *Amma da mızmız. Savaş o kadar da kötü değildi.*

Tot "Öyle mi?" deyince zihnimdeki sesi onun da duyduğunu anladım. "Set, Horus'un gözünü çıkardı."

Carter "Ayyy," deyip gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Ben de ona ay ışığından yapılmış yeni bir göz veridim. Şu senin meşhur sembolün o işte: Horus'un Gözü. Bunu ben yaptım, çok teşekkürler. Ama sen gittin, İsis'in kafasını kestin ve-"

"Bir dakika," dedi Carter. "Onun kafasını mı kestim?"

İsis, *Ama iyileştim,* diyerek beni teselli etmeye çalıştı.

"İyileştin ama seni iyileştiren bendim, İsis!" dedi Tot. "Evet, Carter, Horus, ya da kendine ne diye hitap ediyorsan,

o kadar öfkelenmiştin ki onun kafasını kestin. Çıldırmış gibiydin. Set'e gücünü toplamadan saldıracaktın. İsin seni durdurmaya çalıştı. Buna çok sinirlenip kılıcını aldın ve... Neyse, demek istediğim şu: Set'i yenmeden önce birbirinizi neredeyse yok ediyordunuz. Kırmızı Lord'a karşı savaşacaksanız dikkatli olun. Kargaşayı sizi birbirinize düşürmek için kullanacaktır."

İsis, *Onu tekrar yeneceğiz, hiç merak etme,* dedi. *Tot bizi kıskanıyor.*

Tot'la birlikte aynı anda "Kes sesini!" dedik. Tot hayretle bana baktı. "Sadie, demek kontrolü elde tutmaya çalışıyorsun," dedi. "Ama bu uzun sürmeyecek. Firavun soyundan geliyor olabilirsin ama İsis, sinsi, güce susamış bir-"

"Onu zapt edebilirim," dedim. İsis'in küfürler savurmaması için olanca gücümle direndim.

Tot gitarının tellerini tıngırdattı. "O kadar emin olma," dedi. "İsis sana büyük bir ihtimalle Horus'un Set'i yenmesine yardımcı olduğunu söylemiştir. Sana Set'in kontrolden çıkmasına neden olan kişinin kendisi olduğunu da söyledi mi? İlk kralımızın sürgüne yollanmasına neden olmuştu."

"Ra'dan mı bahsediyorsun?" dedi Carter. "O yaşlanıp dünyadan ayrılmaya karar vermemiş miydi?"

Tot alaycı bir tavırla güldü. "Yaşlandığı doğru ama gitmek zorunda kaldı. İsis onun emekliye ayrılmasını beklemekten usanmıştı. Kocası Osiris'in kral olmasını istiyordu.

Daha fazla güce de kavuşmak istiyordu. Bu yüzden, bir gün Ra şekerleme yaparken, gizlice güneş tanrısının tükürüklerini topladı."

"İğrenç," dedim. "Tükürük ne zamandan beri güç veriyor?"

Tot ters ters bana baktı. "Tükürüğü kille karıştırıp zehirli bir yılan elde edebilirsin. Neyse, o gece yılan gizlice Ra'nın yatak odasına girip bileğinden ısırdı. Hiçbir büyü, hatta benimki bile onu iyileştiremezdi. Ölebilirdi—"

"Tanrılar ölebilir mi?" diye sordu Carter.

"Tabii ki," dedi Tot. "Yani, genellikle er ya da geç Duat'ta tekrar diriliriz. Ama yılanın zehri Ra'nın özünü yiyip bitirdi. Tabii İsis masummuş gibi davrandı. Ra'nın acı çektiğini görünce timsah gözyaşları döktü. Ona büyüsüyle yardım etmeye çalıştı. Nihayet, Ra'ya onu kurtarmanın tek bir yolu olduğunu söyledi: Ra'nın ona gizli adını söylemesi gerekiyordu."

"Gizli adı mı?" dedim. "Batman ve Bruce Wayne gibi mi?"

"Yaradılış'ta her şeyin gizli bir adı vardır," dedi Tot. Hatta tanrılar için de geçerlidir. Bir varlığın gizli adını bilmek, o varlık üstünde büyük bir güce sahip olmak demektir. İsis, Ra'nın gizli adını öğrendiği takdirde ona yardım edebileceğini söyledi. Ra o kadar acı çekiyordu ki adını söylemeye razı oldu. Böylece İsis onu iyileştirdi."

"Ama onun üstünde de büyük bir güce sahip oldu," dedi Carter.

"Hem de muhteşem bir güce sahip oldu," dedi Tot. "Ra'yı göklere çekilmeye zorladı ve sevgili kocası Osiris'in tanrıların kralı olması için tüm engelleri ortadan kaldırmış oldu. Set, Ra'nın sağ koluydu ama erkek kardeşi Osiris'in kral olmasına da tahammül edemezdi. Böylece, Set ve Osiris birbirlerine düşman oldular. Beş bin yıl sonra aynı savaş hala İsis yüzünden devam ediyor."

"Ama bu benim suçum değil ki!" dedim. "Ben hayatla böyle bir şey yapmam."

"Yapmaz mısın?" diye sordu Tot. "Kozmosun dengesini alt üst etmek pahasına aileni kurtarmak için bir şeyler yapmaz mısın yani?"

Tot, rengi sürekli değişen gözlerini bana dikti. Ona meydan okumak istiyordum. Neden aileme yardım etmeyecektim ki? Laboratuar önlüğü giymiş bu zırdeli bana ne yapıp ne yapamayacağımı nasıl söyleyebilirdi?

Sonra bu düşüncelerin kime ait olduğundan emin olamadığımı fark ettim. Bu düşüncelerin sahibi İsis miydi yoksa ben miydim? Paniklemeye başladım. Kendi düşüncelerimi İsis'inkilerden ayıramayacaksam, çıldırmama ramak kalmış demekti.

"Hayır, Tot!" dedim cıyak cıyak bir sesle. "Bana inanmalısın. Kontrolde olan benim, Sadie. Yardımına ihtiyacım var. Set babamızı ele geçirdi."

Sonra ona British Museum'dan Carter'ın kırmızı piramidi görüşüne kadar olanları teker teker anlattım. Tot hiç bir şey demeden beni dinledi ama ben konuşurken onun

laboratuar önlüğünün üstünde yeni sözcüklerin oluşmaya başladığını ve ağzımdan çıkanların diğerlerine eklendiğini fark ettim.

"Lütfen bize bir iyilik yap," dedim. "Carter, ona kitabı ver."

Carter çantasını karıştırıp Paris'te çaldığımız kitabı verdi. "Bunu sen yazmıştın, değil mi? Set'i nasıl yenebileceğimiz yazıyor mu kitapta?"

Tot papirüsü açtı. "Hay aksi. Eski eserlerimi okumaktan nefret ederim," dedi. "Şu cümleye bak! Bunu şimdi olsa bu şekilde yazmazdım." Ceplerini yokladı. "Kırmızı kalemi olan var mı?"

Tam o sırada İsis bana Tot'a gününü göstermemiz gerektiğini söyledi. *Lütfen, sadece bir ateş topu fırlatalım,* dedi. *Kocaman, büyülü bir ateş topu olsun, tamam mı?*

Doğrusu bu bana da iyi bir fikir gibi geldi. Ama İsis'i kontrol altına almayı başardım.

"Bak," dedim. "Tot musun, Tahuti misin her neysen, Set en azından Kuzey Amerika'yı yok etmeyi planlıyor. Hatta belki tüm dünyayı yok edecek. Milyonlarca insan ölecek. Denge sağlamaktan sorumlu olduğunu söylemiştin. Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bir süre odada yazı yazan ibis kuşlarının çıkardığı tıkırtılardan başka bir şey duyulmadı.

"Başınızın büyük dertte olduğu doğru," dedi Tot. "Peki, sizce babanız neden ikinizi bu kadar zor bir durumda bıraktı? Neden tanrıları serbest bıraktı?"

Neredeyse, annemi geri getirmek için, diyecektim. Ama buna artık inanamıyordum.

"Bence annem geleceği gördüğü için," dedim. "Kötü bir şeyler olacağını görmüş olmalı. Babamla birlikte bunu engellemeye çalışıyorlardı. Bunu yapmanın tek yolunun da tanrıları serbest bırakmak olduğunu düşünmüş olmalılar."

"Ama tanrıların gücünü kullanmak ölümlüler için çok tehlikelidir," dedi Tot. "Dahası, Hayat Evi'nin kurallarına karşı gelmek demektir. Bu arada o yasayı geçirmesi için İskender'e baskı yapan da bendim."

Yaşlı Baş Arşivci'nin Arşiv Odası'nda söylediği şey geldi aklıma. *Tanrılar büyük bir güce sahiptir ama insanlar yaratıcıdır*, demişti. "Sanırım annem bu yasanın yanlış olduğuna İskender'i inandırmıştı," dedim. "Belki de İskender bunu aleni bir biçimde söyleyememişti ama annem onun fikrini değiştirmiş. Tanrılarla ölümlülerin birbirlerine ihtiyaç duyacakları kadar kötü bir şey görmüş olmalı."

"Peki, ne olacak?" dedi Tot. "Set başa mı geçecek?" Sesi tıpkı öğrencilerine şaşırtmacalı bir soru soran bir öğretmen gibi çekingendi.

"Olabilir. Ama bilmiyorum," dedim dikkatle.

Tam o sırada rafın üstünde duran Khufu geğirdi. Sonra dişlerini göstererek sırıttı.

"Haklısın, Khufu," dedi Tot. "İsis gibi konuşmuyor. İsis asla bir şeyi bilmediğini itiraf etmez."

O anda İsis'in ağzını hayali bir elle tıkamak zorunda kaldım.

Tot tekrar Carter'a baktı. "Bakalım konuştuğunuz gibi davranıyor musunuz?" dedi. "Tanrıları kontrol edebildiğinizi kanıtlarsanız, eski olayların tekrarlanmayacağına beni ikna ederseniz, size büyü kitabında yazanları anlatırım."

"Bu bir sınav mı?" dedi Carter. "Pekala, anlaştık."

"Bir dakika," dedim. Belki de Carter evde eğitim aldığından 'sınav' fikrinin kötü bir şey olduğunun farkında değildi.

"Harika," dedi Tot. "Bir büyücünün mezarında bulunan güçlü bir şeye ihtiyacım var. Bana onu getirin."

"Hangi büyücünün mezarında?" diye sordum.

Tot bana yanıt vermek yerine cebinden bir tebeşir çıkarıp havaya bir şeyler yazdı. Tam önünde bir kapı açılıverdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Bastet bize Şeytan günleri'nde büyülü kapıları açamayacağımızı söylemişti."

"Ölümlüler açamaz," dedi Tot. "Ama büyüyle haşır neşir bir tanrı açabilir. Başarılı olursanız geri döndüğünüzde barbekü yaparız."

Büyülü kapı bizi içine ve bir boşluğa doğru çekti. Tot'un çalışma odası aniden yok oldu.

24. Mavi Süet Ayakkabıları Havaya Uçuruyorum

SADIE

"Neredeyiz?" diye sordum.

Kocaman bir evin dışında, ıssız bir caddedeydik. Etraf hala Memphis'i andırıyordu. En azından ağaçlar ve ışıl ışıl hava aynıydı.

Evin arazisi en az birkaç dönümdü. Beyaz metal kapılar gitaristler ve müzik notaları biçimindeydi. Giriş kapısının hemen ardındaysa bir araba yolu ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyor, iki katlı, beyaz sütunlu bir verandaya kadar uzanıyordu.

"Olamaz," dedi Carter. "Burayı tanıyorum."

“Ne? Nasıl?"

"Babam beni bir kez buraya getirmişti. Yüce bir büyücünün mezarı, ha... Tot dalga geçiyor olmalı."

"Carter, neden söz ediyorsun? Burada birisinin mezarı mı var?" diye sordum.

Carter başını salladı. "Burası Graceland," dedi. "Dünyanın en ünlü müzisyeninin evi."

"Michael Jackson'ın evi mi yani?"

"Hayır, şapşal. Elvis Presley'in evi."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Elvis Presley? Hani şu taşlarla süslü beyaz tulumlar giyen, saçlarını briyantinle kafasına yapıştıran adam? Anneannemde onun plak koleksiyonu vardı. O Elvis'ten mi bahsediyorsun?"

Carter endişeyle etrafına bakındı. Sonra etrafta kimsecikler olmadığı halde kılıcını çekti. "Elvis burada yaşadı ve buraya gömüldü," dedi. "Evin arka tarafına."

Eve bakakaldım. "Bana Elvis'in bir büyücü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Carter. Kılıcını sıkı sıkı kavradı. "Tot, müziğin de bir tür büyü olduğunu söylemişti. Ama bu işte bir terslik var. Neden burada başka kimse yok? Genellikle burayı bir sürü turist ziyaret eder?"

"Noel tatili yüzünden olmasın?"

"Ama güvenlik görevlileri de yok!"

Omuzlarımı silktim. "Belki de Zia'nın Luksor'da yaptığı şeyin aynısı olmuştur," dedim. "Belki de Tot herkesi buradan uzak tutuyordun"

"Olabilir." Ama Carter'ın hala huzursuz olduğu belliydi. Kapıyı itince hemen açıldığını gördük. "Yok, bu işte kesin bir terslik var," diye homurdandı.

"Evet," dedim. "Ama gidip Elvis'i bir ziyaret edelim."

Yoldan yukarı doğru yürürken Kral'ın evinin pek de

gösterişli olmadığını düşünmeden edemedim. Televizyon da gördüğüm ünlülerin şatafatlı evlerinden bir hayli farklıydı. Hatta onlara kıyasla minnacıktı. Ev sadece iki katlıydı. Girişinde sütunlu, beyaz bir veranda vardı ve ev tuğla duvarlarla inşa edilmişti. Basamaklarda tuhaf görünümlü, alçıdan aslan heykelleri duruyordu. Belki de Elvis'in zamanında her şey daha sadeydi. Ya da tüm parasını taşlarla süslü o kıyafetlere harcamıştı, kim bilir.

Basamakların başında durduk.

"Demek babam seni buraya getirmişti?" dedim.

"Evet." Carter aslanların her an saldırıya geçmesini bekliyormuş gibi gözünü onlara dikmişti. "Babam Blues ve caz severdi," dedi. "Ama bana Elvis'in önemli birisi olduğunu söylemişti. Çünkü Elvis, Afro-Amerika müziğini beyaz insanların da seveceği hale getirmiş. O, rock'n'roll'un babası. Neyse, babamla birlikte buraya bir konferansa falan gelmiştik galiba. Babam buraya gelmek için ısrar etmişti."

"Çok şanslıymışsın," dedim. Gerçi Carter'ın babamla geçirdiği hayatın göründüğü kadar muhteşem olmadığını anlamaya başlamıştım ama yine de onu azıcık kıskanma dan edemedim. Graceland'e gelmek hiç aklımdan geçmemişti ama zaten babam beni ısrarla hiçbir yere götürme mişti. Ha, evet, British Museum'a götürmüştü ama orada da ortadan kaybolmuştu. Babamın bir Elvis hayranı olduğunu bile bilmiyordum. Bu korkunç bir şeydi.

Merdivenlerden çıkmaya başladık. Ön kapı kendiliğinden

açıldı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Carter.

Arkamıza bakınca kanımın donduğunu hissettim. Ağabeyimin koluna yapıştım. "Şey, Carter, bu işin hoşuna gitmediğini söylemiştin ya..."

Ellerinde asalar ve değnekler olan iki büyücü bize doğru geliyorlardı.

"Hemen içeri girelim!" dedi Carter.

Eve doğru dürüst bakacak fırsatım olmadı. Ama sol tarafımızda bir yemek odası, sağ tarafımızda da içinde bir piyano bulunan, tavus kuşu resimleriyle süslü, vitraylı, kemer biçiminde bir kapısı olan bir oturma-müzik odası vardı. Evdeki eşyalar eski püsküydü. İçerisi yaşlı insanlar gibi kokuyordu.

"Peki, güç veren nesne nerede?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi Carter ters ters. "Bizim turda 'güç veren nesneler' diye bir şey yoktu!"

Pencereden dışarı baktım. Düşmanlarımız gittikçe yaklaşıyorlardı. Öndeki adam bir kot pantolon, siyah renkli, kolsuz bir gömlek ve çizme giymişti, kafasında da eski bir kovboy şapkası vardı. Arkadaşı da benzer bir biçimde giyinmişti ama o çok daha iriydi. Kolları dövme doluydu, dazlaktı ve uzun bir sakalı vardı. Bize on metre kadar yaklaştıklarında kovboy şapkalı adam asasını yere indirdi.

Asa bir anda bir makineli tüfeğe dönüştü.

"Eyvah!" diye bağırıp Carter'ı oturma odasına ittim.

Adam tüfekle evin ön kapısını patlattı. Kulaklarım neredeyse

sağır olacaktı. Telaşla diğer odaya doğru koştuk. Eski tip bir mutfağın yanından geçtik, sonra da hayatımda gördüğüm en tuhaf mağaraya girdik. Mağaranın arkası, üstü asma dallarıyla kaplı tuğladan bir duvarla örülmüştü. Duvarın kenarından ufak bir de şelale akıyordu.

Zemin ve tavan yeşil renkli, kaba saba bir halıyla kaplıydı. Mobilyaların üstündeyse ürkütücü hayvan şekilleri vardı. Tüm bunlar yeterince berbat değilmiş gibi, odanın dört bir yanına alçıdan yapılmış maymun heykelleri ve içi doldurulmuş aslanlar konmuştu. İçinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen etrafa bakınmaktan kendimi alamıyordum.

"Aman tanrım," dedim. "Elvis bu kadar zevksiz miymiş?"

"Burası, Orman Odası," dedi Carter. "Elvis babasını gıcık etmek için böyle döşemiş."

"Bak bunu anlayışla karşılayabilirim."

Derken evin içinde bir ateş sesi daha duyuldu.

"Ayrılalım," dedi Carter.

"Kötü fikir," dedim. Büyücülerin geçtikleri her yeri yıkıp döktüklerini duyabiliyordum.

"Onları oyalarım," dedi Carter. "Sen de etrafa göz at. Ödül odası şurada."

"Carter!"

Ama şapşal ağabeyim beni korumak için hızla yanımdan ayrılıverdi. Bunu yapmasından hiç hoşlanmıyorum. Peşinden gitmeli ya da diğer yöne doğru koşmalıydım.

Ama yerimden kımıldayamadım. Carter elinde kılıçla odadan dışarı çıktığı anda bedenini altın renkli bir parıltı kapladı. İşte, ondan sonra da her şey ters gitti.

Küüüt! Zümrüt yeşili bir ışıkla birlikte Carter dizlerinin üstüne çöktü. Bir an vurulduğunu sandım. Bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ama Carter yere yığılıp küçülmeye başladı. Giysileri, kılıcı, her şeyi ufalıyordu. Nihayet, minnacık, yeşil renkli bir şey haline geldi.

Ağabeyim minik bir kertenkeleye dönüşmüştü! Yanıma gelip bacağıma, sonra da avucuma tırmandı. Sonra çaresizlik içinde gözlerini bana dikti.

Köşeden boğuk bir ses, "Dağılıp kızı bulalım," dedi. Buralarda bir yerde olmalı."

Sevgiyle kertenkeleye bakıp "Ah, Carter, bu yüzden seni öldüreceğim," dedim.

Sonra onu cebime koyup koşmaya başladım.

İki büyücü Graceland'deki her şeyi yakıp yıkmaya devam ediyorlardı. Mobilyaları yere deviriyor, her şeyi paramparça ediyorlardı. Belli ki Elvis hayranı değillerdi.

Tavandan sarkan halatların altından ilerleyip bir koridora çıktım. Ödül odasını bulmuştum. İçerisi tıka basa ödüllerle doluydu. Duvarlarda altın plaklar asılıydı, taşlarla süslü Elvis kıyafetleri dört tane cam kutunun içinde sergileniyordu. Oda loştu. Büyük bir ihtimalle kıyafetlerin parıltısının turistlerin gözlerini kamaştırmaması için böyleydi. Tepedeki hoparlörlerden içeri hafif bir müzik yayılıyordu. Elvis'in, mavi süet ayakkabılarla ilgili bir

şarkısıydı bu.

Odaya göz atınca etraftaki hiçbir şey bana büyülüymüş gibi gelmedi. Ya kıyafetler? Umarım Tot bunlardan birini giymemi falan beklemiyordu. Peki altın plaklar? Bunlardan da ancak harika birer frizbi olurdu doğrusu.

Sağımdan birisi "Jerrod!" diye bağırdı. Büyücülerden biri koridora çıkmıştı. Hemen diğer çıkışa yöneldim ama dışarıdan bir ses "Buradayım!" diye seslendi.

Kapana kısılmıştım.

"Carter, kertenkele beynini çalıştır azıcık," diye fısıldadım.

Carter debelenip duruyor, hiçbir şey yapamıyordu.

Büyü çantamı karıştırıp asamı aldım. Acaba büyük bir daire çizmeyi mi denemeliydim? Buna vakit yoktu. Bir de benden daha yaşlı iki büyücüyle burun buruna düello etmek istemiyordum. Hareket etmeliydim. Değneğimi çıkarıp kocaman bir asa olmasını diledim. Bunu yakabilir yada bir aslana dönüştürebilirdim ama bu ne işe yarayacaktı? Ellerim titremeye başlamıştı. Bir topa dönüşüp Elvis'in altın plak koleksiyonunun altına saklanmak istiyordum.

İsis içimden, *Kontrolü bana ver***,** dedi. *Düşmanlarımı küle çevireyim***.**

Hayır, dedim.

*İkimiz de öleceğiz***,** diye yanıt verdi.

İrademi zorladığını ve kontrolü ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Büyücülerden hiç hoşlanmadığını anlamıştım. Bu adamlar ne cüretle bize karşı geliyorlardı

SADIE

Tek bir sözcükle onları yok edebilirdik.

Hayır, dedim içimden. Sonra aklıma Zia'nın söylediği bir şey geldi: *Elinde ne varsa, onu kullan.* İçerisi loştu... Belki de odayı zifiri karanlık hale getirebilirdim.

"Karanlık," diye fısıldadım. Midemde bir baskı hissettim. Aniden ışıklar söndü. Müzik kesildi. Işık yavaş yavaş yok oluyordu. Hatta pencereye vuran güneş ışığı bile içerisi kapkaranlık olana dek kayboldu.

Solumdan bir yerden ilk büyücü içini çekti. "Jerrod!"

"Ben yapmadım, Wayne!" dedi Jerrod. "Ne olsa benden biliyorsun!"

Wayne Antik Mısırca bir şeyler homurdandı. Hala bana doğru geliyordu. Dikkatini dağıtmalıydım.

Gözlerimi yumup etrafımdaki şeyleri gözlerimin önüne getirdim. İçerisi zifiri karanlık olduğu halde Jerrod'un koridorda ve solumda olduğunu, karanlıkta ilerlemeye çalıştığını hissediyordum. Wayne ise duvarın diğer tarafında ve sağdaydı. Yani, kapıdan birkaç adım ötedeydi. İçinde Elvis'in kıyafetlerinin bulunduğu dört cam kutuyu gözlerimin önüne getirebiliyordum.

İçimde daha da büyük bir baskının oluştuğunu hissettim. Sanki müthiş bir ağırlık kaldırmaya çalışıyordum. Aniden cam kutuların kapakları açılıverdi. Bir hışırtı duydum. Rüzgarda oraya buraya savrulan kuru yaprak sesi gibi bir şeydi. Dört tane beyaz kıyafetin iki kapıya yöneldiğini gördüm.

İçi boş Elvis kıyafetleri saldırıya geçtiğinde ilk olarak

Wayne bağırdı. Ateş edince içerisi aydınlandı. Sonra solumda Jerrod şaşkınlıkla haykırdı. Küt diye bir ses duyunca yere devrildiğini anladım. Dengesini kaybetmiş bir adamın yanından geçmek, tüfekli bir adamla uğraşmaktan çok daha iyiydi. Sessizce kapıdan dışarı çıkıp koridora çıktım. Jerrod arkamdan "Kalkın üstümden! Kalkın!" diye bağırıyordu.

îsis, *Hazır yere devrilmişken işini bitir,* dedi. *Onu küle çevir!*

Bir yanım doğruyu söylediğini biliyordu: Jerrod'u haklamazsam kalkıp peşime düşecekti. Öte yandan, ona zarar vermenin doğru olacağını düşünmüyordum. Hele Elvis kıyafetleri tarafından saldırıya uğramışken bunu yapmak doğru olmazdı. Bir kapı bulup kendimi dışarı attım.

Graceland'in arka bahçesine çıkmıştım. Mezar taşlarıyla çevrili kocaman bir çeşme vardı. Mezar taşlarından birinin üstünde, cam bir kutunun içinde bir ateş yanıyordu. Mezarın üstüyse çiçeklerle kaplıydı. Bu, Elvis'in mezarı olmalıydı.

Yani bir büyücünün mezarı.

Tabii ya! Evi aramıştık ama güç veren nesne mezarda olabilirdi. Peki ama tam olarak ne aramam gerekiyordu?

Mezara yaklaşmaya fırsat bulamadan evin arka kapısı ardına kadar açıldı. Uzun sakallı, dazlak adam dışarı fırladı. Lime lime olmuş bir Elvis kıyafeti, maymun gibi sırtından boynuna dolanmıştı.

"Vay, vay, vay." Büyücü kıyafeti yere fırlattı. Sesinden

onun Jerrod adlı büyücü olduğunu anladım. "Küçücük bir kızmışsın ama bizi çok uğraştırdın," dedi.

Asasını indirip bana doğru yeşil renkli bir ışık gönderdi. Değneğimi havaya kaldırıp enerji akımını yukarı fırlattım. Bir güvercin sesi duydum. Yepyeni bir kertenkele gökten ayaklarımın dibine düştü.

"Pardon," dedim. Bir güvercini kertenkeleye dönüştürmüştüm.

Jerrod hırlayıp asasını yere doğrulttu. Belli ki kertenkeleler konusunda uzmandı. Kertenkele birden bir Londra taksisi büyüklüğünde bir komodo ejderine dönüştü.

Yaratık inanılmaz bir hızla üstüme geldi. Ağzını ardına kadar açıp beni yutacakken asamı ağzına sokuverdim.

Jerrod güldü. "İyi denemeydi küçük kız!" dedi.

Ejderin asamı ısırdığını hissettim. Asa her an kırılabilirdi. Sonra komodo ejderine yem olacaktım. *Azıcık yardım et*, dedim İsis'e. Dikkatle onun gücüne eriştim. Onun kontrolü tamamıyla ele geçirmesine izin vermeden bunu yapmak, iri dalgaların arasında sörf yapmaya benziyordu. Beş bin yıllık deneyimin, bilginin ve gücün bedenime yayıldığını hissettim. İsis bana seçenekler sunmuştu, ben de en basit olanını seçmiştim. Gücü asama doğrulttum. Asa bembeyaz bir ışık saçıp ısındı. Asam uzadıkça ejder hırlayıp tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Nihayet, asa yaratığın çenesini açtı, açtı ve *gümm!*

Ejder bir anda paramparça olup Jerrod'un asasını da un ufak etti. Asanın parçaları dört bir yana saçıldı.

Jerrod neye uğradığını şaşırmıştı. Asamı var gücümle alnına fırlattım. Gözleri şaşılaştı ve yere yığıldı. Asam dosdoğru elime döndü.

Aslında bu gayet güzel bir son olabilirdi. Ama Wayne'i tamamıyla unutmuştum. Kovboy şapkalı büyücü topallaya topallaya dışarı çıktı. Neredeyse arkadaşına takılıp düşecekti ama inanılmaz bir hızla kendine geldi.

"Rüzgar!" diye bağırdı. Asam elimden fırlayıp Wayne'in ellerine geçti.

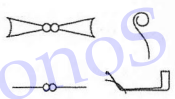
Adam hain hain gülmeye başladı, "iyi savaştın küçük hanım," dedi. "Ama element büyüsü en hızlısıdır."

Sonra hem benim asamı hem de kendi asasını yerde birleştirdi. Toprakta bir dalga oluştu. Zemin bir anda sıvıya dönüşüp beni yere düşürdü. Değneğim de öteye fırladı. Ellerimin üstüne düşmüştüm ama Wayne'in bir şeyler mırıldandığını ve asalardan ateş fırlatmaya çalıştığını duyabiliyordum.

İsis, *Halat,* dedi. *Her büyücünün üstünde halat vardır.*

Panikten zihnim boşalmıştı ama elim içgüdüsel bir harekelle çantama gitti. Çantamdan bir parça sicim çıkardım. Tam olarak halat değildi ama aklıma bir şey gelmişti. Zia'nın Metropolitan Müzesi'nde yaptığı şeyi hatırladım. Sicimi Wayne'e fırlattım. İsis bana "Tas!" diye bağırmamı söyleyince de hiç düşünmeden söyledim.

Wayne'in başının üstünde, altın renkli bir hiyeroglif belirdi.

Sicim ona öfkeli bir yılan gibi saldırmaya başladı. Ona saldırırken bir yandan da uzayıp genişliyordu. Wayne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Geriye doğru tökezledi. Her iki asadan da ateş fışkırıyordu ama sicim daha hızlıydı. Adamın ayak bileklerini sarıp onu yanlamasına yere devirdi. Sonra onu tepeden tırnağa bir koza gibi sardı. Wayne bağırıp debelenmeye başladı. Bu arada bana da bir sürü küfür savurdu.

Yavaşça ayağa kalktım. Jerrod hala baygındı. Wayne'in yanında duran asamı aldım. Adam hala sicimden kurtulmaya çalışıyor, Antik Mısırca küfürler savuruyordu. Amerikan güney aksanıyla konuşan birisinin ağzından bu küfürleri duymak çok tuhaftı.

İsis, *Bitir işini,* dedi. *Hala konuşabiliyor. Seni yok edene dek pes etmeyecek.*

Wayne "Ateş!" diye haykırdı. "Su! Peynir!"

Peynir komutu bile işe yaramadı. Sanırım, öfkesi büyü gücünü azaltıyor, odaklanmasını imkansız kılıyordu. Ama çok geçmeden güçleneceğini biliyordum.

"Sessizlik," dedim.

Wayne'in bir anda sesi kısıldı. Çığlık atmaya devam ediyordu ama hiç sesi çıkmıyordu.

"Düşmanın değilim," dedim. "Ama beni öldürmene de izin veremem."

Cebimde bir şey kıpırdadı. Carter'ın hala cebimde olğunu

hatırladım. Gayet iyi görünüyordu ama hala kertenkeleydi.

"Seni eski haline getirmeye çalışacağım," dedim. "Umarım olduğundan daha kötü bir şeye dönüşmezsin."

Carter'dan hafif bir cıyklama çıktı. Bana pek de cesaret verirmiş gibi bir hali yoktu.

Gözlerimi yumup Carter'ı eski haliyle gözlerimin önüne getirdim. Onu on dört yaşında, uzun boylu, rüküş, gayet insan görünümlü ve gıcık bir çocuk olarak hayal ettim. Carter birden ağırlaşmaya başladı. Onu yere koydum. Kertenkelenin yavaş yavaş insana dönüşmesini izlemeye koyuldum. Üçe kadar saydığımda ağabeyim karın üstü yerde yatıyordu. Kılıcı ve çantası da yanındaydı.

Carter ağzına dolan çimleri yere tükürüp "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama sende bir tuhaflık vardı."

"Teşekkürler." Carter ayağa kalkıp parmaklarını sayılı. Sonra iki büyücüyü gördü. Hayretten ağzı açık kalmıştı. "Onlara ne yaptın?"

"Bir tanesini bağladım. Diğerini de etkisiz hale getirdim. Büyüyle tabii."

"Hayır, yani..." Carter ne diyeceğini bilemez haldeydi. Nihayet çareyi büyücüleri işaret etmekte buldu.

Adamlara bakınca şaşkınlıkla bağırdım. Wayne hareket etmiyordu. Ağzı ve gözleri açıktı ama ne gözlerini kırpıyor ne de nefes alıyordu. Yanında boylu boyunca yatan Jerrod da tıpkı onun gibi donmuş haldeydi. İkimiz hayretle

adamlara bakarken iki adamın ağzı da sanki birer kibrit çöpü yutmuşlar gibi parıldamaya başladı. Dudaklarının arasından iki tane ateş küresi fırladı ve gün ışığında gözden kayboldu.

"Bu-bu da neydi?" dedim. "Öldüler mi?"

Carter dikkatle adamların yanına gidip elini Wayne'in boynuna koydu. "Adamın derisi kaskatı kesilmiş," dedi. "Kaya gibi sert."

"Olamaz! Az önce ikisi de insandı!" dedim. "Onları bu hale getiren ben değilim!"

Carter, Jerrod'un alnını yokladı. Jerrod'u asamla bayıltmıştım. "Kafatası çatlamış," dedi.

"Ne?"

Carter kılıcını eline aldı. Daha ben çığlık atamadan Carter kılıcı Jerrod'un suratına indirdi. Büyücünün kafası bir saksı gibi yarıldı.

"Bunlar kilden yapılmış," dedi Carter. "Her ikisi de usabti."

Tekmeleyince Wayne'in kolunun un ufak olduğunu gördüm.

"Ama büyü yapıyorlardı," dedim." Sürekli bir şeyler söylüyorlardı. Onlar gerçekti, Carter."

Uşabtiler gözlerimizin önünde toza dönüştü. Geriye bir parça sicim, iki tane asa ve eski püskü giysiler kaldı.

"Tot bizi sınavdan geçiriyordu," dedi Carter. "Ama o ateş topları..." Lafını tamamlayamadı. Sanki önemli bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı.

"Belki de onları hayatâ geçiren büyüdür onlar," dedim, "Uçup yaptıkları şeyleri efendilerine anlatacaklardı, ne dersin?" diye sordum.

Bu, bana mantıklı geliyordu ama nedense Carter hala çok huzursuzdu. Graceland'in paramparça olmuş arka kapısını gösterdi. "Bütün ev bu halde mi?" diye sordu.

"Daha da kötü," dedim. Jerrod'un giysilerinin altında kalmış olan Elvis kıyafetine ve etrafa saçılmış taşlara baktım, Belki de Elvis cidden zevksiz bir adamdı ama Kral'ın evinin yerle bir olması hoşuma gitmemişti. Burası babam için çok önemli bir yerse... Birden aklıma bir fikir geldi. "Amos, fincan tabağını onarırken ne demişti?" diye sordum.

Carter suratını ekşitip "Bütün ev yerle bir oldu, Sadie," dedi. "Burası bir fincan tabağı değil."

"Dur, buldum," dedim. "Hi-nehm!"

Avucumda altın renkli bir hiyeroglif parıldamaya başladı.

Elimi eve doğru kaldırıp ufledim. Graceland'in tümü parıldamaya başladı. Kapının kırık parçaları birleşti. Elvis'in paramparça olmuş kıyafetleri ortadan kayboldu.

"Vay be," dedi Carter. "Sence evin içi ne alemde?"

"Ben..." Birden gözlerim kararadı. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Carter beni tutmamış olsaydı başımı yere çarpacaktım.

"Endişelenme," dedi Carter. "Çok büyü yaptın Sadie,

Harika şeyler yaptın."

"Ama daha güç veren nesneyi bulamadık. Tot onu bulmamız için bizi buraya yollamıştı."

"Evet," dedi Carter. "Belki de onu bulduk ama farkında değilizdir."

Elvis'in mezarını işaret etti. Mezarın üstünde Elvis'in bir hayranının bıraktığı bir şey vardı. Bu, tıpkı annemin eski fotoğrafında tişörtünün üstündeki, üstü yuvarlak haç gibi görünen, gümüş bir kolyeydi.

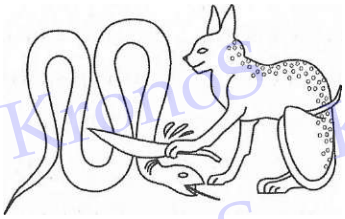
"Bir ankh," dedim. "Mısır'ın sonsuz hayat sembolü."

Carter kolyeyi eline aldı. Zincire iliştirilmiş minnacık bir de papirüs vardı.

"Bu da ne?" diye mırıldanıp papirüsü açtı. Sonra papirüse o kadar dikkatli baktı ki bir an kağıdın alev alacağını sandım.

Papirüste ne yazdığını görmek için kafamı uzatıp "Nedir o?" diye sordum.

Resim çok eski görünüyordu. Altın renkli ve benekli bir kedi, tek patisiyle bir bıçağı tutmuş, bir yılanın başını kesiyordu.

Birisi resmin altına siyah keçeli kalemle 'Savaşa devam!' yazmıştı.

"Ama bu barbarlık!" 'dedim. "Bu kadar eski bir sanat eserini karalamak da ne demek? Bir de Elvis'in mezarına bırakılmış, hepten tuhaf."

Carter beni duymamış gibiydi. "Bu resmi daha önce de gördüm," dedi. "Bunu birçok mezarda görebilirsin. Daha önce neden dikkatimi çekmediğini bilmiyorum..."

Resme daha dikkatle baktım. Son derece tanıdık gelen bir şey vardı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Bu, Ra'nın Kedisi," dedi Carter. Güneş tanrısının baş düşmanı Apep'le savaşıyor."

"Apep isimli yaratık yılandı, değil mi?" dedim.

"Evet. Apep..."

"Kaosun somut haliydi," diye Carter'ın lafını tamamladım. Nut bana ondan söz etmişti.

Bunu söylemem Carter'ın hoşuna gitmişti. "Aynen öyle," dedi. "Apep, Set'ten de kötüydü. Mısırlılar Ahiret Günü'nün Apep'in güneşi yiyip yaradılışı yok ettiği gün olacağına inanıyorlardı."

"Ama... Onu kedi öldürdü," dedim umutla.

"Kedinin onu defalarca öldürmesi gerekti," dedi Carter. "Hani, Tot eskiden meydana gelen şeylerin tekrarlanmasından söz etmişti ya? Asıl mesele şu... Bir seferinde babama kedinin ismini sormuştum. Bana kimsenin bilmediğini ama birçok kişinin kediye Sekmet diye hitap ettiğin söylemişti. Sekmet vahşi ve dişi bir aslandı. Ona Ra'nın

Gözü deniyordu, çünkü Ra'nın tüm kirli işlerini yapan oydu. Ra bir düşman görür görmez, Sekmet onu öldürüyordu."

"Tamam da ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kedi, Sekmet'e hiç benzemiyor. Bunu şimdi fark ettim..."

Resme dikkatli bakınca daha önceden fark etmediğim bir şey gördüm. "Ra'nın Kedisi tıpkı Çörek'e benziyor," dedim. "Bu, Bastet!"

Derken her yer zangırdadı. Çeşme ışıldamaya başladı ve kapkaranlık bir kapı açıldı.

"Haydi," dedim. "Tot'a soracaklarım var. Sonra gagasına sıkı bir yumruk indireceğim."

25. Ölüme Bedava Giriş Bileti Kazanıyoruz

CATER

Bir kertenkeleye dönüşmek gününüzü gerçekten berbat edebilir. Kapıdan içeri girdiğimiz anda bunu pek çaktırmamaya çalıştıysam da kendimi çok kötü hissediyordum.

Eminim ki şu anda şöyle düşünüyorsunuzdur: Şu ana dek bir şahine dönüşüp durdun. Neden bunu bu kadar büyütüyorsun? Ama birisinin sizi iradeniz dışında başka bir biçime sokması tamamıyla farklı bir şey. Bir çöp öğütücüsünün içine girdiğinizi ve bedeninizin parmağınızdan bile ufak bir hale sokulduğunu düşünün. Bu, hem acı verici hem de insanı utanca boğan bir şey. Düşmanınız sizi aptal ve savunmasız bir kertenkele olarak görüyor, sizi zorluyor ve siz istediği şeye dönüşene dek üstünüze gidiyor. Sanırım, kendimi çok daha kötü bir durumda bulabilirdim. Düşmanım beni bir meyve yarasası olarak da görebilirdi ama yine de...

Tabii, beni kurtardığı için Sadie'ye minnettardım ama kendimi son derece ezik hissediyordum. Zaten babunlarla basket maçı yaparak rezil olmuştum. Bu yetmiyormuş gibi bir de savaşta başarısız olmuştum. Yani, havaalanındaki Leroy isimli canavarla iyi baş etmiş olabilirdim ama kilden yapılmış da olsa bir-iki büyücüyle karşı karşıya kalır kalmaz iki saniyede kendimi bir kertenkele olarak bulmuştum. Set'e karşı nasıl dayanacaktım?

Kapıdan çıkarken düşüncelerimden sıyrıldım çünkü Tot'un çalışma odasına falan geri dönmemiştik.

Tıpkı Giza'daki gibi kocaman, cam bir piramidin önünde duruyorduk. Memphis'in şehir merkezinin silueti önümüzde sere serpe uzanıyordu. Arkamızdaysa Mississippi Nehri kıyıları görünüyordu.

Güneş batmak üzereydi. Nehir ve piramit, altın renkli ışıklara boğulmuştu. Piramidin ön basamaklarında, üstünde Yüce Ramses yazan altı metrelik bir heykel vardı. Tot ızgara etten oluşan bir piknik sepeti hazırlamıştı. Sepette ekmek, turşu, daha aklınıza ne gelirse vardı. Portatif bir amfiyle gitarını çalıyordu. Khufu'ysa yakınlarda bir yerde kulaklarını tıkamış duruyordu.

"Hah, güzel." Tot gitarından hasta bir eşeğin anırmasına benzer bir ses çıkardı. "Canlı çıktınız," dedi.

Hayranlıkla piramide baktım. "Bu da nereden geldi?" diye sordum. "Sen, bunu sen inşa etmedin, değil mi?" dedim. Ba'mın Set'in kırmızı piramidine yaptığı seyahati hattırladım. Birden tanrıların tüm Amerika'da böyle anıtlar

inşa ediyor olabileceği geldi aklıma.

Tot cık cık etti. "Bunu inşa etmek zorunda kalmadım neyse ki," dedi. "Piramidi inşa edenler Memphis halkı. Aslında insanlar Antik Mısır'ı asla unutmadılar. Bir nehrin kenarında her şehir inşa ettiklerinde farkında olmadan onu hatırlıyorlar. Burası Piramit Arena'sı. Yani, dünyanın altıncı büyük piramidi. Eskiden bir spor arenasıydı ama… Khufu, şu sevdiğin sporun ismi neydi?"

Khufu öfkeyle "Uh!" dedi. Yemin ederim ki bu arada bana dönüp ters ters baktı.

"Hah, evet, basketbol," dedi Tot. "Ama bu basketbol sahası zamana yenik düştü. Yıllardır kullanılmıyor. Daha doğrusu artık kullanılmıyor. Ben de burayı kullanmaya karar verdim. Ankh sizde mi?"

Bir an için Tot'a yardım etmenin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda tereddüde düştüm ama ona yine de ihtiyacımız vardı. Ona kolyeyi uzattım.

"Mükemmel," dedi Tot. "Elvis'in mezarından çıkmış bir ankh. Güçlü büyü diye buna derim işte!"

Sadie yumruklarını sıktı. "Bunu ele geçirelim derken neredeyse canımızdan olacaktık," dedi. "Bizi kandırdın."

"Sizi kandırmadım," dedi Tot ısrarla. "Bu, bir sınavdı.'

"Ama o uşabtiler..." dedi Sadie.

"Evet, yıllardır ortaya çıkardığım en iyi eserler," dedi Tot. "Ne yazık ki un ufak oldular. Ama sizin gerçek büyücüleri pataklamanıza izin veremezdim, değil mi? Uşabtiler harika birer dublördür."

"Demek her şeyi gördün," dedim.

"Tabii ki gördüm." Tot elini öne doğru uzattı. Avucunda iki tane minik ateş topu duruyordu. Bunlar uşabtilerin Bazlarından çıkan büyülü özlerdi. "Bunlar... sizin deyiminizle kayıt cihazları. Her şeyi olduğu gibi gördüm. Uşabtileri öldürmeden alt etmeyi başardınız. Yaptıklarından epey etkilendiğimi itiraf etmeliyim, Sadie. Büyü gücünü Ve İsis'i kontrol etmeyi başardın. Sana gelince Carter... Sen de bir kertenkeleye dönüşerek iyi yaptın."

Onun benimle dalga geçtiğini sandım. Sonra söylediktirinde samimi olduğunu fark ettim. Olaylar sırasındaki bu şansızlığım sınavdan geçmeme yetmişti sanki.

Tot bana "Daha önüne çok daha azılı düşmanlar çıkacak, Carter," dedi. "Şu an bile Hayat Evi en iyi adamlarını yolluyor. Ama en ummadığın zamanlarda karşına iyi dostlar da çıkacak."

Nedendir bilmem, onun Zia'dan söz ettiğini düşündüm. Belki de Zia'yla tekrar karşılaşmak istiyordum.

Tot ayağa kalkıp Khufu'ya gitarını uzattı. Sonra ankh'ı Ramses'in heykeline fırlattı. Kolye firavunun boynuna dolandı.

"Al bakalım, Ramses," dedi Tot, heykele. "Yeni hayatımızın şerefine..."

Heykel sanki güneş on misli daha parlaklaşmış da üstüne vuruyormuş gibi parıldadı. Sonra ışıltı tüm piramide yayıldı ve yavaş yavaş sönmeye başladı.

"Kesinlikle evet," dedi Tot. "Sanırım burada mutlu olacağım

Bir sonraki ziyaretinizde laboratuarım çok daha büyük olacak."

İşte, bu pek de dört gözle beklediğim bir şey değildi ama o anda dikkatimi yapacağım işe vermeliydim.

"Ama orada bulduğumuz tek şey bu değildi," dedim "Bize bir açıklama borçlusun."

Kediyle yılanı gösteren resmi ona uzattım.

"Bir kediyle bir yılan resmi," dedi Tot.

"Teşekkürler bilgelik tanrısı. Bunu da bulmamızı istemiştin, öyle değil mi? Bize bir ipucu falan mı vermeye çalışıyorsun?"

"Kim, ben mi?"

Horus içimden, *Öldür onu,* dedi.

Kes sesini, diye yanıt verdim.

En azından şu gitarı yok ediver.

İçimdeki şahini duymazdan gelmeye çalışarak "O kedi Bastet," dedim. "Bunun annemizle babamızın tanrıları serbest bırakmasıyla bir alakası var mı acaba?" diye sordum.

Tol piknik için getirdiği tabakları işaret etti. "Size barbekü yapacağımızı söylemiş miydim?" dedi.

Sadie ayağını yere vurdu. "Seninle bir anlaşma yapmıştık Tahuti!" dedi.

"Biliyor musun," dedi Tot, "aslında bu isim daha çok hoşuma gidiyor. Ama sen söylemesen de olur. Size büyü kitabını okuyacağıma dair söz vermiştim, anlaşmamız **bu** değil miydi? İzin verirseniz okumaya başlayayım."

Elini öne uzattı. Tereddütle kitabı çantamdan çıkarıp ona verdim.

Tot sayfaları çevirdi. "Bak işte şimdi geçmişe yolculuk etmişim gibi hissettim," dedi. "Burada o kadar çok formül var ki anlatamam. Eskiden ayin yapardık. İyi bir büyünün tamamlanması için aradan haftalar geçerdi. Dünyanın dört bir yanından topladığımız egzotik malzemelerle yapardık o büyüleri."

"Ama bizim haftalarca vaktimiz yok," dedim.

"Ne bu acele?" dedi Tot.

Khufu gitarı koklayarak "Uh," dedi.

Tot kitabı kapatıp bana geri verdi. "Burada Set'i öldürmek için kullanabileceğiniz büyülü sözler var."

"Bunu biz de biliyoruz," dedi Sadie. "Bu sözler onu sonsuza dek yok edecek mi peki?"

"Hayır. Ama onu Duat'a yollayıp gücünü azaltacak. Böylece çok ama çok uzun bir süre karşınıza çıkmayacak. Belki de asırlarca orada kalacak."

"Kulağa iyi geliyor," dedim. "Kitabı nasıl okuyacağız?"

Tot sanki bu sorunun yanıtı barizmiş gibi bana baktı. Kitabı okuyamıyorsunuz çünkü sözcükler ancak Set'in huzurunda söylenebilir. Set'in huzuruna çıktığınızda, Sadie'nin kitabı açıp büyülü sözleri söylemesi gerek. Vakti gelince ne yapacağını anlayacak."

"Ne yani," dedi Sadie. "Ben büyülü sözleri söylerken Set de öylece karşımda mı dikilecek?"

Tot omuzlarını silkti. "Bunun kolay bir iş olacağını

söylemedim ki. Dahası, büyünün işe yaraması için iki malzemeye daha ihtiyacınız olacak. Bu malzemelerden teki sözel bir şey, yani Set'in adı-"

"Ne?" diye bağırdım. "Bunu nasıl öğrenmemizi bekli yorsun?"

"Bunu öğrenmeniz kolay olmayacak. Bir kitabı elinize alıp da gizli bir adı hemencecik öğrenemezsiniz. Adı, kişinin kendisinin söylemesi, kendisinin telaffuz etmesi gerek. Böylece, o kişiye karşı güç kazanırsınız."

"Harika," dedim. "O halde adını söylemesi için Set'i zorlamamız gerekecek."

"Onu ya kandıracaksınız ya da ikna edeceksiniz."

"Bunun başka bir yolu yok mu?" diye sordu Sadie.

Tot laboratuar önlüğünün üstündeki bir lekeyi silkeledi, Hiyerogliflerden teki bir güveye dönüşüp uçtu. "Olabilir,' dedi. Set'in en yakınına sorabilirsin aslında. Yani, onu en çok seven kişiyle konuş derim. Bu kişi size Set'in gizli adını söyleyebilir."

"Ama Set'i kimse sevmiyor," dedi Sadie.

"Karısı olabilir," diye tahmin yürüttüm. "Neftis denen şu diğer tanrıça vardı ya?"

Tot evet manasında başını salladı. "O, bir nehir tanrıçasıdır," dedi. "Onu bir nehirde bulabilirsiniz."

"Bu iş gittikçe daha da süper oluyor," diye homurdar dım.

Sadie, Tot'a bakıp suratını ekşitti. "Bir malzeme daha olduğunu söylemiştin," dedi.

"Diğer malzeme fiziksel bir şey," dedi Tot. "Gerçeklik tüyü."

"Ne?"

Ama ben Tot'un neden söz ettiğini anlamıştım. İçimin karardığını hissettim. "Ölüler Diyarı'nda bulunan şeyden bahsediyorsun, değil mi?" dedim.

"Aynen öyle," dedi Tot heyecanla.

"Bir dakika," dedi Sadie. "Tot neden söz ediyor?"

İçimi saran amansız korkuyu gizlemeye çalışarak ona yanıt verdim. "Antik Mısır'da bir kişi öldüğünde Ölüler Diyarı'na gitmek zorunda kalırdı," dedim. "Hem de çok tekinsiz bir yolculuk ederek oraya varırdı. Sonra da Yargılanma Odası'na girerdi. Hayatı, Anubis'in Tartıları'nda tartılırdı. Yüreği bir teraziye, gerçeklik tüyü de diğerine koyulurdu. Kişi sınavı geçerse sonsuz mutlulukla ödüllendirilirdi. Geçemezse de bir canavar kalbini yerdi ve o kişi **yok** olurdu."

Tot bilmiş bilmiş "Kalp Yiyici Amemet," dedi. "Çok şeker bir şeydir, bir görseniz!"

Sadie gözlerini kırpıştırdı. "Peki, bu Yargılanma Odası'na nasıl gireceğiz?" diye sordu.

"Belki de Anubis'in keyfi yerinde olur," dedi Tot. "Bin senede bir keyifli olduğu bir ana denk gelebilirsiniz."

"Ölüler Diyarı'na nasıl gireceğiz?" dedim. "Yani, ölmeden oraya girmek mümkün mü ki?"

Tot bakışlarını batıya çevirdi. Güneş kan kırmızısı bir renge bürünmüştü. "Geceleyin nehirden aşağı ilerleyin,"

dedi. "Birçok kişi bu şekilde Ölüler Diyarı'na girer. Sonra, sizin yerinizde olsam bir kayığa binerim. Anubis'i nehrin sonunda bulabilirsiniz..." Tot önce kuzeyi, sonra da fikir değiştirip güneyi işaret etti. "Nehirlerin burada güneye doğru aktığını unuttum," dedi. "Burada her şey tersine işliyor."

"Uh!" Khufu parmaklarını gitarın tellerinin üstünde gezdirip muhteşem bir rock'n'roll ezgisi çalmaya koyuldu. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi geğirip gitarı yere koydu. Sadie'yle ben ona bakakaldık ama Tot sanki babun önemli bir şey söylemiş gibi başını salladı.

"Emin misin, Khufu?" diye sordu.

Khufu bir şeyler homurdandı.

Tot içini çekerek "Pekala," dedi. "Khufu sizinle birlikle gitmek istediğini söylüyor. Ona burada kalıp kuantum fiziği üstüne doktora tezimi yazabileceğini söyledim ama sanırım bu pek ilgisini çekmedi."

"Hmm hiç şaşırmadım," dedi Sadie. "Khufu'nun bizinile geleceğine sevindim ama o gemide ne arayacağız?"

"Sizler firavun soyundan geliyorsunuz," dedi Tot. Firavunlar her zaman yolculuk edecekleri bir gemi bulabilirler. Sadece gemiyi akıllıca kullandığınızdan emin olun."

Sonra başıyla nehri işaret etti. Üstünden dumanlar tülen bir vapur kıyıya yanaşıyordu.

"Size iyi yolculuklar," dedi Tot. Dönüp ona baktığımda gözden kaybolmuş, barbeküyü de yanında götürmüştü.

"İşte, bu harika," diye homurdandı Sadie.

Khufu "Uh!" diye bağırdı. Sonra bizi elimizden tutup kıyıya doğru çekiştirdi.

26. Mısır Kraliçesi Adlı Gemi

C

A

R

T

E

R

Bizi Ölüler Diyarı'na götüren geminin bayağı havalı olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Gemide tırabzanları siyaha ve yeşile boyanmış birçok süslü güverte vardı. Geminin çarkı döndükçe nehri köpürtüyordu. Çarkların üstündeyse geminin adı yazıyordu: *Mısır Kraliçesi.*

İlk bakışta bunun bir turist gemisi olduğunu düşünebilirdiniz. Şu yüzen kumarhaneleri ya da yaşlı insanların pek sevdiği yolcu gemilerini andırıyordu. Ama yakından bakınca tuhaf tuhaf detaylar fark ediliyordu. Bir kere geminin adı demotik ve hiyeroglif yazıyla iki kere daha alt alta yazılmıştı. Bacasından, motorlar sanki altınla işliyormuş gibi ışıldayan dumanlar yükseliyordu. Güvertelerin etrafındaysa rengarenk ateş topları geziniyordu. Ne vakit dalgalar azsa, geminin pruva tarafındaki iki göz etrafa bakınıyordu.

"Ne tuhaf," dedi Sadie.

Başımı salladım. "Daha önce de gemilere boyanmış gözler görmüştüm," dedim. "Bu, Akdeniz'de çok yaygın bir adettir. Ama genellikle bu gözler hareket etmez."

"Ne? Ben o salak gözlerden söz etmiyorum. En üst güvertedeki şu kadın... O, Bastet değil mi?"

Gerçekten de sevgili kedimiz, kaptan köşkünün penceresindeydi. Tam ona el sallayacaktım ki Bastet'in hemen yanı başındaki yaratığı fark ettim. Yaratık dümendeydi. Bedeni insan gibiydi, üstünde de kaptan üniforması vardı. Ama normal bir kafa yerine, ensesinden yukarı doğru bir çift balta yükseliyordu. Şu ağaç kesmek için kullanılan baltalardan değil, bir savaş baltasından bahsediyorum. Bir çift çelik balta adamın suratının olması gerektiği yerde duruyordu. Baltaların biri ön tarafta, diğeriyse arka taraflaydı. Uçlarında da kan kırmızısı tuhaf lekeler vardı.

Gemi rıhtıma yanaştı. Derken ateş topları güverte iskelesinde dolanmaya başladı ve halatları toparladı. Kısacası, normal bir gemideki tayfanın yapacağı işleri yapmaya başladı. Bunu elleri olmadan ve her yeri ateşe vermeden nasıl yapıyordu bilemiyorum. Ama o hafta gördüğüm en tuhaf şey olduğu kesindi.

Bastet kaptan köşkünden dışarı çıktı. İkimiz güverteye çıkar çıkmaz da bizi kucakladı. Hatta saçlarının arasından bit ayıklamaya kalkışan Khufu'ya bile sarıldı.

"Hayatta kaldığınıza sevindim!" dedi. "Neler oldu?"

Ona olan biteni anlattık. Bastet'in tüyleri aniden diken

diken oldu. "Elvis mi? Röh! Tot artık yaşlanmaya başlamış. Eh, bir kez daha bu gemide olduğum için çok mutluyum. Sudan nefret ederim ama..."

"Bu gemiye daha önce binmiş miydin?" diye sordum.

Bastet'in suratındaki gülümseme kayboldu. "Her zamanki gibi bana soracak çok sorun var ama önce yemek yiyelim. Kaptan bizi bekliyor."

İşin aslı, devasa boyutlarda bir baltayla tanışmaya pek de can atmıyordum. Dahası, Bastet'in her zamanki kedi maması ve peynirli tosttan oluşan yemeklerinden birini daha yemek istemiyordum. Ama yine de peşinden gitmekten başka çaremiz yoktu.

Yemek salonu Antik Mısır tarzında, görkemli bir biçimde döşenmişti. Duvarlarda tanrıların resimleri vardı. Yaldızlı sütunlarsa tavanı destekliyordu. Uzunca bir yemek masasında da aklınıza gelebilecek her türlü yiyecek vardı. Sandviçler, pizzalar, hamburgerler, Meksika yemekleri... Tot'un barbeküsünü kaçırdığımıza değmişti doğrusu. Yan masadaysa altın renkli kadehlerin yanında bir buzluk ile yirmi kadar farklı içeceğin bulunduğu bir içecek makinesi duruyordu. Meşe sandalyeler babun biçiminde oyulmuştu. Nedense aklıma Graceland'deki Orman Odası geldi ama Khufu halinden memnundu. Sandalyeye önce kimin patron olduğunu göstermek için bağırdı, sonrada üstüne oturdu. Meyve sepetinden bir avokado alıp kabuklarını soymaya koyuldu.

Salonun diğer ucundaki kapı açıldı ve içeri çift baltalı

adam girdi. Kapıyı kırmamak için içeri girerken başını eğmişti.

Önümüzde eğilerek "Lord ve Leydi Kane," dedi. Sesi öndeki baltaya çarpıp tuhaf bir uğultu sesi çıkarıyordu. Bir keresinde, bir adamın bir testereye bir çekiçle vurarak müzik yaptığı izlemiştim. İşte, kaptanın sesi de aynen öyle çıkıyordu. "Sizi gemide görmek büyük şeref," dedi.

"Leydi Kane ha?" dedi Sadie. "Bak bu hoşuma gitti."

"Bendeniz Kanlekeli Balta," dedi kaptan. "Bir emriniz?"

Sadie, Bastet'e bakıp kaşını havaya kaldırdı. "Kaptan bizden emir mi alacak?" diye sordu.

"Mantıklı bir şeyler isterseniz, neden olmasın?" dedi Bastet. "Kendisi ailenize hizmet eder. Baban..." Duraksayıp hafifçe öksürdü. "Bu gemiyi annenle baban yaratmıştı."

Balta iblisi sinirlenmiş gibi bir uğultu çıkardı. "Onlara söylemediniz, değil mi tanrıçam?" dedi.

"Az soma anlatacağım," dedi Bastet ters ters.

"Neyi anlatacaksın?" diye sordum.

"Birtakım detaylardan söz edecektim." Bastet hemen konuyu değiştirdi. "Gemi ancak yılda bir kez, çok ihtiyaç duyulduğunda çağırılabiliyor," dedi. "Şimdi kaptana emir vermelisiniz. Güven içinde yolumuza devam etmek istiyorsak ona ne yapacağını açıkça söylemelisiniz."

Bastet'i huzursuz eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum ama balta adam emirlerimizi bekliyordu. Baltalarının üstündeki kurumuş kan lekeleri, onu fazla bekletmemem gerektiğini söylüyordu bana.

"Yargılanma Odası'na gitmeliyiz," dedim. "Bizi lütfen Ölüler Diyarı'na götürün."

Kanlekeli Balta düşünceli düşünceli uğuldadı. "Emrinizi yerine getireceğim Lord Kane. Ancak bu biraz vakit alacak."

"Fazla vaktimiz yok," dedim. Sadie'ye dönüp "Bugün ayın yirmi yedisi mi?" diye sordum.

Sadie evet anlamında başını salladı. "Yarından sonra, gündoğumunun hemen ardından, onu engellemediğimiz takdirde Set piramidi tamamlayacak ve dünyayı yok edecek," dedi. "O yüzden, evet Kaptan Koca Balta. Biraz acelemiz var diyebiliriz."

Kanlekeli Balta, "Elimizden geleni yapacağız tabii," dedi. Bu sefer ses tonu biraz daha keskin çıkmıştı. "Tayfa size özel kamaralarınızı hazırlayacak. Beklerken yemek yemek ister miydiniz?"

Çeşit çeşit yiyeceklerle dolu masaya bakınca ne kadar aç olduğumu fark ettim. Washington Anıtı'na gittiğimizden beri ağzıma bir lokma yemek girmemişti. "Tamam. Şey, teşekkürler, Kaptan Koca Balta."

Kaptan tekrar önümüzde eğildi. Eğildiğinde kocaman bir giyotini andırıyordu. Yanımızdan uzaklaşıp bizi yiyeceklerle baş başa bıraktı.

Yemeklere öyle bir saldırdım ki konuşamayacak haldeydim. Bir rozbifli sandviç, birkaç dilim dondurmalı vişneli kek ve üç bardak zencefilli gazozu mideme indirdikten soma soluklanmak için durdum.

Sadie benim kadar yemedi. Ama o zaten uçakta bir şeyler atıştırmıştı. Peynirli ve salatalıklı bir sandviç ve Ribena denen o tuhaf İngiliz içeceklerinden birisiyle yetindi. Khufu'ysa özenle Dorito, oreo gibi sonu o harfiyle biten yiyecekleri seçti. Azıcık da et yedi. Yediği şey bufalo etimiydi, armadillo muydu bilemiyorum. Tahminde bulunmak bile istemiyordum.

Bu arada ateş topları yemek salonunda gezinmeye devam ediyor, kadehlerimizi dolduruyor ve boşalan tabakları önümüzden kaldırıyordu.

Günlerce canımızı kurtarmak pahasına kaçtıktan sonra bir yemek masasında oturup rahatlamak hoşuma gitmişti. Kaptan bize öyle hemencecik Ölüler Diyarı'na gidemeyeceğimizi söylediğinde bunun uzun süredir duyduğum en güzel haber olduğunu düşünmüştüm.

"Uh!" Khufu ağzını silip ateş toplarından tekini eline aldı. Bunu parıldayan bir basket topuna dönüştürüp alaycı bir tavırla güldü.

İlk kez onun babunca ne dediğini anlamıştım. Beni maç yapmaya falan davet etmiyordu. Aynen şöyle demişti: *Bundan böyle tek başıma basketbol oynayacağım. Seninle oynamak istemiyorum çünkü bu konudaki beceriksizliğin beni tiksindiriyor.*

"Sorun değil adamım," dedim. Ama suratım utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Sana iyi eğlenceler."

Khufu yine alaycı bir tavırla güldü. Sonra topu kolunun allına sıkıştırdı. Acaba güvertede basket oynayacak bir

yer bulabilecek mi diye düşünmeden edemedim.

Masanın diğer ucunda oturan Bastet tabağını ileri doğru itti. Ton balıklı kedi mamasına hiç dokunmamıştı.

"Aç değil misin?" diye sordum.

"Ne? Ha, sanırım iştahım yok," dedi. Dalgın dalgın kadehini elinde çevirip duruyordu. Suratında pek de kedilerle bağdaştıramadığım bir ifade vardı: Suçluluk.

Sadie'yle göz göze geldik. Bakışlarımızla anlaşmıştık.

Sen sor.

Hayır, sen sor.

Hayır, sen sor.

Tabii, Sadie pis pis bakmakta benden daha becerikli olduğundan, pes eden ben oldum.

"Bastet?" dedim. "Kaptan bize ne anlatmanı istiyordu?"

Bastet hemen yanıt vermedi. "Ha, o mu?" dedi. "İblislere kulak asmamalısınız. Kanlekeli Balta benim büyümle bize hizmet ediyor. Ama büyünün etkisinden sıyrılacak olursa hepimizi kafasıyla kesip biçer, ona göre."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedim.

Bastet parmağını masanın üstünde gezdirdi. Bardağının altında oluşmuş buğuya hiyeroglifler çiziyordu. "Gerçeği duymak istiyorsunuz demek?" dedi. "Anneniz öldüğü geceden beri bu gemiye binmedim. Annenizle babanız bu gemiyi Thames Nehri'ne getirmişlerdi. Şeyden, kazadan sonra, babanız beni gemiye bindirdi. İşte, o gece bir anlaşma yaptık."

Bastet'in sözünü ettiği anlaşmayı buracıkta, bu masada yaptığını fark ettim. Babam annemin ölümünden sonra çaresizlik içinde burada oturmuştu. Onu kedi tanrıçadan, balta iblisten ve havada uçuşup duran ateş toplarından başka teselli edecek kimse yoktu.

Loş ışığın altında dikkatle suratına baktım. Graceland'de gördüğümüz resmi düşündüm. Bastet insan biçiminde bile o kediye benziyordu. Üstelik o resim binlerce yıl önce yapılmıştı.

"Sorun sadece bir kaos canavarı değildi, değil mi?" diye sordum.

Bastet dik dik bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Annemle babam seni dikilitaştan serbest bıraktığında savaştığın yaratıktan bahsediyorum," dedim. "O, bir kaos canavarı değildi. Sen Apep'le savaştın."

Aniden yemek salonundaki tüm ışıklar sönüverdi. Hizmetkar ateş toplarından biri taşıdığı tabağı düşürüp telaşla oradan uzaklaştı.

"Yılanın adını ağzına alma," dedi Bastet. "Özellikle de geceleyin bunu sakın yapma. Onun diyarı gecedir."

"O halde düşündüğümüz şey doğru," dedi Sadie hayal kırıklığıyla başını sallayarak. "Neden bize bir şey söylemedin? Neden bize yalan söyledin?"

Bastet bakışlarını masaya çevirdi. Karanlıkta otururken son derece savunmasız ve güçsüz görünüyordu. Yüzündeki eski savaş yaraları loş ışığın altında daha da belirginleşmişti.

"Ben Ra'nın Gözü'ydüm," dedi. "Güneş tanrısının sevgili yaveri, iradesinin hizmetkarıydım. Bunun ne büyük bir şeref olduğunun farkında mısınız?"

Pençelerini öne uzatıp dikkatle süzdü. "İnsanlar Ra'nın savaşçı kedisinin resimlerini gördüklerinde onu dişi aslan Sekmet sanıyorlar. Onun Ra'nın ilk savaşçısı olduğu doğru. Ama Sekmet fazlasıyla vahşiydi ve kontrolsüzdü. Nihayet Sekmet geri çekilmeye zorlandı. Sonra savaşçısı olarak Ra beni seçti. Küçük Bastet, Ra'nın savaşçısı oldu."

"Neden bundan utanıyormuş gibi konuşuyorsun?" diye sordu Sadie. "Bunun büyük bir şeref olduğunu kendin söyledin?"

"İlk başlarda kendimle guru duyuyordum, Sadie. Yıllarca o yılanla savaştım. Kedilerle yılanlar azılı düşmanlardır. Üstüme düşeni gayet iyi yaptım. Derken Ra göklere çekildi. Beni son büyüsüyle yılana bağladı. Bizi de o dipsiz boşluğa yolladı. Sonsuza kadar yılanla savaşmak ve onu orada tutmak zorunda kaldım."

İşte o anda Bastet'in neden söz ettiğini anladım. "Demek ki önemsiz bir tutsak değildin," dedim. "Diğer tanrılardan çok daha uzun süre tutsak olarak kaldın."

Bastet gözlerini yumdu. "Ra'nın sözlerini hala hatırlıyorum: 'Vefakar kedim. Bu, senin en büyük görevin olacak' demişti. O kadar gurur duymuştum ki anlatamam, Asırlarca bu görevi bana verdiği için şeref duydum. Sonra asırlar binlerce yıla dönüştü. Bunun nasıl bir şey olduğunu

düşünebiliyor musunuz? Karanlıkta dişe diş, göze göz, sonsuz bir savaş! Hem benim hem de düşmanımın yaşam gücü zayıfladıkça Ra'nın asıl planının bu olduğunu fark ettim. Yılan ve ben birbirimizi yok edecektik, dünya da güvenli bir yer olacaktı. Ra ancak bu şekilde huzur bulabilirdi. Kaosun Ma'at'ı mahvetmeyeceğinden emin olacaktı. Ama bana verdiği görevi hakkıyla yerine getirmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Sonra annenizle babanız çıktı ortaya-"

"Ve sana bir kaçış fırsatı sundular," dedim. "Sen de bunu kabul ettin."

Bastet kederli bir ifadeyle bana baktı. "Ben kediler kraliçesiyim," dedi. "Birçok güce sahibim. Ama dürüst olmak gerekirse, Carter... Kediler çok da cesur değildir."

"Peki, Ap- aman işte, düşmanına ne oldu?"

"O boşluktan kurtulamadı. Baban ve ben onun oradan çıkmaması için tüm önlemleri aldık. Yılan zaten binlerce yıldır benimle savaşmaktan güçsüz düşmüştü. Annen boşluğu kapatmak için kendi yaşam gücünü kullanınca... Onun çok güçlü bir büyü yaptığını söyleyebilirim. Yılanın bu kadar güçlü bir büyüyü delip geçmesi mümkün değildi. Ancak aradan yıllar geçti... Babanla, yaratığın oradan çıkamayacağı konusunda endişe duymaya başladık. Oradan kaçmanın bir yolunu bulup eski gücüne kavuşacak olursa neler olacağını düşünmek bile istemem. Bunun tek sorumlusu da ben olurum."

Yılanı gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Set'ten de

kötü bir kaos yaratığı. Bastet'in bileklerindeki bıçakları çekip binlerce sene o canavarla savaştığını hayal etmeye çalıştım. Belki de bize gerçekleri daha önce anlatmadığı için Bastet'e kızmalıydım. Ama onun için üzülmüştüm. İçinde bulunduğu durumun bizimkinden hiçbir farkı yok tu. Ona fazla ağır gelen bir işi yapmak zorunda kalmıştı.

"Annemle babam seni neden serbest bıraktılar?" diye sordum. "Bunu sana söylediler mi?"

Bastet yavaşça başını salladı. "Savaşı kaybetmek üzereydim. Baban bana annenin gelecekte olacak bir şeyi gördüğünü söyledi. Yılan beni yenecek olursa feci şeyler olacaktı. Beni serbest bırakıp güç toplamama yardım etmek istediler. Tanrıları iyileştirmenin tek yolunun bu olduğunu söylediler. Baban karşıma bu teklifle çıkınca çok rahatlamıştım. Ama bir korkak gibi davrandım. Görevi hakkıyla yapamadım."

"Bu, senin hatan değil," dedim. "Ra'nın senden böyle bir şey istemesi büyük haksızlık."

"Carter haklı," dedi Sadie. "Bu, bir kişiye hatta bir kedi tanrıçaya bile yüklenmeyecek kadar ağır bir görev."

"Ama kralımın emirleri buydu," dedi Bastet. "Bir firavun, krallığının iyiliği için altındaki kişilerden bu tür şeyler yapmalarını isteyebilir. Onlardan hayatlarını feda etmelerini de isteyebilir. Onlar da firavunun emirlerini yeri ne getirmek zorunda kalırlar. Horus bunu biliyor. O, bir çok kez firavun oldu."

Horus içimden, *Doğru söylüyor,* dedi.

"O halde aptal bir kralın varmış," dedim.

Gemi bir anda karaya oturmuş gibi zangırdadı.

"Dikkatli ol Carter," dedi Bastet. "Ma'at, yani yaradılış düzeni, ancak gerçek krala sadık kalmayı öğütler. Bunu sorgulayacak olursan kaosun etkisi altına girersin."

Çok öfkelenmiştim. İçimden bir şeyleri kırıp dökmek geçiyordu. İnsanın hayatını feda etmesi gerekiyorsa o düzenin kaostan daha iyi olmadığını haykırmak istiyordum.

Horus, *Çocukluk ediyorsun,* diyerek beni azarladı. *Sen Ma'at'a hizmet ediyorsun. Saygısızlık etme.*

Gözlerim yanmaya başladı. "Belki de saygısız birisiyimdir" dedim.

"Carter, ne oldu?" dedi Sadie.

"Yok bir şey," dedim. "Ben yatmaya gidiyorum."

Hışımla yanlarından ayrıldım. Parıldayan ateş toplarından biri de kamarama kadar bana eşlik etti. Kamara muhtemelen çok güzeldi. Ama etrafıma doğru dürüst bakmadım bile. Kendimi yatağa atıp hemen uykuya daldım. Kesinlikle çok güçlü bir büyülü yastığa ihtiyacım vardı, çünkü ba'm bir türlü uslu durmuyordu. [Hayır, Sadie, kafama selobant sarmanın da bir faydası olmazdı muhtemelen.]

Ruhum, geminin kaptan köşküne uçtu ama dümenin başındaki Kanlekeli Balta değildi. Deri zırhlı genç bir adam dümendeydi. Gözleri sürmeliydi. Başındaki örülmüş at kuyruğu haricinde dazlaktı. Oldukça da formda görünüyordu,

çünkü kollarında koca koca kaslar vardı. Benimki ne benzer bir kılıç da beline asılıydı.

Tanıdık bir ses tonuyla "Nehir çok hain," dedi. "Bir kaptanın dikkatini dağıtacak kadar hain. Bir kaptanın kum tepeciklerine ve çıkıntılara karşı sürekli tetikte olması gerekiyor. Zaten gemilere bu yüzden gözlerimin resmini yapıyorlar, tehlikeleri görsünler diye."

"Horus'un Gözü," dedim. "Sen!"

Şahin tanrı bana bakınca gözlerinin iki farklı renkte olduğunu fark ettim. Bir tanesi güneş gibi parıldıyordu, diğeriyse ay gibi gümüş renkli bir ışık saçıyordu. Gözlerim o kadar kamaştı ki bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. Derken, Horus'un gölgesinin bedeninden farklı olduğunu gördüm. Kaptan köşkünün duvarına kocaman bir şahinin gölgesi düşmüştü.

"Düzenin kaostan daha iyi olup olmadığını düşünüyorsun," dedi. "Gerçek düşmanımız Set aklını karıştırıyor. Bir ders alman gerek."

İçimden, yok, buna hiç gerek yok, demek üzereydim.

Ama ruhum birden başka bir yere gitti. Kendimi bir uçakta buluverdim. Babamla birlikte defalarca bindiğimiz şu kocaman uçaklara benziyordu. Zia Raşit, Desjardins ve iki büyücü daha orta bölümdeki koltuklarda oturuyorlardı. Etraflarında çocukları didişip duran aileler vardı. Ama Zia gayet rahat görünüyordu. Gözlerini yummuş, meditasyon yapıyordu. Desjardins ve diğer iki adam öylesine huzursuzlardı ki içimden gülmek geldi.

Uçak bir ileri, bir geri sallanıyordu. Desjardins üstüne şarap döktü. Kemer ışığı yandı ve bir anons yapıldı: 'Kaptan pilotunuz konuşuyor. Dallas'a inerken bir türbülansa girebiliriz. Uçuş görevlilerinden-"

Güm! Pencereye bir şey çarptı. Bir şimşek çaktı ve feci bir fırtına başladı.

Zia gözlerini aniden açtı. "Kırmızı Lord!" dedi.

Uçak irtifa kaybederken yolcular çığlıklar atmaya başladılar.

Desjardins sesini adamlara duyurmaya çalışarak "*Il commence!"* diye bağırdı.

Uçak zangır zangır sallanırken yolcular çığlıklar atıyor, koltuklarına tutunmaya çalışıyorlardı. Desjardins ayağa kalkıp koltuğunun üstündeki dolabı açtı.

Bir uçuş görevlisi "Lütfen yerinize oturun!" diye seslendi.

Desjardins onu duymazdan geldi. Dört tane tanıdık çantayı, yani büyülü alet edevat çantasını meslektaşlarına fırlattı.

Sonra işler bir anda karıştı. Kabinde korkunç bir sarsıntı oldu ve uçak yan yattı. Sağ taraftaki pencerelerden, uçağın kanadının saate sekiz yüz kilometre hızla esen bir rüzgar tarafından parçalandığını gördüm.

Kabinde müthiş bir kargaşa başladı. İçkiler, kitaplar ve ayakkabılar dört bir yana saçıldı. Oksijen maskeleri bulundukları bölmeden dışarı fırlayıp birbirine dolanırken yolcular canhıraş çığlıklar atıyorlardı.

Desjardins "Masumları koruyun!" diye bağırdı.

Uçak zangırdamaya başladı. Duvarlarda ve pencereler de çatlaklar oluştu. Hava basıncı hızla düşüyordu, yolcular birer birer bayıldı. Uçak paramparça olurken dört büyücü değneklerini havaya kaldırdılar.

Bir an için büyücüler, fırtına bulutlarının, uçak iskeletinin, valizlerin ve hala koltuklarına bağlı olan yolcuların arasında süzüldüler. Sonra etraflarını bembeyaz bir ışık sardı. Bu bir güç balonuydu. Balon, uçağın parçalanmasını yavaşlatıp uçaktan ayrılan parçaların uçağın etrafında durmasını sağladı. Desjardins elini öne uzattı. Bir bulut ona doğru yaklaştı. Pamuk gibi bembeyaz bir pus adeta bir güvenlik çizgisi oluşturdu. Diğer büyücüler de aynı şeyi yapınca fırtınayı kontrol altına aldılar. Beyaz pus onları sarıp etrafa yayıldı. Parçalanan bölümleri yakalayıp birleştirmeye başladı. Zia'nın yanından bir çocuk geçti. Zia asasını çocuğa doğru uzatıp bir büyü mırıldanmaya başladı. Bir bulut, küçük kızın etrafını sarıp onu uçağa geri getirdi. Çok geçmeden dört büyücü uçağı eski haline dönüştürdüler. Parçalanan bölümleri, tüm kabin parıldayan bir pus kozası haline gelene kadar bulutumsu ağlarla ördüler. Dışarıdaki feci fırtınaya rağmen yolcular koltuklarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

Desjardins "Zia!" diye bağırdı. "Uzun süre dayanama yız."

Zia hızla pilot kabinine koştu. Nasıl olduysa uçağın ön tarafı fırtınadan zarar görmemişti. Kapı zırhlı ve kilitliydi

ama Zia'nın asası kapıyı balmumu gibi eritiverdi. İçeri girip baygın halde yatan üç pilotu buldu. Pencereden gördüğüm manzara midemi ağzıma getirmişti. Uçak bulutların arasından büyük bir hızla yere doğru pike yapıyordu.

Zia değneğiyle kontrollere vurdu. Göstergelerin üstünde kırmızı renkli bir enerji akımı parıldadı. Hız ve mesafe göstergeleri çalıştı, uçak yatay konuma geçti. Uçağın burun kısmı yükselip hızı normale döndü. Zia gözlerimin önünde uçağı bir otlağa doğru çevirdi ve kazasız belasız yere indirdi. Sonra gözleri beyazlaştı ve kendinden geçti.

Desjardins yanına gidip onu kollarına aldı. Meslektaşlarına "Çabuk olun!" dedi. "Yolcular az sonra uyanacak."

Hep birlikte Zia'yı pilot kabininden çıkardılar. Tam o sırada, ba'm bir sürü bulanık görüntünün arasından başka bir yere çekildi.

Tekrar Phoenix'e gitmiştim. Daha doğrusu, Phoenix'te bir yerdeydim. Kocaman, krrmızı bir kum fırtınası bir vadide ilerliyor, evleri ve dağları yutuyordu. Yakıcı, sıcak rüzgarda Set'in güldüğünü duydum. Eski gücüne kavuşmanın keyfini çıkarıyordu.

Sonra Brooklyn'i gördüm. Amos'un Doğu Nehri kenarındaki harap olmuş malikanesini gördüm. Şiddetli bir fırtına şehre yaklaşıyordu. Tüm Brooklyn'in üstüne dolu ve sulu kar yağıyordu.

Derken bilmediğim bir yer gördüm. Çöldeki bir vadide bulunan bir nehre bakıyordum. Gökyüzü kapkara bulutlarla kaplanmıştı, nehrin suyuysa fokur fokur kaynıyormuş

gibiydi. Suyun altında kocaman, meşum, güçlü bir şey ilerliyordu. Onun beni beklediğini biliyordum.

Horus, *Bu daha başlangıç*, dedi. *Set sevdiğin herkesi yok edecek. İnan ki böyle olacağını biliyorum.*

Nehir ansızın uzun sazlarla dolu bir bataklığa dönüştü. Güneş tepede parıl parıl parıldıyordu. Bataklığın içinde yüzen yılanlarla timsahları görebiliyordum. Suyun kenarında samanlardan yapılmış bir kulübe vardı. Kulübenin önünde bir kadınla on yaşlarında bir erkek çocuğu, parçalanmış bir lahde bakıyorlardı. Lahdin bir zamanlar harikulade göründüğü belliydi. Bir zamanlar değerli taşlarla süslü olan bu altın lahit, şimdi eğri büğrü ve kir pas içindeydi

Kadın ellerini lahdin üstünde gezdirdi.

"Nihayet," dedi. Yüzü annemin yüzüydü. Gözleri mavi saçları da anneminki gibi kahverengiydi. Kadının her yanı büyülü bir ışıltıyla kaplıydı. O an tanrıça İsis'e baktığını fark ettim.

Kadın çocuğa döndü. "Onu nice zamandır arıyorduk oğlum," dedi. "Nihayet bulduk. Büyü gücümü kullanıp onu geri getireceğim!"

Çocuk gözlerini fal taşı gibi açmış, tabuta bakıyordu. "Babamı mı?" diye sordu. "O gerçekten de bu tabutun içinde mi?"

"Evet, Horus. Şimdi..."

Aniden kulübe alevler içinde kaldı. Set alevlerin arasında belirdi. Kırmızı tenli, heybetli bir savaşçı gibi görünüyordu. Kapkara gözlerinden dumanlar çıkıyordu. Başında

Antik Mısır'ın ikili tacı vardı. Üstüne de firavun cüppesi giymişti. Elindeki çelik asa etrafa dumanlar yayıyordu.

"Demek tabutu buldunuz," dedi. "Aferin size!"

Isis göğe doğru uzandı. Kaosun tanrısının üstüne bir şimşek gönderdi ama Set'in asası şimşeği içine çekip İsis'e geri fırlattı. Tanrıçanın her yanından kıvılcımlar uçuştu ve onu öteye fırlattı.

"Anne!" Çocuk bıçağını çekip Set'e saldırmaya hazırlandı. "Öldüreceğim seni!"

Set kahkahalarla gülmeye başladı. Çocuğun yanına gidip onu sert bir tekmeyle yere serdi,

"Çok cesursun yeğenim," dedi. "Ama beni yenecek kadar yaşamayacaksın. Babana gelince, ondan da sonsuza dek kurtulacağım."

Set çelik asasını tabutun üstüne indirdi.

Tabut un ufak olurken İsis'ten canhıraş bir çığlık yükseldi.

"Bir dilek tut bakalım." Set var gücüyle tabutun parçalarının üstüne üfledi. Parçalar göğe yükselip dört bir yana uçtu. "Zavallı Osiris," dedi. "Artık paramparça oldu. Parçaları da Mısır'ın dört bir yanına dağıldı. İsis, sevgili kardeşim, sen iyisi mi kaç! En iyi yaptığın şey kaçmak!"

Set öne atıldı. İsis oğlunun elini tuttu ve ikisi canlarını kurtarmak için birer kuşa dönüşüp havalandılar.

Görüntü kayboldu. Kendimi bir kez daha geminin dümen köşkünde buldum. Gözlerimin önünden şehirler ve mavnalar, hızlı oynatılan bir film şeridi gibi geçerken güneş

doğdu. Sonra aynı hızla Mississippi Nehri'nin kıyıları ışıklar ve gölgeler arasında bulanıklaştı.

"O, babamı yok etti," dedi Horus. "Aynı şeyi sana da yapacak."

"Hayır," dedim.

Horus bana birinden altın, diğerinden gümüş rengi ışıklar saçan tuhaf gözleriyle baktı. "Annem ve Neftis Teyzem yıllarca tabutun ve babamın parçalarını topladılar," dedi. "On dört parçayı da topladıktan sonra kuzenim Anubis, babamın parçalarını mumya bezleriyle sarmamıza yardım etti. Ama annemin büyü gücü babamı hayata geri döndürmek için hala yeterli değildi. Osiris yarı ölü bir tanrıya dönüştü. Babamın yarı canlı bir gölgesi gibiydi Ancak Duat'ta hüküm sürebilecekti. Babamı kaybetmek beni çok öfkelendirdi. Öfke de bana Set'i yenip tahta geçecek gücü verdi. Sen de aynısını yapmalısın."

"Tahta geçmek istemiyorum ki," dedim. "Ben sadece babamı istiyorum."

"Sakın kendini kandırma. Set seninle oyun oynuyor Sana sadece çaresizlik getirecek. Hissettiğin keder de seni güçsüz kılacak."

"Babamı kurtarmalıyım!"

"Senin görevin bu değil," dedi Horus. "Tüm dünya tehlikede. Uyan artık!"

Sadie kolumu dürtüyordu. Bastet'le ikisi endişeyle başıma dikilmişler, bana bakıyorlardı.

"Ne var?" dedim.

"Geldik," dedi Sadie korkuyla. Üstüne temiz giysiler giymişti. Bu sefer giysisi siyah renkti, asker postallarıyla daha uyumlu olmuştu. Hatta saçındaki kırmızı tutamları maviye boyayacak vakti bile olmuştu.

Doğrulduğumda son bir haftadır ilk kez doğru dürüst dinlendiğimi hissettim. Ruhum seyahat ediyor olabilirdi ama en azından bedenim bir parça uyku yüzü görmüştü. Kaptan köşkünün penceresinden dışarı baktım. Dışarısı zifiri karanlıktı.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum.

"Mississippi'nin büyük bölümünü geride bıraktık, Duat'a girdik," dedi Bastet. "İlk Şelale'ye varmak üzereyiz."

"İlk Şelale de ne?" dedim.

"Ölüler Diyarı'nın girişi," dedi Bastet kasvetli bir ifadeyle.

27. Eşantiyonlu Bir Iblis

S

A

D

I

E

Ben mi? Ölü gibi uyudum ama umarım bu ilerisi için kötü bir işaret falan değildir.

Carter'ın ruhunun korkunç yerlere gidip geldiği belliydi ama bana neler gördüğünü söylemiyordu.

"Yoksa Zia'yı mı gördün?" diye sordum. Carter'ın suratı öylesine allak bullak oldu ki bir an için ağlayacağını sandım. "Biliyordum," dedim.

Bastet'in peşinden kaptan köşküne girdik. Kanlekeli Balta bir haritayı inceliyor, Khufu'ysa dümeni idare ediyordu.

"İdare babunda," dedim. "Endişelenmeli miyim?"

"Lütfen sessiz olun Leydi Kane." Kanlekeli Balta parmaklarını geniş papirüsün üstünde gezdirdi. "Bu hassas bir iş," dedi. "Sancağa doğru dümeni iki derece kır Khufu."

"Uh!" diye yanıt verdi Khufu.

Hava çoktan kararmıştı ama nehirde ilerlerken yıldızlar aniden gözden kayboldu. Nehir birden kan kırmızısı bir renge büründü. Ufka bir karanlık çöküverdi. Nehir kıyısındaki kasabaların ışıkları önce yanıp sönmeye başladı, sonra da tamamıyla söndü.

Gemiyi aydınlatan tek şey rengarenk ateş topları ve bacalardan yükselen parıltılı ışıktı. Hepimizi tuhaf, metalik renkli bir ışıltı kaplamıştı.

Kaptan, "Tam ileride olmalı," dedi. Loş ışığın altında kan lekeli baltası daha da korkunç görünüyordu.

"O harita ne?" diye sordum.

"Gündüz Ortaya Çıkanlar'ın büyüleri," dedi. "Merak etme, elimdeki gayet iyi bir kopya."

Bana bunun ne olduğunu açıklaması için Carter'a baktım.

"Birçok kişi bunu Ölüler Kitabı olarak bilir," dedi Carter. "Varlıklı Mısırlılar her zaman bunun bir kopyasıyla gömülürlerdi. Böylece, Duat'tan Ölüler Diyarı'na rahatlıkla geçebilirlerdi. Buna Öteki Tarafa Geçiş Rehberi de diyebilirsin."

Kaptan alınmış gibi homurdandı. "Bu dalga geçilecek bir konu değil, Lord Kane."

"Hayır, hayır, ben sadece şey demek istemiştim..." Carter söyleyecek bir şey bulamadı. "Şey, şu nedir?"

Tam ileride, nehirden, sipsivri, kocaman dişleri andıran kayalıklar fırladı. Nehir bir anda fokur fokur kaynayan bir şelaleye dönüştü.

Kaniekeli Balta "İlk Şelale," dedi. "Sıkı tutunun."

Khufu dümeni sola çevirince gemi yana eğildi ve iki kayalığın arasından teğet geçti. Korktuğunda pek çığlık atan birisi değilimdir ama o anda avaz avaz bağırdığımı itiraf etmeliyim. [Bana öyle bakma Carter. Senin de benden hiç farkın yoktu.]

Kan kırmızısı suya bata çıka, Londra'daki Paddington İstasyonu büyüklüğünde bir kayaya çarpmamak için manevra yaptık. Buharlı gemi, kayaların arasında iki tane daha ölümcül dönüş yaptı, hızla dönen bir girdaba girmemek için etrafında üç yüz altmış derece döndü, on metrelik bir şelalenin üstünden karşı tarafa geçti ve o kadar seri bir biçimde suya tekrar düştü ki bir an kulak zarımın patlayacağını sandım.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam ettik. Şelalelerin uğultusu geride kalmıştı.

"Şelalelerden hoşlanmıyorum," dedim. "Tekrar karşımıza çıkacaklar mı?"

"Çıkacak ama neyse ki bu kadar büyük olmayacak," dedi Bastet. O da en az bizim kadar sersemlemiş görünüyordu. "Şu anda..."

"...Ölüler Diyarı'na girmiş bulunuyoruz," dedi Carter onun lafını tamamlayarak.

Pusla kaplı kıyıyı işaret etti. Karanlıkta tuhaf bir şeyler kıpırdıyordu. Yanıp sönen hayaletlerin parıltıları, sisten oluşmuş kocaman suratlar ve her şeyden bağımsızmış gibi hareket eden koca koca gölgeler gördük. Nehrin kıyısında

eski zamanlardan kalma kemikler yere bata çıka ilerliyorlar ve tesadüfi bir biçimde karşılaştıkları diğer kemiklerle birleşiyorlardı.

"Galiba burası Mississippi değil," dedim.

Kanlekeli Balta, "Burası Gece Nehri," dedi. "Hem var olan her nehirdir hem de hiçbiri. Mississippi'nin, Nil'in ve Thames'in bir gölgesi de diyebiliriz. Duat'ın içinden geçer, birçok kola ayrılır."

"Hah, şimdi anladım," dedim.

Görüntüler gittikçe daha da tuhaflaştı. Eski zamanlardan kalma hayalet şehirler gördük. Tüten dumandan oluşmuş öbek öbek saz kulübeler belirdi. Kocaman tapınakların yıkılıp kendi kendilerini tekrar inşa ettiklerini ve bunun arka arkaya oynatılan bir video görüntüsü gibi defalarca tekrarlandığını fark ettik. Bir de geçtiğimiz yerlerdeki hayaletler dönüp bize bakıyorlardı. Dumanlı eller bize uzanıyor, gölgeler sessizce bize sesleniyordu. Ama sonra çaresizlik içinde arkalarını dönüyorlardı.

"Bunlar yolunu şaşırmış, kafaları karışmış ruhlar," dedi Bastet. "Yargılanma Odası'na asla gidemeyenler."

"Neden o kadar üzgünler?" diye sordum,

"Herhalde ölü oldukları içindir," dedi Carter.

"Bir tek bu yüzden olamaz," dedim. "Sanki... Birisinin gelmesini bekliyorlar."

"Ra'yı bekliyorlar," dedi Bastet. "Binlerce yıldır, Ra'nın muhteşem güneş gemisi her gece buradan geçer, Apep'in güçleriyle savaşırdı." Bastet sanki eski günleri

hatırlamış gibi endişeyle etrafına bakındı. "Yaptığı çok tehlikeli bir şeydi. Her gece var olabilmek için bir savaş veriyordu. Ama Ra buradan geçerken Duat'a güneş ışığı ve sıcaklık getiriyordu. O kaybolmuş ruhlar da sevinirler, yaşayanların dünyasını hatırlarlardı."

"Ama bu bir efsane," dedi Carter. "Dünya güneşin etrafında döner. Güneş asla dünyanın altında batmaz ki."

"Hala Antik Mısır hakkında hiçbir şey öğrenemedin mi?" dedi Bastet. "Çelişkili öyküler de gerçek olabilir. Güneş, uzaydaki bir ateş topudur. Ana gökyüzünde yer değiştirmesi ve dünyaya yaşam veren ısıyı ve ışığı vermesi Ra'nın bedeninde var olmuştur. Güneş, Ra'nın tahtı, güç kaynağı ve ruhuydu. Ama Ra artık göğe çekildi. Artık gemisi Duat'tan geçmiyor. Artık karanlığı aydınlatmıyor. Ölüler de onu çok özlüyorlar."

Kanlekeli Balta "Doğru," dedi ama bu duruma pek de üzülmüş gibi bir hali yoktu. "Efsaneye göre, Ra güçsüz halde yaşamaktan bıktığında dünya yok olacak. Apep güneşi yutacak. Karanlık hüküm sürecek. Kaos, Ma'at'ı ele geçirecek ve Yılan sonsuza dek hüküm sürecek."

Bir yanım bunun son derece saçma olduğunu düşünüyordu. Gezegenler nedensiz yere durmazlardı. Güneş de bir anda yok olamazdı.

Öte yandan, bir iblis ve bir tanrıyla birlikte bir gemideydim ve Ölüler Diyarı'na girmiştim. Apep gerçekse onunla kesinlikle karşılaşmak istemiyordum.

Açıkçası kendimi biraz da suçlu hissediyordum. Tot'un

bana anlattığı öykü doğruysa, İsis şu gizli ad meselesi sayesinde Ra'nın göklere çekilmesine neden olmuştu. Yani, çok saçma bir biçimde dünyanın sonunun gelmesinden ben sorumluydum. Bu düşünce beni çıldırtıyordu. İsis'le ödeşmek için kendi suratıma bir yumruk atmak istiyordum ama canımın acıyacağını düşünüp yapmadım.

"Ra bir fincan salep içsin de kendine gelsin," dedim. "Geri gelmeli."

Bastet acı acı güldü. "Dünyanın da çok daha genç olması gerek Sadie. Keşke Ra geri gelebilseydi."

Khufu homurdanıp ileriyi işaret etti. Dümeni kaptana geri verip dümen köşkünden dışarı fırladı. Sonra da kamaralara giden basamaklardan aşağı inmeye koyuldu.

Kanlekeli Balta "Babun haklı," dedi. "Hemen pruva tarafına gitmelisiniz. Az sonra bizi zorlu bir mücadele bekliyor."

"Nasıl bir mücadele?" dedim.

"Şimdiden söylemek zor." Kanlekeli Balta'nın bildiği her şeyi söylemediği hissine kapıldım. "Size iyi şanslar Leydi Kane."

"Neden ben?"diye homurdandım.

Bastet, Carter ve ben, pruva tarafına geçip nehrin aydınlığa çıkmasını beklemeye koyulduk. Aşağıda geminin boyalı gözleri karanlıkta hafifçe parıldıyor, kırmızı suya ışıklar saçıyordu. Khufu güverte iskelesine tırmandı. Güverte iskelesi geri çekildiğinde dimdik duruyordu. Khufu

tıpkı nöbete durmuş bir denizci gibi ellerini gözlerine siper etti.

Ancak ne kadar dikkatli davranırsak davranalım bir işe yaramadı. Karanlık hava ve sis yüzünden birkaç metre ötesini bile göremiyorduk. Devasa boyutlarda kayalıklar,kırık sütunlar ve parçalanmış firavun heykelleri ansızın önümüze çıkıyordu. Kanlekeli Balta dümeni sert biçimde kırınca gemiden düşmemek için sıkı sıkı tırabzana tutunuyorduk. Arada sırada suyun yüzeyine kadar çıkan yapış yapış, ince, uzun yaratıklar görüyorduk. Yaratıklar doku naçları ya da sualtı canlılarını andırıyordu. Ne olduklarını hiç ama hiç öğrenmek istemiyordum.

"Ölümlülerin ruhları her zaman zorluklarla karşılaşır," dedi Bastet. "Ölüler Diyarı'na girmeye değer bir kişi olduğunu ispatlaman gerek."

"Sanki Ölüler Diyarı'na girmek müthiş bir şey de," dedim.

Karanlığa ne kadar süre baktım bilmiyorum ama uzunca bir süre sonra ufukta kırmızı renkli bir kütle belirdi Sanki gökyüzü biraz aydınlanmıştı.

"Hayal mi görüyorum, yoksa..."

"Vardık," dedi Bastet. "Tuhaf, aslında daha karşımıza bir sürü zorluk çıkmış olmalıydı."

Aniden gemi sallandı ve su fokurdamaya başladı. Nehirden dev gibi bir yaratık fırladı. Belinden yukarısını anca görebiliyordum ama bu haliyle bile geminin birkaç metre üstünde yükseliyordu. Gövdesi insanımsı, göğsü

çıplak ve kıllıydı. Ten rengi mora çalıyordu ve beline bir kuşak bağlamıştı. Kuşaktan deri keseler, birkaç kesik iblis kafası ve türlü türlü 'harika' şeyler sarkıyordu. Yaratığın kafası aslan ve insan karışımıydı. Gözleri altın renkliydi, siyah yelesi ince ince örülmüştü. Kan kaplı ağzıysa kedi ağzı gibiydi. Hem tel tel bıyıkları vardı hem de dişleri jilet gibi keskindi. Yaratık kükreyince Khufu güverte iskelesinden düştü. Zavallı babun, Carter'ın kollarına atlayınca ikisi birlikte yere düştüler.

Cılız bir sesle "Keşke bize bir şeyler söyleseydin," dedim Bastet'e. "Umarım bu yaratık akrabalarından biridir."

Bastet başını iki yana salladı. "Size bu konuda yardımcı olamam Sadie," dedi. "Sizler ölümlüsünüz. Bununla kendiniz baş etmelisiniz."

"Vay be, çok teşekkürler."

Kanlı aslan adam "Ben Sesmu!" dedi.

İçimden "O kadarını anladık canım," demek geçti ama ağzımı bile açmadım.

Sesmu, altın renkli gözlerini Carter'a çevirip başını kaldırdı. Burun delikleri seğiriyordu. "Firavun kanı kokusu alıyorum," dedi. "Çok lezzetli... Yoksa adımı mı söyleyeceksin?"

Carter "A-adı mı?" diye kekeledi. "Gizli adını mı diyorsun?"

İblis gülmeye başladı. Hemen yanındaki sivri kayalıklardan tekini eline aldı. Kaya bir anda un ufak oldu.

Çaresizlik içinde Carter'a baktım. "Gizli adım biliyor

olamazsın, değil mi?" dedim.

"Ölüler Kitabı'nda yazıyor olabilir," dedi Carter. "Kitaba bakmayı unuttum."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Carter "Onu biraz oyala," deyip kaptan köşküne doğru koşturdu.

İçimden, tabii, bir iblisi oyalamakta ne var ki, diye geçirdim. Belki iblis dama oynamaktan hoşlanıyordur, ha?

"Pes ettiniz mi?" diye sordu Sesmu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, pes etmiyoruz. Sana adını söyleyeceğiz. Vay canına, amma da kaslısın. Ağırlık mı çalışıyorsun?"

Bastet'e baktım, kedi tanrıça başını iyi gidiyorsun der gibi salladı.

Sesmu gururla kaslı kollarını esnetti. Bu lafa her erkek kanar, değil mi? Yani, yirmi metre boyunda ve aslan kafalı olsalar da bir şey değişmiyor.

Aslan adam "Ben Sesmu'yum!" diye böğürdü.

"Eee, evet, söylemiştin," dedi. "Şey, düşünüyordum da yıllar boyunca ne tür unvanlar kazandın? Lord falan mısın yoksa?"

İblis yumruğunu suya indirip "Osiris'in baş celladıyım!" diye kükredi. Gemimiz beşik gibi sallandı. "Kan ve Şarap Lorduyum!"

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak "Aman ne güzel, dedim. "Şey, kan ve şarap ne alaka?"

"Grrrr!" Aslan adam öne eğilip bana sivri dişlerini gösterdi.

Emin olun ki dişleri yakından pek de hoş değil. Örgü yelesinin arasına iğrenç ölü balık parçaları ve yosunlar takılmıştı. "Lord Osiris kötülerin kafasını uçurmama izin veriyor!" dedi. "Onları şarap öğütücüsüne koyup ölüler için şarap yapıyorum!"

İçimden, ölüler için yapılmış şaraplardan asla tatmamaya yemin ettim.

İsis aniden, *Harika gidiyorsun*, dedi. O kadar uzun süredir konuşmamıştı ki birden irkilmiştim. *Ona diğer görevlerini sor,* dedi tanrıça.

"Peki, diğer görevlerin neler, yüce şarap iblisi adam?"

Aslan adam kaslarını gösterip "Ben," dedi, "Parfüm Lorduyum."

Sonra bana bakıp sırıttı. Herhalde korkudan donup kalacağımı falan sanmıştı.

"Vay canına!" dedim. "Düşmanların karşında tir tir titriyorlardır!"

"Ha, ha, ha! Evet! Eşantiyonlardan denemek ister misin?" Kuşağına asılı iğrenç deri keselerden birini çekip çıkardı. Keseden, içinde tatlı kokulu sarı renkli bir tozun bulunan, kilden bir şişe çıktı. "Buna... Sonsuzluk adını verdim!"

"Harika," dedim öğürmemeye çalışarak. Arkama bakıp Carter'ı görmeye çalıştım ama ağabeyim ortalıkta değildi.

İsis, *Onu konuşturmaya devam et,* dedi.

"Şey, parfüm, işinin bir parçası mı?" dedim. "Dur, şimdii anladım, hani tıpkı insanları sıkarak şarap yapıyorsun

ya, parfümü de bitkileri sikip yapıyor olmalısın."

"Ya da kandan yapıyorumdur!"

"Tabii," dedim. "Doğal olarak kan da işin içine karışıyordur. Onu söylemeye bile gerek duymadım."

Aslan adam "Kan!" diye kükredi.

Khufu cıyaklayıp elleriyle gözlerini örttü.

"Demek Osiris'e hizmet ediyorsun?" dedim iblise.

"Evet! Daha doğrusu..." Bir an tereddüt etti. "Hizmet ediyordum," dedi. "Osiris'in tahtı boş ama o bir gün gen gelecek. Mutlaka geri gelecek!"

"Tabii," dedim. "Peki, arkadaşların sana ne diye hitap ederler? Şeşmo ya da Kanlıaslan falan mı?"

"Hiç arkadaşım yok! Ama olsaydı, bana Ruhların Celladı Gaddar Surat derlerdi! Ama dediğim gibi, hiç arkadaşım yok. O yüzden, adımı kimsecikler bilmez. Ha, ha, ha!"

Bastet'e baktım. Acaba aslan adam gizli adını ağzından kaçırmış olabilir miydi? Bastet neşeyle gülümsüyordu.

Carter paldır küldür merdivenlerden yukarı çıktı. Elin de Ölüler kitabı vardı. "Buldum! Burada bir yerde olmalı Şu kısmı okuyamadım ama-"

"Ya adı söyle ya da seni yerim!" diye kükredi Sesmu.

"Sana adını söyleyeceğim!" diye seslendim. "Sesmu, Ruhların Celladı Gaddar Surat!"

"AAAHHHH!" Aslan adam acıyla kıvranmaya başladı "Adımı nereden biliyorlar?"

"Bırak da geçelim!" dedim. "Ha, bu arada... Ağabeyim eşantiyonu denemek istiyor."

Tam vaktinde geri çekildim. Carter neler olup bittiğini anlayamadan, aslan iblis, sarı renkli tozu Carter'ın başından aşağı serpiverdi. Sonra da dalgaların arasına gömüldü.

"Ne tatlı bir adam," dedim.

"Pöh!" Carter ağzına dolan tozu tükürdü. Tıpkı galeta ununa bulanmış bir balığı andırıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Çok güzel kokuyorsun," dedim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Gemimiz nehirde bir dönemece gelene dek kendimi gayet iyi hissediyordum. Aniden ufuktaki o kırmızı parıltı, bir ışık demetine dönüştü. Köşkündeki kaptan, alarm zilini çaldı.

Tam ileride, nehir cayır cayır yanıyordu. Alevler, fokur fokur lav kaynayan, üstünden dumanlar tüten bir yanardağın içinden çıkıyor gibiydi.

"Ateş Gölü," dedi Bastet. "İşte, bu noktadan sonra işler ilginçleşecek."

28. Tuvalet Kağıdı Tanrısıyla Randevu

S

A

D

I

E

Yatağımın üstüne hop diye atlayıp "İşte geldik," dedim telefona.

Bastet'in 'ilginç' tanımı da ilginçti doğrusu: Birkaç kilometre çapında, fokur fokur kaynayan, buram buram petrol ve çürümüş et kokan bir gölden söz ediyordu! Buharlı gemimiz nehrin gölle birleştiği noktada durdu. Çünkü kocaman, metal bir nesne yolumuzu tıkıyordu. Bu nesne kalkanı andıran, bronz bir diskti. Hemen hemen gemi kadar da büyüktü. Yarısı da nehrin içindeydi. Diskin sıcaktan erimediğine hayret ettim ama ilerlememiz mümkün değildi. Nehrin her iki yanında da diske doğru dönmüş devasa boyutlarda bronz babun heykelleri vardı. Heykeller kollarını havaya kaldırmıştı.

"Bu da ne?" dedim.

"Doğu'nun Kapıları," dedi Bastet. "Ra'nın güneş gemisi

buradan geçip gölün alevleri arasında yenilenirdi. Sonra diğer tarafa geçer ve yeni bir günde Doğu'nun Kapıları'nda belirirdi."

Kocaman babunlara bakarken acaba Khufu bizi içeri sokacak gizli bir parola falan biliyor mudur diye merak ettim. Ama Khufu heykellere bakıp böğürdü, sonra da kahramanca bacaklarımın arkasına saklandı.

"Buradan nasıl geçeceğiz?" diye sordum.

Bir ses "Belki de bunu bana sormalısın," dedi.

Hava parıldadı. Carter hemen geri çekildi, Bastet de tısladı.

Tam önümde parıldayan bir kuş ruhu belirdi: bu, bir ba'ydı. İnsan kafası ve komik bir hindi gövdesi vardı. Kanatlarını geriye doğru katlamıştı. Her yanı parıldıyordu ama nedense bu ba bir tuhaftı. Sonra bu ruhu bir yerlerden tanıdığımı hissettim. Kel, yaşlı, kağıt gibi ince kahverengi tenli, buğulu gözleri ve sevecen bir gülümsemesi olan bir adamdı.

"İskender?" dedim.

"Merhaba canım," dedi. Yaşlı büyücünün sesi, bir kuyunun dibinden geliyormuş gibiydi.

"Ama..." Birden yıkıldığı hissettim. "Gerçekten öldün demek," dedim.

Yaşlı adam cık cık etti. "Son kontrol ettiğimde ölüydüm."

"Ama neden? Seni ben..."

"Hayır, canım," dedi. "Senin hatan değildi. Sadece zamanı

gelmişti."

"Ne kötü bir zamanlama!" dedim. Şaşkınlığım ve üzüntüm birden öfkeye dönüştü. "Bize eğitim veremeden ölüp gittin. Şimdi Desjardins peşimizde..."

"Canım, bak buralara kadar gelmişsin. Ne kadar büyük işler başarmışsın. Bana ihtiyacın yok ki. Eğitimin de sana hiçbir faydası dokunmazdı. Kardeşlerim senin hakkmdaki gerçekleri öğrendiler. Onlar küçük tanrıların kokusunu almakta ustadırlar. Ne yazık ki olanları anlamayacaklardı."

"Her şeyi biliyordun, değil mi?" dedim. "Tanrıların bedenlerimizi kullandığını biliyordun!"

"Sizler tanrıların geçici bedenlerisiniz."

"Neyse ne! Biliyordun işte!"

"İkinci görüşmemizden sonra biliyordum, evet. Pişmanlık duyduğum tek şey, bu durumu daha önceden fark etmemiş olmam. Seni ve ağabeyini koruyamadım, onun kadar yani..."

"Kim?"

İskender'in gözlerine bir hüzün çöktü. "Birtakım seçimler yaptım, Sadie. Zamanında bu seçimlerin bazılarının akıllıca olduğunu sanmıştım. Ama maziyi düşününce..."

"Tanrıların gücünü yasaklamaktan söz ediyorsun," dedim. "Annem seni bunun kötü bir fikir olduğuna ikna etmişti, öyle değil mi?"

İskender şeffaf kanatlarını çırptı. "Beni anlamalısın, Sadie. Mısır, Romalıların eline geçince ruhum mahvoldu.

Mısır'ın binlerce yıllık gücü ve gelenekleri aptal Kraliçe Kleopatra tarafından yerle bir edildi. Kleopatra bir tanrıçayı bedeninde barındırabileceğini sandı. Firavun soyundan gelenlerin kanı bir anda güçsüz ve etkisiz hale geldi. Sonsuza dek de kayboldu. O zaman herkesi suçlamıştım. Saçma sapan anlaşmazlıkları için insanları kullanan tanrıları, Mısır'ı çökerten Ptolemaios hükümdarlarını ve Hayat Evi'ndeki kendi kardeşlerimi iradesiz, açgözlü ve yoz davrandıkları için suçladım. Tot'la görüşüp bir karara vardık. Tanrıların uzaklaştırılması ve sürgüne yollanması gerekiyordu. Büyücüler tanrılar olmadan büyü yapmanın yolunu keşfetmeliydiler. Bu yeni kurallar Hayat Evi'nin iki bin sene daha ayakta kalmasını sağladı. O zamanlar, bu doğru bir karardı."

"Ya şimdi?" diye sordum.

İskender'in parıltısı söner gibi oldu. "Annen dünyada müthiş bir dengesizlik olacağını gördü. Ma'at'ın yok olacağı günü gördü ki o gün çok yakın. Kaosun tüm yaradılışı yerle bir edeceği vakti gördü. Bana sadece tanrılarla Hayat Evi'nin üstün geleceğini söyledi. Eski usulün, yani tanrıların yolunun yeniden düzenlemesi gerekiyordu. O zamanlar, yaşlı ve aptal bir adamdım. Annenin haklı olduğunu biliyordum ama ona inanmamak için direndim. Annenle baban da bu işi kendi başlarına yapmak istediler. Her şeyi yoluna koymak için kendilerini feda ettiler. Çünkü ben değişmemek için inat ediyordum. Bu yüzden, gerçekten de çok üzgünüm."

Ne kadar istesem de yaşlı adama kızamıyordum. Yetişkinlerin bir çocuğa bir hata yaptıklarını itiraf etmeleri nadir görülen bir şeydir. Özellikle de bilge, iki bin yaşındaki bir yetişkinin bunu yapması olacak şey değil. Bu gibi anları insanın sonsuza dek saygıyla anması gerekir.

"Seni affediyorum İskender," dedim. "Gerçekten. Ama Set, Kuzey Amerika'yı kırmızı piramitle yok etmek üzere. Bu konuda ne yapabilirim?"

"İşte, bu sorunun yanıtını ben verememem canım. Kararı sen vereceksin..." İskender sanki bir şey dinliyormuş gibi başını göle doğru çevirdi. "Vaktimiz dolmak üzere. Buranın bekçisi olarak görevimi yapmalı ve sizi Ateş Gölü'ne sokup sokmayacağıma karar vermeliyim."

"Ama daha soracak çok şeyim var!"

"Keşke daha çok vaktimiz olsaydı. Sen güçlü bir ruhsun, Sadie Kane. Bir gün mükemmel bir muhafız ba olacaksın."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Sonsuza dek tavuk olmayı dört gözle bekliyorum."

"Sana sadece şunu söyleyebilirim: Karar vereceğin an yaklaşıyor. Sakın benim gibi hislerinin en iyi seçeneğin önüne geçmesine izin verme."

"Hangi seçenek? Bu seçenek kimin için daha iyi?"

"İşte, asıl mesele de bu, öyle değil mi? Baban, ailen, tanrılar ve dünya. Ma'at ve İsfet, yani düzen ve kaos binlerce yıldır hiç olmadığı kadar şiddetli bir biçimde karşı karşıya gelmek üzere. Sen ve ağabeyin bu güçleri dengelemekte

ya da her şeyi mahvetmekte önemli bir rol oynayacaksınız. Annen bunların olacağını da görmüştü."

"Bir dakika. Ne demek is-"

"Tekrar görüşmek üzere Sadie. Belki bir gün uzun uzun konuşma fırsatı buluruz. Ama şimdilik hemen şu kapından geçin! Görevim cesaretinizi ölçmekti. Görünen o ki son derece cesursunuz."

Ona hayır demek istiyordum. Cesur falan değiliz diye bağırmak istiyordum. İskender'in bizimle kalmasını ve annemin gelecekte ne gördüğünü anlatmasını istiyordum. Ama İskender'in ruhu silikleşti ve güverte birden derin bir sessizliğe gömüldü. İşte, o anda güvertede kimseden çıt çıkmadığını fark ettim.

Carter'a bakıp "Her şeyi bana bırakıyorsun, öyle mi?" dedim.

Carter gözlerini bile kırpmadan boşluğa bakıyordu. Khufu'ysa hala dehşet içinde bacaklarımın ardında duruyordu. Bastet de tıslarken donup kalmıştı.

Parmaklarımı şaklatıp "Hey millet, neler oluyor?" diye sorunca hepsi kendine geldi.

Bastet "Ba!" diye tısladı. Sonra etrafına bakınıp suratını ekşitti. "Bir dakika. Az önce bir ba gördüğümü sandım. Neler oluyor?"

Bir büyücünün bir tanrıçayı bile donduracak kadar güçlü olabileceğini düşünmeden edemedim. İskender ölü ya da diri, bana bu numarayı nasıl yaptığını öğretecekti.

"Evet," dedim. "Az önce burada bir ba vardı ama gitti."

Babun heykeller kollarını indirirken gıcır gıcır sesler çıkardılar. Nehrin ortasındaki bronz disk suyun dibine batıp bize yol açtı. Gemi dosdoğru alevlere ve kaynayan kıpkırmızı dalgalara doğru yol almaya başladı. Dayanılmaz sıcak görüşümü etkiliyordu. Tek gördüğüm, gölün tam ortasındaki adaydı. Adanın üstünde epey tekinsiz görünen, kapkara parıltılar saçan bir tapınak vardı.

"Burası Yargılanma Odası olmalı," dedim.

Bastet başını evet anlamında salladı. "İşte böyle zamanlarda ölümlü bir ruhum olmadığı için seviniyorum."

Adaya varıp demir attıktan sonra Kanlekeli Balta bize veda etmeye geldi.

"Umarım tekrar görüşürüz Lord ve Leydi Kane," dedi boğuk bir sesle. "*Mısır Kraliçesi'*ndeki kamaralarımız sizi her daim bekliyor olacak. Tabii, beni bu görevden almak isterseniz bilemem."

Bastet kaptanın arkasında durmuş, kesinlikle hayır der gibi başını sallıyordu.

"Şey, görevinizin başında olun kaptan," dedim. "Her şey için teşekkürler."

Kaptan "Nasıl isterseniz," dedi. Baltalar gülümseyebilseydi eminim ki kaptanımız da o anda gülümsüyor olurdu.

Carter ona "Bilenmeyi unutma," dedi. Sonra Bastet ve Khufu'yla birlikte iskeleden karaya çıktık. Gemi tekrar göle açılmak yerine kaynayan lavların arasına dalıp gözden

kayboldu.

Carter'a bakıp sırıttım. "*Bilenmeyi unutma* mı?"

"Komikti bence."

"Umutsuz vakasın Carter."

Kara tapmağın merdivenlerinden çıkmaya başladık. Tapınağın tavanını sayısız taş sütun taşıyordu. Sütunların her birinin üstünde hiyeroglifler ve resimler vardı ama bunlar renkli değildi. Sütunların üstündeki her şey simsiyahtı. Gölün yüzeyini kaplayan pus, tapınağa doğru ilerledi. Sütunların üstünde yanan meşalelere rağmen pusun arasında bir şey görmek imkansız hale geldi.

Bastet havayı koklayarak "Tetikte olun," dedi. "O, yakınımızda."

"Kim?" diye sordum.

"Köpek," dedi Bastet tiksintiyle.

O sırada bir hırlama duyuldu. Pusun arasından kocaman, kapkara bir şey fırladı ve Bastet'i bir hamlede yere devirdi. Bastet kenara yuvarlanıp bir kedi gibi cıyak cıyak bağırdı. Sonra arkasına bile bakmadan kaçtı ve bizi canavarla yalnız bıraktı. Sanırım daha önce de pek cesur olmadığı konusunda bizi uyarmıştı.

Yaratık ince, uzun ve kapkaraydı. Tıpkı Washington Anıtı'nda gördüğümüz Set hayvanına benziyordu ama köpek olduğu daha barizdi. Hem ondan daha zarif ve şirindi. Aslında bir çakalı andırıyordu. *Bu bir çakal*, diye düşündüm. *Boynunda da altın bir tasma var.*

Köpek aniden genç bir adama dönüştü. Kalbim neredeyse

duracaktı. Bu, hayallerimi süsleyen delikanlı, ba seyahatlerimde iki kez karşılaştığım siyahlı çocuktu.

Anubis gerçek hayatta insana kalp krizi geçirtecek kadar yakışıklıydı. [Ha, ha... Bir an için espriyi fark etmedim. Ölüler Tanrısı tabii ki insana kalp krizi geçirtir! Evet, cidden çok komik. Of, tamam ya, devam ediyorum.]

Yüzü solgun, siyah saçlarıysa karmakarışıktı. Koyu kahverengi gözleri erimiş çikolatayı andırıyordu. Üstünde siyah renkli bir kot pantolon, tıpkı benimkiler gibi asker postalları, yırtık pırtık bir tişört ve ona çok yakışan siyah, deri bir ceket vardı. Kulakları bir çakalınki gibi sivriydi ama onun bu haliyle çok şirin olduğunu düşündüm. Boynunda da altın bir zincir vardı.

Şimdi, lütfen şunu anlamaya çalışın: Ben erkek delisi bir kız falan değilim! Okul hayatımın büyük kısmı Liz ya da Emma'yla oğlanların peşinde koştukları için alay etmekle geçti. Bu yüzden o an kızlar yanımda olmadıkları için çok memnun oldum. Yoksa benimle hayatımın sonuna dek dalga geçerlerdi.

Siyahlı çocuk ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. "Ben bir köpek değilim," diye homurdandı.

"Evet," dedim." Sen..."

Aslında içimden 'Sen enfes bir yaratıksın' falan gibi son derece utanç verici bir şey söylemek geçiyordu ama Carter araya girip hayatımı kurtardı.

"Sen Anubis misin?" diye sordu. "Gerçeklik tüyü için gelmiştik."

Anubis suratını ekşitti. Göz göze geldik. Bana bakıp "Ölü değilsin," dedi.

"Hayır, değilim," dedim. "Ama ölmek için elimizden geleni yaptık doğrusu."

Anubis sert bir ses tonuyla "Ölü olmayanlarla işim olmaz," dedi. Sonra Khufu'yla Carter'a baktı. "Ama yanınızda bir babun var," dedi. "Bu zevkli olduğunuzu gösterir. Bana bir açıklama yaparsanız sizi öldürmem. Bastet sizi buraya neden getirdi?"

"Aslında bizi buraya Tot yolladı," dedi Carter.

Ağabeyim tam Anubis'e olanları anlatacaktı ki Khufu telaşla "Uh! Uh!" diye bağırmaya başladı.

Babun dili yeterince basit olmalıydı ki Anubis olanları anlamış gibi başını salladı. "Anlıyorum," dedi.

Carter'a bakıp sırıttı. "Demek sen Horus'sun," dedi. "Sen de..." Parmağını bana doğrulttu.

"Ben... Ben... Ben..." Kekelemekten konuşamadım. Aslında öyle sık sık dilim tutulmaz. Ama itiraf etmeliyim ki Anubis'e bakarken her yanım uyuşmuş gibiydi. Carter sanki çıldırmışım gibi bana baktı.

"Ben İsis değilim," dedim nihayet. "Yani, İsis içimde bir yerlerde ama ben o değilim. O sadece beni ziyaret ediyor."

Anubis başını kaldırdı. "Peki, ikiniz Set'e meydan mı okuyacaksınız?" diye sordu.

"Öyle sayılır," dedi Carter. "Bize yardım edecek misin?"

Anubis bize dik dik baktı. Tot'un Anubis'in ancak bin senede bir keyfinin yerinde olduğunu söylediği geldi aklıma. Ama bugün keyifli olduğu günlerden değildi.

"Hayır," dedi. "Nedenini de size göstereceğim."

Bir çakala dönüşüp geldiği yere doğru koşmaya başladı. Carter'la birbirimize baktık. Ne yapacağımızı bilemeden Anubis'in arkasından karanlığa doğru koştuk.

Tapınağın tam ortasında daire biçiminde büyükçe bir oda vardı. Ama oda sanki iki yerde birden duruyormuş gibi görünüyordu. Öte yandan, burası harıl harıl yanan mangalların ve diğer ucunda boş bir tahtın bulunduğu, kocaman bir yerdi. Odanın ortasındaysa bir terazi duruyordu. T harfi biçimindeki siyah renkli demir bir sopadan ibaret bu terazinin üstünde, halatlarla bağlanmış iki tane altın renkli kase duruyordu. Her biri içine bir insanın sığabileceği kadar büyüktü. Ama terazi kırıktı. Altın kaselerden biri eğilmiş, V harfi gibi duruyordu. Sanki çok ağır bir şey içinde zıplamıştı. Diğer kaseyse halattan sarkıyordu.

Kaselerin dibinde hayatımda gördüğüm en tuhaf canavar uyuyordu. Kafası timsah gibiydi ama aslan gibi yelesi vardı. Gövdesinin ön yarısı bir aslan gibiydi ama diğer yarısı ince, kahverengi ve tombuldu. Tıpkı bir hipopotam, yani suaygırı gibiydi. İşin asıl tuhaf yanı, yaratığın ufak tefek olmasıydı. Yani, sıradan bir fino köpeği kadardı. Ona bakarken, Hipofino adının ona çok yakışacağını düşündüm.

Oda böyle bir yerdi. Daha doğrusu, bir katmanı böyleydi. Aynı zamanda hayaller aleminden fırlamış bir mezarlığa bakıyor gibiydim. Sanki odanın üstüne üç boyutlu bir görüntü yansıtılmıştı. Odanın bazı yerlerinde mermer zeminin üstünde çamur lekeleri ve yosunla kaplı bölümler vardı. Toprak üstündeki mezarları andıran minyatür evler odanın ortasına bir tekerlek gibi dizilmiş, ışıl ışıl ışıldıyordu. Mezarların çoğu çatlayıp açılmıştı. Bazıları tuğlalarla örülmüş, bazıları da demir parmaklıklarla çevrilmişti. Odanın kenarlarındaki kara sütunlar biçim değiştiriyor, arada sırada yaşlı servi ağaçlarına dönüşüyorlardı. Kendimi iki farklı dünyaya adım atmış gibi hissettim. Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum.

Khufu dosdoğru kırık terazinin yanına gitti ve üstüne tünedi. Hipofino'ya aldırış etmedi bile.

Çakal, tahtın basamaklarından çıkıp tekrar Anubis'e dönüştü.

"Hoş geldiniz," dedi. "Burası göreceğiniz son oda olacak."

Carter şaşkınlıkla etrafına bakmıyordu. "Demek Yargılanma Odası burası," dedi. Sonra Hipofino'ya bakıp suratını ekşitti.

"O, Kalp Yiyici Amemet," dedi Anubis. "Ona bakıp korkudan titremeniz gerek."

Amemet uykusunda adının söylendiğini duymuş olmalıydı. Viyaklayıp sırt üst uzandı. Aslan ve hipopotam bacakları seğirdi. Acaba Ölüler Diyarı'ndaki canavarlar da

rüyalarında tavşanların peşinden koştuklarını görüyorlar mıydı?

"Nedense onu daha iri bekliyordum," dedi Carter.

Anubis ters ters Carter'a baktı. "Amemet'in kötülerin kalbini yiyecek kadar büyük olması yeterli," dedi. "İnan bana, işini iyi yapıyor. Daha doğrusu, yapıyordu."

Terazinin üstünde oturan Khufu homurdandı. İki kaseyi tutan sopanın üstünde neredeyse dengesini kaybedecekti ki eğri kase büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

"Terazi neden kırık?" diye sordum.

Anubis yüzünü ekşitti. "Ma'at güç kaybediyor," dedi. Teraziyi tamir etmeye çalıştım ama..." Çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı.

Sıra sıra dizilmiş şeffaf mezar taşlarını işaret ettim. "O yüzden mi mezarlık burada görünüyor?" dedim.

Carter tuhaf tuhaf bana bakıp "Ne mezarlığı?" diye sordu.

"Mezar taşları, ağaçlar..."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O, onları göremez," dedi Anubis. "Ama senin algıların güçlü, Sadie. Ne duyuyorsun?"

İlk önce ne demek istediğini anlayamadım. Duyduğum tek ses, damarlarımda dolaşan kanın sesiydi. Bir de uzaklardan bir uğultuyla Ateş Gölü'nün çıtırtısı geliyordu (Khufu da kendini kaşıyıp homurdanıyordu ama bu her zamanki haliydi).

Gözlerimi yumunca uzaklardan gelen başka bir ses duydum. Zihnimde, ta küçüklüğümden kalma birtakım

anılar canlandı. Babam Los Angeles'taki evimizde bir müzik eşliğinde benimle dans ederken gülümsüyordu.

"Caz müziği," dedim.

Gözlerimi açtığımda Yargılanma Odası kaybolmuştu. Daha doğrusu tam olarak kaybolmamıştı ama silikleşmişti. Hala kırık teraziyi ve boş tahtı görebiliyordum ama etrafta kapkara sütunlar, harıl harıl yanan meşaleler yoktu. Carter, Khufu ve Amemet de görünürde değildi.

Bu sefer, mezarlık gerçekti. Yıkık dökük mezar taşları ayaklarımın altında ufalanıyordu. Nemli hava çeşitli baharatlar, balık güveci ve küf kokuyordu. Kendimi bir an İngiltere'de gibi hissettim. Londra'nın bir köşesindeki eski bir mezarlığa gitmiştim adeta. Ama mezar taşlarının üstündeki yazılar Fransızcaydı ve hava İngiltere'de olamayacak kadar ılıktı. Sık yapraklı ağaçlar kara yosunla kaplıydı ve dalları neredeyse yerlere kadar eğilmişti.

Bir yerden müzik sesi geliyordu. Mezarlığın parmaklıklarının ardında, siyah giysiler giymiş, rengarenk şapkalar takmış bir caz grubu sokaktan aşağı yürüyordu. Saksafoncular kafalarını aşağı yukarı sallıyor, kornetçiler ve klarnetçiler acıklı nağmeler döktürüyorlardı. Davulcular sırıta sırıta yürüyor, bagetlerini sallıyorlardı. Onların hemen arkasında da çiçekler ve meşaleler taşıyan, cenaze giysileri giymiş bir grup, yavaş yavaş ilerleyen eski tip bir cenaze arabasının etrafında dans ediyordu.

Hayretle "Neredeyiz?" diye sordum.

Anubis bir mezarın üstünden aşağı atlayıp yanıma geldi.

Mezarlığın havasını içine çekti. Bir anda rahatlamıştı. Kendimi aval aval dudaklarının biçimine bakarken buldum.

"New Orleans'tayız," dedi.

"Efendim?"

"Batık Şehir'deyiz. Nehrin batı yakasındaki Fransız Bölgesi'nde, ölüler kıyısındayız. Buraya bayılırım. Zaten bu yüzden Yargılanma Odası ölümlüler dünyasının bu bölgesine açılır."

Caz grubu ve kalabalık, sokaktan aşağı ilerlerken etraftaki insanların da dikkatini çekmişti.

"Neyi kutluyorlar?"

"Bir cenazeyi," dedi Anubis. "Ölüyü daha yeni toprağa vermişler. Şimdi de 'ölünün bedenini serbest bırakıyorlar.' Yas tutanlar ölen kişinin hayatını şarkılar ve danslarla kutlar, boşalan cenaze arabasına eşlik ederler. Bu aslında Antik Mısır'a ait bir gelenektir."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ben 'cenaze' tanrısıyım. Dünyanın her yanındaki cenaze merasimlerinin nasıl yapıldığını, nasıl uygun bir biçimde ölüneceğini, ölen kişinin bedeninin ve ruhunun diğer taraf için nasıl hazırlanacağını iyi bilirim. Ölüm için yaşarım."

"Hah, bahse girerim partilerin de göz bebeğisindir," dedim. "Beni neden buraya getirdin?"

"Konuşmak için." Anubis ellerini iki yana açınca en yakındaki mezar sarsıldı. Mezarın duvarından beyaz renkli,

uzunca bir kurdele çıktı. Kurdele mezardan çıkmaya devam etti ve Anubis'in yanında biçimlenmeye başladı. Aklıma ilk gelen şey Anubis'in büyülü bir tuvalet kağıdı rulosuna sahip olduğuydu.

Sonra bunun kumaş olduğunu fark ettim. Bu, beyaz renkli, şerit gibi kesilmiş, keten bir kumaştı. Yani, mumya sargısıydı. Kumaş bir sıra haline geldi, Anubis de üstüne oturdu.

"Horus'tan hoşlanmam," dedi. Yanına oturmamı işaret etti. "Kaba saba, küstah bir tanrı. Benden çok daha iyi olduğunu sanıyor. Ama İsis bana hep öz oğlu gibi davranmıştır."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim oğlum falan değilsin," dedim. "Sana İsis olmadığımı da söylemiştim."

Anubis başını yana eğdi. "Hayır. Küçük bir tanrı gibi davranmıyorsun," dedi. "Bana anneni hatırlatıyorsun."

O anda, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkildim (Zia sağ olsun, bunun nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorum). "Annemle tanışmış miydin?"

Anubis sanki yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ben tüm ölüleri tanırım," dedi. "Ama her ruhun ilerlediği yol bir diğerinden farklıdır. Bir şey söylemesem daha iyiydi."

"Böyle bir şey söyleyip sonra da konuyu değiştiremezsin!" dedim. "Annem Antik Mısır'ın Ölüler Diyarı'nda mı?" dedim. "Senin şu muhteşem Yargılanma Odası'ndan da geçti mi peki?"

Anubis huzursuzca altın teraziye baktı. Terazi, mezarlığın ortasında bir serap gibi parıldıyordu. "Orası bana ait değil. Lord Osiris dönene dek oradan ben sorumluyum. Seni üzdüysem özür dilerim ama başka bir şey söyleyemem. Sana bunları neden anlattığımı da inan ki bilmiyorum. Ruhun onunki gibi parıldıyor. Çok güçlü bir biçimde parıldıyor."

"Aman ne güzel," diye homurdandım. "Ruhum ışıldıyor demek."

Anubis tekrar "Özür dilerim," dedi. "Lütfen otur."

Ne konuyu değiştirmesine izin verecektim ne de onunla bir yığın mumya sargısının üstünde oturacaktım. Ama ağzından aleni bir biçimde laf almaya çalışmak işe yaramıyordu. Sıraya oturup elimden geldiğince öfkeli görünmeye çalıştım.

Ona ters ters bakıp "Eee," dedim. "Senin biçimine ne demeli? Sen de küçük bir tanrı mısın?"

Anubis suratını buruşturup elini göğsüne götürdü. "Bir insanın bedenini ödünç alıp almadığımı soruyorsan, hayır," dedi. "Bir mezarlıkta, ölümün kol gezdiği ya da bir ölenin ardından yas tutulan bir yerde bulunabilirim. Bu, benim doğal halim."

"Anladım." İçimden yanımda oturanın normal bir çocuk olmasını ummuştum. O da benim gibi bir tanrıyı misafir eden birisi olabilirdi. Ama bunun gerçek olamayacak kadar güzel bir hayal olduğunun farkındaydım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu yüzden de kendime kızmıştım.

Sanki o sıradan bir çocuk olabilirdi, Sadie, dedim kendi kendime. *O kahrolası bir cenaze tanrısı. Dahası, beş bin yaşında falan!*

"Peki, bana yardım etmek için faydalı bir şeyler söyleyemez misin?" diye sordum. "Şu gerçeklik tüyüne ihtiyacımız var."

Anubis başını salladı. "Benden ne istediğinin farkında değilsin. Gerçeklik tüyü çok tehlikelidir. Onu bir ölümlüye verirsem Osiris'in kurallarına karşı gelmiş olurum."

"Ama Osiris burada değil," dedim boş tahtı işaret ederek. "Bu onun tahtı değil mi? Osiris burada mı?"

Anubis gözünün ucuyla tahta baktı. Sanki boynundaki altın zincir boğazını sıkmaya başlamış gibi parmaklarını zincirin üstünde gezdirdi. "Asırlardır burada nöbet tuttuğum doğru," dedi. "Ben diğerleri gibi tutsak edilmedim. Nedenini bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Beş tanrının serbest kaldığını duyunca Lord Osiris'in geri döneceğini umdum ama..." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Neden görevini ihmal etsin ki?"

"Belki de babamın içinde hapsolduğu içindir," dedim.

Anubis dik dik bana baktı. "Babun bana bundan bahsetmemişti."

"Şey, aslında bu konuyu onun kadar iyi açıklayamam," dedim. "Ama kısaca anlatmak gerekirse, babam bilmediğim bir nedenden tanrıları serbest bırakmak istedi. Belki de sadece British Museum'a gidip Rosetta Taşı'nı havaya uçurmak istemiştir, kim bilir? Sonra Osiris'i serbest bırakmıştır

ama bu arada Set ve diğerleri de serbest kalmıştır."

"Demek baban bedenini Osiris'e ödünç verdikten sonra Set onu ele geçirdi, öyle mi?" dedi Anubis. "Osiris'i tutsak alan benim..." Duraksadı. "Set'ti yani?" dedi.

İlginç, diye düşündüm.

"Artık olanları biliyorsun," dedim. "Bize yardım etmelisin."

Anubis tereddütle başını salladı. "Yapamam," dedi. "Başım derde girer."

Ona bakıp gülmeye başladım. Elimde değildi. Saçma sapan konuşuyordu. "Başın derde mi girer?" dedim. "Kaç yaşındasın, on altı falan mı? Sen bir tanrısın yahu!"

Karanlıkta suratını pek göremiyordum ama kıpkırmızı kesildiğinden emindim. "Anlamıyorsun," dedi. "Tüy en ufak bir yalana dahi boyun eğmez. Onu sana verecek olursam ve tüy üstündeyken tek bir yalan söylersen ya da dürüst davranmazsan küle dönüşürsün."

"Yalancı olduğumu düşünüyorsun," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, sadece-"

"Hayatında hiç yalan söylemedin mi? Az önce Set'le ilgili olarak ne diyecektin? O senin baban, öyle değil mi? Mesele bu mu?"

Anubis önce ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Sanki öfkelenmek istiyor da bunu nasıl yapacağını hatırlayamıyor gibiydi. "Hep bu kadar sinir bozucu musundur?" diye sordu.

"Genellikle çok daha gıcığımdır," dedim.

"Neden ailen seni şöyle çok uzak diyarlarda yaşayan birisiyle evlendirmedi ki?"

Bunu masum bir tavırla sormuştu ama afallama sırası bendeydi. "Kusura bakma ölüler çocuğu!" dedim. "Daha on iki yaşındayım! Şey, neredeyse on üç sayılırım, üstelik de yaşıma göre çok olgunum ama sorun bu değil. Ailemizde aileler kızlarını bu yaşta evlendirmez. Cenazeler hakkında her şeyi biliyor olabilirsin ama belli ki evlilikle ilgili bir halt bildiğin yok!"

Anubis hayretle bana bakıyordu. "Galiba öyle," dedi.

"Evet! Tamam, neyse, biz neden bahsediyorduk? Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedim. "Set baban, öyle değil mi? Doğruyu söyle."

Anubis mezarlığa göz attı. Caz grubunun sesi Fransız Bölgesi'nde yavaş yavaş diniyordu.

Nihayet "Evet," dedi. "En azından, efsanelere göre öyle. Ama onunla hiç karşılaşmadım. Annem Neftis, beni küçükken Osiris'e vermiş."

"Seni başkasına mı vermiş yani?"

"Babamı tanımamı istemediğini söyledi. Açıkçası benimle ne yapacağını bildiğinden de emin değilim. Kuzenim Horus gibi değildim. Bir savaşçı değildim. Biraz farklı bir çocuktum sanırım."

Anubis annesine gücenmiş gibi konuşuyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Yani, ondan doğruyu söylemesini istemiştim ki genellikle birisinden doğruyu söylemesini istediğinizde

söylemez. Özellikle de erkekler böyledir. Ama farklı bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ben de tıpkı Anubis gibi annemle babamın beni başkalarına verdiğini düşünüyordum.

"Belki de annen seni korumaya çalışıyordu," dedim. "Ne de olsa baban Kötülük Lordu."

Anubis gönülsüzce "Haklı olabilirsin," dedi. "Osiris beni kanatları altına aldı. Beni Cenazeler Lordu ve Ölümün Bekçisi yaptı. Bu iyi bir iş ama... Az önce bana kaç yaşında olduğumu sormuştun ya? İşin aslı, bunun yanıtını bilmiyorum. Ölüler Diyarı'nda vakit geçmez. Kendimi hala genç hissediyorum ama dünya yaşlanıyor. Osiris o kadar uzun süredir burada değildi ki... O, sahip olduğum tek aileydi."

Mezarlığın loş ışığında Anubis'e bakarken karşımda yapayalnız bir ergen gördüm. Onun bir tanrı olduğunu, üstelik binlerce senedir var olduğunu, büyülü tuvalet kağıdı dışında pek çok güçlü büyü yaptığını kendime hatırlatmaya çalıştım ama yine de onun için üzülmeden edemedim.

"Babamı kurtarmamıza yardım et," dedim. "Set'i Duat'a geri yollayalım, Osiris de serbest kalsın. Böylece hepimiz için işler yoluna girer."

Anubis tekrar başını iki yana salladı. "Ama dedim ya..."

"Terazin kırık," dedim. "Bunun nedeni Osiris'in burada olmaması. Yargılanmak için gelen ruhlara ne oluyor?"

Onu en hassas noktasından vurduğumu biliyordum. Huzursuz olmuştu. "Bu durum kaosu tetikliyor," dedi. "Ruhların kafası karışıyor. Bazıları diğer tarafa geçemiyor. Bazıları da bunu başarıyor ama farklı yöntemlere başvuruyorlar. Onlara yardım etmeye çalışıyorum ama... Yargılanma Odası'na Ma'at Odası da denir. Buranın düzeni ve istikrarı temsil etmesi gerekir. Osiris olmadan buranın yıprandığını ve çökmeye başladığını görüyorum."

"O halde ne bekliyorsun? Bize şu tüyü ver. Ama babanın sana ceza falan vereceğinden çekiniyorsan boş ver tabii."

Anubis'in gözleri öfkeyle parıldadı. Bir an için benim cenazemi planlayıp planlamadığından emin olamadım. Ama sonra çaresizlik içinde içini çekti. "Ağzın açılması olarak bilinen bir ayin yaparım," dedi. "Bu ayinde ölü kişinin ruhu yanıma gelir. Senin için farklı bir ayin düzenleyeceğim Sadie Kane. Ağzını kapatacağım."

"Ha, ha. Bana tüyü verecek misin vermeyecek misin, sen onu söyle."

Anubis avucunu açtı. Elinde önce parlak bir ışık, sonra da ışıltılı bir tüy belirdi. Tüy tıpkı bir tüy kalemi andırıyordu. "Bunu sırf Osiris'in hatırına yapıyorum... Ama birkaç şartım var. İlk şartım, tüyü bir tek sen üstünde taşıyacaksın."

"Tamam, tabii," dedim. "Onu Carter'a vereceğimi-"

"Bir de annem Neftis'e kulak vermelisin. Khufu bana onu aradığını söyledi. Onu bulursan mutlaka söyleyeceklerini

dinle."

"Kolaymış," dedim. Ama nedense Anubis'in bu isteği beni huzursuz etmişti. Benden neden böyle bir şey istiyor olabilirdi ki?

"Gitmeden önce," dedi, "soracağım üç soruya elinde gerçeklik tüyüyle yanıt vermeni isteyeceğim. Dürüst olduğunu ispatlamalısın."

Aniden ağzımın kuruduğunu hissettim. "Şey... Ne tür sorular soracaksın?"

"Ne istersem. Unutma, en ufak bir yalan bile küle dönüşmene neden olabilir."

"Ver şu kahrolası tüyü."

Anubis tüyü bana uzattı. Tüyün ışıltısı kayboldu ama nedense sıradan bir tüye kıyasla daha ılık ve ağırdı.

"Bu, bir bennunun kuyruk tüyüdür," dedi Anubis. "Bir başka adıyla anka kuşu yani. Tüyün ağırlığı bir insan ruhunun ağırlığına eşittir. Hazır mısın?"

"Hayır," dedim. Doğruyu söylemiş olmalıydım. Küle dönüşmemiştim. "Bu sorulardan biri miydi?"

Anubis'in gülümsediğini görünce onun ne kadar etkileyici olduğunu düşünmeden edemedim. "Evet, sanırım öyle," dedi. "Tıpkı Fenikeli tüccarlar gibi pazarlık ediyorsun Sadie Kane. O halde ikinci soruyu soruyorum: Ağabeyin için hayatını feda eder miydin?"

Hiç düşünmeden "Evet," dedim.

(Buna ben de şaşırmıştım. Elimde tüy olduğu için doğruyu söylemeliydim. Tüyün beni daha bilge kılmadığı

belliydi.)

Anubis hiç şaşırmamış gibi başını salladı. "Son soru," dedi. "Dünyayı kurtarman gerekseydi, babanı feda eder miydin?"

"Bu haksızlık!" diye bağırdım.

"Dürüstçe yanıt ver."

Böyle bir soruya nasıl yanıt verebilirdim? Evet ya da hayır demek çok zordu.

Tabii, 'doğru' yanıtı biliyordum. Bir roman kahramanı gibi yanıt vermeli ve babamı asla feda etmeyeceğimi söylemeliydim. Sonra büyük bir cesaretle dünyayı kurtarmaya çalışmalıydım. Peki, ya gerçekten de bu durumda kalsaydım ne yapardım? Dünya çok büyük bir yerdi: anneannemle dedem, Amos Amca, Bastet, Khufu, Liz'le Emma, tanıdığım herkes buradaydı. Neden babamı feda etmek zorunda kalıyordum?

"Eğer... dünyayı kurtarmanın başka bir yolu yoksa... Ay, saçmalama," dedim. "Bu aptalca bir soru."

Tüy parıldamaya başladı.

"Tamam," dedim. "Bunu yapmak zorunda kalsaydım... Herhalde dünyayı kurtarmayı seçerdim."

İçimi bir anda büyük bir pişmanlık hissi kapladı. Nasıl bir evlattım ben? Boynumdaki kolyeye dokundum. Kolye babamdan geriye kalan tek şeydi. Şimdi, birçoğunuz şöyle düşünüyor olmalı: *Bugüne dek babanı çok az gördün. Onu çok az tanıyorsun. Neden onu bu kadar çok umursuyorsun?*

Ama o yine de babam, öyle değil mi? Yani, onun yanında olmamam, onu umursamamam manasına gelmiyor. Onu kaybetmek düşüncesi dehşet vericiydi. Dünyayı kurtarmak için bile olsa onu feda etmek... Ben nasıl biriydim yahu?

Anubis'in gözlerine bakamadım. Nihayet cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. Yüzünde beklediğim gibi sert bir ifade yoktu.

"Sana inanıyorum Sadie," dedi.

"Hadi ya? Elimde bu lanet olası tüy var ve sen bana inandığını mı söylüyorsun? Sağ ol be!"

"Gerçekler acıdır," dedi Anubis. "Yargılanma Odası'na sürekli olarak ruhlar gelir gider. Hatalarını inkar eder, gerçek hislerini söylemekten sakınırlar. Ta ki Amemet kalplerini ve ruhlarını sonsuza kadar yiyene dek... Gerçeği söylemek güç ve cesaret ister."

"Anladım, ben de kendimi nasıl güçlü ve cesur hissediyorum bir bilsen!" dedim. "Teşekkürler."

Anubis ayağa kalktı. "Artık gitmeliyim," dedi. "Vaktin daralıyor. Yirmi dört saat sonra güneş Set'in doğum gününde doğduğunda piramit tamamlanmış olacak. Tabii bu arada onu durdurmayı başarırsan işler değişir. Belki de bir daha karşılaştığımızda.

"Yine böyle gıcık mı olacaksın?"

O tatlı kahverengi gözlerini bana dikti. "Belki bana evlilikle ilgili çağdaş gelenekleri anlatırsın."

Hafifçe gülümsedi. Kalakalmıştım. Benimle dalga geçiyodu!

Sonra gözden kayboldu.

"Aman ne komik!" diye bağırdım arkasından. Terazi ve taht ortadan kayboldu. Mumya sargılarından oluşmuş sıra da çözüldü ve küt diye mezarlığın ortasında yere düştüm. Carter ve Khufu yanımda beliriverdiler ama ben hala Anubis'in az önce durduğu yere bakıp bakıp bağırıp çağırıyordum.

"Neler oluyor?" dedi Carter. "Neredeyiz?"

"O korkunç birisi!" dedim hiddetle. "Kendini beğenmiş, ukala, inanılmaz derecede yakışıklı, sinir bozucu..."

"Uh!" dedi Khufu.

"Eee, tüyü alabildin mi?" diye sordu Carter.

Elimi uzattım. Tüy avucumdaydı. Işıldayan bembeyaz tüy parmaklarımın üstünde, havada duruyordu. Avucumu kapayınca ortadan kayboldu.

"Vay be!" dedi Carter. "Anubis nerede? Sen tüyü nasıl-"

"Bastet'i bulup derhal buradan gidelim," dedim. "Yapacak çok işimiz var."

Carter bana daha fazla soru soramadan mezarlıktan çıktım çünkü bana sorduğu her soruya doğru yanıt vermeliydim.

29. Zia Bir Randevu Ayarlıyor

CARTER

[Tamam, çok teşekkürler, Sadie. Ölüler Diyarı'nda neler olduğunu anlattın. Şimdi ben de Teksas'ta neler olduğunu anlatacağım.]

Uzun lafın kısası: New Orleans'tan Teksas'a giden yol çok ama çok sıkıcıydı. Ortalıkta otlayan ineklerden başka bir şey yoktu.

New Orleans'tan Aralık'ın yirmi sekizinde, sabahın birinde ayrıldık. Yani, Set dünyayı yok etmeyi planlamadan tam bir gün önce. Bastet bu sefer uzun menzilli bir kurtarma aracı 'ödünç' almıştı. Katrina Kasırgası sırasında kullanılan, çok amaçlı, içi ev gibi döşenmiş otobüslerden biriydi bu. İlk başta uçağa binmemizi önermişti ama ona son gördüğüm, büyücülerle ilgili rüyayı anlatınca bundan vazgeçti. Hepimiz uçağa binmenin akıl karı olmadığında hemfikirdik. Gökyüzü tanrıçası Nut, Memphis'te güven

içinde uçak yolculuğu yapabileceğimizi garantilemişti ama Set'e yaklaştığımız için şansımızı zorlamak istemiyordum.

"Ne yazık ki tek sorunumuz Set değil," dedi Bastet. "Gördüğün rüya gerçekse büyücüler de bize yaklaşıyor olmalı. Sırf büyücüler de değil. Desjardins de onlarla birlikte."

Sadie sırf beni gıcık etmek için "Zia da onlarla birlikte," dedi.

Nihayet, hızımızı biraz keseceği halde kara yolculuğunun daha güvenli olduğuna karar verdik. Şansımız yaver giderse Phoenix'e vaktinde varıp Set'in karşısına dikilecektik. Hayat Evi'ne gelince, işimizi yaparken onlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışacaktık. Set'e meydan okuduğumuzda büyücüler hakkımızda farklı şeyler düşünebilirlerdi. Kim bilir?

Sürekli Desjardins'i düşünüyordum. Acaba Set'in geçici beden olarak kullandığı kişi gerçekten de o olabilir miydi? Tüm bunlar bir gün önce bana çok mantıklı geliyordu. Desjardins, Kane ailesini yok etmek istiyordu. Babamızdan ve bizden nefret ediyordu. Muhtemelen onlarca senedir, hatta asırlardır İskender'in ölmesini bekliyordu. Böylelikle Baş Arşivci olabilecekti. Güç, öfke, kibir ve hırs. Desjardins bunların hepsine sahipti. Şayet Set kendisine bir ruh ikizi arıyorsa, Desjardins bu iş için biçilmiş kaftandı. Dahası, Set, Baş Arşivci'yi piyon olarak kullanıp tanrılarla büyücüler arasında bir savaş başlatmayı düşünüyorsa,

kaos güçleri galip gelecekti. Ayrıca Desjardins son derece tatsız bir adamdı. Birisi Amos'un evini sabote edip Amos'un geldiğini Set'e haber vermişti.

Öte yandan Desjardins'in uçaktaki insanları kurtarışı da gözlerimin önünden gitmiyordu. Bu, hiç de Kötülük Lordu'nun yapacağı bir şey değildi.

Bastet ve Khufu sırayla otobüsü kullanırken Sadie'yle ben de biraz şekerleme yaptık. Babunların araç kullanabildiğini bilmiyordum ama Khufu bu işte gayet iyiydi. Şafak sökerken uyandığımda Houston'un sabah trafiğinde zahmetsizce ilerliyor, diğer sürücülere dişlerini gösterip bağırıyordu. Ama kimse direksiyonda bir babunun olduğunun farkında değildi.

Kahvaltı etmek için Sadie, Bastet ve ben otobüsün mutfağına girdik. Dışarıda olağanüstü bir şey olmadan kilometrelerce yolculuk ederken dolapları açıp kapamaya ve masayı kurmaya koyulduk. Bastet, New Orleans'tan ayrılmadan önce yirmi dört saat açık olan bir marketten yiyecek ve içecek almıştı. Kedi mamasını da unutmamıştı tabii. Ama hiçbirimizin iştahı yoktu. Bastet'in gergin olduğu her halinden belliydi. Daha şimdiden aracın koltuklarının kılıflarını paramparça etmişti, şimdi de mutfak masasını tırnaklarını bilemek için kullanıyordu.

Sadie'ye gelince... Sürekli avucunu açıp kapıyor, gerçeklik tüyüne sanki çalmasını istediği bir telefonmuş gibi bakıyordu. Yargılanma Odası'nda ortadan kaybolduğun dan beri içine kapanmıştı. Bu durumdan şikayet ediyor

değildim ama tuhaf davranıyordu.

Ona milyonuncu kez "Anubis'le neler oldu?" diye sordum.

Bana öfkeyle baktı. O an kafamı koparabilirdi. Sonra efor sarf etmeye değmeyeceğimi düşünmüş olmalı ki bakışlarını tekrar avucunda ışıldayan tüye çevirdi.

Dikkatlice "Konuştuk," dedi. "Bana bazı sorular sordu."

"Ne tür sorular?"

"Carter, lütfen bir şey sorma."

Lütfen? Pekala, Sadie cidden tuhaflaşmıştı.

Bastet'e baktım ama onun da bana bir faydası dokunmadı. Pençeleriyle masanın üstünü kazımakla meşguldü.

"Sorun ne?" diye sordum.

Bastet bakışlarını masadan ayırmadan "Ölüler Diyarı'nda sizi terk ettim," dedi. "Hem de ikinci kez."

"Anubis seni korkutmuş olmalı," dedim. "Sorun değil."

Bastet sapsarı gözleriyle dik dik bana baktı. Anlaşılan yanlış bir şey söylemiştim.

"Babana bir söz vermiştim Carter," dedi. "Beni serbest bırakması karşılığında Yılan'la savaşmaktan daha önemli bir görevim vardı: Sadie'yi koruyacaktım."

Sadie'nin yanakları al al oldu. "Şey, teşekkür ederim ama biz Yılan'la savaşmandan daha önemli değiliz," dedi.

"Anlamıyorsunuz," dedi Bastet. "Sizler sadece firavun soyundan gelmekle kalmıyorsunuz. Asırlardır dünyaya gelen en güçlü soylu çocuklarsınız. Tanrılar ile Hayat Evi

arasındaki barışı sağlamak ve eski adetleri iş işten geçmeden tekrar öğrenmek için tek şansımızsınız. Tanrıların yolunu öğrenebilseniz, firavun soyundan gelen diğer kişileri de bulur, onlara bildiklerinizi öğretebilirsiniz. Hayat Evi'ni canlandırabilirsiniz. Annenizle babanız hayatları boyunca sizi bunun için hazırladılar."

Sadie'yle benden çıt çıkmıyordu. Yani, ne diyebilirdik ki? Annemle babamın beni her zaman sevdiğini hissetmiştim ama benim için hayatlarını feda ettiklerini duymak ayrı bir şeydi. Sadie'yle benim dünyayı kurtarmak için hazır olmamızı sağlamak adına bunun gerekli olduğunu düşünmüşlerdi. Ama bunu ben istememiştim ki.

Bastet aklımdan geçenleri okumuş gibi "Sizi yalnız bırakmak istemediler," dedi. "Böyle olacağını onlar da bilmiyorlardı. Tek bildikleri, tanrıları serbest bırakmanın tehlikeli olduğuydu. İlk önce, sırf söz verdiğim için ikinizi koruyordum. Şimdiyse, söz vermemiş olsaydım bile sizi koruyacağımı hissediyorum. Siz benim kediciklerimsiniz. Sizi bir daha yarı yolda bırakmayacağım."

İtiraf edeyim ki boğazıma bir şeyler düğümlendi. Daha önce hiç kimse bana kedicik dememişti.

Sadie burnunu çekip gözlerinin altını sildi. "Bizi yalayarak temizlemeye falan kalkışmayacaksın, değil mi?" dedi.

Bastet'in tekrar gülümsediğini görmek çok güzeldi. "Sizi o şekilde temizlememek için elimden geleni yaparım," dedi. "Bu arada, seninle gurur duyuyorum Sadie.

Anubis'le tek başına baş ettin. Ölüm tanrıları bazen çok gaddar olabilir."

Sadie omuzlarını silkti. Nedense canı çok sıkkın görünüyordu. "Aslında pek gaddar sayılmazdı," dedi. "Tipik bir ergendi işte."

"Neden bahsediyorsun?" dedim. "Adamın çakal kafası vardı!"

"Hayır, insana dönüştüğünde gayet normal görünüyordu."

"Sadie..." Onun için endişelenmeye başlamıştım. "Anubis insana dönüştüğünde kafası hala çakal kafasıydı," dedim. "Dahası, dev gibiydi ve dehşet vericiydi. Cidden korkunçtu. Sana nasıl göründü?"

Sadie kıpkırmızı kesildi. "Ne bileyim... Sıradan bir genç gibiydi," dedi.

"Muhtemelen seni büyülemiş," dedi Bastet.

"Hayır," dedi Sadie ısrarla. "Olamaz."

"Neyse, bunlar önemli değil," dedim. "Artık tüy elimizde."

Sadie sanki tüy çok önemliymiş gibi yerinde kıpırdandı. Ama avucunu kapadığında tüy bir kez daha ortadan kayboldu. "Set'in gizli adını öğrenemezsek bunun bize hiçbir faydası olmaz," dedi.

"Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Bastet. Sonra sanki birileri bizi duyacakmış gibi endişeyle etrafına bakındı. "Bir planım var. Ama tehlikeli olabilir."

Kulak kesildim. "Nedir?"

"Önce bir yerde durmalıyız. Aslında Set'e yaklaşana dek mola vermesek daha iyi olacak ama fazla vakit alacağını sanmam."

Hemen hesap yaptım. "Şeytan Günleri başlayalı iki gün olmadı mı?" dedim. "Üstelik daha sabah."

Bastet evet manasında başını salladı. "Evet, bugün Horus'un doğum günü."

"Set'in doğum günü de Üçüncü Şeytan Günü'nde, yani yarın," dedim. "Set'in Kuzey Amerika'yı yok etmesine yirmi dört saatimiz kaldı."

"Bizi ele geçirirse daha da güçlenir," dedi Sadie.

"Yeterince vaktimiz var," dedi Bastet. "New Orleans'tan Phoenix'e arabayla yirmi dört saatte gidiliyor ama zaten beş saattir yoldayız. Karşımıza tatsız sürprizler çıkmazsa..."

"Her gün karşılaştığımız sürprizler gibi mi?"

"Evet," dedi Bastet. "Tıpkı onlar gibi."

Derin bir iç çektim. Yirmi dört saat sonra her şey bitecekti. Ya babamızı kurtarıp Set'i durduracaktık ya da her şey boşa gidecekti. Yalnızca Sadie'yle benim yaptığım şeyler değil, annemle babamın yaptıkları da boşa gidecekti. Aniden kendimi bir kez daha yeraltına girmiş gibi hissettim. İlk Nom'daki tünellerden birindeymişim ve başımın üstünde tonlarca kaya varmış gibi içim sıkıldı. Yanlış bir hareket yaptığım anda sanki kayalar üstüme yuvarlanacaktı.

"Neyse," dedim. "Bana ihtiyacınız olursa dışarıda keskin

şeylerle oynuyor olacağım."

Kılıcımı kapıp hemen arabanın arka tarafına geçtim.

Daha önce hiç verandası olan bir otobüs görmemiştim. Arka kapıdaki levhada araç hareket halindeyken dışarı çıkmamam gerektiği yazıyordu ama ben yine de çıktım.

Burası kılıç talimi yapmak için pek de elverişli bir yer değildi. Bir kere çok ufaktı. İki sandalye neredeyse tüm alanı kaplıyordu. Serin bir rüzgar suratımı kamçılıyor, yoldaki her engebe dengemi bozuyordu. Ama burası yalnız kalabileceğim tek yerdi. Biraz kafamı boşaltmalıydım.

Birkaç kez Duat'tan kılıcımı almayı ve geri koymayı denedim. Çok geçmeden, bunu dikkatim dağılmadan, her seferinde yapmayı başardım. Horus değerli tavsiyelerde bulunmadan önce biraz kılıç talimi yaptım. Kılıcımı nasıl savuracağımdan, gelen darbeleri nasıl engelleyeceğimden emin olmalıydım.

Horus, *Kılıcı daha yukarı kaldır*, dedi. *Onu biraz daha kavis oluşturacak biçimde tut, Carter. Kılıcın, düşmanının silahını elinden düşürmek üzere tasarlanmış.*

İçimden, *Kes sesini,* dedim. *Basketbol sahasında sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?* Ama onun dediklerini yapınca kılıcı gerçekten de daha iyi kullandığımı fark etlim.

Otoyol çorak ve uçsuz bucaksız bir arazinin yanından geçiyordu. Arada sırada bir çiftçinin kamyonetinin ya da geniş bir arazi aracının yanından geçiyorduk. Sürücüler

beni gördüklerinde dehşete kapılıyorlardı. Manzara onlar için bir hayli şaşırtıcı olmalıydı: Siyahi bir çocuk, bir otobüsün verandasında kılıç talimi yapıyordu. Gülümseyip onlara el sallıyordum. Khufu o kadar hızlı gidiyordu ki yanından geçtiğimiz arabalar toz toprak içinde kalıyordu.

Bir saat kadar talim yaptıktan sonra kan ter içinde kalmıştım. Gömleğim terden üstüme yapışmıştı. Nefes nefeseydim. Biraz oturup dinlenmeye karar verdim.

Horus, "Yaklaşıyor," dedi. Sanki sesi bu sefer zihnimden değil, daha yakından bir yerden geliyordu. Yanıma bakınca ışıldayan, altın renkli bir aura gördüm. Horus deri zırhını ve sandaletlerini giymiş, ayaklarını tırabzana dayamış halde yanımdaki diğer sandalyede oturuyordu. Yanında duran kılıcı benimkinin hayaleti gibiydi.

"Ne yaklaşıyor?" diye sordum. "Set'le yapacağımız savaş mı?"

"Tabii, o da yaklaşıyor," dedi. "Ama ondan önce bir zorlukla daha karşılaşacaksın, Carter. Hazırlıklı ol."

"Harika. Sanki karşıma yeterince zorluk çıkmamış gibi konuşuyorsun."

Horus'un altın ve gümüş ışıklar saçan gözleri parıldadı. "Ben küçükken, Set beni defalarca öldürmeye çalıştı. Annemle birlikte oradan oraya kaçtık. Ona karşı savaşacak kadar büyüdüğümde artık saklanmaktan vazgeçtik. Kırmızı Lord senin üstüne de aynı güçleri yollayacaktır. Bir dahaki sefere-"

"Başıma ne gelecekse bir nehirde gelecek, değil mi?"

dedim ba'mın yaptığı son seyahati hatırlayarak. "Bir nehirde kötü bir şeyler olacak. Peki ama asıl zorluk nedir?"

"Dikkatli olmalısın..." Horus'un görüntüsü silikleşmeye başladı. Yüzünü ekşitti. "Bu da ne?" dedi. "Birisi... Başka bir güç..."

Derken onun görüntüsünün yerini Zia Raşit aldı.

"Zia!" diye bağırıp ayağa fırladım. Kan ter içinde olduğumun ve kısa süre önce Ölüler Diyarı'na gittiğim için iğrenç göründüğümün farkındaydım.

"Carter?" Zia'nm görüntüsü titredi. Elinde asası, keten elbisesinin üstünde de sanki soğuk bir yerdeymiş gibi gri renkli bir manto vardı. "Tot'a şükürler olsun ki seni buldum."

"Buraya nasıl geldin?"

"Bunları konuşacak vakit yok!" dedi. "Beni dinle. Peşinizden geliyoruz. Desjardins, ben ve iki büyücü. Sizin nerede olduğunuzu tam olarak bilmiyoruz. Desjardins'in iz sürme büyüleri pek işe yaramıyor ama size yaklaştığımızı biliyor. Phoenix'e gittiğinizi de biliyor."

Kafam karışmıştı. "Yani Set'in serbest kaldığına inanıyor mu?" dedim. "Bize yardım etmek için mi peşimizden geliyorsunuz?"

Zia başını iki yana salladı. "Desjardins sizi durdurmaya çalışacak."

"Bizi durdurmaya mı çalışacak? Zia, Set tüm kıtayı havaya uçurmak üzere! Babam..." Sesim titredi. Sesimin ürkek ve güçsüz çıkmasından nefret ediyordum. "Babamın başı dertte."

Zia ışıldayan elini bana uzattı ama bu sadece bir görüntüydü. Parmaklarımız birbirine değmedi. "Carter, çok üzgünüm," dedi. "Ama Desjardins'in olaylara hangi açıdan baktığını anlamalısın. Hayat Evi asırlardır tanrıların serbest kalmasına karşı. Bunun tek nedeni de bir gün bu tür olaylar yaşamamak içindi. Ama artık tanrıları serbest bıraktınız ve..."

"Bu, benim fikrim değildi!" dedim.

"Biliyorum ama Set'e karşı ilahi büyü kullanacaksın. Tanrılar kontrol edilemez. Doğru olanı yapayım derken daha çok zarara neden olabilirsin. Eğer bu işi Hayat Evi'ne bırakırsan-"

"Set çok güçlü," dedim. "Dahası, Horus'u kontrol edebiliyorum. Bunu başarabilirim."

Zia başını salladı. "Set'e yaklaştıkça her şey daha da zorlaşacak," dedi. "Daha olacaklardan haberin yok."

"Senin var mı?"

Zia endişeyle etrafına bakındı. Görüntüsü sinyalleri zayıflayan bir televizyon kanalı gibi bulanıklaştı. "Fazla vaktimiz yok," dedi. "Mel biraz sonra tuvaletten çıkacak."

"Yanında Mel adlı bir büyücü mü var yani, bu ne biçim bir ad?!" diye sordum.

"Beni dinle. Desjardins bizi iki gruba ayıracak. Planı sizi iki yönden sıkıştırıp tuzağa düşürmek. Eğer size ilk benim takımım ulaşırsa sanırım seninle biraz konuşabileceğimiz kadar Mel'i oyalayabilirim. Sonra belki de Desjardins'i bizimle işbirliği yapması için ikna etmeyi deneyebiliriz."

"Yanlış anlama ama neden sana güveneyim ki?" dedim.

Zia bu lafıma alınmış gibi dudaklarını büzdü. Bir yanım bunları söylediğine çok pişmandı, diğer yanımsa Zia'nın bana oyun oynadığından endişe ediyordu.

"Carter... Sana bir şey söylemem gerek. Söyleyeceğim şeyin sana faydası olabilir ama bunu ancak seninle yüz yüze geldiğimizde yapabilirim."

"Şimdi söyle," dedim.

"Tot'un gagası aşkına!" dedi. "Ne kadar inatçısın."

"Evet, bu da yeteneklerimden biri işte."

Göz göze geldik. Görüntüsü gittikçe zayıflıyordu ama gitmesini istemiyordum. Onunla biraz daha konuşmak istiyordum.

"Sen bana güvenmesen dahi, benim sana güvenmem gerek" dedi. "Bu gece, Las Cruces, New Mexico'da olmaya çalışacağım. Benimle buluşmak istersen, Mel'i ikna etmeyi deneyebiliriz. Sonra birlikte Desjardins'i ikna ederiz. Gelecek misin?"

Ona sırf onu görmek için mutlaka orada olacağıma dair bir söz vermek istedim ama bu konuda Bastet'i ya da Sadie'yi nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. "Bilmiyorum Zia," dedim.

"Lütfen bunu bir düşün," diye yalvardı Zia. "Carter, sakın Amos'a güvenme. Onu görecek olursan..." Zia'nın gözleri aniden fal taşı gibi açıldı. "Mel geldi!" diye fısıldadı.

Sonra asasını salladı ve görüntü kayboldu.

30. Bastet Verdiği Sözü Tutuyor

C

A

R

T

E

R

Saatler sonra aracın koltuğunda uyandım. Bastet kolumdan tutmuş beni sarsıyordu.

"Geldik," dedi.

Ne kadar uyuduğumun farkında değildim. Yanından geçtiğimiz çorak arazinin görüntüsü ve can sıkıntısı yüzünden sızmışım. Rüyamda başımın etrafında uçuşan minnacık büyüler görmüştüm. Büyücüler kafamı kazımaya çalışıyorlardı. Bir ara Amos'la ilgili bir kabus da görmüştüm ama tam olarak ne gördüğümü hatırlayamıyordum. Zia'nın neden beni ona karşı uyardığına da bir anlam verememiştim.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. Sonra başımı Khufu'nun kucağına yasladığımı fark ettim. Babun bit ayıklamak için saçlarımı karıştırıyordu.

Mahmur mahmur "Dostum," dedim, "istersen saçlarımı

rahat bırak."

"Ama Khufu saçlarını harika bir şekle soktu!" dedi Sadie.

"Uh! Uh!" dedi Khufu.

Bastet otobüsün kapısını açtı. "Gelin," dedi. "Bundan sonra yürümemiz gerek."

Kapıya vardığımda neredeyse kalp krizi geçirecektim. Dapdaracık bir dağ yoluna park etmiştik. Yol o kadar dardı ki birimiz hapşıracak olsa otobüs aşağı yuvarlanabilirdi.

Bir an Phoenix'e vardığımızı sandım çünkü etraf Phoenix'i andırıyordu. Güneş ufukta batmak üzereydi. Sipsivri dağlar diğer tarafta sere serpe uzanıyordu. Arada kalan çöl arazisi uçsuz bucaksızdı. Nerede son bulduğunu durduğum yerden göremiyordum. Sol tarafımızdaki bir vadide renksiz bir şehir vardı. Etrafta ne bir ağaç ne de bir tutam yeşillik vardı. Şehir sadece kum, taş ve binalardan ibaretti. Phoenix'ten çok daha ufaktı ama güney bölgesinde kocaman bir nehir vardı. Batmakta olan güneşin altında kıpkırmızı parıldayan nehir, bulunduğumuz dağın eteklerine kadar uzanıyor, sonra da kuzey yönünde devam ediyordu.

"Ay'da mıyız ne?" dedi Sadie.

"Burası El Paso, Teksas," dedi Bastet. "Şurası da Rio Grande." Derin bir nefes aldı. "Çölde nehirli bir şehir," dedi. "Aslında, burası Mısır'ı andırıyor! Şey, tabii aradaki tek fark Meksika'nın buraya sınır komşusu olması. Bence burası Neftis'i çağırmak için mükemmel bir yer."

"Sence Neftis bize Set'in gizli adını söyler mi?" diye sordu Sadie.

Bastet yanıt vermeden önce bir süre düşündü. "Neftis'in sağı solu belli olmaz ama daha önce de kocasına cephe aldığı olmuştu," dedi. "Umarım bize yardımcı olur."

Bastet onun bize yardım edeceğinden emin değil gibiydi. Ta aşağıdaki nehre bakıp "Neden bizi buraya getirdin?" diye sordum. "Neden aşağı inmedik de tepeden bakıyoruz?"

Bastet sanki bunu fark etmemiş gibi omuzlarını silkti. "Kediler yükseklerde dolaşmaktan hoşlanırlar," dedi. "Hem belli mi olur, belki birisinin üstüne atlamam falan gerekir."

"Harika," dedim. "Yani, birisinin üstüne atlamamız gerekirse hazırlıklıyız yani."

"Burası o kadar da kötü değil," dedi Bastet. "Birkaç kilometre boyunca kum, kaktüs ve engerekli yılanlarla dolu bir araziden aşağı iner gideriz işte. Tabii, bu arada Sınır Devriyesi'ne, insan kaçakçılarına, büyücülere ve iblislere de yakalanmamamız gerek. Sonra Neftis'i çağırabiliriz."

"Vay be!" dedi Sadie ıslık çalıp. "Havaya girmek diye buna denir işte!"

Khufu endişeyle "Uh!" dedi. Havayı koklayıp hırladı.

"Bir şeyler olacağını hissetti," dedi Bastet. "Kötü bir şeyler olacak."

"Bunu anlamak için babun olmaya gerek yok," dedim.

Sonra Sadie'yle birlikte Bastet'in peşinden dağdan aşağı inmeye koyulduk.

Evet, dedi Horus. *Burayı hatırlıyorum.*

Burası El Paso, dedim ona. *Canın deli gibi Meksika yemeği falan çekmediyse buraya geldiğini hiç sanmıyorum.*

Horus ısrarla *Hayır, burayı gayet iyi hatırlıyorum,* dedi. *Bataklığı, çölü...*

Durup etrafıma bakındım. Aniden burası bana da çok tanıdık gelmişti. Yaklaşık elli metre ötede, nehir bir bataklık bölgesine dönüşüyordu. İncecik ve sığ nehir kolları çölün farklı yerlerine kadar uzanıyordu. Bataklık kenarında uzun uzun otlar vardı. Aslında burası sınır bölgesi olduğu için etrafta mutlaka devriyeler olmalıydı. Ama her yer gayet ıssız görünüyordu.

Buraya ba olarak gelmiştim. Bataklığın biraz ilerisinde bir kulübe olmalıydı. İsis ve küçük Horus, Set'ten burada saklanmış olmalılardı. Nehrin hemen aşağı tarafındaysa kocaman, kapkara bir şeyin suyun altında beni beklediğini hissettim.

Bastet bataklığın kenarına doğru birkaç adım atınca onu hemen geri çektim. "Sudan uzak dur," diye uyardım.

Bastet yüzünü buruşturdu. "Carter, ben bir kediyim. Nehirde yüzecek falan değilim. Ama bir nehir tanrıçası çağırmak istersen bunu bir nehir kenarında yapmak zorundasın."

Bastet o kadar mantıklı konuşuyordu ki kendimi aptal

gibi hissettim. Ama elimde değildi. İçimde kötü bir his vardı.

Horus'a, *Neler oluyor?* diye sordum. *Karşıma ne tür bir zorluk çıkacak?*

Ama bedenimde misafir ettiğim tanrıdan çıt çıkmadı. Sanki bir şey olmasını bekliyordu.

Sadie çamurlu suya bir taş fırlattı. Taş, *plonk!* diye bir ses çıkarıp suya gömüldü.

Bastet, "Bana burası gayet güvenli göründü," deyip nehrin kenarında yürümeye başladı.

Khufu da tereddütle peşinden gitti. Suyun kenarına varınca eğilip suyu kokladı ve hırlamaya başladı.

"Gördün mü?" dedim. "Khufu bile buradan hoşlanmadı."

"Muhtemelen atalarına ait bir hatıradır," dedi Bastet. "Antik Mısır'da nehirlerin tehlikeli olduğuna inanırlardı. Yılanlar, su aygırları ve daha bir sürü tehlikeli yaratık nehirlerde yaşar, malum."

"Hipopotamlar mı tehlikeli?!" dedim.

"Onları sakın hafife alma," dedi Bastet. "Hipopotamlar çok tehlikeli olabilirler."

"Peki, Horus'a saldıran şey neydi?" diye sordum. "Hani, ta eskiden Set onu ararken, Horus'a ne saldırmıştı?"

"Böyle bir öykü bilmiyorum," dedi Bastet. "Ama Set genellikle düşmanlarının üstüne önce akreplerini, sonra da timsahlarını salar."

"Timsahlar ha?" dedim. Tüylerim diken diken oldu.

Sorun bu mu? dedim Horus'a. Ama bana yine bir yanıt vermedi. "Bastet, Rio Grande'de timsahlar var mı?"

"Hiç sanmam." Bastet nehrin kenarına eğildi. "Sadie, bu şerefi sana bırakıyorum," dedi.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Neftis'i çağırman yeterli. O, İsis'in kız kardeşiydi. Şayet Duat'ın bu bölümünde bir yerlerdeyse sesini duyması gerek."

Sadie ne yapacağından hala emin değil gibiydi. Ama Bastet'in yanına çömelip suya dokundu. Parmaklarının değdiği yerde kocaman daireler oluştu ve tüm göle yayıldı.

"Merhaba Neftis," dedi Sadie. "Orada mısın?"

Nehrin aşağı tarafında *foş* diye bir ses duydum. Bir de ne göreyim? Bir göçmen ailesi nehrin orta yerinde duruyor! O güne dek, kaçak olarak Meksika'dan bu tarafa iyi bir iş bulabilmek, daha iyi bir hayat yaşayabilmek umuduyla geçen kişiler olduğunu duymuştum ama bu insanları karşımda görmek çok tuhaftı. Bir adamla bir kadın telaşla nehirde ilerlemeye çalışıyorlardı. Aralarında bir de minik bir kız çocuğu vardı. Üstlerindeki giysiler lime limeydi. Her ikisi de Mısır'da gördüğüm en fakir insanlardan da fakir görünüyorlardı. Birkaç saniye gözlerimi ayırmadan onlara baktım ama olağanüstü bir halleri yoktu. Adam bana bezgin bezgin bakınca aramızda sessiz bir anlaşma yaptık. Her ikimizin de diğeriyle uğraşamayacak kadar çok sorunu vardı. O yüzden birbirimizi görmezden gelecektik.

Bu arada, Bastet ve Sadie gözlerini nehre dikmiş, suda oluşan daireleri izliyorlardı.

Bastet başını havaya kaldırıp dikkat kesildi. "Ne diyor?" diye sordu.

"Anlayamıyorum," dedi Sadie. "Sesi çok derinlerden geliyor."

"Ne yani, sen cidden bir şey mi duyuyorsun?" diye sordum.

İkisi bir ağızdan "Şşş," dediler.

"Kafeslenmiş," dedi Sadie. "Yok, neydi o sözcük?"

"Sığınmış," dedi Bastet. "Bence uzaklara bir yere sığınmış. Uyuyan bir bedenden söz ediyor. Bu da ne demek?"

Neden söz ettiklerini anlamıyordum. Hiçbir şey de duymuyordum.

Khufu elimi çekiştirip nehrin aşağı tarafını işaret etti. "Uh!"

Göçmen aile gözden kaybolmuştu. Nehrin karşı tarafına o kadar çabuk geçmeleri mümkün değildi. Her iki kıyı ya da baktım ama sırra kadem basmışlardı. Yalnız onları son gördüğüm yerde, suda sanki bir kıpırdama vardı. San ki birisi nehri kocaman bir kaşıkla karıştırıyordu. Korkı dan boğazımın kuruduğunu hissettim.

"Şey, Bastet..."

"Carter, zaten Neftis'in sesini duymakta zorlanıyoruz Lütfen."

Dişlerimi sıkıp "Tamam," dedim. "Khufu'yla ben gidip bir şeyi kontrol edeceğiz."

Sadie tekrar "Şşş!" dedi.

Khufu'yu yanıma çağırdım. Birlikte nehrin kıyısından aşağı yürümeye başladık. Khufu bacaklarımın arkasına saklanıp nehre doğru hırladı.

Arkama dönüp baktığımda Bastet'le Sadie gayet iyi görünüyorlardı. Sanki muhteşem bir film izliyorlarmış gibi hala nehre bakıyorlardı.

Nihayet göçmen ailesini son gördüğüm yere vardık. Ama biz oraya varana dek su durgunlaşmıştı. Khufu ellerini yere yaslayıp amuda kalktı. Ya canı aniden dans etmek istemişti ya da onu korkutan bir şey vardı.

Kalbim gümbür gümbür atarken "Neyin var?" diye sordum.

Khufu "Uh! Uh! Uh!" diye bağırdı. Babunca gayet uzun bir şey söylemişti ama ne dediğini anlayamıyordum.

"Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedim. "Eğer o göçmen ailesi suyun dibine falan çekildiyse onları bulmak zorundayım. Nehre gireceğim."

Khufu nehirden uzaklaşıp "Uhh!" diye bağırdı.

"Khufu, o insanların yanında küçücük bir çocuk vardı," dedim. "Yardıma ihtiyaçları varsa onları burada bırakamam. Burada bekle, etrafa göz kulak ol."

Ben suya girerken Khufu inleyip itiraz eder gibi suratına vurdu. Su umduğumdan da soğuk ve akıntılıydı. Dikkatimi toplayıp Duat'tan kılıcımı ve değneğimi aldım. Belki de bunu hayal ediyordum ama bunları oradan alır almaz akıntı şiddetlendi.

Khufu çılgınlar gibi bağırmaya başladığında nehrin ortasına varmıştım. Khufu kıyıda olduğu yerde zıplıyor, yakınlardaki çalılıkları işaret ediyordu.

Göçmen ailesi korkudan tir tir titrer vaziyette çalılıkların arasına saklanmıştı. Önce, acaba benden neden saklanıyorlar? diye düşündüm.

"Size zarar vermeyeceğim," dedim. Boş boş bana baktılar. Keşke İspanyolca konuşabilseydim, diye geçirdim içimden.

Derken etrafımdaki su aniden fokurdadı. Bu insanlar benden değil, başka bir şeyden korkmuşlardı. Ne aptalım, diye düşündüm.

Horus, *Atla!* diye bağırdı.

Bir havan topundan fırlatılmış gibi sudan yaklaşık yirmi metre yukarı sıçradım. Aslında normalde bunu hayatta yapamazdım ama iyi ki o an becerebilmişim. Çünkü suyun dibinden bir canavar çıkıverdi.

İlk gördüğüm şey yüzlerce diş ve benden en az üç kat büyük, pembe renkli bir işkembeydi. Nasıl becerdiysem havada takla attım ve karaya ayaklarımın üstüne düştüm. Karşımda otobüsümüzün büyüklüğünde bir timsah duruyordu. Üstelik belinden aşağısı henüz suyun altındaydı. Grili yeşilli derisi kamuflaj giysisi gibi kocaman beneklerle kaplıydı. Gözleriyse küflenmiş süt rengindeydi.

Aile, canavarı görünce çığlıklar atıp nehirden uzaklaşmaya çalıştı. Çığlıkları duyan timsah onlara döndü. Her yırtıcı hayvan gibi o da daha ilginç, daha çok ses çıkaran

ava yönelmişti. Timsahların ağırkanlı hayvanlar olduklarını sanırdım ama yaratık aileye doğru o kadar büyük bir hızla yöneldi ki ağzım açık kaldı.

Horus, *Bu fırsatı kaçırma,* dedi. *Arkasına geçip saldır.*

Ama bunu yapmak yerine avaz avaz "Sadie, Bastet, bana yardım edin!" diye bağırmaya başladım. Bu arada değneğimi de canavara fırlattım.

Iskalamıştım. Değnek timsahın tam önüne suya düştü ve bir taş gibi geri sekip timsahın gözlerinin tam ortasına isabet etti. Daha sonra da elime geri döndü.

Ona pek bir zarar verememiştim ama timsah öfkeyle bana baktı.

Horus, *Ona bir sopayla falan da vurabilirsin tabii,* diye homurdandı.

Öne atılıp timsahın dikkatini çekmek için bağırmaya başladım. Gözümün ucuyla bakınca göçmen ailesinin güvenli bir biçimde oradan uzaklaştığını gördüm. Khufu da onlarla birlikte ellerini kollarını sallaya sallaya peşlerinden gidiyor, canavardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bu insanların dev timsahtan mı yoksa çılgın bir babundan mı kaçtıklarını bilemedim. Ama oradan uzaklaştıkları sürece ne yaptıkları önemli değildi.

Bastet'le Sadie'nin ne yaptığını göremedim. Arkamdan bağırış çağırış ve su sesi geliyordu ama neler olup bittiğine bakamadan timsah bana saldırdı.

Sola kayıp kılıcımı savurdum. Kılıç, timsahın bir zırhı andıran derisine çarpıp sekti, sonra da yana yattı. Uzun

ağzıyla kafamı paramparça edebilirdi ama içgüdüsel bir hareketle değneğimi havaya kaldırdım. Timsah bir güç duvarına çarpmış gibi görünmez bir şeye tosladı. Sanki kocaman ve görünmez bir enerji balonu beni koruma altına almıştı.

Şahin savaşçıyı çağırmaya çalıştım ama altı tonluk bir sürüngen beni ikiye ayırmaya çalışırken bunu yapmak çok zordu.

Sonra Bastet'in "HAYIR!" diye bağırdığını duydum. Geriye dönüp bakmadan Sadie'nin başının dertte olduğunu anlamıştım.

Çaresizlik ve öfke sinirlerimi çelik gibi yapmıştı. Değneğimi öne uzatınca etrafımı saran enerji balonu genişledi ve timsaha öyle sert bir biçimde çarptı ki yaratık nehirden fırlayıp ta Meksika kıyısına düştü. Canavar sırtüstü debelenip dururken ben de sıçrayıp parıldamaya başlamış olan kılıcımı havaya kaldırdım. Sonra var gücümle canavarın karnına sapladım. Koca timsah yavaş yavaş erirken başında durup bekledim. Çok geçmeden, ıslak bir kum öbeğinin ortasında duruyordum.

Arkamı dönünce Bastet'in de en az benimki kadar büyük bir timsahla dövüştüğünü gördüm. Timsah öne atılınca Bastet altına geçip bileklerindeki bıçakları hayvanın boğazına sapladı. Timsah, bir kum yığınına dönüşene dek eridi. Ama olan olmuştu. Sadie nehrin kenarında boylu boyunca yatıyordu.

Ben oraya varana dek Khufu ve Bastet çoktan Sadie'nin

yanına varmışlardı. Sadie'nin başı kanıyordu. Suratı sapsarı olmuştu.

"Neler oldu?" dedim.

Bastet son derece üzgün bir biçimde "Birden karşımıza çıktı," dedi. "Kuyruğu Sadie'ye çarptı ve onu ta buraya kadar fırlattı. Sadie daha bir şey yapmaya fırsat bulamamıştı. O..."

Khufu elini Sadie'nin alnına dayayıp ağzıyla baloncuklar yaptı.

Bastet derin bir oh çekti. "Khufu onun iyileşeceğini söylüyor ama onu derhal buradan uzaklaştırmamız gerek. O timsahlar buralarda başka-"

Bastet birden sus pus kesildi. Nehrin tam ortasında su yine fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Sudan o kadar dehşetengiz bir yaratık fırladı ki işimizin oracıkta biteceğini anladım.

"-bir şey olduğunun işareti," dedi Bastet tatsız tatsız.

Bir kere, bu yaratık yirmi metre boyundaydı. Yani, *kendi bedeni* bu boydaydı. Yoksa etrafını saran dev bir avatar falan yoktu. Etten ve kemikten, yirmi metre boyunda bir şeyle karşı karşıyaydık. Göğsü ve kolları insandı ama teni açık yeşil renkliydi. Timsah derisinden yapılmış yeşil renkli, zırhlı bir etek giymişti. Kafasıysa timsah gibiydi. Eğri büğrü dişlerle kaplı kocaman bir ağzı, yeşil renkli sümük dolu parlak gözleri vardı (Ne sevimli, değil mi!). Siyah saçları örülmüştü ve omuzlarına kadar iniyordu. Başından boğa boynuzları çıkıyordu. Sanki tüm bunlar yeterince

tuhaf değilmiş gibi, inanılmaz bir hızla da terliyor gibiydi. Yağlı bir sıvı oluk oluk bedeninden sızıp nehre karışıyordu.

Asasını havaya kaldırdı. Asa dediğim şey de bir telefon direği uzunluğunda, irice bir kalastı.

Bastet "Çekil!" diye bağırıp beni geriye çekti. Timsah adam az önce durduğum yere yumruğunu indirip iki metrelik bir çukur açtı.

"Horus!" diye böğürdü.

O anda yapmak istediğim son şey "Burada!" diye bağırmaktı. Ama Horus zihnimde konuşmaya başladı: *Onu* sinirlendir, *dedi. Sobek sadece güçten anlar. Sakın seni yakalamasına izin verme, yoksa seni nehrin dibine çekip boğar*.

Yutkunup "Sobek!" diye seslendim. "Seni, şey, ödlek! N'aberlan?"

Sobek dişlerini gösterdi. Belki de sevimli sevimli gülümsüyordu. Ama hiç sanmam.

"Bu beden sana hiç yakışmamış, şahin tanrı," dedi. "Seni ortadan ikiye ayıracağım."

Yanımda duran Bastet'in bileklerinden birden bıçaklar çıktı. "Sakın seni yakalamasına izin verme," dedi.

"Biliyorum," dedim. Khufu'nun sağımda olduğunu ve Sadie'yi yavaş yavaş yukarı taşıdığını görebiliyordum. Onlar güvenli bir yere varana dek yeşil renkli dev adamı oyalamalıydım. "Sobek, ne tanrısısın sen yahu? Timsah tanrısı mı? Bizi rahat bırak yoksa seni yok ederim!"

Aferin, dedi Horus. ' *Yok etme' kısmı iyiydi.*

Sobek kahkahalarla gülmeye başladı. "Bakıyorum da mizah yeteneğin görmeyeli epey gelişmiş Horus!" dedi. "Sen ve kediciğin beni yok edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Sümüklü gözlerini Bastet'e çevirdi. "Kedi tanrıça, ne ararsın krallığımda? Sudan hoşlanmadığını sanıyordum!"

Son sözlerini söylerken asasını bize doğrultup üstümüze yeşil renkli bir su püsküttü. Bastet benden atik davrandı. Havaya zıplayıp Sobek'in arkasına geçiverdi. Kocaman, ışıl ışıl ışıldayan kedi kafalı avatarı da bir anda yanında belirmişti. "Hain!" diye bağırdı. "Neden kaosun yanındasın? Krala bağlı kalmalıydın!"

"Hangi kral?" diye kükredi Sobek. "Ra mı? Ra artık yok. Osiris denen o zavallı gene öldü. Bu oğlan çocuğu da imparatorluğu diriltemez. Bir zamanlar Horus'a destek veriyordum tabii. Ama o, bu bedende asla güce kavuşamaz. Onu destekleyen tek bir kişi bile yok. Set bizlere güç ve taze et vaat ediyor. Sanırım ilk olarak küçük tanrıların tadına bakacağım!"

Bana dönüp asasını suratıma doğrulttu. Asanın fırlattığı yeşilimsi sıvıdan kaçmıştım ama Sobek diğer eliyle uzanıp beni belimden yakalayıverdi. Yeterince atik davranamamıştım. Bunu gören Bastet iyice gerildi. Düşmana saldırmak üzere hazırlanmaya girişti. Ama daha bunu yapmaya fırsat bulamadan, Sobek asasını yere fırlatıp koca elleriyle beni yakaladığı gibi suya daldırdı. Kendimi bir

anda buz gibi, yeşil renkli pis suyun içinde buldum. Ne bir şey görebiliyor ne de nefes alabiliyordum, boğulmak üzereydim. Sobek'in mengene misali elleri ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltırken daha da dibe battığımı hissettim.

Ya şimdi, ya hiç! dedi Horus. *Bırak da kontrolü ele alayım.*

Hayır, dedim. *Önce ben öleceğim.*

Nedense bunu söylemek beni rahatlatmıştı. İşim bittiyse korkmanın da bir anlamı yoktu. Hiç olmazsa kanımın son damlasına kadar savaşırdım.

Dikkatimi gücüme verir vermez tüm bedenime enerji yayıldığını hissettim. Kollarımı esnetip Sobek'in ellerini gevşettim. Sonra şahin savaşçının avatarını çağırdım. Bir anda, en az Sobek kadar kocaman ve altın gibi parıldayan bir balonun içine giriverdim. Onu kapkaranlık suda görebiliyordum. İğrenç gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Düşmanımın kollarından kurtulup Sobek'e sert bir kafa attım. Ön dişlerinin bir kısmı paramparça oldu. Sonra sudan fırladım ve nehrin kenarında duran Bastet'in yanına kondum. Bastet o kadar boş bulunmuştu ki neredeyse beni kesip biçecekti.

"Ra'ya şükürler olsun!" diye bağırdı.

"Evet, hala hayattayım," dedim.

"Neredeyse peşinden suya atlayacaktım," dedi. "Üstelik sudan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin!"

Hemen arkamdan Sobek de suyun yüzeyine fırladı. Çılgınlar gibi kükrüyordu. Burun deliklerinin birinden yeşil

renkli kan akıyordu.

"Beni yenemezsin!" diye kükredi. Sırılsıklam olmuş, ter içinde kalmış kollarını havaya kaldırdı. "Ben suyun efendisiyim! Dünyadaki tüm nehirler terimle oluştu!" diye böğürdü.

Öğk! Bundan sonra bir daha hiçbir nehirde yüzemeyecektim. Arkama bakıp Khufu'yla Sadie'yi görmeye çalıştım ama ikisi de ortalıkta değildi. Khufu'nun Sadie'yi güvenli bir yere götürdüğünü ya da saklanacak bir yer bulduklarını umdum.

Sobek tekrar saldırıya geçti. Bu sefer nehirle birlikte saldırıyordu. Kocaman bir dalga beni yere devirdi ama Bastet avatar haliyle zıplayıp Sobek'in sırtına kondu. Sobek onun ağırlığından hiç etkilenmemişti. Nafile yere onu yakalamaya çalıştı. Bastet sürekli Sobek'in kollarını, boynunu ve sırtını kesiyordu ama Sobek'in yeşil derisi anında iyileşiveriyordu.

Güçlükle ayağa kalktım. Bunu avatar biçiminde yapmak, göğsünüze bir yorgan bağlayıp ayağa kalkmak kadar zor bir iş. Sobek, Bastet'i yakalayıp öteye fırlattı. Bastet yerde yuvarlanıp yaralanmadan durmayı başardı. Ama mavi renkli aurası silikleşmeye başlamıştı. Güç kaybediyordu.

Bir timsah tanrısını sürekli yaralayarak onunla güreşmiştik ama biz onu yaraladıkça Sobek daha da öfkeleniyor ve güçleniyordu.

"Adamlarım nerede?" diye kükredi. "Yanıma gelin!"

Eyvah, dedim içimden. Bir dev timsahla daha savaşacak olursak işimiz kesin bitecekti.

Neden bizim yardımcılarımız yok? diye sızlandım. Tabii, bunu aslında Horus'a soruyordum ama o bana yanıt vermiyordu. Onun gücünü bedenime aktarmaya çalıştığını ve savaş büyümüzün bozulmaması için elinden geleni yaptığını hissedebiliyordum.

Sobek, Bastet'e bir yumruk fırlatınca Bastet bir kez daha havada uçtu. Bu sefer yeri boyladığında avatarı artık tamamen kayboldu.

Sobek'in dikkatini çekmeye çalışarak saldırıya geçtim. Ne yazık ki yaptığım şey işe yaradı. Sobek dönüp beni su yağmuruna tuttu. Gözlerime su dolmuştu, etrafı göremiyordum. Sobek bundan istifade edip bana öyle okkalı bir tokat attı ki kıyıya düşüp çalılıkların arasına fırladım.

Avatarım yere düştü. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktığımda Khufu'nun ve Sadie'nin yanımda olduğunu fark ettim. Sadie daha ayılmamıştı, başı da hala kanıyordu. Khufu çaresizlik içinde babunca bir şeyler söylüyor, Sadie'nin alnını okşuyordu.

Sobek sudan çıkıp bana sırıttı. Gecenin loşluğunda, nehrin ta aşağılarında suda iki şeyin yüzdüğünü gördüm. Bunlar Sobek'in adamları olmalıydı.

Bastet nehrin içinden "Carter, acele et!" diye seslendi. "Sadie'yi derhal götür buradan!"

Suratı birden bembeyaz kesildi. Avatarım geri getirmek için olanca gücünü kullanıyordu. Kedi avatar bir kez daha

belirdiğinde epey güçsüzdü ama o an için yeterliydi.

"Yapma!" diye bağırdım. "Öleceksin!"

Şahin savaşçıyı çağırmaya çalıştım ama bunun için harcadığım çaba yüzünden iç organlarımın cayır cayır yandığını hissettim. Gücüm tükenmişti. Horus'un ruhuysa rezil haldeydi.

Bastet "Git!" diye bağırdı. "Babana sözümü tuttuğumu söyle!"

"HAYIR!"

Bastet, Sobek'in üstüne atladı. İkisi birbirine girdi. Bastet bıçaklarını çılgınlar gibi Sobek'in suratına sallıyor, Sobek'se acıyla haykırıyordu. İki tanrı paldır küldür suya düşüp nehrin derinliklerine batmaya başladılar.

Hemen suyun kenarına koştum. Nehir kaynamaya ve köpüklenmeye başlamıştı. Derken, yemyeşil bir patlama Rio Grande'nin tamamını aydınlattı. Siyahlı ve altın renkli minik bir yaratık, birisi onu tutup atmış gibi sudan dışarı fırladı. Yaratık ayaklarımın dibine düştü. Bu, sırılsıklam, yarı baygın bir kediydi.

Kediyi heyecanla elime alıp "Bastet?" dedim. Kedinin boynunda Bastet'in tasması vardı ama ben kediye bakarken tanrıçanın tılsımı un ufak oldu. O, artık Bastet değildi. Çörek olmuştu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Sobek yenilmiş ve Duat'a gitmek zorunda kalmıştı. Ama suda hala bize doğru hızla yaklaşan iki şey vardı. Bize o kadar yaklaşmışlardı ki canavarların yemyeşil derilerini ve pörtlek gözlerini görebiliyordum.

Kediyi göğsüme yaslayıp Khufu'ya döndüm. "Haydi, artık git..."

O an donakaldım. Çünkü Khufu'nun ve kız kardeşimin arkasında öfkeli gözlerini bana dikmiş başka bir timsah duruyordu. Timsah bembeyazdı.

Şimdi bittik, dedim içimden... *Bir dakika, bembeyaz bir timsah mı?*

Timsah ağzını açıp öne doğru atıldı. Ama bana saldırmak yerine arkamdaki bir noktaya fırladı. Arkamı dönünce beyaz timsahın iki başka timsaha saldırdığını gördüm. Diğerleri beni öldürmeye hazırlanan koca yeşil timsahlardı.

Timsah var gücüyle diğer timsahlarla savaşırken hayretle "Philip?" dedim.

"Evet," dedi bir erkek sesi.

Tekrar arkama baktığımda akıl almaz bir şeyle karşılaştım. Amos Amcam, Sadie'nin yanına çömelmiş, kız kardeşimin başındaki yarayı gözden geçiriyordu. Telaşla bana bakıp "Philip, Sobek'in adamlarını oyalar," dedi. "Ama uzun süre dayanamaz. Derhal benimle gel, küçük bir ihtimal ama canımızı kurtarabiliriz!"

31. Bir Aşk Mektubu Teslim Ediyorum

S

A

D

I

E

Önceki bölümü Carter'ın anlattığına memnun oldum. Çünkü hem olaylar olduğunda baygındım hem de hüngür hüngür ağlamadan Bastet'in yaptığı şeyi anlatmam mümkün değil.

Neyse, bundan daha sonra tekrar bahsederiz.

Uyandığımda birisi kafamı kor gibi yanan bir fırına sokmuş gibi hissediyordum. Gözlerim bulanık görüyordu. Sol tarafımda bir babun poposu, sağ tarafımda da uzun süredir kayıp olan amcam Amos'u görüyordum. Doğal olarak sağ tarafta gördüğüm şey daha çok ilgimi çekti.

"Amos?"

Amcam alnıma nemli bir bez koydu. "Dinlen kızım," dedi. "Beyin sarsıntısı geçirdin."

İşte, buna inanabilirdim!

Gözlerim daha net görmeye başladığında gökyüzünün

yıldızlarla kaplı olduğunu gördüm. Yumuşacık kumların üstüne serilmiş bir battaniyenin üstünde uzanıyordum. Khufu yanı başımdaydı ve renkli poposu suratıma fazlasıyla yakın duruyordu. Ufak bir kamp ateşinin üstüne yerleştirilmiş olan tenceredeki sıvıyı karıştırıyordu. Ne pişirdiğini bilmiyordum ama her yer katran kokuyordu. Carter bir kum tepeciğinin üstüne oturmuştu. Çok çaresiz ve sıkkın görünüyordu. Kucağında da galiba Çörek vardı!

Amos tıpkı uzun süre önce onu son gördüğümüz gibiydi. Zerre kadar değişmemişti. Üstünde mavi takımı, aynı renkteki pardösüsü ve fötr şapkası vardı. Uzun saçları özenle örülmüştü. Yuvarlak camlı gözlükleri güneşin altında parıl parıl parıldıyordu. Sanki günlerce uyumuş, bir güzel dinlenmiş gibi bir hali vardı. Yani, pek de Set'in günlerdir tutsak ettiği birisi gibi görünmüyordu.

"Sen nasıl..."

"Set'ten nasıl kaçtığımı mı merak ediyorsun?" dedi. Suratını kasvetli bir ifade kapladı. "Onu aramakla büyük aptallık ettim, Sadie. Onun bu kadar güç kazandığını düşünemedim. Ruhu kırmızı piramide bağlı."

"Yani... Onun insan bir bedeni yok mu?" diye sordum.

Amos hayır manasında başını salladı. "Piramit olduğu sürece bir bedene ihtiyaç duymuyor," dedi. "Piramidin tamamlanması yaklaştıkça daha da güç kazanacak. Dağda onun saklandığı yere girdim ama tuzağa düştüm. Ne yalan söyleyeyim, ona karşı koyacak fırsatım bile olmadı."

Üstündeki tiril tiril takım elbiseyi işaret etti. "Üstümde

tek bir sıyrık bile yok," dedi. "Beni etkisi altına alıp bir anda heykele çevirdi. Sonra bir savaş ganimeti gibi piramidin önüne koyup iblislerine alay konusu etti."

"Babamı gördün mü?" diye sordum.

Amos'un omuzları çöktü. "İblislerin kendi aralarında konuştuklarını duydum," dedi. "Lahit piramidin içindeymiş. Osiris'in gücünü kullanarak bir kasırga yaratmak isliyorlar. Set gündoğumunda kasırgayı başlatınca Osiris ve baban yok olacaklar. Kasırga çok korkunç olacak. Osiris, Duat'ın o kadar derinlerine gidecek ki Duat bir daha asla var olmayabilir."

Başım zonklamaya başlamıştı. Bu kadar az vaktimiz kaldığına inanamıyordum. Babamı kurtarmayı Amos başaramazsa bunu ben ve Carter nasıl yapacaktık?

Ondan iyi bir şeyler duymayı umut ederek "Ama kaçmayı başardın," dedim. "Set'in koruma kalkanında zayıf bir taraf olmalı, yoksa..."

"Beni bir heykele dönüştüren büyü yavaş yavaş gücünü kaybetti. Kendi enerjime odaklanıp oradan kurtuldum. Bunu yapmak saatler sürdü ama nihayetinde başardım. Güneş öğlen vakti tepeye vurduğunda, iblisler derin bir uykudayken oradan sıvıştım. Bunu yapmak hiç de zor olmadı."

"Ama bana hiç de kolay bir şeymiş gibi gelmedi," dedim.

Amos sıkıntıyla başını salladı. "Bence Set kaçmama izin verdi," dedi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama su anda ölmüş olabilirdim. Bu, bir tuzak olmalı. Sanırım…"

Amos bir şey diyeçekken aniden vazgeçti. "Neyse, yapmak istediğim ilk şey sizi bulmaktı. O yüzden hemen gemimi çağırdım."

Arkasını işaret etti. Başımı güçlükle kaldırınca yıldızların altında sere serpe uzanmış bembeyaz kum tepecikleriyle kaplı bir çölde olduğumuzu gördüm. Parmaklarımın arasında kayan kum o kadar ince, o kadar beyazdı ki tıpkı toz şekere benziyordu. Amos'un bizi Thames'ten ta Brooklyn'e taşıyan gemisi yakınlardaki bir kum tepeciğine demir atmıştı ama sanki birisi tarafından oraya fırlatılmış gibi duruyordu.

"Gemide bir erzak dolabı var," dedi Amos. "Giysilerinizi değiştirmek isterseniz-"

"İyi de şu anda tam olarak neredeyiz?" diye sordum.

"Beyaz Kumlar'da," dedi Carter. "New Mexico. Burası hükümet tarafından roket denemelerinin yapıldığı bir bölge. Amos kimsenin bizi burada aramayacağını söyledi, biz de buraya gelip iyileşmeni beklemeye karar verdik. Saat akşamın yedisi ve ayın hala yirmi sekizi. Set şey yapana dek daha on iki saatimiz var."

"Ama..." Aklımdan bin bir soru geçiyordu. Hatırladığım son şey nehirde Neftis'le yaptığım konuşmaydı. Sesi dünyanın ta öteki ucundan geliyor gibiydi. Nehrin akıntısından sesi pek duyulmuyordu ama o ısrarla bir şeyler söylüyordu. Uyuyan bir bedene sığındığını söylemişti. Doğrusu ne demek istediğini anlayamamıştım. Asla yüz yüze gelemeyeceğimizi ama bana bir mesaj yollayacağını

söylemişti. Sonra nehir kaynamaya başlamıştı.

"Saldırıya uğradık," dedi Carter. Çörek'in başını okşuyordu. Onları izlerken Bastet'in tılsımının kedinin boynunda olmadığını fark ettim. "Sadie, sana kötü haberlerim var."

Carter bana olanları anlatınca gözlerimi yumup hüngür hüngür ağlamaya başladım. Herkesin önünde ağlamak utanç verici bir şeydi ama kendime hakim olamıyordum. Son birkaç gün içinde her şeyimi kaybetmiştim. Evimi, sıradan hayatımı, babamı... En azından beş-altı kez ölümle burun buruna gelmiştim. Annemin zaten yıllardır kabullenemediğim ölümü açık bir yara gibi sürekli canımı acıtıyordu. Şimdi de Bastet'i kaybetmiştim.

Anubis, Yeraltı Dünyası'na gittiğinde dünyayı kurtarmak için ne feda edeceğimi sormuştu.

Şu ana dek feda etmediğim bir şey kalmış mıydı ki? İçimden çığlık atmak geçiyordu. Elimde ne kalmıştı?

Carter yanıma gelip Çörek'i bana verdi. Kediciğim kollarımda mırlayıp duruyordu ama nedense daha farklıydı. O, artık Bastet değildi.

"O geri gelecek, değil mi?" dedim. Amos'un bir yanıt vermesini bekliyordum. "Yani, Bastet bir tanrıça olduğuna göre ölümsüz olmalı, yanılıyor muyum?"

Amos fötr şapkasının kenarını sıktı. "Sadie... Gerçekten de bilmiyorum," dedi. "Bence Bastet, Sobek'i yenmek için kendini feda etti. Bastet onu kendi yaşam gücü pahasına Duat'a yolladı. Geçici beden olarak kullandığı Çörek'e

bir zarar gelmemesi için de elinden geleni yaptı. İnan ki bunu son gücüyle yapmış olmalı. Düşündüklerimiz doğruysa, Bastet'in geri gelmesi epey zor. Belki bir gün, birkaç yüz yıl sonra..."

"Hayır," dedim. "Geri gelmesi birkaç yüz yıl alamaz! Ben onsuz..." Daha fazla konuşacak gücü kendimde bulamadım.

Carter elini omzuma koydu. Hissettiklerimi anladığını biliyordum. Artık başka birisini daha kaybedemezdik. Buna asla izin veremezdik.

"Şimdi biraz dinlen," dedi Amos. "Bir saat daha burada kalabiliriz ama sonra yola çıkmamız gerek."

Khufu bana ateşte pişirdiği şeyden ikram etti. Bana uzattığı topak topak çorbamsı sıvı sanki uzun süre önce bozulmuş gibi görünüyordu. Belki Amos beni bu işten kurtarır diye düşünüp ona baktım ama amcam 'haydi ye' der gibi başını salladı.

Çok talihli bir insan olduğumdan, başıma gelen onca şeyden sonra bir de babunun özellikle benim için hazırladığı ilacı içmek zorunda kaldım.

Tadı da en az kokusu kadar berbat olan karışımdan bir yudum aldım. Birden göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Gözlerimi kapayıp derin bir uykuya daldım.

Ruhun bedenden ayrılması işinin sona erdiğini düşünüyordum ama ba'm kuralları çiğnemeye karar verdi. Ama böyle bir şeyi de ancak benim ruhum yapardı zaten.

SADIE

Ba'm bedenimden ayrılırken insan biçimini korudu. Doğrusu bu halim koca kanatlı bir tavuktan çok daha iyiydi. Ama bedenim Beyaz Kumlar'ın üstünde dikilene kadar büyümeye devam ettim. Genellikle iltifat olarak olmasa da çılgın bir ruhum olduğu söylenirdi ama o an ruhum cidden fazla çılgındı. Ba'm neredeyse Washington Anıtı büyülclüğündeydi.

Çöl güneye doğru kilometrelerce devam ediyordu. Rio Grande'nin üstünde dumanlar tütüyordu. Burası, Bastet'le Sobek'in savaşırken ortadan kaybolduğu yerdi. Gecenin zifiri karanlığında bu kadar uzak bir mesafeyi görememem gerekiyordu ama görebiliyordum. Kuzeyde, yani bulunduğumuz yerden daha da ötede kırmızı renkli bir parıltı gördüm. Bunun Set'in aurası olduğunu fark ettim. Piramidin tamamlanması yaklaştıkça gücü artıyordu.

Aşağı baktım. Ayağımın yanında minik ışıklar parıldıyordu. Bunlar kamp ateşiydi. Carter, Amos ve Khufu minicik görünüyorlardı. Kamp ateşinin başında toplanmışlardı. Amos'un gemisi ayağımın serçe parmağı kadardı. Uyuyan bedenim battaniyenin altında o kadar ufaktı ki yanlış bir adım atacak olsam kendimi ezebilirdim.

Bedenim kocamandı, dünyaysa minicik.

Bir ses, "İşte, tanrılar dünyayı böyle görüyorlar," dedi.

Etrafıma bakındım ama kimseyi görmedim. Tek gördüğüm, uçsuz bucaksız beyaz kum tepecikleriydi. Sonra tepecikler yer değiştirmeye başladı. Rüzgardan etkilendiklerini sandım ama sonra bir tanesi kocaman bir dalga gibi

yana devrildi. Sonra diğerleri de hareket etmeye başladı. O an insanı andıran bir şeye baktığımı fark ettim. Dev gibi bir adam, cenin pozisyonunda yerde yatıyordu. Adam ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Beyaz kumlar dört bir yana saçıldı. Eğilip kumlara gömülmesinler diye ellerimle Khufu'nun, Amos'un ve Carter'ın üstünü kapattım. Tuhaftır ki bunu yaptığımı fark etmediler. Üstlerine yağan kumlar zararsız yağmur damlalanymış gibi rahatlardı.

Adam dimdik doğruldu. Dev bedenimden en azından bir kafa boyu kadar daha uzundu. Bedeni kumdan oluşmuştu. Kumlar şekerden yapılmış şelaleler gibi göğsünü ve kollarını örtüyordu. Suratındaki kumlar hafifçe kımıldadı ve adam gülümsedi.

"Sadie Kane, seni bekliyordum," dedi.

"Geb." Nereden bildiğimi sormayın ama onu ilk gördüğüm andan beri onun toprak tanrısı olduğunu biliyordum. Belki de bunu kumdan oluşmuş bedeninden anlamıştım. "Sana bir şey getirdim," dedim ona.

Zarfın ba'mın cebinde olması çok saçmaydı ama elimi ışıltılı şeffaf cebime atıp Nut'un yolladığı notu çıkardım.

"Karın seni özlüyor," dedim.

Geb heyecanla notu elimden aldı. Sonra notu suratına yaklaştırıp kokladı. Daha sonra da zarfı açtı. Zarfın içinden bir mektup yerine havai fişekler çıktı. Bir anda göğü yepyeni yıldızlar kapladı. Binlerce yıldız gökte Nut'un yüzünü oluşturmuştu. Rüzgar şiddetlenip görüntüyü bozdu ama Geb gördüğü şey onu tatmin etmiş gibi içini çekti.

Zarfı katlayıp kumdan göğsünün içine, tam kalbinin bulunduğu yere soktu.

"Sana bir teşekkür borçluyum, Sadie Kane," dedi Geb. "Sevdiğimin yüzünü görmeyeli binlerce yıl oldu. Şimdi benden toprağın yapabileceği neyi istersen dile, bunu derhal yerine getireceğim."

"Babamı kurtar," dedim hemen.

Geb şaşırdı. "Hmm, ne kadar vefalı bir evlatsın," dedi. "İsis senden bir-iki şey öğrense iyi olacak. Ama istediğin şeyi yapamam. Babanın kaderi Osiris'le bir çizilmiş. Hem tanrılar arasındaki anlaşmazlıklar toprak tarafından çözülemez."

"O halde Set'in dağını çökertip piramidini de yok edemezsin, değil mi?" dedim.

Geb'in kahkahaları yeri göğü inletti. "Çocuklarıma bu şekilde müdahale edemem," dedi. "Set de benim oğlum."

Öfkeden ayağımı yere indirmek üzereydim. Sonra bir dev olduğumu ve tüm kampı yerle bir edebileceğimi düşündüm. Acaba bir ba böyle bir şey yapabilir miydi? En iyisi hiç denememekti. "Bu durumda, yapacağın iyiliklerin bana hiçbir faydası yok," dedim.

Geb omuzlarını silkti. Omuzlarından yere tonlarca kum döküldü. "Belki de sana faydalı olabilecek bir tavsiyede bulunabilirim," dedi. "Haçların olduğu yere git."

"Orası neresi?"

"Yakınlarda," dedi Geb. "Bu arada, haklıydın Sadie Kane. Çok şey kaybettin. Ailen büyük sıkıntılar çekti. Bunun

nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Ama unutma ki bir anne ya da baba, çocuklarının hayatını kurtarmak için her şeyi yapabilir. Mutluluğumu, karımı bu uğurda feda ettim. Çocuklarımın dünyaya gelebilmesi için Ra'nın izinden gittim." Hasretle göğe baktı. "Sevgili karımı aradan geçen her bin yılda daha da çok özlesem de aynı durumda olsak onun da aynı şeyleri yapacağından eminim. Beş çocuğumu da çok seviyorum."

"Set'i de mi?" diye sordum hayretle. "Oğlunuz milyonlarca insanı katletmek üzere!"

"Set göründüğünden farklıdır," dedi Geb. "Bizim kanımızdandır."

"Benim değil."

"Öyle mi?" dedi Geb eğilerek. Onun yere çömeleceğini sanmıştım ama sonra yine kum tepecikleri haline geldiğini fark ettim. "İyi düşün, Sadie Kane. Sonra da dikkatli davran. Haçların olduğu yerde seni büyük bir tehlike bekliyor ama aradığın şeyi orada bulacaksın."

"Dediklerinden hiçbir şey anlamadım ya neyse," diye homurdandım.

Ve Geb gitti. Geriye sadece normal bir kum tepesinden biraz daha büyükçe bir tepe kaldı. Ba'm birden bedenime geri döndü.

32. Haçlar Şehri

S

A

D

I

E

Uyandığımda Çörek başımın üstüne tünemiş, mırlıyor ve saçlarımı kemiriyordu. Bir an evdeyim sandım. Eskiden uyandığımda Çörek'i başıma tünemiş bir halde bulurdum. Sonra artık bir evimin olmadığını hatırladım. Artık Bastet de yoktu. Gözlerim doldu.

İsis, *Yapma*, diye azarladı beni. *Dikkatinin dağılmaması gerek.*

Tanrıça bu sefer haklıydı. Ayağa kalkıp yüzüme bulaşan beyaz renkli kumları silkeledim. Çörek buna itiraz eder gibi miyavlamaya başladı. Sonra bir-iki adım atıp sıcacık battaniyenin üstüne yerleşti.

Amos "Güzel, uyanmışsın," dedi. "Biz de tam seni uyandırmak üzereydik."

Hava hala karanlıktı. Carter geminin güvertesinde duruyordu. Üstünde Amos'un erzak odasından aldığı yeni

bir keten ceket vardı. Khufu hemen yanıma gelip kedime baktı ve mırlar gibi bir ses çıkardı. Hayretle Çörek'in babunun kollarına atladığını gördüm.

"Khufu'dan kediyi Brooklyn'e götürmesini istedim," dedi Amos. "Burası ona göre bir yer değil."

Belli ki Khufu bu yeni görevinden pek hoşnut değildi. Homur homur homurdanıyordu.

"Biliyorum dostum," dedi Amos. Ses tonu sertti. Sanki babuna emir veriyor, bir babun kabilesinin reisi gibi konuşuyordu. "Ama bu herkes için en iyisi."

Khufu, Amos'un gözlerine bakmadan "Uh!" dedi.

Nedense huzursuz olmuştum. Amos'un dediği bir şey geldi aklıma. Set'in onu serbest bırakışının bir tuzak olabileceğini söylemişti. Tabii, bir de Carter'ın gördüğü rüya vardı. Set, bizi yakalayabilmek için Amos'un bizi dağa götüreceğini umduğunu söylemişti rüyada. Ya Set, Amos'u bir şekilde etkisi altına aldıysa? Khufu'nun Brooklyn'e gidecek olması hiç hoşuma gitmemişti.

Öte yandan, Amos'un yardım teklifini kabul etmekten de başka çaremiz yoktu. Çörek'i kucaklamış olan Khufu'ya bakınca onları tehlikeye atmamam gerektiğini hissettim. Amos bu konuda haklı olabilirdi.

"Güvenle oraya gidebilecek mi?" dedim. "Bir başlarına yolculuk etmeleri doğru mu?"

"Tabii," dedi Amos. "Khufu, daha doğrusu tüm babunlar kendilerine has büyüler yapabilirler. Onu merak etme. Hem..."

Cebinden balmumundan yapılmış bir timsah heykelciği çıkardı. "Başları derde girecek olursa, yanlarında bu olacak."

Öksürmeye başladım. "Bir timsah mı? Başımıza gelen onca şeyden sonra-"

"Ama bu Makedonyalı Philip," dedi Amos.

"Philip balmumundan mı yapılmıştı, bir uşabti miydi yani?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Amos. "Gerçek timsahlara bakmak çok zor bir iş. Hem sana Philip'in büyülü olduğunu daha önce de söylemiştim."

Amos timsah heykelini Khufu'ya fırlattı. Khufu heykelciği koklayıp yemek malzemelerinin bulunduğu çantanın içine attı. Bana son kez endişeli bir bakış fırlattı. Korkuyla önce Amos'a baktı, sonra da bir kolunda çantası, diğer kolunda Çörek'le kumda ilerlemeye başladı.

Büyü yapabiliyor olsa da Khufu'nun Brooklyn'e sağ salim nasıl varacağını bilemiyordum. Khufu'nun bir sonraki kum tepeciğinin üstünde belirmesini bekledim ama onu göremedim. Birden ortadan kayboldu.

"Şimdi, işimize geri dönelim," dedi Amos. "Carter'ın dediğine göre, Set yarın gündoğumunda her yeri yok etmeye başlayacak. Bu durumda çok az vaktimiz var. Carter bana Set'i nasıl yok etmeyi planladığınızı söylemedi."

Carter'a dönünce hiçbir şey söylememem için uyarır gibi bana baktığını fark ettim. Ne demek istediğini anlamıştım. İçim birden minnetle doldu. Belki de ağabeyim düşündüğüm

kadar şapşal değildi. O da benim gibi Amos konusunda şüpheliydi.

"Bunu kendimize saklamamız daha doğru olur," deyiverdim. "Bunu kendin de söylemiştin. Ya Set üstüne büyülü bir dinleme cihazı falan yerleştirdiyse?"

Amos'un yüzü gerildi. Ters ters "Haklısın," dedi. "Kendime güvenemem... Bu beni sinir ediyor."

Amos gerçekten de sıkıntılı gibiydi. Kendimi suçlu hissettim. Tam fikrimi değiştirip ona planımızı anlatacaktım ki Carter'la bir kez daha göz göze geldim ve vazgeçtim.

"Phoenix'e doğru yola çıkmalıyız," dedim. "Belki yolda..."

Elimi cebime soktum. Nut'un mektubu yok olmuştu. Carter'a Geb'le yaptığım konuşmayı anlatmak istiyordum ama bunu Amos'un yanında yapmanın akıl karı olup olmayacağından emin değildim. Carter'la ikimiz iyi bir ekip olmuştuk. Amos aniden ortaya çıkıverince biraz canım sıkılmıştı doğrusu. Carter'dan başkasına bir şey anlatmak istemiyordum. Aman tanrım, bunu dediğime inanamıyorum.

"Las Cruces'de mola vermeliyiz," dedi Carter.

Amos mu daha çok şaşırdı yoksa ben mi, bilemiyorum.

Amos dikkatle "Orası buraya yakın," dedi. "Ama..." Eğilip yerden bir avuç kum aldı. Bir büyü mırıldanıp kumlan havaya fırlattı. Kumlar yere düşeceğine havada titrek bir ok oluşturdu. Ok, güneybatı yönünde ufka karşı karanlık bir siluet oluşturmuş olan bir dizi dağı işaret ediyordu.

Kumlar yere düşerken "Tahmin ettiğim gibi," dedi Arnos. "Las Cruces yolumuzun 60 kilometre dışında, şu dağların ardında kalıyor. Phoenix ise kuzeybatıda."

"60 kilometre o kadar da kötü değil," dedim. "Las Cruces..." Bu ad bana son derece tanıdık geliyordu ama nedenini bilemiyordum. "Carter, neden oraya gidelim dedin?"

"Sadece..." Carter o kadar huzursuzdu ki bunun Zia'yla bir ilgisi olduğundan emindim. "Bir rüya gördüm," dedi.

"Aşk meşk rüyalarından mıydı?" diye sordum.

Carter o anda bir golf topu yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Böylece şüphelerimde haklı çıktığımı anlamış oldum. "Sadece oraya gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Orada önemli bir şey bulabiliriz."

"Çok riskli," dedi Arnos. "Hayat Evi peşinizdeyken bunu yapmanıza izin veremem. Şehirlerden uzakta, vahşi doğada ilerlemeliyiz."

Derken resmen kafamın üstünde bir ampul yandı. Beynim arada sırada da olsa böyle düzgün çalışabiliyordu işte.

"Hayır, Carter haklı," dedim. "Oraya gitmeliyiz."

Bu sefer şaşırma sırası ağabeyime gelmişti. "Öyle mi? Gidecek miyiz?"

"Evet." Riske girip ona Geb'le konuşmamdan bahsettim.

Amos üstünü başını silkeledi. "Çok ilginç, Sadie," dedi. "Ama Las Cruces'in neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadım."

"Bu İspanyolca bir isim, öyle değil mi?" dedim. "Las Cruces. Yani, *Haçlar*. Tıpkı Geb'in dediği gibi."

Amos önce tereddüt etti, sonra yavaşça başım salladı. "Gemiye binin."

"İyi de suda değiliz ki," dedim.

Ama dediğini yaptım. Amos pardösüsünü çıkarıp büyülü bir sözcük söyledi. Pardösüsü aniden canlandı, geminin kıç tarafına gidip dümenin başına geçti.

Amos bana bakıp gülümsediğinde gözlerinde onunla ilk tanıştığımda gördüğüm muzip pırıltıyı gördüm. "Suya kimin ihtiyacı var ki?" dedi.

Gemi hafifçe sarsılıp göğe yükseldi.

Amos günün birinde bir büyücü olmaktan sıkılacak olursa kesinlikle uçan gemi turları düzenleyebilir. Dağların üstünden görünen manzara harikuladeydi.

İlk başta çöl, İngiltere'nin yemyeşil arazilerine kıyasla gözüme çorak ve çirkin görünmüştü. Ama çöl manzarasının özellikle gece vakti kendine özgü bir güzelliği olduğunu sonradan fark ettim. Dağlar bir ışık denizindeki kapkara adalar gibi yükseliyordu. Hayatımda hiç bu kadar yıldız görmemiştim. Kuru rüzgar adaçayı ve çam ağacı kokuyordu. Las Cruces, aşağıdaki vadide boylu boyunca uzanıyor, parıltılı sokakları ve mahalleleri görünüyordu.

Şehre yaklaştıkça yukarıdan gördüğüm güzellikler kayboluverdi. Burası Manchester ya da Swindon'daki herhangi bir yerden farksızdı ama Amos gemimizi şehrin güneyine, yani daha eski bir yerleşim bölgesine doğru çevirince etrafta kerpiç evler ve iki yanına ağaçlar dizili evler

gördüm.

Aşağı inerken heyecanlandığımı hissettim. , "Uçan bir gemide olduğumuzu fark etmeyecekler mi?" dedim. "Yani, büyülü şeylerin ölümlüler tarafında görülmediğini biliyorum ama..."

"New Mexico eyaletindeyiz," dedi Amos. "Burada sık sık UFO'lar görülür."

Sonra ufak bir kilisenin çatısına konduk.

Kendimi zamanda geriye gitmiş ya da bir kovboy filminin setine girmiş gibi hissettim. Kasaba meydanı, bir Kızılderili köyü gibi, turuncu alçı sıvası kaplı evlerle çevriliydi. Sokaklar ışıl ışıl ve epey kalabalıktı. Etrafta tam bir festival havası vardı. Tezgahlarda iplere asılmış kırmızıbiberler, Kızılderili battaniyeleri ve daha pek çok şey diziliydi. Eski bir at arabası kocaman bir kaktüsün yanına çekilmişti. Meydanda müzik çalan grupta kocaman gitarlı adamlar bağıra çağıra Meksika şarkıları söylüyorlardı.

"Burası kasabanın en eski mahallesi," dedi Amos. "Sanırım buraya Mesilla diyorlar."

Şüpheyle "Burada da Antik Mısır'a özgü bir sürü şey olmalı," dedim.

Amos pardösüsünü dümenin başından alıp "Tabii," dedi. "Eski Meksika uygarlıklarının Antik Mısır'la birçok benzerliği vardır," dedi. "Ama bunu başka bir güne saklayalım istersen."

"Şükürler olsun," diye homurdandım. Sonra havayı kokladım. Burnuma tuhaf ama harika bir koku geliyordu.

Tıpkı fırından yeni çıkmış ekmek ve tereyağı gibi bir kokuydu bu. Ama baharatlı ve çok daha leziz bir şeydi. "Bu arada açlıktan ölüyorum ben," dedim.

Meydanı boylu boyunca geçmemiz çok sürmedi. Karşımıza aniden ev yapımı tortillalar çıkıverdi. O kadar lezzetliydiler ki anlatamam. Yani, Londra'da da Meksika ve diğer ülkelerin yemeklerini sunan restoranlar var. Ama daha önce Meksika yemeklerini yerinde hiç yememiştim. Londra'da pişirilen tortillalar lezzet açısından bunlarına yanına bile yaklaşamazdı. Eli unla kaplı iri yarı, beyaz elbiseli bir kadın hamur açıyor, hamuru elleriyle düzleştirip tortillaları kızgın bir tavada pişiriyordu. Sonra da bunları kağıt peçetelere sarıp müşterilere veriyordu. Ama tortillalar o kadar harikaydı ki üstlerine ne tereyağı ne de reçel istiyordu. Hamur o kadar kıvamlıydı ki ağzımda resmen eridiğini hissettim. Amos'a sırf kendim için altı tane tortilla aldırdım.

Cárter da bir diğer tezgahta kırmızıbiberli etli mısır dolmalarını deneyene dek gayet iyi vakit geçiriyordu. Biberin tadını aldığı anda suratının patlayacağım sandım. "Çok acı!" diye bağırdı. "Bana içecek bir şey verin!"

Amos gülmemeye çalışarak "Biraz daha tortilla ye," dedi. "Hamur acıyı sudan daha iyi alır."

Ben de kırmızıbiberli etli mısır dolmalarından denedim ve mükemmel olduklarını gördüm. Gerçi kaliteli bir köri baharatı kadar acı değillerdi ama Cárter her zamanki gibi bebeklik ediyordu.

Çok geçmeden karnımızı tıka basa doyurmuş, sokaklarda dolanmaya başlamıştık. Tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyordum. Vakit geçiyordu. Güneş batmak üzereydi. Set'i durduramayacak olursak bu, hayatımızın son gecesi olacaktı. Ama Geb'in beni buraya neden yolladığına dair en ufak bir fikrim yoktu. En çok ihtiyacım olan şeyi burada bulacağımı söylemişti. Peki, kastettiği neydi?

Kalabalığa bakarken uzun boylu, siyah saçlı bir adam çekti dikkatimi. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Anubis miydi bu? Ya güvende olduğumdan emin olmak için beni takip ediyorduysa? Ya en çok ihtiyacım olan şey O'ysa?

Bu harika bir düşünceydi ama ne yazık ki adam Anubis değildi. Bu kadar şanslı olabileceğimi düşündüğüm için kendime kızdım. Hem Carter da Anubis'i çakal başlı bir canavar olarak görmüştü. Belki de Anubis'in bana o şekilde görünmesinin nedeni kafamı karıştırmak içindi. Gerçi bunun epey işe yaradığını söyleyebilirim.

Tam Anubis ve Ölüler Diyarı'nda olması muhtemel tortillalarla ilgili hayaller kuruyordum ki meydanın karşısındaki bir kızla göz göze geldim.

"Carter." Ağabeyimin kolunu çekiştirip ona Zia Raşit'i gösterdim. "Seni görmek isteyen birisi var," dedim.

Zia siyah renkli bol giysilerini giymiş, eline asasını ve değneğini almıştı. Savaşa hazırdı. Siyah dalgalı saçları sanki buraya sert bir rüzgarla gelmiş gibi bir yana yatmıştı. Kehribar renkli gözleriyse ancak bir leoparın olabileceği

kadar dostane görünüyordu.

Tam arkasında hediyelik eşyalarla dolu bir tezgah duruyordu. Tezgahın üstündeki posterde New Mexico: Büyülü Diyarlar yazıyordu. Acaba tezgahın sahibi tam önünde bir büyücünün durduğunun farkında mıydı?

Zia orada olduğumuzu gördüğü halde "Demek geldiniz," dedi. Ben mi öyle sandım bilmiyorum ama sanki Amos'a çekinerek hatta korkuyla bakıyordu.

Carter heyecanla "Evet," dedi. "Şey, Sadie'yi hatırlı yorsundur. Bu da..."

"Amos," dedi Zia çekingen bir tavırla.

Amos, Zia'nın önünde eğilerek selam verdi. "Zia Raşit, seninle karşılaşmayalı birkaç yıl oldu," dedi. "Bakıyorum da İskender en iyi öğrencisini yollamış."

Zia ona okkalı bir tokat yemiş gibi baktı. Belli ki Amos kötü haberi duymamıştı.

"Şey, Amos," dedim. "İskender öldü."

Ona olanları anlatırken Amos şaşkınlıkla bizi dinledi.

"Anlıyorum," dedi sonunda. "O halde, yeni Baş Arşivci..."

"Desjardins," dedim.

"Tüh, işte bu kötü haber."

Zia yüzünü ekşitti. Amos'a yanıt vermek yerine bana döndü. "Desjardins'i hafife almayın,"dedi. "O, çok güçlüdür. Set'e meydan okumak için onun, daha doğrusu bizim yardımımıza ihtiyaç duyacaksınız."

"Desjardins'in Set'e yardım ediyor olabileceği hiç aklına

geldi mi?" diye sordum.

Zia öfkeyle bana baktı. "Asla. Başkaları bunu yapabilir," dedi. "Ama Desjardins bunu asla yapmaz."

Kast ettiği kişi Amos'tu. Sanırım bunu duyduktan sonra Amos'tan daha fazla şüphelenmeliydim ama birden öfkelendiğimi hissettim.

"Senin gözün bir şey görmüyor," dedim. "Desjardins'in Baş Arşivci olarak ilk emri bizim öldürülmemizdi. Set'in tüm kıtayı yok etmek istediğini bildiği halde bizi durdurmaya çalışıyor. Hem British Museum'a gittiğimiz gece Desjardins de oradaydı. Set kendisine geçici bir beden arıyorsa..."

Zia'nın asasının ucu aniden alevler içinde kaldı.

Carter hemen aramıza girdi. "Hop, ikiniz de sakinleşin," dedi. "Buraya sakin sakin konuşmaya geldik."

"Ben sakin konuşuyorum," dedi Zia. "Hayat Evi'ni kendi tarafınıza çekmelisiniz. Desjardins'i bir tehdit olmadığınıza ikna etmelisiniz."

"Teslim olarak mı?" dedim. "Kalsın, teşekkürler. Bir böceğe dönüşüp onun ayağının altında ezilmek istemiyorum."

Amos hafifçe öksürdü. "Ne yazık ki Sadie haklı," dedi. "Desjardins onu son gördüğümden beri değişmediyse mantıklı davranacağını sanmam."

Zia öfkeden köpürüyordu. "Carter, seninle baş başa konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Carter ne yapacağını bilemiyordu. "Bak Zia, seninle işbirliği yapmaya söz vermiştim. Ama beni Hayat Evi'ne

teslim olmaya ikna etmek için geldiysen-"

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Zia ısrarla. "Bilmen gereken bir şey."

Zia'nın bu sözleri tüylerimi diken diken etmişti. Acaba Geb'in sözünü ettiği şey bu muydu? Zia, Set'i nasıl yenmemiz gerektiğini biliyor olabilir miydi?

Amos aniden gerildi. Asasını çıkarıp "Bu bir tuzak," dedi.

"Ne? Hayır!" dedi Zia şaşkınlıkla.

Derken hepimiz Amos'un hissettiği tehdidi kendi gözlerimizle gördük. Meydanın doğu tarafından bize doğru gelen kişi Desjardins'di. Üstünde krem renkli bir cüppe ve Baş Arşivcilerin giydiği türden, leopar postundan yapılmış bir pelerin vardı. Asası mor ışıklar saçıyordu. Turistler ve yayalar onu gördüklerinde şaşkınlık ve korkuyla hemen kenara çekiliyorlardı. Sanki neler olup bittiğini bilmeseler de kötü bir şeyler olacağını hissetmişlerdi.

"Diğer yöne gidelim," dedim.

Arkamı dönünce siyah giysili iki büyücünün daha bize doğru geldiğini gördüm.

Değneğimi çıkarıp Zia'ya doğrulttum. "Bizi tuzağa düşürdün!" dedim.

"Hayır! Yemin ederim ki..." Zia'nın suratı allak bullaktı. "Onlara sizinle buluşacağımı Mel söylemiş olmalı," dedi.

"Tabii," dedim. "Bütün suçu Mel'e at bakalım."

Amos "Şu anda açıklamalarını dinleyecek vakit yok," dedi ve Zia'ya bir şimşek fırlattı. Zia hediyelik eşyalarla

dolu tezgaha uçtu.

"Hop!" diye bağırdı Carter.

"Düşman o," dedi Amos. "Zaten yeterince düşmanımız var!"

Carter (doğal olarak) Zia'nın yanına koştu. Yayalar panik içinde meydanın dört bir yanına kaçıştılar.

"Sadie, Carter," dedi Amos, "işler karışacak olursa hemen gemiye binip kaçın."

"Seni tek başına bırakamayız Amos," dedim.

"Sizler daha önemlisiniz," dedi ısrarla. "Desjardins'i oyalaya- Dikkat!"

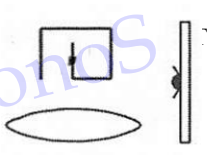
Amos asasını siyah giysili büyücülere çevirdi. Büyücüler bir şeyler mırıldanıyorlardı ama Amos onlardan daha atik davranmış, adamların bir toz bulutu içinde kontrolü kaybetmelerini sağlamıştı. Adamlar kuru yaprakların, çöplerin ve etli mısır dolmalarının arasından bir kasırga hortumuyla birlikte sokağa uçtular. Minik hortum adamları bir binanın tepsine fırlatıp gözden kayboldu.

Meydanın diğer ucundaki Desjardins öfkeyle haykırdı: "Kane!"

Baş Arşivci asasını sertçe yere vurdu. Kaldırımda bir çatlak oluştu ve çatlak bize doğru gelmeye başladı. Çatlak genişledikçe binalar zangırdadı, sıvaları döküldü. Çatlak bizi yutacaktı ama İsis zihnimde gerekli olan sözcüğü söyledi.

Değneğimi kaldırıp "Sessizlik. Hah-ri!" dedim.

Tam önümüzde hiyeroglifler belirdi.

Çatlak tam ayağımızın dibinde durdu. Sarsıntı da aniden kesiliverdi.

Amos hayretle "Sadie, bunu nasıl-"

Beti benzi atmış olan Desjardins öne çıkıp "İlahi Sözcükler, Kane!" dedi. "Çocuk İlahi Sözcükleri söylemeye cesaret etti," dedi. "İsis onu kandırmış. Sen de tanrılara yardım ettiğin için suçlusun."

"Bırak bu lafları Michel," dedi Amos.

Desjardins'in adının Michel olması bana bayağı komik gelmişti ama o an gülemeyecek kadar korkmuştum.

Amos bizi korumak ister gibi değneğini havaya kaldırdı. "Set'i durdurmalıyız. Akıllı bir adamsan-"

"Ne yapmam gerekiyor?" dedi Desjardins. "Sana mı katılayım? Seninle işbirliği mi yapayım? Tanrılar bizlere yıkımdan başka bir şey getirmiyor."

"Hayır!" diye bağırdı Zia. Carter'ın da yardımıyla ayağa kalkmayı başarmıştı. "Efendim, birbirimizle savaşamayız," dedi. "İskender'in istediği bu değildi."

Desjardins, "İskender öldü!" diye böğürdü. "Zia, yanlarından uzaklaş yoksa seni de onlarla birlikte öldürürüm."

Zia, Carter'a baktı. Sonra kararlı bir ifadeyle Desjardins'e döndü. "Hayır. Birlik olmalıyız," dedi.

Zia biraz olsun saygımı kazanmıştı. "Onu buraya getiren gerçekten de sen değilsin, değil mi?" dedim.

"Ben asla yalan söylemem," diye yanıt verdi Zia.

Desjardins asasını havaya kaldırdı. Etrafımızdaki binaların duvarlarında koca koca çatlaklar oluştu. Üstümüze sıvalar ve tuğlalar yağdı ama Amos rüzgar oluşturup yaralanmamızı önledi.

"Çocuklar, derhal buradan kaçın!" diye bağırdı. "Diğer büyücüler sonsuza dek buradan uzak kalmayacaklar."

"Amos bir kez olsun doğruyu söyledi," dedi Zia. "Ama büyülü bir kapı açamayız..."

"Uçan bir gemimiz var," dedi Carter.

Zia şaşkınlıkla başını sallayıp "Nerede?" diye sordu.

Kiliseyi işaret ettik ama ne yazık ki Desjardins kiliseyle aramızda duruyordu.

Desjardins asasıyla binaların duvarlarında tekrar çatlaklar oluşturdu. Amos bu sefer üstümüze düşen parçaları rüzgar ve şimşekle un ufak etti.

"Hah, fırtına büyüsü!" dedi Desjardins. "Amos Kane ne zamandan beri kaos güçlerini kullanıyor? Gördünüz mü çocuklar? Bu adam sizi nasıl koruyacak?"

"Kes sesini!" diye bağırdı Amos. Asasıyla o kadar büyük bir kum fırtınası oluşturdu ki bütün meydan kum içinde kaldı. Kum fırtınası gözlerimi ve tenimi acıtıyordu ama merdivenlere ulaşıp çatıya çıkmayı başardık. Rüzgar bir anda dindi. Desjardins'le Amos'un meydanda karşı karşıya durduklarını ve kendi enerji zırhlarının ardında olduklarını gördük. Amos sendeliyordu. Belli ki enerji kalkanı oluşturmak için var gücünü harcıyordu.

Zia tereddütle "Yardırn etmem gerek," dedi. "Yoksa Desjardins, Arnos'u öldürecek."

"Hani Amos'a güvenmiyordun?" diye sordu Carter.

"Güvenmiyorum zaten," dedi Zia. "Ama Desjardins bu düelloyu kazanacak olursa hepimiz ölürüz. Buradan asla kaçamayız." Zia sanki çok acı verecek bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi dişlerini sıktı.

Asasını kaldırıp bir büyü mırıldanmaya başladı. Hava birden ısındı. Asa da parıldamaya başladı. Zia asasını bırakınca asayı alevler sardı ve bir metre kalınlığında, dört metre yüksekliğinde bir ateş sütunu haline geldi.

"Desjardins'in peşinden git," dedi Zia.

Ateş sütunu hemen çatıdan aşağı süzülüp sinsice Baş Arşivci'ye doğru ilerlemeye başladı.

Zia yere yığılmak üzereydi. Carter'la birlikte onu kollarından tutup yüz üstü yere yığılmasını engelledik.

Desjardins başını havaya kaldırdı. Ateş sütununu görünce gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. "Zia, bana saldırmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırdı.

Ateş sütunu çatıdan aşağı süzüldü, bir ağacın dallarının arasından geçti. Dalların arasında kocaman, alevli bir delik bıraktı. Sonra sokağa indi, kaldırımın birkaç santim üstünde ilerledi. Isı o kadar yoğundu ki kaldırımın betonunu ve yolun asfaltını eritti. Sonra park halindeki bir arabaya denk geldi. Arabanın etrafından dolanmak yerine metal kaportayı yakarak arabayı ikiye böldü.

Amos sokaktan "Güzel!" diye seslendi. "Aferin, Zia!"

Desjardins çaresizlik içinde soluna doğru sendeledi. Sütun hala ona doğru ilerliyordu. Büyücü sütuna su fırlattı ama su bir anda buharlaştı. Asasıyla fırlattığı kayalarsa ateş sütununun içinden geçip diğer taraftaki erimiş diğer kayaların yanına düştüler.

"Bu da ne böyle?" dedim.

Zia baygındı. Carter şaşkınlıkla başını salladı. İsis bana bunun bir ateş direği olduğunu söyledi. Zia'nın büyüsünü beğenmişti. *Bu, bir ateş büyücüsünün yaratabileceği en güçlü büyüdür*, dedi. *Ondan ne kaçmak mümkündür ne de onu yenmek. Onu yaratan kişiyi zafere götürür, düşmanın peşinden giderek onu kaçırır. Desjardins başka bir şeye yoğunlaşacak olursa ateş duvarı onu yutar. Küle dönüştürene dek de bırakmaz.*

Ne kadar dayanır? diye sordum.

Bu, büyüyü yapan kişinin ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Altıyla on iki saat arasında etkili olabilir.

Yüksek sesle güldüm. İşte, bu harikaydı! Tabii, Zia ateş direği yaratayım derken bayılmıştı ama yine de yaptığı büyü harikaydı.

İsis, *Bu büyü Zia'nın tüm enerjisini aldı*, dedi. *Sütun yok olana dek artık başka büyü yapamaz. Size yardım edebilmek için tüm gücünü sarf etmeyi göze aldı.*

Carter'a, "Merak etme, kendisine gelecek," dedim. Sonra meydana doğru seslendim: "Amos, haydi gel! Gitmemiz gerek!"

Desjardins geri geri gidiyordu. Ateşten korktuğu her

halinden belliydi ama henüz pes etmemişti. "Bunu yaptığınıza çok pişman olacaksınız!" dedi. "Tanrılarla oynamak mı istiyorsunuz? O halde bana başka seçenek bırakmadınız." Duat'tan bir yığın sopa aldı. Yok, bunlar sopa falan değil, bildiğiniz oktu. Desjardins'in elinde tam yedi tane ok vardı şimdi.

Amos dehşetle oklara baktı. "Yapamazsın!" dedi. "Hiçbir Baş Arşivci-"

"Sekmet'i çağırıyorum!" diye böğürdü Desjardins. Havaya fırlattığı oklar Amos'un etrafını sardı.

Desjardins kendinden emin bir tavırla gülümsedi. Sonra bana baktı. "Demek tanrılara güveniyorsun ha?" dedi. "Bir tanrı seni öldürsün de gör!"

Sonra arkasını döndüğü gibi kaçmaya başladı. Ateş direği hızlanıp Desjardins'in peşinden gitmeye başladı.

Etrafı oklarla çevrili olan Amos, "Çocuklar, hemen gidin buradan!" diye bağırdı. "Sekmet'i oyalamaya çalışacağım!"

"Kimi?" dedim. Bu ismi daha önce de duyduğumu biliyordum ama o güne dek bir sürü Antik Mısırca isim duymuştum. "Sekmet de kimdi?" dedim.

O hafta başımıza gelen onca şeyden sonra bile Carter'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir dehşet ifadesi vardı. "Hemen gitmeliyiz," dedi. "Hemen!"

33. Salsa İşine Giriyoruz

C

A

R

T

E

R

Unuttuğun bir şey var! dedi Horus.

Şu anda biraz meşgulüm, diye yanıt verdim ona.

Büyülü bir uçan gemiyi idare etmenin kolay bir iş olduğunu düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. Yanımda Amos'un canlı pardösüsü yoktu. O yüzden dümenin ardına kendim geçtim. Dümen beton gibi ağırdı. Önümü bile göremiyordum. Sadie hala baygın olan Zia'nın aşağı düşmesini engellemek için onu tutarken bir ileri, bir geri sallanıyorduk.

Horus, *Bugün doğum günüm*, dedi ısrarla. *Bana mutlu yıllar dile!*

"Mutlu yıllar!" diye bağırdım. "Kes artık sesini!"

Gemi yana doğru yatarken Sadie bir eliyle tırabzana tutunup diğer eliyle Zia'yı tuttu. "Neler oluyor Carter?" dedi. "Çıldırdın mı?"

"Hayır, şeyle konuşuyordum... Aman neyse, boş ver!"

Arkamıza bakınca bir şeyin bize doğru yaklaştığını gördüm. Alev alev bir şey geceyi aydınlatıyordu. Bunun pek de insanı andırmaması kötü haberdi. Gemiye daha hızlı gitmesi için emir verdim.

Horus, *Bana hediye aldın mı?* diye sordu.

Lütfen, faydalı bir şeyler yapar mısın? dedim. *Şu arkamızdaki şey, düşündüğüm şey mi?*

Horus canı sıkkın bir tavırla, *Ha, o mu?* dedi. *O, Sekmet. Ra'nın Gözü, kötülerin celladı, usta dişi avcı, ateşlerin dişi efendisi vs. vs.*

İçimden, *Harika*, dedim. *Bizi takip etmesinin nedeni...*

Baş Arşivci' nin hayatı boyunca onu tek bir kez çağırma hakkı vardır, dedi Horus. *Bu çok ama çok eski bir hediyedir. Ta Ra'nın insanlara büyüyü hediye ettiği zamandan kalmadır.*

Demek hayatı boyunca onu sadece bir kez çağırabiliyor? Desjardins bula bula bugünü mü buldu?

O asla sabırlı birisi olamamıştı zaten, dedi Horus.

Ama büyücülerin tanrılardan hoşlanmadığını sanıyordum!

Hoşlanmazlar zaten, dedi Horus. *Sekmet'i çağırması da Desjardins' in ne kadar ikiyüzlü olduğunu ispatlar. Ama sanırım sırf seni öldürmek için prensiplerinden vazgeçti. Hakkını vermek gerek doğrusu.*

Tekrar arkama baktım. Sekmet bize epey yaklaşmıştı. Parlak, kırmızı bir zırh giymiş, devasa boyutlarda, altın

renkli bir kadındı. Bir elinde bir yay, sırtındaysa bir sadak vardı. Bir roket gibi üstümüze geliyordu.

Onu nasıl yeneceğiz?

Onu yenemezsin, dedi Horus. *Sekmet güneşin öfkesinin somut halidir. Ra'nın aktif olduğu zamanlarda pek de etkili değildi ama yine de... Onu durdurmak mümkün değil. O doğuştan katil. Bir ölüm makinesi...*

"Tamam, anladık!" diye bağırdım.

Sadie o kadar yüksek sesle "Ne?" diye bağırdı ki Zia bile baygın halde olduğu halde irkildi.

"Ne, neler oluyor?" deyip gözlerini açmaya çalıştı.

"Bir şey yok!" diye seslendim. "Sadece peşimizde bir ölüm makinesi var, o kadar. Sen dinlenmeye devam et."

Zia sersemlemiş halde doğruldu. "Bir ölüm makinesi mi? Şeyi demek istemiyorsun, değil mi?"

"Carter, dümeni sağa kır!" diye bağırdı Sadie.

Dediğini yaptım. Kocaman, insansız bir hava aracı büyüklüğünde bir ok gemiye çarpıp dümen köşkünün çatısını ateşe vererek havaya uçurdu.

Gemiyi aşağıya doğru yönlendirdim. Sekmet hızla yanımızdan geçti ama sonra inanılmaz bir manevrayla geri dönüp tekrar peşimize takıldı.

Sadie sanki görmemiş gibi "Yanıyoruz!" diye bağırdı.

"Görüyorum!" dedim.

Sonra aşağı baktım. Gemiyi güvenle indirebileceğim hiçbir yer yoktu. Aşağıda sadece evler ve iş yerleri vardı.

"Ra'nın düşmanlarına ölüm!" diye kükredi Sekmet.

"Acılar içinde kıvranıp geberin!"

En az senin kadar gıcıkmış, dedim Horus'a.

Sekmet'ten kaçmak için bir kez daha manevra yaptım. Zia "Şuraya in!" diye bağırdı.

Sonra kamyonetlerin, ambarların ve siloların bulunduğu, aydınlık bir fabrikayı işaret etti. En büyük ambarın kapısında, üzerinde bir kırmızıbiber resmi olan kocaman bir levha vardı. Projektörle aydınlatılmış levhanın üstünde 'Büyülü Salsa, Ltd.' yazıyordu.

"Yok artık," dedi Sadie. "Orası gerçekten büyülü değil ki! Bu sadece bir ad."

"Hayır," dedi Zia ısrarla. "Aklıma bir fikir geldi."

"Yedi kurdele büyüsü mü?" dedim. "Serket'e yaptığın büyü mü?"

Zia başını iki yana salladı. "Kurdeleleri yılda ancak bir kere çağırabilirim," dedi. "Ama planım..."

Bir ok daha sancak tarafını neredeyse sıyırıp geçti.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdım. Ok patlamadan önce dümene asılıp gemiyi alabora ettim. Geminin gövdesi bizi patlamadan korudu ama geminin alt tarafı alev almıştı. Hızla aşağı düşüyorduk.

Olanca gücümle dümeni ambara doğru çevirdim. Büyük bir hızla kıtır kıtır bir şeye çarptık.

Toz duman arasında ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Neyse ki çarptığımız şey o kadar da sert bir şey değildi. Ama ne yazık ki metrelerce yükseklikteki kurutulmuş kırmızıbiber yığınının içine girmiştik ve biberler alev almıştı.

Gözlerim fena halde yanmaya başladı. Ama ellerim de biber yağıyla kaplı olduğu için gözlerimi ovuşturmamaya gayret ettim.

"Sadie? Zia?" diye seslendim.

Sadie "İmdat!" diye bağırdı. Geminin diğer tarafında, Zia'yı alevler içindeki gövdeden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birlikte onu kurtarıp kırmızıbiberlerin üstünden zemine kaydık.

Görünen o ki burası bir kurutulmuş kırmızıbiber ambarıydı. İçeride en az otuz-kırık tane kırmızıbiber yığınıyla sıra sıra kurutma rafı vardı. Yanan gemiden süzülen dumanlar içeriyi baharat kokusuyla kaplamıştı. Tavanda açtığımız delikten Sekmet'in yere doğru hızla alçaldığını gördük.

Bir başka kırmızıbiber yığınının içinden geçtik. [Hayır, küfür ettiğim için onları ağzıma sürmedim, Sadie. Kes sesini.] Bir kurutma rafının ardına saklandık. Raflar dolusu kırmızıbiberden havaya hidroklorik asit kokusu yayılıyordu.

Sekmet yere inince fabrikanın zemini zangırdadı. Yakından çok daha ürkütücüydü. Teni erimiş altın gibi parıldıyordu. Göğüs zırhı ve eteği erimiş lavlardan yapılmış gibiydi ve saçları da gür bir aslan yelesine benziyordu. Gözleri kedi gözü biçimindeydi ama Bastet'in gözleriyle yakından uzaktan alakası yoktu, gözlerinde ne sevecenlik vardı ne de muziplik. Sekmet'in gözleri tıpkı okları gibi, hedefe kilitlenip onu yok edecekmiş gibi parıldıyordu. Bir atom bombasının patlaması ne kadar güzelse Sekmet de o

kadar güzeldi.

"Kan kokusu alıyorum!" diye kükredi. "Tıka basa dolana dek Ra'nın düşmanlarını mideme indireceğim!"

"Aman ne hoş," dedi Sadie. "Eee, Zia? Plan diyordun?"

Zia pek iyi görünmüyordu. Hem tir tir titriyordu hem de yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Nedense bizi net göremiyormuş gibi bakıyordu. "Ra, Sekmet'ten ilk kez, ona karşı isyan ettikleri için insanları cezalandırmasını istemişti," dedi. "Ama sonra Sekmet kontrolden çıktı."

"Onun kontrolden çıktığını düşünmek zor," diye fısıl dadım. Tam o sırada Sekmet cayır cayır yanan gemimize daldı.

"Sadece kötü kalpli olanları değil, herkesi öldürmeye başladı," dedi Zia. "Diğer tanrıların hiçbiri onu durduramadı. Kana doyana kadar her gün insanları öldürüyordu. Sadece ertesi gün geri gelmek üzere kana buladığı yerden uzaklaşıyordu. Böylece insanlar, büyücülere bir şeyler yapmaları için yalvarmaya başladılar ve-"

"Benden nasıl saklanırsınız?" Sekmet'in okları kırmızıbiber yığınlarını birbiri ardına yakarken her yere alevler sıçradı. "Sizi diri diri yakacağım!"

"Bence derhal buradan çıkalım!" dedim. "Sonra konuşuruz."

Sadie'yle birlikte Zia'yı aramızda sürükleyerek dışarı çıktık. Ambar patlamadan önce kendimizi dışarı atmayı başarmıştık. Patlamadan sonra gökyüzünde mantar biçiminde, baharat kokuları saçan bir bulut belirdi. Önünde

aracı olmayan römorklarla dolu otoparka dalıp on altı tekerlekli bir tırın ardına saklandık.

Gizlendiğimiz yerden başımı hafifçe kaldırdığımda Sekmet'in alevlerin arasından çıkıp bize doğru geleceğini sanıyordum. Ama tanrıça bunu yapmak yerine devasa boyutlarda bir aslana dönüştü. Gözleri ışıklar saçıyordu. Başının üstündeyse minyatür bir güneşi andıran bir ateş küresi vardı.

"Bu, Ra'nın sembolü," diye fısıldadı Zia.

"Neredesiniz çıtırlar?" diye kükredi Sekmet. Ağzını açıp otoparka doğru sıcak hava üfledi. Nefesinin değdiği asfalt eridi, arabalar kuma dönüştü. Tüm otopark birden çorak bir çöle dönüştü.

"Bunu nasıl yaptı?" diye fısıldadı Sadie.

"Çölleri yaratan onun nefesidir," dedi Zia. "Efsaneye göre en azından."

"Oh, oh, aman ne güzel," dedim. Korkudan boğazım kurumuştu ama daha fazla saklanamayacağımızı da biliyordum. Duat'tan kılıcımı aldım. "Onu oyalayacağım," dedim. "Siz ikiniz-"

"Hayır," dedi Zia. "Ondan kaçmanın başka bir yolu var." Otoparkın diğer ucundaki siloları işaret etti. Silolardan her biri üç katlı ve altı metre çapındaydı. Yan taraflarında kocaman birer kırmızıbiber resmi vardı.

"Bunlar benzin deposu falan mı?" diye sordu Sadie.

"Hayır," dedim. "Ama salsa denen şey acı kırmızıbiber sosu da olabilir, değil mi?"

Sadie boş boş bana baktı. "Salsanın bir müzik türü olduğunu sanıyordum," dedi.

"Acılı sos," dedim. "Bu ambarda kırmızıbiber sosu üretiyorlar."

Sekmet bize doğru nefesini üfledi. Yanımızdaki üç römork da kuma dönüştü. Hemen kenara kayıp cüruf briketinden yapılmış bir duvarın ardına sığındık.

Zia kan ter içinde kalmış vaziyette "Dinleyin," dedi. "Eskiden insanlar Sekmet'i durdurmak için kocaman bira fıçıları alıp bunları nar suyuyla kırmızıya boyamışlar."

"Şimdi hatırladım," dedim. "Sekmet'e fıçıların içinde kan olduğunu söylemişler, o da sızana kadar bira içmiş. Ra da böylece onu göklere çağırabilmiş. Onu daha narin bir tanrı haline dönüştürmüş. Sanırım, bir inek tanrıçası gibi bir şey olmuş."

"Hator," dedi Zia. "O, Sekmet'in diğer halidir. Kişiliğinin diğer yönünü yansıtır."

Sadie hayretle başını salladı. "Yani, Sekmet'e birkaç fıçı bira içirirsek ineğe mi dönüşecek?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi Zia. "Ama salsa da kırmızı renkli, öyle değil mi?

Sekmet kocaman kamyonları ve otoparkın geniş bir alanını çöle dönüştürürken biz de oradan oraya kaçıyorduk.

"Bu plan hiç hoşuma gitmedi," diye homurdandı Sadie.

"Onu birkaç saniye oyalayın," dedim. "Sakın bu arada ölmeyin ha!"

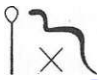
"İşte, işin o kısmı biraz zor."

Saymaya başladım: "Bir... İki... Üç!"

Sadie gizlendiği yerden çıkıp en sevdiği büyüyü yaptı.

"Ha-di!

Sekmet'in kafasının üstünde hiyeroglifler belirdi.

Etraftaki her şey büyük bir gümbürtüyle patladı. Kamyonlar paramparça oldu. Hava, enerjiyle parıldadı. Zemin yukarı doğru kalktı ve yerde on beş metrelik bir çukur açıldı. Dişi aslan çukurun içine düştü.

Sadie'nin büyüsü epey etkiliydi ama orada dikilip aval aval olanları izleyecek halim yoktu. Hemen bir şahine dönüşüp salsa depolarına doğru uçmaya başladım.

"HIAAAA!" Sekmet çukurun içinden dışarı fırlayıp Sadie'nin durduğu yere çöl rüzgarı üfledi. Ama Sadie çoktan yer değiştirmişti. Yan tarafa koşup römorkların ardına gizlendi ve kaçarken de arkasına birkaç metre büyülü sicim bıraktı. Sicimler uçmaya başlayıp dişi aslanın ağzını bağlamaya çalıştılar. Tabii bunu beceremediler ama en azından bizim Terminatör'ü sinir etmeye yettiler.

"Çık ortaya!" diye böğürdü Sekmet. "Çık ortaya da etinle kendime güzel bir ziyafet çekeyim!"

Bir silonun üstüne tünedim. Sonra tüm gücümü kullanıp şahinden doğruca avatara dönüştüm. Parıldayan formum o kadar ağırdı ki ayaklarım deponun çatısını çökertmişti.

"Sekmet!" diye seslendin.

Dişi aslan hızla arkasını dönüp hırladı. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

"Buradayım pisi pisi!" diye bağırdım.

Sekmet beni görünce kulakları geriye yattı. "Horus?" dedi şaşkınlıkla.

"Şahin kafalı bir başka tanıdığın yoksa, evet, Horus," dedim.

Sekmet tereddütle bir ileri bir geri kıpırdandı. Sonra bana meydan okurmuş gibi kükredi. "Neden öfkeli halimle konuşuyorsun?" dedi. "Yoluma çıkan her şeyi, seni bile öldürmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Öyle gerekiyorsa yap," dedim. "Ama önce belki düşmanlarının kanını tatmak istersin."

Kılıcımı çekip depoya sapladım. Depodan litrelerce koyu kıvamlı, kıpkırmızı acı biber sosu akmaya başladı. Hemen diğer depoya atlayıp onu da deldim. Bunu tam altı depodan Büyülü Salsa akana ve tüm otoparkı kaplayana dek sürdürdüm.

"Ha, ha!" Bu iş Sekmet'in çok hoşuna gitmişti. Sosun ortasına atlayıp debelenmeye ve yuvarlanmaya başladı. "Kan," dedi. "Güzel kan!"

Ya aslanlar pek zeki değildi ya da tat alma duyuları fazla gelişmemişti. Çünkü Sekmet midesi tıka basa dolana ve ağzından resmen dumanlar saçmaya başlayana dek durmadı.

Sonra sendeleyip gözlerini kırpıştırdı. "Keskin kokuluymuş,"

dedi. "Ama gözlerim yanıyor. Ne kanı bu? Doğu Afrikalı mı? Yoksa Pers mi?" diye sordu.

"Jalapeno kırmızıbiberi," dedim. "Biraz daha içsene. Tadı içtikçe güzelleşir."

Sekmet'in artık kulaklarından bile dumanlar çıkıyordu. Biraz daha içmeye çalıştı. Gözleri yaşarmış, iyiden iyiye sendelemeye başlamıştı.

"Ağzım..." Ağzının kenarından dumanlar saçarak "Ağzım yandı," dedi.

"Bak. buna süt iyi gelir," dedim. "İstersen bir ineğe dönüş."

"Bana tuzak kurdun," diye inledi Sekmet. "Sen... beni..."

Birden göz kapakları ağırlaştı. Kendi etrafında bir daire çizip yere yığıldı ve tortop oldu. Kırmızı renkli zırhı altın renkli teninin üstünde eriyip benekler oluştururken bedeni titreyip ışıldadı. Çok geçmeden karşımda, yerde baygın vaziyette yatan kocaman bir inek vardı.

Silonun üstünden atlayıp dikkatle uyuyan tanrıçanın yanma gittim. Sekmet tıpkı mışıl mışıl uyuyan bir inek gibi "Möööö, möööö," diye horluyordu. Elimi suratının önünde salladım. Sekmet kıpırdamayınca da avatar formumdan çıktım. Sadie ve Zia bir römorkun ardından fırladılar.

"Bak bu değişik bir büyüydü işte," dedi Sadie.

"Bir daha asla acı biber sosu yemeyeceğim," dedim.

"İkiniz de harikaydınız," dedi Zia. "Ama gemi yandı. Şimdi Phoenix'e nasıl gideceğiz?"

"Sen de mi geliyorsun?" dedi Sadie. "Seni davet ettiğimizi hiç hatırlamıyorum."

Zia'nın yüzü acı sos gibi kıpkırmızı kesildi. "Sizi tuzağa düşürdüğümü falan düşünmüyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Sadie. "Bizi tuzağa düşürdün mü?"

Kulaklarıma inanamıyordum.

"Sadie," dedim. Sesimin ne kadar öfkeli çıktığına kendim bile şaşırdım. "Onu rahat bırak. Ateş direğini yaratan Zia'ydı. Bizi kurtarmak için büyü gücünü feda etti. Hem dişi aslanı nasıl yeneceğimizi de o söyledi. Ona ihtiyacımız var."

Sadie dik dik bana baktı. Bir bana, bir Zia'ya bakıyor, muhtemelen bize ne kadar direnebileceğini düşünüyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, suratını astı. "Tamam," dedi. "Ama önce Amos'u bulmalıyız."

"Hayır!" diye bağırdı Zia. "Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Sana güvenebiliyoruz ama Amos'a güvenemiyoruz, öyle mi?"

Zia tereddütlü görünüyordu. Onun bunu kastettiğini hissediyordum ama bunu açık açık söylemek yerine başka türlü ifade etmeyi denedi. "Amos onu arayarak vakit kaybetmenizi istemezdi," dedi. "Size hiç durmadan yola devam etmenizi söylemişti, değil mi? İlk ortaya çıktığı noktada Sekmet'ten kurtulduysa bizi yolda bulacaktır. Kurtulamadıysa..."

"Peki, Phoenix'e nasıl gideceğiz? Yürüyecek miyiz?"

diye sızlandı Sadie.

Otoparka göz atınca on altı tekerli tırlardan birinin sapasağlam olduğunu fark ettim. "Belki de yürümek zorunda kalmayız," dedim. Amos'un erzak dolabından aldığım keten ceketi çıkardım. "Zia, Amos bu pardösüyü gemiyi idare etmesi için canlandırmıştı. Bu büyünün nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Zia evet manasında başını salladı. "Elimizde doğru malzemeler olduğu sürece büyüyü yapmak çok kolay," dedi. "Ama şu anda ne yazık ki büyü yapamıyorum."

"Bana öğretebilir misin?"

Zia dudaklarını büzdü. "İşin en zor kısmı heykelcik," dedi. "Bir giysiyi ilk büyülediğinde, bir uşabtiyi giysinin üstünde parçalamalı ve ikisini bir arada tutacak büyülü sözleri söylemelisin. Bunun için daha önceden bir ruh verilmiş bir kil, ya da balmumu heykelcik kullanılabilir."

Sadie'yle birbirimize baktık. "Hamurçocuk!"

34. Hamurçocuk Tır Kullanıyor

C

A

R

E

R

Duat'tan babamın büyülü alet çantasını alıp içinden bacaksız dostumuzu çıkardım. "Hamurçocuk, konuşmalıyız," dedim.

Hamurçocuk balmumu gözlerini açtı. "Nihayet!" dedi. "Çantanın içi ne kadar havasız farkında mısınız? En azından üstün bilgilerime ihtiyacınız olduğunu hatırladınız."

"Şey, aslında bir süreliğine bir pardösüye dönüşmen gerekiyor."

Hamurçocuk'un minik ağzı hayretle ardına kadar açıldı. "Benim bir giysiye benzer bir halim mi var, oradan öyle mi görünüyor, nedir?" dedi. "Ben eşsiz bilgilerin efendisiyim! Yüce-"

Onu keten ceketin içine koyup yere fırlattım. Sonra da bir güzel ceketin üstünde tepindim. "Zia, büyü sözler neler?" diye sordum.

Zia'nın bana söylediği büyülü sözleri tekrarladıktan sonra ceket canlanıp karşıma dikildi. Üstünü başını silkeleyip yakasını düzletti. Bir ceket ancak bu kadar öfkeli görünebilirdi.

Sadie şüpheyle cekete baktı. "Bacakları olmadan nasıl pedalları kullanacak?" dedi.

"Sorun olacağını sanmam," dedi Zia. "Ne de olsa bu uzunca bir ceket."

Derin bir oh çektim. Bir an için pantolonumu da canlandırsam mı diye düşünmüştüm ama bu çok tuhaf kaçabilirdi.

"Tırı Phoenix'e doğru sür," dedim cekete.

Ceket kaba bir hareket yaptı. Gerçi elleri olsaydı yaptığı hareket daha anlamlı olacaktı ya neyse. Sonra da sürücü koltuğuna doğru süzüldü.

Tırın içi düşündüğümden de genişti. Sürücü koltuğunun arkasında, içinde kocaman bir yatak bulunan perdeli bir bölme vardı. Sadie hemen yatağı kaptı.

"Sen Zia'yla biraz baş başa kal," dedi. "İkiniz ve ceket!"

Sonra ona haddini bildiremeden perdenin ardına geçti.

Ceket bizi otoyolda güneye doğru götürmeye başladı. Bu arada göğü kapkara bulutlar kaplamış, yıldızlar görünmez hale gelmişti. Havada yağmur kokusu vardı.

Uzunca bir süre sonra Zia hafifçe öksürdü. "Carter, şey için özür dilerim... Yani, keşke şartlar daha iyi olsaydı."

"Evet," dedim. "Başın Hayat Evi'yle epey derde girecek galiba."

"Beni uzaklaştıracaklar," dedi. "Asam kırıldı. Adımı kitaplardan silecekler. Beni öldürmeseler bile sürgüne yollayacaklar."

Zia'nın İlk Nom'daki minik mihrabını ve oraya astığı onca fotoğrafı düşündüm. Köyündekilerin, ailesinin fotoğrafları mihrabın her yanını süslüyordu ama Zia onları hiç hatırlamıyordu. Sürgüne yollanmaktan bahsederken onu mihrapta gördüğüm zamanki ifade vardı yüzünde. Ne pişman ne de kederli gibiydi. Sadece şaşkındı. Sanki neden Hayat Evi'ne isyan ettiğini ya da İlk Nom'un onun için ne anlam ifade ettiğini artık bilmiyor gibiydi. Bana İskender'in, sahip olduğu tek aile olduğunu söylemişti. Şimdiyse kimsesi kalmamıştı.

"Bizimle gelebilirsin," dedim.

Zia bana baktı. Yan yana oturuyorduk. Zia'nın omzu benimkine değiyordu. Üstümüzden buram buram yayılan kırmızıbiber kokusuna rağmen, Zia'nın Mısır parfümünün kokusunu alabiliyordum. Saçlarına kurutulmuş biber parçaları yapışmıştı ama bu haliyle çok şirin görünüyordu.

Sadie beynimin sulandığını söylüyor. [Sadie, sen öyküyü anlatırken ben sana bu kadar müdahale etmiyorum.]

Neyse, Zia hüzünle bana baktı. "Nereye gideriz Carter?" dedi. "Set'i alt edip bu kıtayı kurtardıktan sonra ne yapacaksın? Hayat Evi peşine düşecek. Tanrılar hayatını çekilmez kılacak."

"Bir şeyler düşünürüz," dedim. "Nasıl olsa seyahat etmeye alışığım. Kendimi geliştirebilirim. Hem Sadie o kadar

da gıcık değil."

Sadie perdenin ardından boğuk bir sesle "Duydum!" diye seslendi.

"Sana gelince," dedim. "Bu büyü yeteneğinle zaten hayat daha kolay olacaktır."

Zia elimi sıktı. Kolumda bir elektrik akımı hissettim. "Çok naziksin Carter," dedi. "Ama beni tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun. Sanırım İskender bunların olacağını görmüştü."

"Nasıl yani?"

Zia elini geri çekince hayal kırıklığına uğradım. "Desjardins'le ben British Museum'dan geri döndüğümüzde İskender benimle özel olarak görüşmek istedi. Tehlikede olduğumu söyledi. Beni güvenli bir yere götürüp..." Kaşlarını çattı. "Çok tuhaf," dedi. "Gerisini hatırlamıyorum..."

İçimin ürperdiğini hissettim. "Bir dakika, seni başka bir yere mi götürdü?" diye sordum.

"Sa-sanırım." Zia başını salladı. "Hayır. Demek ki götürmemiş çünkü şu anda buradayım. Belki de bunu yapacak fırsatı olmamıştır. Beni hemen sizin peşinizden New York'a yollamıştı."

Dışarıda yağmur atıştırmaya başladı. Ceket, tırın sileceklerini çalıştırdı.

Zia'nın bana anlattıklarından hiçbir şey anlamamıştım. Belki de İskender, Desjardins'in değişmeye başladığını hissedip en sevdiği öğrencisini korumak istemişti. Ama nedense adını tam koyamadığım bir şey beni rahatsız ediyordu.

Zia gecenin karanlığında kötü şeyler görmüş gibi bakıyordu dışarı.

"Vaktimiz daralıyor," dedi. "O, geri geliyor."

"Kim?"

Zia telaşla bana baktı. "O... Şey. Sana söylemeye çalıştığım bir şey vardı. İhtiyacın olan şeyden bahsediyorum. Set'in gizli adı."

"Bi-bir dakika," diye kekeledim. "Set'in gizli adını sen nereden biliyorsun? Hatta ona ihtiyacımız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Desjardins'in kitabını çaldınız," dedi. "Desjardins bunu bize anlattı ve önemli olmadığını söyledi. Büyüyü Set'in gizli adını bilmeden yapamayacağınızı söyledi. Bu adı öğrenmek de imkansızmış."

"Peki, sen nasıl öğrendin? Tot bu adı ancak Set'in ya da..." Aklıma çok kötü bir şey gelmişti, "...en yakınının söyleyebileceğini söylemişti."

Zia acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. "Be-ben bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Carter," dedi. "Ama derinlerden gelen, sanki içimdeki bir ses bana bu adı-"

"Beşinci tanrıça," dedim. "Neftis. O gün sen de British Museum'daydın!"

Zia şok geçiriyor gibiydi. "Hayır, bu imkansız," dedi.

"İskender tehlikede olduğunu söylemiş ve seni güvenli bir yere götürmek istemiş. Bence senin de küçük bir tanrı olduğunu söylemeye çalışıyordu," dedim.

Zia inatla başını iki yana salladı. "Ama İskender beni

hiçbir yere götürmedi," dedi. "Şu anda buradayım. Tanrılardan biri bedenimi kullanıyor olsaydı Hayat Evi'ndeki diğer büyücüler çoktan fark ederlerdi. Beni çok iyi tanırlar. Büyülerimdeki değişikliğin farkına varırlardı. Desjardins de beni yok ederdi."

Zia haklıydı. Ama aklıma daha da kötü bir şey geldi. "Ya Set onu kullanıyorsa?" dedim.

"Carter, kör müsün? Desjardins, Set değil."

"Böyle söylüyorsun çünkü sen Set'i bedeninde barındıranın Amos olduğunu düşünüyorsun," dedim. "Hayatını bizim için tehlikeye atan ve yola onsuz devam etmemizi söyleyen Amos'tan şüpheleniyorsun. Hem Set'in bir insan bedenine ihtiyacı yok. O, piramidi kullanıyor."

"Sen bunu-"

"Bunu bize Amos söyledi," dedim tereddütle.

"Bu şekilde hiçbir yere varamayacağız," dedi Zia. "Set'in gizli adını biliyorum ve sana söyleyebilirim. Ama bunu Amos'a söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Of, yapma şimdi. Ayrıca gizli adı biliyorsan sen neden kullanmıyorsun?"

Zia en az benim kadar öfkelenmişti, başını iki yana sallıyordu. "Nedenini bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim, bunu benim yapmamam gerektiği. Bunu yapan ya sen ya da Sadie olmalı. Sizler firavun soyundan geliyorsunuz. Eğer..."

Tır aniden yavaşladı. Ön camdan yaklaşık yirmi metre ötede mavi pardösülü bir adamın durduğunu gördük. Bu,

Amos'tu. Giysileri yaylım ateşine tutulmuş gibi lime limeydi. Ama bunun dışında gayet iyi görünüyordu. Tır daha tam durmadan hemen dışarı atlayıp koşa koşa yanına gittim.

"Amos!" diye bağırdım. "Neler oldu?"

Parmağını pardösüsündeki deliklerden birine solup "Sekmet'i azıcık oyaladım," dedi. "Tam olarak on bir saniye kadar. Hayatta kaldığınıza sevindim."

"Bir kırmızıbiber ambarına denk geldik," diye açıklama yapmaya koyulmuştum ki Amos elini havaya kaldırdı.

"Açıklamaları sonraya sakla," dedi. "Şimdi hemen yola devam etmemiz gerek."

Kuzeybatıyı işaret ettiğinde ne demek istediğini anladım. İlerideki fırtına çok kötü görünüyordu. Hem de çok. Göğü, dağları ve otoyolu, sanki tüm dünyayı yutacakmış gibi görünen, kapkara bir bulut kaplamıştı.

Amos gözlerinde muzip bir pırıltıyla "Set'in fırtınası başladı," dedi. "İçine dalalım mı?"

35. Erkekler Yol Tarifi Soruyor (ve Diğer Kıyamet Alametleri)

SADIE

Carter'la Zia'nın dırdırına nasıl dayandığımı bilmiyorum ama tırın arka tarafında biraz şekerleme yapmayı becerdim. Amos'un hayatta olduğunu görme heyecanı bile beni uykumdan edemedi ve yola çıkar çıkmaz dalıp gittim. Sanırım sıkı bir ha-di büyüsü insanı cidden halsiz bırakabiliyor.

Doğal olarak ba'm bunu seyahat etmek için fırsat bildi. Huzur içinde uyumam da mümkün olmadı.

Kendimi Londra'da, Thames Nehri kıyısında buldum. Kleopatra'nın İğnesi tam önümde duruyordu. Gökyüzü gri bir renge bürünmüştü, hava da serin ve sakindi. Suların çekilmesinden sonra çıkan yosun kokusu bile bana Londra'yı özletti.

İsis, bembeyaz bir giysi giymiş vaziyette yanımda duruyordu. Siyah saçları elmas taşlarla örülmüştü. Rengarenk

kanatlarıysa kuzey yıldızları misali arkasında yanıp sönüyordu.

"Annenle babanın yaptıkları doğruydu," dedi. "Bastet çukurda yaptığı işte başarısızdı."

"O, arkadaşımdı," dedim.

"Evet. İyi ve vefakar bir dosttur. Ama kaos sonsuza dek bastırılamaz. Gittikçe büyür. Sonra medeniyete sızar ve onu çökertir. Onu dengede tutmak mümkün değildir. Bu, kaosun doğasında var."

Dikilitaştan bir uğultu geldi, hafifçe ışıldadı.

"Bugün tehlikede olan Amerika kıtası," dedi İsis. "Ama tanrılar bir araya gelmez, tüm gücümüzü birleştirmezsek kaos yakında ölümlülerin tüm dünyasını yok edecek."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedim. "Set'i yeneceğiz."

İsis hüzünle bana baktı. "Demek istediğim bu değil, bu nu sen de biliyorsun," dedi. "Set sadece bir başlangıç."

Görüntü değişti. Londra'nın yerle bir olduğunu gördüm. İkinci Dünya Savaşı sonrası Londra'nın bombalanmış halini gösteren fotoğraflar görmüştüm ama o an gördüklerim çok daha feciydi. Şehir dümdüz olmuş, kilometrelerce alan moloz yığınına dönüşmüştü. Thames Nehri'nde enkazlar yüzüyordu. Ayakta kalan tek şey dikilitaştı. Dikilitaş gözlerimin önünde çatlamaya başladı. Şeffaf bir çiçeğin yapraklarını açması gibi dört köşesinden parçalanıyordu.

"Lütfen bana bunları gösterme," dedim.

"Ama bunlar çok yakında gerçek olacak," dedi İsis.

"Tıpkı annenin gördüğü gibi. Şayet bunlarla yüz yüze gelemezsen..."

Görüntü tekrar değişti. Bu sefer bir sarayın taht odasındaydık. Burayı daha önce de görmüştüm. Burası Set'in Osiris'i tabuta gömdüğü yerdi. Tanrılar taht odasına ışık halinde süzülüp birer birer belirmeye başladılar. Işık sütunların etrafından dolanıyor ve insan biçimine giriyordu. Işıklardan biri lekeli laboratuar önlüğü, metal çerçeveli gözlükleri ve karmakarışık saçlarıyla Tot haline geldi. Bir diğeri, altın ve gümüş ışıklar saçan gözleriyle gururlu, genç bir savaşçı olan Horus'a dönüştü. Timsah tanrısı Sobek, sudan oluşmuş asasını bana doğrultup hırladı. Sütunlardan birinin arkasında akrepler, bir diğerinin arkasında kahverengi cüppeli eklem bacaklı tanrıça Serket belirdi. Derken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Çünkü tahtın arkasındaki gölgelerin arasında duran siyahlı çocuğu gördüm. Anubis kahverengi gözlerini bana dikmiş, pişmanlıkla bakıyordu.

Boş tahtı işaret etti. Sarayın kalbi yerinde değildi. Taht odası soğuk ve karanlıktı. Buranın bir zamanlar kutlamalar yapılan bir yer olduğuna inanamıyordum.

İsis bana döndü. "Bir krala ihtiyacımız var," dedi. "Horus firavun olmalı. Tanrıları ve Hayat Evi'ni birleştirmeli. Bu işi düzeltmenin tek yolu bu."

"Carter'dan söz ediyor olamazsın," dedim. "Şapşal ağabeyim firavun mu olacak yani? Dalga mı geçiyorsun?"

"Ona yardım etmelisin. Bunu birlikte başarabiliriz."

İsis'in dedikleri o kadar saçmaydı ki tanrılar gözlerini dikmiş kasvetli bir edayla bana bakmıyor olmasalar kahkahalarla gülecektim.

"Ona yardım mı edeyim?" dedim. "Neden o bana firavun olmam için yardım etmiyor?"

"Geçmişte güçlü kadın firavunlar da oldu," dedi İsis, "Hatşepsut yıllarca başarıyla firavunluk yaptı. Nefertiti'nin gücü kocasının gücüne eşitti. Ama senin farklı bir yol çizmen gerek Sadie. Sırf tahta oturmakla güç sahibi olamazsın. Sanırım bunu sen de biliyorsun."

Tahta bakıp İsis'in haklı olduğunu düşündüm. Başımda bir taçla tahtta oturmak ve asabi tanrıları yönetmeye çalışmak hiç de bana göre bir iş değildi. Ama Carter'ın firavun olması da bana hala komik geliyordu.

"Çok güçlendin Sadie," dedi İsis. "Bence ne kadar güç kazandığının farkında değilsin. Yakında birlikte bir sınav dan geçeceğiz. Cesaretini ve inancını kaybetmezsen ikimiz de başarılı olacağız."

"Cesaret ve inanç," dedim. "Bunlar en güçlü yönlerim sayılmaz doğrusu."

İsis, "Vakit yaklaşıyor, sana güveniyoruz," demekle yetindi.

Tanrılar bir araya toplanıp bir şey yapmamı bekliyorlar mış gibi bana baktılar. O kadar yakınıma gelmişlerdi ki nefes almakta zorlanıyordum. Kollarımdan tutup beni sarsmaya başladılar.

Zia omuzlarımdan tutmuş, beni sarsıyordu. "Sadie, durduk," dedi.

Hemen değneğime uzandım. "Ne? Neredeyiz?"

Zia ön koltuktan uzanıp arka taraftaki perdeleri açtı. O an tıpkı gıcık bir akbabaya benziyordu. "Amos'la Carter benzincideler," dedi. "Harekete geçmek için hazır olmalısın."

"Neden?" Doğrulup arabanın ön camından baktım. Fena bir fırtına bize yaklaşıyordu. "Ha, anlaşıldı," dedim.

Gökyüzü kapkaraydı, o yüzden gece mi gündüz mü olduğunu anlamak mümkün değildi. Rüzgar ve kum fırtınası arasında, bir benzincinin önünde durduğumuzu hayal meyal görebiliyordum.

"Phoenix'e vardık," dedi Zia. "Ama şehrin büyük bölümü kapalı. İnsanlar kaçıyorlar."

"Saat kaç?"

"Dört buçuk, sabah. Büyü yapmak gittikçe zorlaşıyor. Dağa yaklaştıkça her şey daha da kötüleşiyor. Tırın GPS sistemi de çalışmıyor. Amos'la Carter yol sormaya gittiler."

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu. İki erkek büyücü yol soracak kadar çaresizse vay halimize.

Tırın kaportası şiddetli rüzgarla inim inim inliyordu. Başımızdan geçen onca şeyden sonra bir fırtınadan ürkmek saçmaydı. Ama yine de yalnız kalmamak için ön koltuğa geçip Zia'nın yanına oturdum. ; "Ne zaman dışarı çıktılar?" diye sordum.

"Çok olmadı," dedi Zia. "Onlar geri dönmeden önce ben de seninle konuşmak istiyordum."

Şaşırdım. "Carter hakkında mı?" dedim. "Senden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorsan seninle her karşılaştığında kekelemesi sana bir fikir verebilir."

Zia suratını ekşitti. "Hayır, ben..."

"Carter'la arkadaş olmanın bir sakıncası olup olmadığını mı soracaktın? Çok naziksin. İlk başlarda bizi öldürmekle tehdit ettiğin için sana güvenmiyordum ama sonra çok da kötü birisi olmadığına karar verdim. Carter senin için deli oluyor..."

"Konu Carter değil."

Yüzümü ekşittim. "Tüh! Az önce söylediklerimi unut o halde."

"Konu, Set."

"Öf, yine mi bu konu? Hala Amos'tan mı şüpheleniyorsun?" dedim.

"Bunu göremediğine inanamıyorum," dedi Zia. "Set tuzaklardan ve hile yapmaktan çok hoşlanır. En çok bu şekilde öldürmekten hoşlanır."

İçimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu. Ona kulak asmadığım için aptal olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Ama ailenizden birisi hakkında atıp tutan birisiyle konuştunuz mu hiç? Yani, söz konusu kişi en sevdiğiniz yakınınız olmasa bile vereceğiniz en doğal tepki onu savunmak olur. En azından, ben öyle yapmam gerektiğini hissettim çünkü zaten ailem artık pek kalabalık değildi.

"Bak Zia, Amos'un böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum."

"Amos yapmayabilir," dedi Zia. "Ama Set ölümlülerin zihnine girip bedenlerini kontrol edebilir. Ölümlüleri bu şekilde ele geçirme konusunda bir uzman falan değilim ama eski zamanlarda bu büyük bir sorundu. Önemsiz iblisleri bile bir insanın içinden çıkarmak zordur ki önemli bir tanrının aynı şeyi-"

"Amos, Set tarafından ele geçirilmiş olamaz," dedim. "Mümkün değil." O an irkildiğimi hissettim. Gerçeklik tüyünü en son tuttuğum yerde, avucumda keskin bir ağrı başlamıştı. Ama yalan söylemiyordum ki! Amos'un masum olduğuna inanıyordum. Yoksa inanmıyor muydum?

Zia dikkatle beni süzdü. "Amos'un başına bir şey gelmesini istemiyorsun. O, amcan. Ailenden bir sürü kişiyi kaybettin. Bunu anlıyorum," dedi.

Ona bir halt anlamadığını söylemek istiyordum ama ses tonundan yakınlarını kaybetmenin ona ne kadar, hatta benden de çok acı verdiğini hissettim.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim. "Gündoğumuna üç saat mi kaldı? Dağa nasıl çıkılacağını bilen tek kişi Amos. Tuzak olsa da olmasa da oraya gidip Set'i durdurmaya çalışmalıyız."

Zia'nın ifadesinden beni ikna etmek için bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum.

Nihayet "Tamam," dedi. "Carter'a bir şey söylemek istiyordum ama fırsat bulamadım. O yüzden bunu sana söyleyeceğim.

Set'i durdurmak için ihtiyacınız olan son şey..."

"Gizli adını biliyor olamazsın," dedim.

Zia gözlerimin içine baktı. Belki de gerçeklik tüyü yüzündendi ama onun yalan söylemediğinden emindim. Set'in gizli adını gerçekten de biliyordu. En azından, bildiğine inanıyordu.

Açıkçası tırın arkasındayken onun Carter'la yaptığı konuşmanın bir kısmını duymuştum. Onları gizli gizli dinlemek istememiştim ama elimde değildi, kulak misafiri olmuştum. Zia'ya bakıp bedeninde Neftis'i misafir ettiğine inanmak istedim ama tüm bunlar çok saçmaydı. Neftis'le kendim konuşmuştum. Bana uzaklarda, uyuyan bir bedenin içinde olduğunu söylemişti. Ama Zia buracıkta, yanı başımdaydı.

"İşe yarayacak," dedi Zia. "Ama bunu ben yapamam. Sen yapmalısın."

"Neden gizli adı kendin kullanmıyorsun?" diye sordum. "Tüm büyü gücünü tükettiğin için mi?"

Zia buna yanıt vermedi. "Bana lütfen bunu dağa varmadan önce Amos'un üstünde kullanacağına söz ver. Bu, tek şansın olabilir."

"Ya yanılıyorsan? Ya tek şansımızı da bu yüzden kaybedersek? Kitap bir kez kullanılır kullanılmaz yok olmuyor mu?"

Zia ters ters başını salladı. "Evet, bir kere okunduktan sonra kitap yok olur ve dünyanın başka bir yerinde belirir.

Ama biraz daha vakit kaybedersek mahvoluruz. Şayet Set seni etkisi altına alırsa ona meydan okuyacak cesareti asla bulamazsın. Sadie, lütfen..."

"Bana adı söyle," dedim. "Onu doğru zamanda kullanacağıma söz veriyorum."

"Doğru zaman şimdi."

Tereddüt ettim. İsis'in hiç sesi çıkmıyordu. Oysa o an bana yardımcı olabileceğini umuyordum. Gerçi İsis bana Zia'ya güvenmemi söylese bunu yapar mıydım, bunu da bilemiyorum. Zia'ya güvenecek olsam her şey daha farklı bir biçimde mi gelişirdi acaba? Ama ben kararımı veremeden tırın kapısı açıldı. Amos'la Carter üstleri başları kum içinde içeri girdiler.

Amos sanki iyi bir haber veriyormuş gibi gülümseyerek "Çok yaklaştık," dedi. "Çok, ama çok yaklaştık."

36. Ailemiz Buharlaşıyor

S

A

D

I

E

Devesırtı Dağı'ndan yaklaşık bir kilometre uzaktaydık ki fırtına aniden diniverdi.

"Burası fırtınanın gözü olmalı," dedi Carter.

Her şey çok tuhaftı. Dağın etrafındaki silindirimsi kara bulutlar dönüp duruyordu. Devesırtı Dağı'nın tepelerinden yamaçlarına kadar uzanan girdapta tekerlek parmağını andıran dumanlar ileri geri hareket ediyordu. Ama tam tepemizdeki gökyüzü berrak ve yıldızlı bir örünüme sahipti. Hava grimsi bir renge bürünmüştü. Güneşin doğmasına az kalmıştı.

Sokaklar bomboştu. Dağın yamaçlarındaki malikaneler ve oteller terk edilmişti ve karanlıktı ama dağın kendisi ışıldıyordu. Hiç elinizi bir fenerin üstüne tutup teninizin nasıl kıpkırmızı parladığını fark ettiniz mi bilmiyorum ama dağ aynen öyle görünüyordu. Sanki parlak ve sıcak

bir şey dağı delip geçmeye çalışıyordu.

"Sokaklarda hiçbir şey yok," dedi Zia. "Dağa doğru gitsek..."

"Bizi görürler," dedim.

Carter, Zia'ya bakıp "Şu büyü neydi?" dedi. "Hani, İlk Nom'da kullandığın."

"Ne büyüsü?" dedim.

Zia başını salladı. "Carter bir görünmezlik büyüsünden söz ediyor ama şu anda büyü yapamam," dedi. "Zaten gerekli malzemeler olmadan hemen yapılacak türden bir büyü değil o."

"Amos?" dedim.

Amos bir süre düşündükten sonra "Ne yazık ki o büyüyü ben de yapamam," dedi. "Ama aklıma başka bir şey geldi."

Kuşa dönüşmenin feci bir şey olduğunu düşünüyordum ki Amos bizi fırtına bulutlarına dönüştürdü.

Bunu yapmadan önce bize bilgi verdi ama bunun korkuma bir faydası olmadı.

"Birkaç kara bulut şiddetli bir fırtınanın ortasında kimsenin dikkatini çekmez," dedi.

"Ama bu imkansız," dedi Zia. "Bu, fırtına ve kaos büyüsüdür. Bunu yapmama-"

Amos değneğini havaya kaldırdı ve Zia ortadan kayboldu.

Carter "Hayır!" diye bağırdı. Ama o da ortadan kayboldu.

Yerinde kapkara bir bulut kümesi duruyordu.

Amos bana döndü.

"Yok, almayayım," dedim. "Teşekkürler..."

Pof! Birden bir fırtına bulutu olmuştum. Şimdi, bu size olağanüstü bir şeymiş gibi gelebilir ama ellerinizin ve ayaklarınızın yok olduğunu ve rüzgardan ibaret olduğunuzu düşünün. Bedeninizin toza ve buhara dönüştüğünü, olmayan midenizin hafifçe bulandığını düşünün. Birden hiçliğe dönüşmemek için de tüm dikkatinizi kendi üstünüzde topladığınızı hayal edin.

O kadar öfkelenmiştim ki içimde bir şimşek çaktı.

Amos "Kızma," dedi. "Sadece birkaç dakika böyle kalacağız. Şimdi, beni izleyin."

Amos daha koyu, daha kara bir buluta dönüşüp dağa doğru ilerlemeye başladı. Onu takip etmek hiç de kolay değildi. İlk başta sadece havada süzülebiliyordum ve esen her rüzgara kapılıp başka bir yöne çekiliyordum. Darmadağın olacakmışım gibi bir hisse kapılmıştım. Sonra döne döne ilerlemenin daha kolay olduğunu ve tek parça halinde kalabildiğimi keşfettim. İçimin helyum gazıyla dolduğunu hayal eder etmez de hareket etmeye başladım.

Carter'la Zia'nın orada olup olmadığından emin değildim. Çünkü bir fırtınaya dönüştüğünüzde bir insan gibi göremiyorsunuz. Etrafımda olup bitenleri hayal meyal seçebiliyordum. Gördüğüm şeyler de bölük pörçük görüntülerdi ve yoğun bir parazitin arasından bakıyormuşçasına bulanıktı.

SADIE

Dağa doğru ilerlemeye başladım. Dağ aniden fırtına formum için bir çekim noktası gibi bir şey olmuştu. Dağ, ısı, baskı ve türbülansla ışıldıyordu. Benim gibi bir fırtına bulutu için bu harika bir şeydi.

Amos'u dağın ta yamacına kadar izledim. Ama insan halime biraz erken döndüm. Yüksekten yere düşüp Carter'ı da yere devirdim.

"Aaahh," diye inledi Carter.

"Özür dilerim," dedim ama o anda kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Midem hala bulutun bir parçası gibiydi.

Zia ve Amos yanımızda durmuşlar, iki tane kocaman kumtaşı kayanın arasındaki çatlaktan içeri bakıyorlardı. Çatlaktan dışarı kırmızı bir ışık sızıyor, her ikisinin yüzüne de meşum bir ifade veriyordu.

Zia bize döndü. Yüzündeki ifadeden gördüğü şeyden pek de hoşlanmadığını anladım. "Bir tek kapak taşı kalmış," dedi.

"Ne kalmış, ne kalmış?" Çatlaktan içeri baktığımda gördüğüm manzara beni bir fırtına bulutu olmaktan bile daha fazla etkiledi. Dağın içi tıpkı Carter'ın anlattığı gibi tamamıyla oyulmuştu. Mağaranın zemini bizden yaklaşık altı yüz metre aşağıdaydı. Her yer alev içindeydi. Alevler mağaranın duvarlarını kan kırmızısı bir renge bürümüştü. Mağaranın dibinde de devasa boyutlarda kırmızı renkli bir piramit duruyordu. Piramidin önünde koca bir iblis ordusu bir rock konserinin başlamasını bekleyen bir grup gibi

toplanmıştı. Onların üstünde, yani bizim göz hizamızda iblisler tarafından idare edilen iki büyülü mavna havada süzülüyor, piramide doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Mavnaların arasındaki halatlar piramidin eksik kalan tek parçasını taşıyordu. Bu, piramidin tepesine yerleştirilecek olan altın renkli bir başlıktı.

"Kazandıklarını biliyorlar," dedi Carter. "Gösteriş yapıyorlar."

"Evet," dedi Amos.

"Mavnaları havaya uçuralım, ne bekliyoruz!" dedim.

Amos bana bakıp "Planın bu mu canım?" dedi.

Amos'un ses tonu yüzünden kendimi aptal gibi hissettim. İblis ordusuna ve dev gibi piramide baktım... Ne sanıyordum ki? Bu işle başa çıkacak güçte değildim. Daha on iki yaşındaydım!

Carter, "Denemeliyiz," dedi. "Babam içeride."

Carter'ın bu sözleri beni kendime getirdi. Öleceksek en azından babamı ve tabii Kuzey Amerika kıtasını kurtarmaya çalışırken ölecektik.

"Tamam," dedim. "Şimdi mavnalara doğru uçalım. Sonra başlığı piramidin tepesine indirmelerini engelleye-"

"Başlık değil, kapak taşı," dedi Zia.

"Her neyse işte. Sonra da piramide uçar, babamı buluruz."

"Peki, Set karşınıza çıktığında ne yapacaksınız?" diye sordu Amos.

Zia'yla göz göze gelince onun daha fazla konuşmamam için kaş göz işaretleri yaptığını gördüm.

"Önce bunları yapalım da, gerisini sonra düşünürüz," dedim. "Mavnalara nasıl uçacağız?"

"Fırtına bulutu olarak," dedi Amos.

Hep bir ağızdan "Hayır!" diye bağırdık.

"Bir daha fırtına büyüsünün bir parçası olmak istemiyorum," dedi Zia. "O büyüler doğal değil."

Amos aşağıdaki manzarayı işaret etti. "Peki bu doğal mı sence?" dedi. "Başka bir planın varsa hiç durma söyle."

"Kuşlar," dedim. Ağzımdan çıkan bu sözcükten nefret ediyordum ama başka çaremiz yoktu. "Ben bir çaylağa, Carter da şahine dönüşebilir," dedim.

Carter "Sadie," dedi, "ya-"

"Denemeliyim," dedim. Fikrimi değiştirmeden bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Zia, ateş direğini yarattığından bu yana neredeyse on saat geçti. Artık büyü yapabilir misin?"

Zia elini öne uzatıp dikkat kesildi. İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra parmaklarının arasında kırmızı bir parıltı göründü ve asası üstünden dumanlar saçarak elinde belirdi.

"İyi zamanlama," dedi Carter.

"Çok da iyi değil," dedi Amos. "Ateş direği Desjardins'in peşini bırakmış demek. Çok geçmeden o da buraya gelecek, üstelik yanında destek getireceğinden de eminim. Yani baş etmemiz gereken daha çok düşman olacak."

"Büyügücüm henüz tam manasıyla artmış olmayabilir,"

dedi Zia. "Size pek bir faydam dokunmayabilir ama en azından sizi mavnalara yollamaya çalışabilirim." Luksor'da kullandığı akbaba kolyesini çıkardı.

"O halde, geriye bir tek ben kalıyorum," dedi Amos. "Merak edecek bir şey yok. Soldaki mavnada buluşalım. Onu ele geçirdikten sonra sağdakine gideriz. Umarım bir sürprizle karşılaşırız."

Aslında Amos'un bizim adımıza plan yapması beni rahatsız etmişti ama söyledikleri mantıklıydı. "Tamam. Mavnalarda elimizi çabuk tutmalıyız. Sonra dosdoğru piramide gitmeliyiz. Bakarsınız içine girmenin bir yolunu bulabiliriz."

Carter tamam manasında başını salladı. "Hazırım," dedi.

İlk başlarda plan gayet iyi işliyordu. Kolayca bir çaylağa dönüştüm. Mavnanın güvertesine konup ilk denememde elimde değneğim ve asamla insana dönüşmem beni de şaşırttı. Ancak tam önümde duran iblis benden birazcık daha şaşırmıştı. Sustalı bıçak biçimindeki başı panik içinde yukarı dikildi.

Ama beni ne yaralayabildi ne de yardım istemek için bağırabildi. Asamla rüzgar oluşturup onu mavnadan aşağı yolladım. İki iblis daha bana saldırmaya kalkıştı ama Carter tam arkalarında kılıcını çekmiş halde belirip onları birer kum öbeği haline getirdi.

Ne yazık ki Zia bizim kadar şanslı değildi. Bir kızı taşıyan kocaman bir akbaba biraz daha çok dikkat çekiyor. Zia mavnaya doğru uçarken aşağıdaki iblisler onu görüp

bağırmaya başladılar. Bazıları mızraklarını ona fırlattı ama neyse ki mızrakların hiçbiri Zia'ya isabet etmedi.

Zia'nın içeri böylesine dikkat çekecek bir biçimde girmesi bizim mavnamızdaki diğer iki iblisi de harekete geçirmişti. Ama bu sefer de Amos tam arkalarında bitiverdi. Amos bir meyve yarasasına dönüşmüştü. Zihnimde hiç hoş olmayan hatıralar canlandı doğrusu. Amos hemen insan biçimine geri döndü ve iblislere hızla çarparak onları aşağı attı.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı. Zia tam vaktinde dümen sapını tutmayı başardı. Carter'la ben hemen mavnanın iki tarafına asıldık. Amos'un ne yapmayı planladığını bilmiyordum ama son uçan gemi macerasından sonra kendimi tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu. Amos büyülü sözler mırıldanmaya başladı. Asasını diğer mavnaya doğru çevirdi. Oradaki iblisler bizi yeni görmüş, bağırıp çağırmaya başlamışlardı.

İblislerin biri çok uzun boylu ve sıskaydı. Kapkara gözleri ve iğrenç bir suratı vardı. Derisi soyulmuş bir et yığını gibi görünüyordu.

Carter, "O, Set'in teğmeni," dedi. "Dehşetin Yüzü."

"Siz!" diye bağırdı iblis. "Yakalayın onları!"

Amos büyüyü bitirmişti. "Duman!" dedi.

Aniden ikinci mavna gri pusların arasında buharlaştı. İblisler canhıraş çığlıklar ata ata aşağı düştüler. Altın kapak taşı da bizim mavnamızdaki halatlar gerginleşene dek aşağı sarktı. Mavna neredeyse alabora olacaktı. Yan yatmış

mavnada son sürat mağaranın zeminine doğru dalışa geçtik.

"Carter, halatları kes!" diye bağırdım.

Carter kılıcıyla halatları kesince mavna tekrar dengesini kazandı ve aniden birkaç metre havaya yükseldi. Midem fena halde alt üst olmuştu.

Kapak taşı gümbürtüyle zemini boyladı. Bu arada bir sürü şapşal iblisi de ezmişti.

Carter "İyi gidiyoruz," dedi ama her zamanki gibi bunu söylemek için acele etmişti.

Zia aşağıyı işaret edip "Bakın!" dedi.

Kanatlı iblislerin hepsi, öfkeli bir eşek arısı sürüsü gibi bize doğru uçmaya başlamışlardı. Gerçi sayıları çok da fazla değildi ama nereden baksanız yine de kırk-elli varlardı.

Amos "Piramide uçun," dedi. "Ben onları oyalarım."

Piramidin girişi, yapının dibindeki iki sütunun arasındaki sıradan görünümlü bir kapıydı. Bizden çok da uzak değildi. Kapıda birkaç iblis muhafız vardı ama Set'in iblislerinin çoğu mavnaya doğru koşuyor, çığlıklar atarak bize taş fırlatıyorlardı (Taşlar bize isabet etmeden kendi kafalarına düşüyordu. Eh, kim demiş iblisler zekidir diye?).

"Sayıları çok fazla," dedim. "Amos, seni öldürecekler."

Amos kasvetli bir tavırla "Beni boş ver," dedi. "Piramide girdikten sonra kapıyı ardınızdan kilitleyin."

Sonra beni kenara itti. Hemen bir çaylağa dönüşmekten başka çarem kalmamıştı. Carter çoktan bir şahine dönüşmüş, piramidin girişine doğru alçalmaya başlamıştı.

Zia'nın akbabasının koca kanatlarını tam arkamızda çırptığını duyabiliyordum.

Amos'un "Brooklyn için!" diye bağırdığını duydum.

Tuhaf bir savaş narasıydı doğrusu. Geriye bakınca mavnanın alevler içinde kaldığını gördüm. Mavna piramitten uzaklaşmaya ve iblislerin üstüne doğru inmeye başlamıştı. Dört bir yana ateş topları saçılıyordu; mavna tamamen parçalanmak üzereydi. Amos'un büyüsünün ne kadar etkili olduğunu ya da ona ne olduğunu düşünecek vaktim yoktu. İblislerin çoğunu havai fişek gösterisiyle yok etmişti ama bazıları piramide doğru gittiğimizi fark etmişti.

Carter'la ben piramidin girişinin tam önüne konduk ve hemen insana dönüşüp içeri girdik. Zia paldır küldür yanımıza gelip akbabasını tekrar kolyeye dönüştürdü. İblisler sadece birkaç adım gerideydi. Bu yaratıklara iblis deyip geçmemek gerek. Bunlar epey iri yarı, böcek, ejderha ya da bir çakının farklı bölümlerinden oluşmuş kafaları olan yaratıklardı.

Carter elini öne uzattı. Kocaman, parıltılı bir el belirdi ve Carter'ın hareketini taklit etti. El, Zia'yla aramda belirmiş, kapıları güm diye kapatmıştı. Carter dikkatini yaptığı işe vermeye çalışarak gözlerini yummuştu. Altın renkli mühre benzer bir sembol kapının üstünde belirdi. Bu, Horus'un Gözü'ydü. İblisler kapıya abandıkça geri sekiyorlardı.

"Onları uzun süre dışarıda tutamayız," dedi Carter.

Ağabeyimin yaptığı şeyden bayağı etkilenmiştim ama ona bir şey demedim tabii. Mühürlü kapılara bakarken düşündüğüm

tek şey, yanan mavnada, bir iblis ordusu tarafından kapana kıstırılmış olan Amos'tu.

Carter "Amos ne yaptığını biliyordu," dedi ama ses tonundan onun da çok emin olmadığını anladım. "Büyük bir ihtimalle iyidir."

Zia bizi dürtükleyerek "Haydi," dedi. "Şu anda tahminler yürütmenin hiçbir faydası yok."

Tünel dar, kırmızı renkli ve nemliydi. Kocaman bir yaratığın damarlarında dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Tünel yaklaşık olarak 40 derecelik bir eğimle aşağı doğru devam ediyordu. Bu yüzden tek sıra halinde ilerlemek zorunda kalmıştık. Burası yürüyüş için uygun değilse de harika bir su kaydırağı olabilirdi. Duvarlarda tıpkı daha önceden gördüğümüz, Antik Mısır'a özgü sanat eserleri gibi ince ince oymalar vardı ama nedense Carter bunlardan hiç hoşlanmamıştı. Sürekli durup duvarlara göz atıyor, yüzünü ekşitiyordu.

Carter bunu beş-altı kez yaptıktan sonra dayanamayıp "Ne var?" dedim.

"Bunlar sıradan mezar resimleri değil," dedi. "Burada ne ölümden sonraki hayatı temsil eden resimler var ne de tanrıların resimleri."

Zia başını evet anlamında salladı. "Piramit bir mezar değil," dedi. "Burası Set'in gücünü barındıran bir platform, bir beden. Tüm bu resimler kaosu artırıp onu daim kılmaya yarıyor."

Yürürken resimlere dikkatli bakınca Zia'nın demek istediği şeyi daha iyi anladım. Resimlerde dehşetengiz canavarlar, çeşitli savaş manzaraları, Paris ve Londra gibi şehirlerin alevler altında kalışı, Set'in renkli tam boy portreleri ve Set hayvanının modern ordulara saldırışı betimlenmişti. Bu resimler o kadar dehşet vericiydi ki hiçbir Antik Mısırlı bunları resmetmezdi. İlerledikçe resimler daha da tuhaflaşıp gerçekçi hale geldi. İçime kötü bir his çöktü.

Ve nihayet piramidin kalbine vardık.

Defin odasının olması gerektiği yere Set kendisi için bir taht odası hazırlatmıştı. Oda bir tenis kortu büyüklüğündeydi ama zemin uç kısımlarına doğru bir kale hendeği gibi eğim kazanıyordu. Ta aşağıdaysa kırmızı renkli bir sıvı fokurduyordu. Kan mıydı, lav mıydı, iblis ketçapı mıydı, anlayamamıştım. Bu seçeneklerden hiçbiri iyi değildi.

Hendek, üstünden rahatlıkla atlayabilirmişiz gibi görünüyordu ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Çünkü odanın zemini silme kırmızı renkli hiyerogliflerle doluydu. Bunlar İsfet'i, yani kaosu çağıran büyülerdi. Ta yukarıda, tavanın tam ortasındaysa kare biçimli bir delikten içeri kan kırmızısı bir ışık sızıyordu. Bunun haricinde dışarıya başka hiçbir çıkış yoktu. Her duvarın önünde, volkanik kayalardan yapılmış, çömelmiş bir Set hayvanı heykeli duruyordu. Heykellerin suratı bize dönüktü. İnci gibi dişleriyle zümrüt yeşili gözlerinin ışıldadığını görebiliyorduk.

Ama en korkutucu şey tahtın kendisiydi. Bir kere biçimsizdi. Sanki mağaranın tavanından akan su damlalarının

rasgele oluşturduğu bir dikit gibiydi. Dahası, taht altın renkli bir lahdin etrafında oluşmuştu. Bu, babamın tabutuydu. Tabut, tahtın dibine ve tahtın hemen altında bir basamak oluşturacak biçimde zemine gömülüydü.

Sesim titreye titreye "Onu lahitten nasıl çıkaracağız?" diye sordum.

Tam o sırada yanı başımdaki Carter heyecanla "Amos!" diye bağırdı.

Carter'ın bakışlarını tavanın tam ortasındaki parlak kırmızı ışığa kadar takip ettim. Tavandaki çatlaktan içeri bir çift bacak sarkıyordu. Amos aşağı atlarken pardösüsünü bir paraşüt gibi açtı. Sonra da yavaşça zemine doğru süzüldü. Giysilerinden ve saçlarından hala dumanlar tütüyordu. Üstü başı kül içinde kalmıştı. Amos'un aşağı inmek için kullandığı çatlak' giderek genişledi, aşağı toz ve moloz döküldü. Sonra da aniden ışık kesildi.

Amos üstünü başını silkeleyip bize gülümsedi. "Bu, onları bir süreliğine oyalar," dedi

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Amos yanına, yani taht odasına gitmemizi işaret etti.

Carter hiç tereddüt etmeden hendeğin üstünden atlayıverdi. Bense yerimden kımıldamadım ama Carter'ın beni beklemeden karşı tarafa geçmesi hiç hoşuma gitmedi. O yüzden ben de hendeğin üstünden atladım. Birden kendimi daha kötü hissetmeye başladım. Sanki oda yana doğru eğiliyor, denge hissimi bozuyordu.

Son olarak Zia da gözlerini Amos'tan ayırmadan karşıya

atladı.

"Hayatta olmaman gerekirdi," dedi.

Amos cık cık etti. "Bunu daha önce de duymuştum," dedi. "Haydi, işimize bakalım."

"Tamam," dedim. Tahta bakıp "Lahdi nasıl dışarı çıkaracağız?" diye sordum.

"Kessek mi acaba?" Carter kılıcını çekti ama Amos elini havaya kaldırıp onu durdurdu.

"Hayır, çocuklar. İşimize bakalım derken bunu kast etmemiştim. Bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinden eminim. Şimdi, azıcık sohbet edelim."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. "Sohbet mi?" dedim.

Amos aniden dizlerinin üstüne çöküp titremeye başladı. Ona doğru koştum. Başını bana çevirince acı çektiğini fark ettim. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Kaçın!" diye inledi.

Yere yığıldı. Bedeninden dumanlar yükselmeye başladı.

Zia kolumu tutup "Hemen gitmeliyiz!" dedi. "Çabuk!"

Ama korkudan olduğum yerde donakalmıştım. Amos'un üstünden dumanlar yükselen bilinçsiz bedeni ayağa kalkıp tahta yöneldi. Sonra yavaş yavaş tahta oturmuş bir adamın biçimini aldı. Adamın üstünde kırmızı renkli ve alevlerden oluşmuş bir zırh, elinde çelik bir asa ve insan kafası yerine de korkunç bir köpek kafası vardı.

Gülerek "Şu işe bakın," dedi Set. "Sanırım Zia az sonra 'ben demiştim' diyecek."

37. Leroy İntikam Alıyor

C

A

R

T

E

R

Eh, isterseniz bana kuş beyinli diyebilirsiniz.

Çünkü dört bir yanında iblislerin cirit attığı meşum bir piramidin kalbindeki taht odasında, çok yakında tüm dünyayı yok edecek olan Set'in karşısına dikilene dek oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıştım.

Set tahttan kalktı. Teni kırmızı renkti, bedeniyse kaslarla örülüydü. Üstünde alevli bir zırh, elinde de siyah renkli, çelik bir asa vardı. Kafası bir kez daha insan kafasına dönüşmüştü. Bir an için bana Washington havaalanında karşılaştığım eski dostum Leroy gibi aç aç bakıp salyalarını akıttı. Sonra saçları kumrallaştı, yakışıklı ama sert ifadeli bir adam haline geldi. Cin gibi gözlerinde muzip bir ifade vardı. Gülümsemesiyse insanın kanını donduracak türdendi. Amcamızı tekmeleyip yanından geçti. Amos'un inlediğini duyunca onun hiç değilse hayatta olduğunu

anladım.

Kılıcımı o kadar sıkı tutuyordum ki kılıç elimde titriyordu.

"Zia haklıymış," dedim. "Amos'u ele geçirmişsin."

Set masumane bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Şey, aslında onu tamamıyla ele geçirmiş sayılmam," dedi. "Tanrılar birçok yerde aynı anda var olabilirler Carter. Horus dürüst bir tanrı olsaydı bunu sana kendi de söyleyebilirdi. Eminim ki Horus senin gibi sıska bir çocuktan ziyade güzel bir savaş anıtı ya da askeri bir okulu falan tercih ederdi. Benim de ruhumun çoğu şu muhteşem yapıta geçti."

Set gururla taht odasını işaret etti. "Ama ruhumun minnacık bir parçası bile Amos Kane'i kontrol etmeye yetti."

Serçe parmağını öne uzatınca kırmızı renkli hafif bir duman Amos'un yanına gidip giysilerinin üstüne sindi. Amos şimşek çarpmış gibi sarsıldı.

"Dur!" diye bağırdım.

Amos'a doğru koştum ama kırmızı pus çoktan ortadan kaybolmuştu. Amcamsa baygın halde yerde yatıyordu.

Set sanki bundan sıkılmış gibi ellerini iki yanına indirdi. "Geriye çok bir şey kalmadı," dedi. "Amos iyi savaştı. Hem eğlenceliydi hem de düşündüğümden çok daha fazla enerjimi tüketti çünkü sizi uyarmak için, onu kontrol ettiğimi göstermek için elinden geleni yaptı. İşin komik yanı, büyü yapabilmesi için onun kendi büyü gücünü kullanmaya zorladım. O kaos büyüsü örneğin onun fikriydi. Size uyarı işaretlerini yollarken neredeyse ruhunu yakıp küle

çevirecekti. Fırtına bulutuna dönüştürmek ha? Yapmayın lütfen. Bu tür büyüleri kim yapıyor artık?!"

"Sen bir canavarsın!" diye bağırdı Sadie.

Set şaşırmış gibi yaptı. "Cidden mi? Canavar mıyım?"

Sadie, Amos'un başına daha fazla bir şey gelmesin diye onu çeke çeke uzaklaştırırken Set kahkahalarla gülmeye başladı.

Set'in dikkatini çekmeye çalışarak "O gece, Amos da Londra'daydı," dedim. "Bizi British Museum'a kadar takip etmiş olmalı. Sen de o geceden beri onu kontrol ediyorsun. Desjardins'i hiçbir zaman kullanmadın."

"Aman o kaba saba adamı mı diyorsun? Yapma lütfen," dedi Set alaycı bir tavırla. "Eminim ki bizlerin her zaman firavun soyundan gelenleri kullanmayı tercih ettiğimizi duymuşsunuzdur. Ama sizi kandırmak çok hoşuma gitti doğrusu. Mösyö'yü sizi şaşırtmak için kullandım."

"Ba'mın orada olduğunu ve seni izlediğini biliyordun. Amos'u kendi evini sabote etmeye zorladın, sonra da canavarlarını içeri saldın. Onu tuzağa düşürdün. Neden onun bizi kaçırmasını sağlamadın ki?"

Set ellerini iki yana açtı. "Dediğim gibi, Amos iyi savaştı," dedi. "Onu tamamıyla yok etmeden bazı şeyleri yaptırmam mümkün değildi. Yeni oyuncağımı hemen çöpe atmak istemedim."

Öfkeden patlamak üzereydim. Nihayet Amos'un neden o kadar tuhaf davrandığını anlamıştım. Evet, ta başından beri Set tarafından kontrol ediliyordu ama ona karşı mücadele

de ediyordu. Bizi uyarmaya çalıştığında çelişkisini hissetmiştim. Bizi kurtarayım derken neredeyse canından oluyordu. Set ise onu kırık bir oyuncak gibi bir yana fırlatıp atmıştı.

Kontrolü bana ver, dedi Horus. *Bırak da hepimizin intikamını alayım.*

Gerek yok, dedim.

Hayır! dedi Horus. *Bana izin vermelisin. Henüz hazır değilsin.*

Set sanki ikimizin didiştiğini hissetmiş gibi gülmeye başladı. "Zavallı Horus," dedi. "Geçici bedenini biraz daha iyi eğitseydin ya. Bana ciddi ciddi onun aracılığıyla mı meydan okumayı düşünüyorsun?"

Horus ve ben ilk kez aynı anda aynı şeyi hissettik: öfke.

Hiç düşünmeden, her ikimiz de elimizi havaya kaldırıp Set'e enerji akımı yolladık. Parlayan bir yumruk Set'e vurdu. Set öyle sert bir biçimde geriye uçtu ki sütunlardan birini kırdı ve altında kaldı.

Bir an için, duyduğum tek ses tavandan dökülen sıvaların sesiydi. Derken molozların arasından derin bir kahkaha duyuldu. Set yıkıntıların arasından çıkıp bir kenara kocaman bir kaya parçası fırlattı.

"Güzel!" diye kükredi. "Bana zerre kadar zarar vermedi ama yine de güzeldi! Sizi paramparça etmek benim için büyük bir zevk olacak. Horus, fırtınamın gücünü artırmak için seni de baban gibi buraya hapsedeceğim. Dört kardeşimi de buraya hapsettiğim zaman fırtına tüm dünyayı ele

geçirecek kadar büyüyecek!"

Set'in söylediği şey kafamı karıştırmıştı. "Dört mü?" dedim.

"Ah, evet." Set'in bakışları Zia'ya kaydı. Zia sessizce odanın bir köşesine sinmişti. "Seni unuttuğumu sanma canım!"

Zia çaresizlik içinde bana baktı. "Carter, benim için endişe etme," dedi. "Set sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyor."

"Ah, güzel tanrıça," diye mırladı Set. "Bu beden sana pek uymuyor ama başka seçeneğin de yoktu, değil mi?"

Set parıldamaya başlayan asasıyla Zia'ya doğru yürümeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdım. Öne atıldım ama Set büyüyle hamleleri savuşturmakta benden çok daha iyiydi. Asasını bana doğrultunca duvara tosladım. Sanki koca bir Amerikan futbolu takımı beni duvara yapıştırmış gibi yerime mıhlandım.

Sadie "Carter!" diye bağırdı. "O, Neftis. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Hayır." Nedense içimden bir ses Zia'nın Neftis olamayacağını söylüyordu. İlk önce ben de öyle sanmıştım ama düşündükçe yanıldığımı hissetmiştim. Zia hiç de ilahi büyü kullanıyor gibi değildi. Ve içimden bir ses, eğer Zia bir tanrıçayı bedeninde barındırıyor olsaydı bunu kesin hissederdim diyordu.

Ona yardım etmediğim takdirde yok olup gidecekti.

Ama Set ısrarla dikkatimi çekmeye çalışıyor, son derece de başarılı oluyordu. Zia'ya doğru ilerlerken büyüsüne karşı koymaya çalıştığım halde bunu bir türlü beceremiyordum. Gücümü ne kadar daha önce yaptığım gibi Horus'unkiyle birleştirmek istesem, daha da büyük bir korkuya kapılıyor, panikliyordum.

Horus, *Bana boyun eğmelisin!* dedi. İkimiz zihnimin kontrolünü ele geçirmek için bir süre kapıştık. O sırada başıma korkunç bir ağrı saplandı.

Set, Zia'ya doğru bir adım daha attı.

"Ah, Neftis," diye mırıldandı. "Zamanın başlangıcında, hain kız kardeşimdin. Bir diğer hayatta, başka bir çağda, hain karımdın. Ama şimdi olsan olsan leziz bir aperatif olursun! Aramızdaki en güçsüz tanrı olduğun doğru ama hala beş tanrıdan birisin. Hepinizi birden bir set gibi aynı yere tıkarsam sonsuz güce sahip olacağım."

Sonra sırıtmaya başladı. "Ha ha, set gibi," dedi. "Ne komik! Neyse, haydi şimdi enerjini süzüp ruhunu tutsak edelim."

Zia değneğini ona doğrulttu. Etrafında kırmızı renkli koruyucu bir enerji küresi belirdi. Ama kürenin güçsüz olduğu her halinden belliydi. Set asasından Zia'nın üstüne kum püskürtünce küre yok oldu. Zia geriye sendeledi. Saçları ve giysileri kumlarla kaplanmıştı. Ona yardım etmek için öne atılmıştım ki Zia, "Carter, ben önemli değilim!" diye bağırdı. "Dikkatini dağıtma! Ona karşı koyma!"

Asasını kaldırıp "Hayat Evi!" diye bağırdı.

Ateş topunu dosdoğru Set'e fırlattı. Bunu yapmak için tüm enerjisini kullanmış olmalıydı. Set, etrafında beliren alevleri Sadie'ye fırlattı. Sadie hem kendisinin hem de Amos'un yanmaması için hızla değneğini havaya kaldırdı. Set görünmez bir ipi çekiyormuş gibi yaptı ve Zia bir bez bebek gibi dosdoğru Set'in ellerine uçtu.

Ona karşı koyma, demişti bana. Bunu nasıl söylerdi? Set'e karşı manyaklar gibi direniyordum ama bana hiçbir faydası olmuyordu. Tek yapabildiğim, çaresizlik içinde Set'in başını eğip Zia'ya dikkatle bakmasını izlemekti.

İlk başta Set zafer kazanmış gibi şendi. Ama sonra birden suratını büyük bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Gözlerinden alevler saçarak böğürdü.

"Bu ne biçim bir tuzak?" dedi. "Onu nereye sakladınız?"

Zia, Set'in kollarının arasında güçlükle nefes alarak "Onu ele geçiremeyeceksin," dedi.

Set onu bir kenara fırlatıp "Nerede o?" diye kükredi.

Zia duvara çarptı. Tam hendeğe düşmek üzereydi ki Sadie "Rüzgar!" diye haykırdı. Birden sert bir rüzgar Zia'nın bedenini kavrayıp onu zemine yatırdı.

Sadie hemen yanına koşup Zia'yı ışıldayan hendekten uzaklaştırdı.

"Bu senin işin olmalı İsis!" diye kükredi Set. Onlara bir kum fırtınası daha yolladı, Sadie değneğini kaldırdı. Kum fırtınası bir güç kalkanına çarpıp yön değiştirdi. Kumlar Sadie'nin ardındaki duvarı oyup üstünde ışık halkasına

benzer bir iz bıraktı.

Set'in neden bu kadar öfkelendiğini anlayamamıştım ama onun Sadie'ye zarar vermesine de izin veremezdim.

Kız kardeşimin bir başına Zia'yı bir tanrının gazabından korumaya çalışırken görünce içimde bir şeyler çat etmişti. Bu, tıpkı bir arabanın yüksek vitese geçmesi gibi bir şeydi. Birden düşüncelerim hızlanıp netleşti. Öfkem ve korkum henüz dinmemişti ama bunların önemli olmadığını fark ettim. Korkunun ve öfkenin kız kardeşime bir faydası olmayacaktı.

Zia, *ona karşı koyma,* demişti.

Tabii ya. Set'e değil, Horus'a karşı koymaktan söz ediyordu. Şahin tanrı ve ben günlerdir birbirimizle mücadele diyorduk. Olanca gücümle onun bedenimi ele geçirmesini engellemeye çalışıyordum.

Buna rağmen, ikimiz de kontrolü tamamıyla ele geçiremiyorduk. Yanıt buydu. İkimizin birlikte hareket etmesi, birbirine sorgusuz sualsiz güvenmesi gerekiyordu. Yoksa ikimiz de ölecektik.

Horus, *Evet,* deyip beni zorlamaktan vazgeçti. Ben de ona karşı koymayı kestim. Düşüncelerimiz bir oldu. Horus'un gücünü, anılarını ve korkularını anladım. Binlerce yıllık hayatı boyunca kullandığı geçici bedenleri gördüm. O da zihnimi gördü. Her şeyi, hatta beni utandıran şeyleri bile gördü.

Bu hissi tarif etmek çok güç. Horus'un anılarından görebildiğim kadarıyla, bu tür bir birleşme gerçekten de zordu.

Ne bileyim, hani yazı tura atarsınız da para yan durur ya, onun gibi bir şey sanırım. Horus beni kontrol etmedi. Ben de onun gücünü kullanmadım. İkimiz birlikte hareket ettik.

Seslerimiz bile bir çıkıyordu: "Şimdi!" dedik ve saldırıya geçtik.

Böylece bizi engelleyen büyülü zincirler kırıldı.

Savaşçı avatarım etrafımda belirdi. Beni yerden kaldırıp her yanımı altın renkli bir enerji perdesiyle sardı. Öne çıkıp kılıcımı havaya kaldırdım. Şahin savaşçı bana karşı koymadan, mükemmel bir biçimde hareketlerimi taklit etti.

Set dönüp bana buz gibi bir bakış fırlattı.

"Eee, Horus," dedi, "küçük aracının direksiyonuna geçtin demek? Ama bu, aracı kullanabileceğin anlamına gelmiyor."

"Ben, Carter Kane," dedim. "Firavun soyundan geliyorum, Horus'un Gözü'yüm. Ve şimdi sevgili erkek kardeşim, amcam ve hain Set, seni bir böcek gibi ezeceğim."

38. Hayat Evi Hayatta

CARTER

Ölümüne savaştık. Acayip de eğlendim.

Her hareketimiz mükemmeldi. Kılıcımı her havaya savuruşum ayrı bir keyifti. Kahkahalarla gülmek geliyordu içimden. Set benden daha büyük bir forma ulaşana dek büyüdü. Hatta o kadar büyüdü ki çelik asası bir gemi direği kadar oldu. Suratı sürekli şekil değiştiriyordu. Kah insan oluyordu, kah yabani Set hayvanı.

Kılıçlarımızı var gücümüzle Set'in asasına sallıyorduk. Set bir ara beni itince dengemi kaybedip onun hayvan heykellerinden birine çarptım. Heykel yere devrilip kırıldı. Tekrar ayağa fırlayıp saldırıya geçtim. Kılıcım Set'in omuz siperliğini delip geçti. Yarasından kapkara kanlar akarken Set ulumaya başladı.

Asasını bana doğru savurdu ama beni yaralamasına izin vermeden kenara yuvarlandım. Asası yere isabet etti. Kıran

kırana savaşıyor, sütunları ve duvarları delik deşik ediyorduk. Tavandan ve duvarlardan sürekli koca koca parçalar kopup üstümüze savruluyordu. Bir an Sadie'nin dikkatimi çekmek için bana seslendiğini fark ettim.

Gözümün ucuyla bakınca onun Zia'yı ve Amos'u korumaya çalıştığım gördüm. Yere alelacele koruyucu bir çember çizmişti. Çember yere düşen molozları geri fırlatıyordu ama biraz daha dikkatlice bakınca Sadie'nin neden endişelendiğini anladım. Biraz daha etrafı parçalayacak olursak taht odası olduğu gibi çökecek, hepimiz altında kalacaktık. Gerçi Set'in bundan pek rahatsız olacağını sanmıyordum. O da büyük bir ihtimalle bunu bekliyor, bizi buraya gömmek istiyordu.

Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. Belki Sadie'ye biraz vakit kazandıracak olursam babamın tabutunu taht odasından çıkarabilirdi.

Sonra Bastet'in Apep'le yaptığı savaşı hatırladım: sonsuza dek mücadele etmek.

Evet, dedi Horus.

Yumruğumu havaya kaldırıp tavandaki çatlağa bir enerji akımı yolladım. Böylece çatlak biraz daha genişledi ve kırmızı ışık tekrar içeri sızmaya başladı. Kılıcımı yere fırlatıp Set'e saldırdım. Çıplak ellerimle omuzlarından tutup onu kündeye getirmeye çalıştım. Beni yumruklamaya çalıştı ama asası yakın mesafede işe yaramıyordu. Kükreyip asasını yere düşürdü, sonra da kollarıma yapıştı. Benden çok daha güçlüydü ama Horus'un onunla başa çıkabileceğinden

emindim. Yana kayıp hemen Set'in arkasına geçtim. Kolumu kolunun altına dolayıp boynunu mengene misali kavradım. Öne doğru sendeledik. Neredeyse Sadie'nin koruyucu kalkanlarından birinin üstüne düşecektik.

Onu ele geçirdik, diye geçirdim içimden. *Şimdi ne yapacağız?*

Tuhaftır ki yanıtı veren Amos oldu. Amos'un beni nasıl bir fırtına bulutuna çevirdiğini, saf bir zihinsel güçle bana kendimi nasıl unutturduğunu hatırladım. Bir süre birbirine direnmiştik ama sonra Amos tüm iradesini kullanıp beni bir fırtına bulutu olarak hayal etmişti ve ben bir fırtına bulutuna dönüşmüştüm.

Sen bir meyve yarasısın, dedim içimden Set'e.

Set'in zihninden *Hayır!* diye bir çığlık yükseldi ama onu gafil avlamıştım. Kafasının karıştığını hissedebiliyordum. Bunu ona karşı kullanmaya hazırdım. Amos'un Set tarafından ele geçirildiğinde bir meyve yarasasına dönüştüğüne şahit olduğumdan, Set'in de bir yarasaya dönüştüğünü hayal etmek güç olmadı. Düşmanımın gittikçe ufaldığını, sırtından derimsi kanatların çıktığını ve suratının daha da çirkin bir hale geldiğini hayal ettim. Ben de gagasında bir meyve yarasası tutan bir şahin olana dek ufaldım. Artık kaybedecek vaktim yoktu; meyve yarasasıyla boğuşa boğuşa derhal tavandaki çatlağa doğru uçtum. Birbirimizi didikliyor, yaralamaya çalışıyorduk. Nihayet, dışarı çıktık. Kırmızı piramidin dışında yeniden gerisin geri birer savaşçıya dönüştük.

Dengemi kaybetmiş vaziyette yamacın üstünde duruyordum. Avatarımın yaralanan sağ kolu titreyip parıldıyordu. Kendi kolumda da avatarımın kolunda yaranın olduğu kısım kanıyordu. Set doğrulup ağzından akan kanları elinin tersiyle sildi.

Bana bakıp sırıttı. Suratı tıpkı avcı bir hayvan gibi seğirdi. "İyi savaştığını düşünerek ölebilirsin Horus," dedi. "Ama artık çok geç. Bak."

Mağaraya bakınca yüreğim ağzıma geldi. İblis ordusu yeni bir düşmanla savaşmaya başlamıştı. Düzinelerce büyücü piramidin üstünde geniş bir daire oluşturmuş, kıyasıya savaşıyordu. Hayat Evi tüm mevcut desteğini toplamış olmalıydı ama Set'in ordusuna karşı acınası durumdaydılar. Her büyücü birer spot ışığını andıran kendi koruyucu kalkanının içinde savaşıyor, parıldayan asaları ve değnekleriyle iblislere karşı koymaya çalışıyordu. İblisler alevlerin, şimşeklerin ve hortumların içinde kalmıştı. Etrafta akla hayale gelebilecek her türlü iblis vardı: aslanlar, sürüngenler, sfenksler ve hatta suaygırları bile düşmana saldırıyordu. Havada hiyeroglifler parıldıyor, Set'in güçlerini yok etmek üzere patlamalar ve zelzeleler yaratılıyordu. Ancak iblislerin ardı arkası kesilmiyor, büyücüler gittikçe güç kaybediyordu. Bir büyücünün tüm gücünü sarf ettiğine, koruyucu kalkanının yeşil bir ışıkla yok olduğuna ve düşmanların kucağına düştüğüne şahit oldum.

Set kendinden emin bir tavırla "Hayat Evi'nin sonu geldi," dedi. "Piramidim yıkılmadığı sürece beni asla yenemezler."

Büyücüler de bu durumun farkındaydılar. Piramide yaklaşır yaklaşmaz ateş topları ve şimşekler fırlatıyorlardı; ama bunlar birer birer piramidin eğimli duvarına çarpıp yok oluyor, Set'in gücüyle ayakta duran kırmızı pusun içinde kayboluyordu.

Sonra birden altın kapak taşını gördüm. Dört tane yılan kafalı dev onu bulmuş, diğer iblislerin arasından yavaş ama istikrarlı bir biçimde piramidin tepesine taşıyordu. Set'in Dehşetin Yüzü adlı teğmeni iblislere birkaç emir yağdırıp durmamaları için onları kamçıladı, iblisler piramidin dibine varana dek ilerleyip tepeye tırmanmaya başladılar.

Saldırıya geçtim ama Set birden karşıma çıkıverdi.

"Hiç kendini yorma Horus," deyip gülmeye başladı. "Bu partinin tadını kaçıramayacaksın."

İkimiz birden silahlarımıza davranıp yepyeni bir enerjiyle kıyasıya savaşmaya başladık. Kılıcımı sert bir biçimde Set'e savurdum ama o ani bir hareketle kenara kayıverdi. Kılıcım beton zemine saplandı ve tüm bedenime bir şok dalgası yayıldı. Daha kendime gelemeden, Set "Vur!" dedi. "Ha-wi!"

Hiyeroglifler suratımda patladı. Dengemi kaybedip piramitten aşağı düşmeye başladım.

Kendime geldiğimde Dehşetin Yüzü ile yılan kafalı dev

iblisler piramidin en tepesine çıkmışlardı. Altın kapak taşını neredeyse tepeye yerleştirmek üzereydiler.

"Hayır," diye mırıldanıp doğrulmaya çalıştım ama avatarım yavaşlamıştı.

Derken büyücülerden biri iblislerin ortasında beliriverdi ve sert bir rüzgar estirdi. İblisler kapak taşını düşürüp dört bir yana saçıldılar. Büyücü asasıyla piramidi yakaladı ve aşağı kaymasını engelledi. Bu, Desjardins'di. Çatal sakalı, cüppesi ve leopar desenli pelerini yanmıştı. Gözleri öfke saçıyordu. Asasını üstüne bastırınca altın kapak taşı parıldamaya başladı. Ama Desjardins onu yok etmeye fırsat bulamadan Set arkasından sinsice gelip çelik asasını bir beysbol sopası savurur gibi Desjardins'e savurdu.

Desjardins aldığı darbeyle bayıldı. Paldır küldür piramitten aşağı düşüp iblis ordusunun arasında gözden kayboldu. Yüreğimin burkulduğunu hissettim. Desjardins'den hiç hoşlanmıyordum ama kimse böyle bir sonu hak etmezdi.

"Can sıkıcı ama etkili," dedi Set. "Demek Hayat Evi bu hale gelmiş ha Horus?"

Tekrar piramide tırmanmaya başladım. Kılıçlarımız havada çarpıştı. Tavandaki çatlaktan içeri gri renkli bir ışık sızana dek bir ileri, bir geri dövüştük.

Horus'un keskin duyuları bana güneşin doğmasına iki dakikadan az kaldığını söylüyordu.

Horus tüm enerjisini bana aktarıyordu. Avatarım büyük bir zarar görmemişti. Set'e hala şevkle saldırabiliyordum.

Ama Set'i tek başıma yenemeyeceğimi Set de biliyordu, ben de. Hiç acelesi yoktu. Aradan dakikalar geçtikçe büyücüler savaş alanında sapır sapır dökülüyorlar, kaos, zafer ilan etmeye an be an yaklaşıyordu, *Sabırlı ol,* dedi Horus. *İlk seferinde, onunla tam yedi sene savaşmıştık.*

Ama bırakın yedi seneyi, yedi dakikamız bile yoktu. İçimden keşke Sadie burada olsaydı diye düşündüm ama o sırada önemli olan onun babamı kurtarması ve Zia'yla Amos'u güvenli bir yere götürmesiydi.

Bunları düşünürken dikkatim dağıldı. Set asasını ayaklarıma doğru savurdu. Darbesinden zıplayarak kaçmak yerine geri geri gittim. Asa tam sağ bileğime isabet edip dengemi bozdu. Taklalar ata ata piramitten aşağı düşmeye başladım.

Set gülerek "İyi yolculuklar!" dedi. Sonra da hızla kapak taşını eline aldı.

İnleye inleye ayağa kalktım. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Sendeleye sendeleye piramide tırmanmayı denedim. Ama ben daha yolu yarılayamadan Set kapak taşını tepeye oturttu ve böylece piramit tamamlanmış oldu. Piramidin duvarları bir anda kırmızı bir ışıkla kaplandı. Etrafa hayatımda duyduğum en yüksek uğultu yayıldı, sanki tüm dağ zangırdıyordu. Bedenim uyuşmuş gibiydi.

Set neşeyle "Güneşin doğmasına otuz saniye kaldı!" diye bağırdı. "Bundan böyle bu diyarlar bana ait olacak. Beni tek başına durduramazsın Horus. Hele gücümün zirveye

ulaştığı çölde, bunu asla başaramazsın!"

Yakınlardan bir ses "Haklısın," dedi.

Bir de baktım ki Sadie tavandaki çatlaktan yukarı süzülüyor. Etrafını rengarenk bir ışık kaplamıştı. Asası ve değneği ışıldıyordu.

"Ama Horus yalnız değil," dedi. "Ve seninle çölde savaşmayacağız!"

Sadie asasıyla piramide vurup bir isim haykırdı. Kırk yıl düşünsem, Sadie'nin savaş narası olarak bunu haykıracağı aklıma gelmezdi.

39. Zia Bana Bir Sır Veriyor

S

A

D

I

E

Beni bu kadar görkemli bir biçimde tasvir ettiğin için teşekkürler Carter.

Ama işin aslı bu kadar görkemli değil.

Biraz geriye döneyim. Ağabeyim, yani çılgın ödlek savaşçı, bir şahine dönüşüp yeni arkadaşı meyve yarasasıyla birlikte piramidin bacasından dışarı fırladı. İki ağır yaralı insanla yapayalnız kalmıştım. Ne yalan söyleyeyim, hemşirelikten pek anlamam.

Zavallı Amos'un yaraları fiziksel değil de büyülü gibiydi. Bedeninde tek bir yara izi bile yoktu ama gözleri geriye kayıyor, güçlükle nefes alıyordu. Alnına dokunduğumda cildinden dumanlar yükseliyordu. O yüzden onu bir süreliğine rahat bırakmaya karar verdim.

Zia'ysa ayrı hikayeydi. Suratı kireç gibiydi ve bacağındaki derin yaralardan oluk oluk kan akıyordu. Kollarından

biri ters dönüp feci bir biçimde kırılmıştı. Nefes alıp verirken de göğsünden bir hırıltı yükseliyordu.

"Kımıldama," dedim. Pantolonumun paçalarını yırtıp kumaş parçasıyla Zia'nın bacağını sardım. "Belki seni büyüyle iyileştirebiliriz," dedim.

"Sadie." Zia halsiz bir vaziyette bileğimi tuttu. "Vakit yok. Beni dinle," dedi.

"Kanamayı durdurabilirsek..."

"Set'in adı... Gizli adını öğrenmelisin."

"Ama sen Neftis değilsin ki! Set bize öyle dedi."

Zia başını salladı. "Ondan size... Bir mesaj getirdim. Onun sesiyle konuşmuştum. Gizli ad... Uğursuz Gün. Set'in doğduğu gün, Uğursuz Gün'dü."

Bu, o gün için son derece uygun bir sıfattı ama Set'in gizli adı gerçekten de bu olabilir miydi? Zia, Neftis olmadığını kabul etmiş, sadece onun sesiyle konuştuğunu söylemişti. Ne demek istiyordu acaba? Sonra nehirde duyduğum sesi hatırladım. Neftis bize bir mesaj yollayacağını söylemişti. Anubis de mutlaka Neftis'e kulak vermem gerektiğini söylemişti.

Huzursuz olmuştum. "Bak Zia..."

Sonra birden bir şey dank etti. İskender'in ve Tot'un söylediği şeyler anlam kazandı. İskender, Zia'yı korumak istemişti. Bana, Carter'la benim küçük tanrılar olduğumuzu daha önceden fark etmiş olsaydı, bizi de diğer kişi gibi koruyacağını söylemişti. İşte, o diğer kişi Zia'ydı. İskender'in Zia'yı nasıl koruduğunu o an anladım.

"Aman tanrım," dedim. "Gizli ad gerçekten de bu, değil mi?"

Zia dediklerimi anlamış gibi başını salladı. Çok acı çektiği her halinden beliydi ama dikkatle bana bakıyordu. "Bu adı kullan. Set'i hakimiyetin altına al. O da yardım etsin."

"Yardım mı etsin? Zia, Set seni az önce öldürmeye kalkıştı. Bana yardım edeceğini falan sanmıyorum."

"Haydi, git." Zia beni itmeye çalıştı. Parmaklarından cılız kıvılcımlar çıktı. "Carter'ın sana ihtiyacı var."

İşte bunu duyunca hemen harekete geçmeye karar verdim. Carter'ın başı dertteydi.

"Pekala, az sonra geri döneceğim," dedim. "Şey, sakın bir yere kımıldama."

Ayağa kalkıp tavandaki çatlağa baktım. Tekrar bir çaylak olma düşüncesi içimi karartıyordu. Sonra bakışlarım kırmızı taht odasına gömülü olan tabuta kaydı. Lahit radyoaktif bir şeymiş gibi parıldıyor, her an eriyecekmiş gibi görünüyordu. Tabutu kırabilsem babamı kurtarabilecektim.

İsis, *Önce Set'in işini bitirmelisin,* dedi.

Ama ya babamı kurtaramazsam... Tabuta yöneldim.

Hayır, dedi İsis. *Tabutta göreceğin şey çok tehlikeli.*

Neden bahsediyorsun sen? dedim öfkeyle. Elimi altın tabutun üstüne koydum. Ve birden taht odasından çıktığımı hissettim. Karşımda bambaşka bir manzara duruyordu.

Ölüler Diyarı'ndaki Yargılanma Odası'ndaydım. New Orleans'taki bir mezarlığın yıkık dökük mezar taşları etrafımda

parıldıyordu. Ölülerin ruhları pusun içinde bir oraya, bir buraya gidip geliyordu. Kırık terazinin dibinde minik bir canavar uyuyordu. Bu, Kalp Yiyici Amemet'ti. Canavar parlak sarı renkli gözünü açıp bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar uykuya daldı.

Anubis gölgelerin arasından çıkıverdi. Üstünde bir cenazeden ya da çok yakışıklı cenazeciler için düzenlenen bir konferanstan yeni dönmüş gibi, siyah renkli ipek bir takım elbiseyle kravat vardı. Kravatını gevşetmişti. "Sadie, burada olmaman gerek," dedi.

"Hah, aynı fikirdeyim," dedim. Ama onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki mutluluktan hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Anubis elimden tutup beni siyah renkli boş tahta doğru götürdü. "Tüm dengeyi kaybettik," dedi. "Taht boş kalamaz. Ma'at'ın yenilenmesi burada, bu odada başlamalı."

Sesi sanki çok kötü bir şeyi kabullenmemi bekliyormuş gibi kederli çıkıyordu. Ne demek istediğini anlamıyordum ama nedense birden içimi müthiş bir boşluk duygusu sarmıştı.

"Ama bu haksızlık," dedim.

"Hayır, değil," diye yanıt verdi. Elimi sıktı. "Burada seni bekliyor olacağım. Çok üzgünüm Sadie. Gerçekten çok üzgünüm."

Sonra görüntüsü yavaş yavaş silikleşti.

"Dur!" diye bağırıp eline asılmaya çalıştım ama Anubis mezarlığı örten pusun içinde gözden kayboldu.

SADIE

Kendimi tanrıların taht odasında buldum. Ama taht odası bu sefer sanki asırlardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Çatı ve sütunların yarısı çökmüştü. Mangallar buz gibi ve paslıydı. O güzelim mermer zemin de tıpkı kurumuş bir göl gibi çatlamıştı.

Bastet, Osiris'in boş tahtının yanında duruyordu. Bana muzip muzip gülümsedi. Onu tekrar görmek içimi derin bir kederle kapladı.

"Sakın üzülme," dedi. "Kediler yaptıklarından asla pişmanlık duymaz."

"Ama sen ölmemiş miydin?"

"Ölüp ölmemem başka şeylere bağlı." Bastet etrafı işaret etti. "Duat fena halde karıştı," dedi. "Tanrılar çok uzun süre kralsız kaldılar. Eğer Set başa geçmezse başka birisinin geçmesi gerek. Düşmanlar yaklaşıyor. Boşu boşuna ölmek istemem."

Titrek bir sesle "Peki, geri gelecek misin?" diye sordum. "Lütfen, sana veda bile edemedim. Sensiz-"

"İyi şanslar Sadie. Pençelerin açık olsun." Bastet bunları söyledikten sonra ortadan kayboldu. Manzara bir kez daha değişti.

Bu sefer, İlk Nom'daki Arşiv Odası'ndaydım. Oradaki boş tahtın dibinde de İskender oturuyor, iki bin senedir ortalıkta olmayan bir firavunu bekliyordu.

"Bir lider gerek hayatım," dedi. "Ma'at bir lider istiyor."

"Tüm bunlar çok fazla," dedim. "O kadar çok boş taht var ki. Carter'ın hepsini..."

"Carter yalnız olmayacak," dedi İskender. "Bu, senin ailenin sırtındaki bir yük. Bu süreci sizler başlattınız. Yalnızca Kane ailesi bizi diriltir ya da öldürür artık."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum!"

İskender elini açtı. Bir ışık patladı ve manzara yine değişti.

Thames Nehri'nin kenarındaydım. Saat sabahın üçü falan olmalıydı çünkü etraf çok ıssızdı. Pus, şehrin ışıklarını örtüyordu. Hava buz gibiydi.

Bir adamla bir kadın soğukta birbirlerine sokulmuş, Kleopatra'nın İğnesi'nin önünde el ele duruyorlardı. İlk önce onların sıradan bir çift olduklarını sandım. Sonra şaşkınlıkla annemle babama baktığımı fark ettim.

Babam başını kaldırıp dikilitaşa baktı. Sokak lambalarının cılız ışığı altında yüzü, araştırmaktan büyük keyif aldığı o firavunların mermer heykellerini andırıyordu. Babamın tıpkı bir kral gibi gururlu ve yakışıklı bir yüzü var diye düşündüm.

Anneme "Emin misin?" dedi. "Kesinlikle emin misin?"

Annem sarı saçlarını geriye attı. Fotoğraflarında olduğunda daha güzeldi. Ama çok endişeli görünüyordu. Kaşlarını çatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. O an, aynı ona benzediğimi düşündüm. Bir şeyler canımı sıktığında aynaya bakıp her şeyin o kadar da kötü olmadığına inanmaya çalışırdım. Ona seslenmek, orada olduğumu söylemek istedim ama sesim çıkmıyordu.

"O bana her şeyin burada başlayacağını söyledi," dedi

annem. Siyah mantosunu giyerken boynundaki kolyeyi gördüm. Kolyenin ucunda İsis'in sembolü vardı. Bu, babamın bana verdiği kolyenin aynısıydı. Donakaldım. Sonra annem mantosunun önünü kapattı ve kolye görünmez oldu. "Düşmanı yenmek istiyorsak işe dikilitaşla başlamalıyız," dedi. "Gerçeği mutlaka öğrenmeliyiz."

Babam huzursuzdu, yüzünü ekşitti. Annemle kendi etrafına mavi tebeşirle koruyucu bir daire çizmişti. Dikilitaşın tabanına dokunur dokunmaz daire ışıldamaya başladı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Neden ondan yardım istemiyorsun?"

"Hayır," dedi annem ısrarla. "Çizgiyi aşamam Julius. Eğer tekrar denersem..."

Kalbim neredeyse duracaktı. İskender bana şöyle demişti: Annen alışılmadık yerlere başvurdu. Annemin bakışlarındaki ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Annem İsis'le konuşmuştu.

Neden bana söylemedin? diye haykırmak istedim İsis'e.

Babam asasıyla değneğini çıkardı. "Ruby, başarısız olursak-"

"Başarısız olmayacağız," dedi annem. "Tüm dünyanın kaderi buna bağlı."

Son bir kez öpüştüler. Sanki birbirlerine veda ettiklerini hissetmişlerdi. Sonra asalarını ve değneklerini kaldırıp bir büyü yapmaya başladılar. Kleopatra'nın İğnesi güçle dolup ışıldamaya başladı.

Elimi tabuttan çektim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

İsis'e, *Annemi tanıyordun!* diye bağırdım. *O dikilitaşı açması için onu zorladın. Onun ölümüne neden oldun!*

Ondan yanıt beklemeye başladım. Ama bunun yerine önümde şeffaf bir görüntü belirdi. Altın lahdin ışığı altında, babamın titrek bir görüntiisüydü bu.

Gülümseyip "Sadie," dedi. Sesi o kadar derinden geliyordu ki bana beni Mısır ya da Avustralya gibi uzak ülkelerden aradığı zamanlar geldi. "Annenin başına gelenler için sakın İsis'i suçlama," dedi. "Hiçbirimiz neler olacağını bilmiyorduk. Annen bile geleceğe dair sadece bölük pörçük bir şeyler görebiliyordu. Ama vakti geldiğinde annen üstüne düşen görevi kabullendi. Bu, onun kendi kararıydı."

"Ölmek onun kararı mıydı?" dedim. "İsis ona yardım etmeliydi. Senden nefret ediyorum!"

Bunu der demez içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissettim. Ağlamaya başladım. Bunu yıllardır babama söylemek istediğimi fark ettim. Onu hem annemin ölümünden sorumlu tutuyordum hem de beni bırakıp gittiği için suçluyordum. Ama artık içimdeki tüm zehri akıttıktan sonra öfkem dinmiş, içimi büyük bir pişmanlık hissi kaplamıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Öyle demek-"

"Özür dileme benim cesur kızım," dedi babam. "Böyle hissetmekte haklısın. Bunları bana söylemeliydin. Şu an yapmak üzere olduğun şeyi bana kızdığın için değil, doğru

gerekçelerle yaptığına inanmalısın."

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim.

Babam elini uzatıp gözyaşlarımı silmek istedi ama eli sadece parıldayan bir ışıktan ibaretti. "Annen, asırlardır İsis'le iletişime geçen ilk kişiydi," dedi. "Çok tehlikeli bir şey yapıyordu. Dahası, Hayat Evi'nin kurallarına da karşı geliyordu ama o bir kahindi, Sadie. Kaosun yükseleceğine dair bir kehanette bulunmuştu. Hayat Evi başarısız olacaktı. Tanrılara ihtiyacımız vardı. Ama İsis, Duat'tan dışarı çıkamıyordu. Bizimle sadece fısıldayarak konuşabiliyordu ama tanrıların serbest bırakılması için ne yapmamız gerektiğini söyledi. Annene neler yapması gerektiğini anlattı. Tanrıların tekrar dirileceğini ama bu uğurda çok kayıp verileceğini söyledi. Dikilitaşın tüm tanrıları serbest bırakacağını sanmıştık ama o sadece bir başlangıçtı."

"İsis anneme daha çok güç bahşedebilirdi," dedim. "Ya da en azından Bastet'e! Bastet-"

"Hayır Sadie. Annen sınırlarını biliyordu. Bir tanrıyı bedeninde misafir eder, onun ilahi gücünü tam manasıyla kullanacak olursa küle dönüşecekti, hatta belki daha da kötüsü olacaktı. Bastet'i serbest bıraktı ve sadece kendi gücünü kullanarak dikilitaştaki gediği mühürledi. Kendi hayatıyla sana biraz vakit kazandırdı."

"Bana mı? Ama-"

"Sen ve ağabeyin üç bin yıldır Kane ailesinde dünyaya gelen çocukların en güçlülerisiniz. Annen firavun soyundan gelen aileler hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı.

Sizin ne kadar özel olduğunuzu biliyordu. Eski bilgileri yeniden öğrenmek ve büyücülerle tanrılar arasındaki ilişkileri düzeltmek açısından büyük bir potansiyele sahiptiniz. Annen planını harekete geçirdi. Ben de Rosetta Taşı'ndaki tanrıları serbest bıraktım. Ancak Ma'at'ın yenilenmesi senin görevin."

"Bana yardım edebilirsin," dedim. "Seni serbest bıraktığımız zaman-"

"Sadie," dedi babam çaresizlik içinde, "bunu ancak çocuk sahibi olduğunda anlayabilirsin. Bir baba olarak en önemli ve en zor görevim, kendi hayallerimin, hedeflerimin ve isteklerimin, çocuklarımın hayallerinden, hedeflerinden ve isteklerinden sonra geldiğini kabullenmekti. Biz annenle birlikte bir zemin hazırladık. Ama bundan sonrası sana kalmış. Piramit, kaosu beslemek üzere inşa edildi. Diğer tanrıların gücünü emip Set'i daha da güçlü kılıyor."

"Biliyorum," dedim. "Tahtı parçalarsam ya da açarsam-"

"Beni kurtarabilirsin," dedi babam. "Ama Osiris'in gücü, içimde hissettiğim güç, sadece yıkımı hızlandırıp Set'i daha da güçlü yapar. Piramit tamamıyla yok edilmeli. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun."

Tam bilmediğimi söyleyecektim ki gerçeklik tüyü yüzünden bir şey diyemedim. Yapmam gereken şey artık içime işlemişti. Bunu, İsis'in düşüncelerinde de görmüştüm. Anubis bana o dehşet verici soruyu sorduğundan beri ne yapmam gerektiğini biliyordum: *Dünyayı kurtarmak*

için babanı feda eder miydin?

"Bunu yapmak istemiyorum, lütfen."

"Tahta Osiris geçmeli," dedi babam. "Ölü ya da diri, bu böyle olmalı. İşleri düzeltmenin başka yolu yok. Ma'at'ın gücü yanında olsun Sadie. Seni çok seviyorum."

Sonra görüntü kayboldu.

Birisi bana sesleniyordu.

Geriye dönüp bakınca Zia'nm doğrulmaya çalıştığını güçlükle değneğini eline aldığını fark ettim. "Sadie, ne yapıyorsun?" dedi.

Odanın dört bir yanı zangır zangır sallanıyordu. Sanki biri dev piramidi kum torbası olarak kullanıyordu. Duvarlarda koca koca çatlaklar belirmişti.

Acaba ne kadar süre transta kalmıştım? Emin değildim. Zaman kavramımı kaybetmiştim.

Gözlerimi yumup odaklanmaya gayret ettim. İsis hemen benimle konuşmaya başladı: *Gördün mü?* dedi. *Neden sana daha fazlasını anlatamadığımı şimdi anladın mı?*

Fena halde öfkelendim. Sakinleşmeye çalıştım. *Bunu sonra konuşuruz*, dedim. *Hesabını görmemiz gereken bir tanrı var.*

Öne doğru ilerlediğimi ve ruhumun tanrıçayla bir olduğunu hayal ettim.

Daha önce de İsis'le güç birliği yapmıştım ama bu çok daha farklıydı. Aldığım karar, hissettiğim öfke, hatta kederim bile bana cesaret veriyordu. İsis'in gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissettim. Birbirimizi anlıyorduk.

Onun tüm geçmişini gördüm. Eskiden nasıl güç peşinde olduğunu, Ra'nın gizli adını öğrenmek için ne işler çevirdiğini, Osiris'le nasıl evlendiğini, yeni bir imparatorluğun kurulması konusunda beslediği tüm umutları ve kurduğu hayalleri, hepsini gördüm. Sonra İsis'in tüm hayallerinin Set tarafından nasıl yıkıldığını, İsis'in ne kadar öfkelendiğini, acı çektiğini, genç oğlu Horus'la ne kadar gurur duyduğunu ve onu nasıl korumak istediğini, yaşamının defalarca aynı şekilde başlayıp bittiğini, binlerce farklı geçici bedene yerleşişini gördüm.

İskender, *Tanrılar büyük bir güce sahiptir,* demişti. *Ama insanlar yaratıcıdır.* Tanrıçanın hafızasına kazınmış olan, annemin düşüncelerini de gördüm. Annemin son anlarına, verdiği kararlara şahit oldum. Hayatını yeni bir olaylar zinciri başlatmak için feda etmişti. Bundan sonraki adımsa bana aitti.

Zia litrek bir sesle "Sadie!" diye seslendi.

"İyiyim," dedim. "Şimdi gidiyorum."

Zia yüzüme dikkatle baktığında gördüğü şeyden hoşlanmadığı her halinden belliydi. "İyi değilsin," dedi. "Fena halde sarsılmışsın. Set'le bu halde savaşmak intihar demek."

"Merak etme," dedim. "Bir planım var."

Sonra bir çaylağa dönüşüp çatlaktan geçtim ve piramidin tepesine doğru uçmaya başladım.

40. Çok Önemli Bir Büyüyü Mahvediyorum

SADIE

Yukarıda işlerin pek de iyi gitmediğini fark ettim.

Carter piramidin yan tarafına düşmüş, ödlek bir savaşçı gibiydi. Set kapak taşını tepeye oturtmuştu ve "Güneşin doğuşuna otuz saniye kaldı!" diye bağırıyordu. Aşağıdaki mağaradaysa Hayat Evi'nden gelen büyücüler, koca bir iblis ordusunun arasında ezilmek üzereydiler. Durum hiç de iç açıcı görünmüyordu.

Aslında bu manzara kötü olmasına kötüydü ama artık her şeyi İsis'in gözünden görüyordum. Tıpkı suda yüzen bir timsah gibi, hem aşağıda hem de yukarıda olanları görebiliyordum. Duat, ölümlülerin dünyasıyla aynı yerdeydi sanki. Duat'ta iblislerin ruhları alev alevdi ve bu halleriyle doğum günü pastası mumları gibiydiler. Carter'ın ölümlüler dünyasında durduğu yerde, Duat'ta şahin başlı bir savaşçı vardı. Avatar falan da değildi bu, gerçek bir

savaşçıydı. Kuş kafalı, sipsivri gagası kanla kaplı, kara gözleri parıldayan bir savaşçıydı. Kılıcından altın renkli bir parıltı saçılıyordu. Set'e gelince... Koskoca, kumdan bir dağ getirin gözlerinizin önüne. Bu kum dağının üstüne benzin dökülüp ateşe verilmiş olsun. Sonra da onu dünyanın en büyük mutfak robotuna koyup karıştırdığınızı hayal edin. Set'in Duat'taki görüntüsü aynen böyleydi. O kadar güçlü ve yıkıcı bir güçtü ki ayaklarının altındaki her şey ezilip un ufak oluyordu.

O an nasıl göründüğümü bilmiyordum ama kendimi çok güçlü hissediyordum. Ma'at'ın gücü içime akın etmişti; İlahi Sözcükler emrime amadeydi. Bir yandan firavun soyundan gelen Sadie Kane'dim, diğer yandan gizli adları bilen büyü tanrıçası İsis.

Carter güçlükle piramidin tepesine tırmanmaya çalışırken Set, "Beni tek başına durduramazsın Horus. Hele gücümün zirveye ulaştığı çölde bunu asla başaramazsın!" diye bağırıyordu.

"Haklısın!" diye bağırdım.

Dönüp beni görünce Set'in suratı allak bullak oldu. Asamı ve değneğimi kaldırıp büyü yapmaya hazırlandım.

"Ama Horus yalnız değil," dedim. "Ve seninle çölde savaşmayacağız!"

Asamı kayalara vurup "Washington, D.C.!" diye haykırdım.

Piramit sallanmaya başladı. Bir süre hiçbir şey olmadı.

Set ne yaptığımı anlamıştı. Asabi bir biçimde güldü.

"Bak sana büyü kurallarını anlatayım, Sadie Kane," dedi. "Şeytan Günleri süresince büyü yapamazsın!"

"Ölümlüler yapamaz," dedim. "Ama bir büyü tanrıçası pekala yapabilir."

Birden şimşekler çakmaya başladı. Mağaranın tepesinde en az piramit kadar büyük bir kum girdabı oluştu.

İblisler savaşmayı kesip dehşet içinde yukarıya baktılar. Büyücüler büyülü sözcükleri söylerken kekelemeye başladılar. Ağızları hayretten açık kalmıştı.

Girdap o kadar güçlüydü ki piramidi parça parça ediyor, sonra bu parçaları içine çekiveriyordu. Sonra kocaman bir kapağı andıran büyülü bir kapı belirdi ve piramide doğru alçalmaya başladı.

"Hayır!" diye kükredi Set. Büyülü kapıya alevler püskürttü. Sonra bana dönüp koca koca kaya parçaları ve ateş topları yolladı ama artık çok geçti. Kapı hepimizi birden yutuverdi.

Dünya adeta tersine dönmüştü. Acaba büyük bir hesap hatası mı yaptım diye düşündüm. Set'in piramidi girdabın içinde patlayacak olursa milyonlarca parçaya ayrılıp sonsuza dek Duat'ta süzülürdüm. Sonra büyük bir gümbürtü oldu. Kendimizi masmavi, berrak bir göğün altında, serin ve aydınlık bir yerde bulduk. Tam altımızdaysa Washington, D.C.'deki Milli Park'ın karla kaplı arazisi uzanıyordu.

Kırmızı piramit hala parçalanmamıştı ama yüzeyinde çatlaklar oluşmuştu. Altın kapak taşı büyüsünü kaybetmemeye

çalışıyor, hala parıldıyordu. Ama artık Phoenix'te değildik. Piramit, güç kaynağı olan çölden zorla çekilip bambaşka bir yere gelmişti. Önümüzde de Kuzey Amerika'ya çıkan sabit geçit duruyordu: Ma'at'ın bu kıtadaki en güçlü odak noktalarından biri olan beyaz renkli yüksek dikilitaş, yani Washington Anıtı.

Set bana Antik Mısır dilinde bir şeyler haykırdı. Bunun bir iltifat olmadığından emindim.

"Etlerini kemiklerinden sıyıracağım!" dedi. "Seni-"

"Öldürecek misin?" dedi Carter. Set'in arkasında dikilip kılıcını savurdu. Kılıç Set'in zırhını delip kaburgalarına saplandı. Ölümcül bir darbe değildi ama en azından Kırmızı Lord'un dengesini bozmuş, piramitten aşağı yuvarlanmasına neden olmuştu. Carter hemen peşine düştü. Duat'ta, Washington Anıtı'ndan bembeyaz enerji akımlarının yayıldığını ve bunların Horus avatarına güç verdiğini gördüm.

Carter koşarken "Sadie, kitap!" diye bağırdı. "Vakit kaybetme!"

Büyülü bir kapı açmak beni sersemletmiş olmalıydı ki Set, Carter'ın neden söz ettiğini benden önce anladı.

"Hayır!" diye bağırdı Kırmızı Lord. Üstüme hücum etti ama Carter onu yarı yolda yakaladı.

Carter, Set'i tutup geriye çekti. Piramidin duvarları iki tanrının ağırlığına dayanamayıp çatlamaya başladı. Girdapla buraya kadar gelen ve baygın vaziyette olan iblislerle büyücüler piramidin dibinde ayılmaya başlamışlardı.

Sadie, kitap... Bazen zihninizin içinde sizden başka birisinin olması iyi oluyor, çünkü o kişi gerektiğinde sizi bir şey yapmanız için dürtükleyebiliyor. *Kitabı kullan, şapşal!*

Elimi öne uzatıp Paris'te çaldığımız mavi kaplı ufak kitabı çağırdım. Papirüsü açtım. Hiyeroglifler bir anaokulu kitabındaki yazılar kadar belirgindi. Gerçeklik tüyünü çağırdım. Tüy parıldayarak sayfaların üstünde belirdi.

İlahi Sözcükleri söyleyerek büyüyü yapmaya başladım. Bedenim aniden havaya yükseldi. Piramidin birkaç santim üstünde duruyordum. Yaradılış öyküsünü mırıldanıyordum. İlk dağın denizin üstünde nasıl belirdiğini, Ra, Geb ve Nut'un nasıl doğduğunu anlatan, Ma'at'ın ve insanoğlunun ilk büyük imparatorluğunun, yani Antik Mısır'ın varoluş öyküsü.

Yanında hiyeroglifler beliren Washington Anıtı parıldamaya başladı. Kapak taşından gümüşümsü bir renk yayılıyordu.

Set bana saldırmaya çalıştıysa da Carter onu engelledi. Sonra kırmızı piramit yıkılmaya başladı.

Amos'un ve Zia'nın tonlarca taşın altında kalacaklarını düşündüğümde neredeyse vazgeçecektim. Sonra birden zihnimde annemin sesi yankılandı: *Dayan canım*, diyordu. *Düşmanına dikkat et.*

Evet, dedi İsis. *Yok et onu!*

Ama nedense annemin kastettiği şeyin bu olmadığını düşünüyordum. O bana düşmanıma dikkat etmemi söylemişti.

Demek önemli bir şeyler olacaktı.

Duat'ta, etrafımda büyünün oluşmaya başladığını ve tüm dünyayı bembeyaz bir ışıkla kapladığını gördüm. Ma'at güçleniyor, kaos güç kaybediyordu. Piramit çökerken Carter'la Set hala savaşıyorlardı.

Gerçeklik tüyü Kırmızı Lord'un üstüne doğru bir spot ışığı gibi parladı. Büyünün sonlarına doğru ağzımdan çıkan sözcükler Set'i parçalara ayırmaya başladı.

Duat'ta, Set'in alevli bedeni soyuluyor, altından kara tenli, Set hayvanı gibi bir deri bir kemik bir yaratık çıkıyordu. Bu, tanrının kötü özünün görünüşüydü. Ama ölümlüler dünyasında aynı yerde kırmızı zırhlı, güçlü mü güçlü, ölümüne savaşmaya razı ve kendinden son derece emin bir savaşçı duruyordu.

"Sana bir ad vereceğim Set," dedim. "Adın Uğursuz Gün olsun."

Piramit korkunç bir gümbürtüyle patladı. Set yıkıntıların arasına düştü. Doğrulmaya çalıştı ama Carter kılıcını ona doğru salladı. Set asasını son anda havaya kaldırmıştı. Silahları havada çarpıştı ve Horus yavaş yavaş Set'i diz çökmeye zorladı.

"Haydi Sadie!" diye bağırdı Carter. "Şimdi!"

"Düşmanımsın," dedim. "Ve bu toprakların laneti."

Washington Anıtı'nın üstünde dikine duran, bembeyaz bir ışık belirdi. Işık genişleyerek bir çatlak haline geldi. Bu dünyayla Set'i ve yaşam gücünü tutsak edecek dipsiz boşluk arasında bir kapı açıldı. Belki onu sonsuza dek tutsak

etmeyi başaramayacaktık ama Set'in uzunca bir süre ortalıkta görünmeyeceği kesindi.

Büyüyü tamamlamak için bir dize daha söylemem gerekiyordu. "Merhamet görmeyi hak etmiyorsun, Ma'at'ın düşmanı. Seni bu dünyanın ötesine yolluyorum!"

Bu dizenin büyük bir inançla söylenmesi gerekiyordu. Gerçeklik tüyü yüzünden böyle olması gerekiyordu. Ama zaten buna neden inanmayacaktım ki? Gerçek olan buydu. Set merhamet görmeyi hak etmiyordu. O, Ma'at'ın düşmanıydı.

Ama tereddüt ettim.

Annem *Düşmanına dikkat et,* demişti.

Anıtın tepesine baktım. Duat'ta piramitten kopan kocaman parçaların göğe yükseldiğini ve iblislerin ruhlarının birer havai fişek gibi uçtuğunu gördüm. Set'in kaos büyüsü bozuldu ve koca bir kıtayı yok edecek güç, bulutlar tarafından emildi. Kaos, gözlerimin önünde kendisine bir biçim vermeye çalıştı. Sanki Potomak Nehri'nin kırmızı bir yansıması gibiydi. En az bir buçuk kilometre uzunluğunda ve yüz metre genişliğinde, kan kırmızısı kocaman bir nehirdi bu. Havada debelenip durdu ve somut bir hale gelmeye çalıştı. Öfkesini ve umutsuzluğunu hissedebiliyordum. İstediği şey bu değildi. Ancak istediğini gerçekleştirecek, kaosu diriltecek kadar gücü yoktu. Doğru dürüst bir biçimde somut hale gelebilmesi için milyonlarca kişinin ölmesi ve koca bir kıtanın yok olması gerekiyordu.

Yok, bu bir nehir falan değildi. Bu bir *yılandı.*

"Sadie!" diye bağırdı Carter. "Ne bekliyorsun?"

Onun yılanı görmediğini fark ettim. Yılanı benden başka kimse göremiyordu.

Set dizlerinin üstüne çökmüştü, beyaz enerji etrafını çevirip onu boşluğa çekerken kıvranıp duruyordu. "Ne o, korktun mu küçük cadı?" diye böğürdü. Sonra öfkeli bakışlarını Carter'a çevirdi. "Gördün mü Horus? İsis ödleğin teki. Bu işi hiçbir zaman bitiremedi zaten!"

Carter bana baktı. Gözlerindeki şüpheyi gördüm bir an. Horus onu kanlı bir intikam almaya zorlayabilirdi. Bense tereddüt ediyordum. Zaten, dana önce Horus'la İsis'i birbirine düşüren şey de bu olmuştu. Bunun bir daha tekrarlanmasına asla göz yumamazdım.

Ama işin daha da kötüsü, henüz birbirimizi çok iyi tamınıyorken de Carter bana aynen böyle bakardı. O zamanlar iki yabancı gibiydik. Birlikte zorla vakit geçirir, sırf babam istiyor diye mutlu bir aileymişiz gibi davranırdık. Bir daha öyle davranmak istemiyordum. Artık rol yapmayacaktım. Biz bir aileydik ve bir arada kalacaktık.

"Carter, bak!" diye bağırıp gerçeklik tüyünü havaya attım. Böylece büyüyü bozdum.

"Hayır!" diye bağırdı Carter.

Ama tüy yılan biçimindeki gümüş renkli pusun üstünde patladı. Yılan çok kısa bir an için gözle görülür hale geldi.

Carter kocaman bir yılanın Washington'un üstünde dolanıp durduğunu ve güç kaybetmekte olduğunu görünce hayretler içinde kaldı.

Yanımdan bir ses "Rezil tanrılar!" diye bağırdı.

Başımı çevirince Set'in teğmeni Dehşetin Yüzü'nün iğrenç suratını ve sipsivri dişlerini gördüm. Elindeki tırtıklı bıçağı havaya kaldırmıştı. Tam işimin bittiğini düşünürken gözümün ucuyla bir metal yansıması gördüm. Büyük bir gümbürtü koptu ve iblis olduğu yerde donup kaldı.

Carter kılıcını büyük bir ustalıkla iblise fırlatmıştı. İblis elindeki bıçağı düşürdü, dizlerinin üstüne çöktü. Sonra da böğrüne saplanan kılıca bakakaldı.

Çok geçmeden arka üstü yere devrilip öfkeyle tısladı. Pörtlek kara gözlerini bana dikip tamamıyla farklı bir dil konuşmaya başladı. Sesi kumlar üstünde sürünen bir sürüngenin karnının çıkardığı hışırtılı sesi andırıyor, insanın kulaklarını tırmalıyordu. "Bu iş bitmedi küçük tanrı," dedi. "Bütün bunları sesimin çok, çok azını kullanarak, ruhumun en küçük zerresiyle, güçsüz düşmüş bedenimde kıvranırken yaptım. Tam gücüme kavuştuğumda neler yaparım kim bilir."

İblis dehşet verici bir biçimde gülümsedi. Sonra suratı kaskatı kesildi. Ağzından tıpkı bir solucan ya da yumurtasından yeni çıkmış bir yılan gibi incecik bir çizgi kan aktı. Daha sonra da onu yaratan güce kavuşmak üzere göğe yükseldi. Yerde kalan bedeniyse kuma dönüştü.

Bir kez daha başımı kaldırıp gökyüzünde yavaş yavaş gözden kaybolan kocaman kırmızı yılana baktım. Sonra kuvvetli bir rüzgar estirip yılanı iyice uzaklara savurdum.

Washington Anıtı artık parıldamıyordu. Çatlak kapanmış,

minik büyü kitabıysa sırra kadem basmıştı.

Hala beyaz enerjinin etkisi altında olan Set'e doğru ilerledim. Ne de olsa gizli adını yüksek sesle söylemiştim. Artık iznim olmadan hiçbir yere gidemezdi.

"Her ikiniz de bulutlara yükselen yılanı gördünüz," dedim. "O, Apep'ti."

Carter şok içinde başını salladı. "Kırmızı piramidi bir kapı olarak kullanıp ölümlülerin dünyasına sızmaya çalışıyordu," dedi. "Gücü serbest kalırsa..." Carter tiksintiyle kısa süre önce dehşetengiz bir iblis olan kum tepeciğine baktı. "Dehşetin Yüzü, bunca zamandır Apep tarafından tutsak alınmış. Amacına ulaşmak için de Set'i kullanıyormuş demek."

Set "Saçmalık!" diye haykırıp nefretle bana baktı. Olduğu yerde debelenip "Bulutlara yükselen yılan senin yarattığın bir hayaldi İsis," dedi. "Bir yanılsamaydı."

"Öyle olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun," dedim. "Seni de boşluğa yollayabilirdim Set. Ama gerçek düşmanın kim olduğunu gördün. Apep, Duat'tan kaçmaya çalışıyordu. Sadece sesiyle Dehşetin Yüzü'nü ele geçirdi. Seni de kullanıyordu."

"Kimse beni kullanamaz!"

Carter savaşçı formundan çıktı. Yere süzülüp kılıcını çağırdı. "Apep senin yaratacağın patlamayı bir güç kaynağı olarak kullanacaktı," dedi. "Duat'tan çıkıp da öldüğümüzü gördüğü anda eminim ilk olarak seni yok etmeyi planlıyordu. Sonuç olarak galip gelen yine kaos olacaktı."

"Kaos benim!" diye kükredi Set.

"Eh, kısmen öyle," dedim. "Ama sen hala tanrılardan birisin. Kötü yürekli, inançsız, gaddar ve iğrenç olduğun doğru ama-"

"Ah, beni utandırıyorsun."

"Ama aynı zamanda en güçlü tanrı da sensin. Eski çağlarda Ra'nın en vefakar teğmeniydin. Onun gemisini Apep'in saldırılarından korurdun. Sen olmasaydın Ra onu asla yenemezdi."

"Harikayım canım, doğru söze ne denir?" dedi Set. "Ama Ra sonsuza dek ortadan kayboldu. Bunun sorumlusu da sizsiniz."

"Belki sonsuza dek ortadan kaybolmamıştır," dedim. "Onu bulmamız gerek. Apep güç kazanıyor. Yani, onunla savaşmak için tüm tanrıların desteğine ihtiyacımız olacak. Hatta sana bile."

Set onu yerine mıhlamış olan enerji kalkanını yokladı. Kurtulamayacağını anlayınca da pis pis sırıttı. "İttifak mı öneriyorsun?" dedi. "Bana güveniyor musun?"

Carter gülmeye başladı. "Dalga geçiyorsun herhalde. Ama artık seni ele geçirdik. Gizli adını biliyoruz, öyle değil mi Sadie?"

Ellerimi kapayınca Set'in etrafını saran enerji kalkanı sıkılaştı. Set acı içinde haykırdı. Onu bu halde tutmak gücümü tüketiyordu. Bunu uzun süre sürdüremeyeceğimi ben de biliyordum ama bunu Set'in bilmesi gerekmiyordu labii.

"Hayat Evi tanrıları sürgüne yollamaya çalıştı," dedim.

"Ama bu işe yaramadı. Seni bir yere hapsedecek olursak onlardan hiçbir farkımız kalmaz. Sorunları bu şekilde çözemeyiz."

"Katılıyorum," diye inledi Set, "Ama bari şu enerji kalkanını biraz gevşetsen..."

"Hala hain bir pisliksin," dedim. "Fakat bu işte sana da bir görev düşüyor. Kontrol altında olman gerek. Seni ancak uslu duracağına, Duat'a gidip seni çağırana dek ortalığı karıştırmayacağına söz verdiğin takdirde serbest bırakacağım. Ancak orada kargaşa çıkarmana izin var, Apep'le savaşarak."

"Yoksa kafanı uçururum," dedi Carter. "Böylece epey uzun bir süre kimseyi rahatsız etmezsin."

Set bir ağabeyime, bir bana baktı. "Duat'ta istediğim kadar ortalığı karıştırabilirim ha?" dedi. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz işte."

"Adın ve Ra'nın tahtı üstüne yemin edeceksin," dedim. "Şimdi hemen toz olacaksın ve çağrılana dek de geri gelmeyeceksin."

"Tamam, yemin ediyorum," dedi Set hemen. "Adım, Ra'nın tahtı ve annemin yıldızlı dirsekleri üstüne yemin ederim."

"Bizi kandırmaya kalkarsan gizli adını bildiğimi unutma. İkinci kez sana merhamet göstereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Sen her zaman en sevdiğim kardeşimdin zaten," dedi Set.

Ona ne kadar güçlü olduğumu hatırlatmak için bir kez daha enerji kalkanını daralttım. Sonra da onu tamamıyla serbest bıraktım.

Set ayağa kalkıp kollarını esnetti. Kırmızı zırhlı, kırmızı tenli, sivri sakallı ve gaddar bakışlı bir savaşçı gibi görünüyordu. Ama Duat'ta, yani diğer tarafta güçlükle zapt edilen ve serbest kalıp her yeri yakıp yıkmayı dört gözle bekleyen bir zebani gibiydi. Horus'a göz kırptı, sonra parmaklarıyla bana ateş ediyormuş gibi yaptı. "Harika olacak," dedi. "Birlikte çok eğleneceğiz."

"Şimdi yok ol, Uğursuz Gün," dedim.

Birden bir kum yığınına dönüşüp gözden kayboldu.

Milli Park'taki karlar erimiş, Set'in piramidinin kapladığı alan büyüklüğünde dünyalar güzeli bir meydan çıkmıştı ortaya. Meydanın uç kısımlarında bir düzine kadar büyücü hala baygın yatıyordu. Zavallıcıklar tam açtığımız büyülü kapı kapanırken kendilerine gelmeye başlamışlardı ama piramit havaya uçunca tekrar bayılmışlardı. Civardaki diğer ölümlüler de patlamadan etkilenmişlerdi. Sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmış bir adam boylu boyunca kaldırıma uzanmıştı. Meydanın yakınındaki sokaklarda da arabaların içindeki sürücüler direksiyon başında kendilerinden geçmişlerdi.

Ama herkes baygın değildi. Uzaklardan polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. Tabii neredeyse başkanın arka bahçesine ışınlandığımızı fark ettiğimde çok geçmeden

etrafımızın polislerle sarılacağından emin oldum.

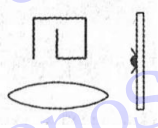
Carter'la birlikte meydana koştuk. Amos'la Zia çimlerin üstünde yatıyorlardı. Ortalıkta ne Set'in altın renkli lahdi ne de tahtı vardı. O görüntüleri zihnimden atmaya çalıştım.

Amos inleye inleye "Ne..." dedi. Sonra gözlerine bir dehşet ifadesi çöktü. "Set... O... O..."

"Biraz dinlen istersen," dedim. Alnını yokladım. Ateşi bir hayli yüksekti. Zihnindeki ağrı o kadar şiddetliydi ki benim bile canımı acıttı. İsis'in bana New Mexico'da öğrettiği bir büyü geldi aklıma.

"Sessizlik. Hah-ri," dedim.

Amos'un başının üstünde silik hiyeroglifler belirdi.

Amos tekrar uykuya daldı ama çok geçmeden uyanacağını biliyordum.

Zia'nın durumu ondan da beterdi. Carter elini Zia'nın başının altına koymuş, ona sürekli olarak iyileşeceğini söylüyordu. Ama durum pek de iç açıcı değildi doğrusu. Ten rengi sanki güneşin altında fazla kalmış gibi tuhaf, kırmızımsı bir renge bürünmüştü. Etrafındaki çimlerde beliren hiyeroglifler yavaş yavaş siliniyordu. Bunlar koruyucu kalkandan arta kalan hiyerogliflerdi. Ona ne olduğunu anladım. Piramit havaya uçtuğunda kendisinin ve Amos'un etrafında koruyucu bir kalkan oluşturabilmek

için tüm enerjisini kullanmıştı.

Cılız bir sesle "Set?" dedi. "Gitti mi?"

"Evet." Carter bana baktı. Her ikimiz de Set'i Duat'a nasıl yolladığımızın detaylarını kendimize saklayacaktık. "Senin sayende her şey yolunda. Gizli adı söylemek işe yaradı."

Zia aldığı yanıttan tatmin olmuş bir biçimde başını salladı. Sonra gözleri kapandı.

"Hey," dedi Carter. Sesi titriyordu. "Uyanık kalmalısın. Beni Sadie'yle yapayalnız bırakmayacaksın, değil mi? O hiç de iyi bir arkadaş değildir."

Zia gülümsemeye çalıştı ama bunu bile güçlükle yapıyordu. "Ben... Asla burada değildim Carter," dedi. "Ben sadece size mesaj iletmek için gelmiştim. Onun yerine geçtim."

"Daha neler? Hayır, bak böyle konuşma."

"Onu bul, tamam mı?" dedi Zia. Gözünden bir damla yaş aktı. "Onun hoşuna gider... Alışveriş merkezinde bir randevu." Gözleri uzaktaki bir noktaya odaklandı, sonra da boş boş göğe baktı.

"Zia!" Carter, Zia'nın elini sıkı sıkı tuttu. "Lütfen böyle konuşma," dedi. "Bunu bana yapamazsın..."

Yanına çömelip Zia'nın yüzüne dokundum. Yüzü buz gibiydi. Ona neler olduğunu anladığım halde ne söyleyecek tek kelimem vardı ne de ağabeyimi teselli edebiliyordum. Carter gözlerini yumup başını önüne eğdi.

Sonra müthiş bir şey oldu. Zia'nın gözünün kenarından

akan gözyaşı, yüzünde biz iz bırakmış, yüzü gözyaşının oluşturduğu iz boyunca çatlamıştı. Minik minik çatlaklar yüzünün her yanını sardı. Derisi kuruyup sertleşti ve kile dönüştü.

"Carter?"

Ağabeyim hüzünlü bir tavırla "Ne var?" dedi.

Zia'nın ağzından mavi renkli minnacık bir ışık çıkıp göğe süzülürken Carter başını kaldırdı. Ağabeyim şok içinde geriye çekildi. "Ne, sen ne yaptın?" dedi.

"Hiçbir şey," dedim. "Bir uşabtiymiş. Asla burada olmadığını söylemişti ya? O sadece birisinin yerine geçmiş."

Carter hayretten dilini yutmuş gibiydi. Birden gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. "O halde... Gerçek Zia hayatta mı?" dedi.

"İskender onu koruyordu," dedim. "Neftis'in ruhu gerçek Zia'yla Londra'da birleştiğinde, İskender onun tehlikede olduğunu anlamıştı. İskender onu güvenli bir yere gizledi, sonra da bir uşabtiyle yer değiştirmesini sağladı. Tot ne demişti hatırlasana! *Uşabtiler harika birer dublördür.* Bu Zia da bir dublördü. Neftis bana uyuyan bir bedende gizlendiğini söylemişti."

"Peki, nerede..."

"Bilmiyorum," dedim. Carter o kadar berbat durumdaydı ki asıl soruyu sormaya cesaret edemiyordum. Bunca zamandır tanıdığımız Zia bir uşabtiyse, onu gerçekten tanımış olabilir miydik? Gerçek Zia'yı asla görmemiştik.

Benim ne kadar harikulade bir insan olduğumu asla bilememişti. Hem tanrı korusun, gerçek Zia, Carter'dan hoşlanmayabilirdi!

Carter, Zia'nın yüzüne dokununca çatlaklar açıldı ve Zia'nın yüzü paramparça oldu. Carter onun hiç zarar görmemiş olan fildişi değneğini eline aldı. Ama sanki değnek her an parçalanabilirmiş gibi parmağının ucuyla tutuyordu. "Şu mavi renkli ışık vardı ya?" dedi. "Zia'nın bu ışığı ilk Nom'da da çıkardığını görmüştüm. Tıpkı Memphis'teki uşabti gibi, onlar da her bir düşüncelerini Tot'a yolluyorlardı. Sanırım ışık onların düşünceleriydi. Herhalde düşüncelerini paylaşıyorlardı, değil mi? Zia uşabtinin neler yaşadığını biliyor olmalı. Eğer gerçek Zia hala hayattaysa ya büyülü, derin bir uykuya dalmış ya da... Sadie, onu derhal bulmalıyız!"

Olayın bu kadar basit olduğuna inanmıyordum ama Carter'la tartışmak da istemiyordum. O kadar çaresizdi ki ona yardım etmem gerekiyordu.

Sonra birden tanıdık bir ses tüylerimi diken diken etti. "Ne yaptınız?"

Desjardins öfkeden çıldırmak üzereydi. Lime lime olmuş cüppesinin üstünden hala dumanlar tütüyordu [Carter size Desjardins'in cüppesinin arasından pembe renkli şortunun gözüktüğünü söylememi istemiyor ama bunu söylemeden geçemeyeceğim!]. Asası parıldıyordu, sakalının telleriyse tıpkı üstü başı gibi dumanlar saçıyordu. Tam arkasında onun gibi harap olmuş üç büyücü daha duruyordu.

Hepsi de yeni yeni kendilerine geliyor gibiydiler.

"Ah, ne güzel, hayattasınız," dedim.

"Set'le pazarlık mı yaptınız?" dedi Desjardins. "Onu serbest mi bıraktınız yani?"

"Sana hesap verecek değiliz," dedi Carter ters ters. Kılıcını eline alıp öne çıktı ama onu geri çektim.

Mümkün olduğunca sakin bir ses tonuyla "Desjardins," dedim. "Farkında değilsen hemen söyleyeyim, Apep güçleniyor. Hayat Evi'nin eski usulleri yeniden öğrenmesi gerek."

"Bize yıkım getiren eski usulleri mi?" diye bağırdı Desjardins.

Bir hafta önce olsaydı, Desjardins'in bakışları beni korkudan zangır zangır titretildi. Adam öfkeden parıldıyor, etrafında hiyeroglifler uçuşuyordu. O, Baş Arşivci'ydi ve ben Antik Mısır çöktüğünden beri Hayat Evi'nin yaptığı her şeyi yerle bir eden kişiydim. Desjardins beni her an bir böceğe dönüştürebilirdi. Bunun düşüncesi bile ödümü koparmaya yetiyordu.

Ama gözlerinin içine baktım. O an ondan çok ama çok daha güçlüydüm. Bunu ona göstermek istiyordum.

"Seni gururun mahvetti," dedim. "Açgözlülüğün, bencilliğin ve gururun. Tanrıların yolundan gitmek kolay değildir. Ama büyünün bir parçasıdır. Bunları görmezden gelemezsin."

"Güç, senin aklını başından almış," dedi Desjardins. "Tanrılar seni hep yaptıkları gibi ele geçirmişler. Çok yakında

insan olduğunu da unutursun. Seninle savaşıp seni yok edeceğiz." Sonra öfkeli bakışlarını Carter'a çevirdi. "Sana gelince..." dedi. "Horus'un ne istediğini biliyorum. Asla tahta geçemeyeceksin. Son nefesime kadar-"

"Nefesini boşa tüketme," dedim. Sonra ağabeyime baktım. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Carter'la hiç konuşmadan anlaştık. Sırf yüzüne bakıp onun neler düşündüğünü anladığıma ben de şaştım. Bunun içimizdeki tanrıların bir etkisi sandım ama sonra bunun nedeninin kardeş olmamız olduğunu anladım. Hayrettir ki Carter bu süre zarfında en yakın arkadaşım da olmuştu.

"Emin misin?" dedi. "Kendimizi ele vereceğiz." Desjardins'e baktı. "Kılıcımı bir kerecik daha savursam?"

"Eminim Carter," diye yanıt verdim.

Gözlerimi yumup odaklandım.

İyi düşün, dedi İsis. *Şu ana kadar yaptıklarımız, ortak gücümüzün sadece ufak bir kısmıydı.*

Asıl sorun da bu ya, dedim. *Buna hazır değilim. O aşamaya, kendi başıma zorluklarla mücadele ederek varmalıyım.*

Bir ölümlüye kıyasla çok zekisin, dedi îsis. *Nasıl istersen öyle olsun o halde.*

Düşünsenize, bu bir çanta dolusu parayı geri çevirmek gibi bir şeydi. Dünyanın en güzel elmas gerdanlığını reddetmek gibiydi. İsis'ten ayrılmak bunlardan bile daha zordu.

Ama imkansız değildi. *Sınırlarımı biliyorum,* annem böyle söylemişti. Şimdi, onun ne kadar bilge olduğunu görebiliyordum.

Tanrıçanın ruhunun benden ayrıldığını hissettim. Bir parçası kolyemin içine uçtu ama daha büyük bir parçası Washington Anıtı'na girip Duat'a geri döndü. İsis bundan sonra başka bir yere gidecekti. Acaba başka bir geçici beden mi bulacaktı? Emin değildim doğrusu.

Gözlerimi açtığımda Carter son derece üzgün bir ifadeyle elindeki Horus'un Gözü kolyesine bakıyordu.

Desjardins o kadar şaşırmıştı ki birden Fransızca konuşmaya başladı. "Ce n'est possible. On ne pourrait pas..."

Carter kılıcını yere fırlattı. "Desjardins, ben taht peşinde değilim," dedi. Tahta çıkmayı hak etmezsem çıkmam. Bunu hak etmenin epey vakit alacağını düşünüyorum. Tanrıların yolunu öğreneceğiz. Sonra da başkalarına öğreteceğiz. Ya bizi yok etmeye çalışarak vaktini boşa harcarsın ya da bize yardım edersin."

Siren sesleri daha da yakından geliyordu. Birkaç farklı yönden bulunduğumuz yere doğru gelen ambulansların ışıklarını ve yavaş yavaş Milli Park'ın etrafını sardıklarını görebiliyordum. Yanımıza varmaları an meselesiydi.

Desjardins muhtemelen ne kadar destek alabileceğini anlamak için arkasında duran büyücülere baktı. Meslektaşları hayretler içindeydi. Hatta bir tanesi tam önümde eğilecekken kendisine geldi.

SADIE

Aslında Desjardins bizi tek başına da yok edebilirdi. Artık sıradan büyücülerdik. Daha doğrusu, doğru dürüst büyü eğitimi almamış, yorgunluktan bitap düşmüş büyücülerdik.

Desjardins burnundan soluyordu. Sonra beni çok şaşırtan bir şey yaptı ve asasını yere indirdi. "Bugün çok yıkım gördük," dedi. "Ama tanrıların yolu kapalı kalacak. Hayat Evi'ne bir kere daha karşı gelirseniz..."

Desjardins tehdidinin sonunu getirmedi. Asasını yere fırlattı. Sonra dört büyücü geriye kalan son enerjilerini de harcayıp rüzgara dönüştüler ve birden ortadan kayboldular.

İşte o an ne kadar yorulduğumu fark ettim. Başımdan geçenlerin ne kadar dehşet verici olduğunu yeni yeni idrak etmeye başlamıştım. Hayatta kalmıştık ama yine de teselli olmamıştık. Annemle babamı özlüyordum. Gözümde tütüyorlardı. Artık bir tanrıça da değildim. Hayatta sadece bir ağabeyi olan sıradan bir kızdım işte.

O sırada Amos inleyerek doğrulmaya çalıştı. Polis arabaları ve tekinsiz siyah arabalar meydanın etrafını çevirdiler. Sirenler çalıyordu. Bir helikopter Potomak'ın üstünden hızla bize doğru geliyordu. Kim bilir ölümlüler Washington Anıtı'nda olanlarla ilgili neler düşünüyorlardı. Bildiğim tek şey, haberlere konu olmak istemediğimdi.

"Carter, derhal buradan gitmeliyiz," dedim. "Amos'u büyüyle ufak tefek bir şeye dönüştürebilir misin? Fındık faresi falan olabilir. Kuşa dönüşüp onu buradan kaçırabiliriz."

Carter şaşkın şaşkın başını salladı. "Ama babam... Onu kurtaramadık..."

Çaresizlikle etrafına bakındı. O an neler hissettiğini gayet iyi biliyordum. Piramit, taht, altın lahit, hepsi yok olmuştu. Babamızı kurtarmamıza ramak kalmışken onu kaybetmiştik. Carter'ın kız arkadaşı kile dönüşmüş vaziyette ayaklarının dibinde yatıyordu. Yani, bizi teselli edebilecek hiçbir şey yoktu. [Carter onun kız arkadaşı olmadığını iddia ediyor. Yapma lütfen!]

Ama bunları düşünecek vakit yoktu. Kararlı olmam gerekiyordu yoksa hapsi boylayacaktık.

"Haydi," dedim. "Önce Amos'u güvenli bir yere götürelim."

"Nereye?" diye sordu Carter.

Aklıma tek bir yer geldi.

41. Şimdilik Kayda Ara Veriyoruz

CARTER

Sadie'nin son sözü bana bıraktığına inanamıyorum. Birlikte yaşadığımız maceralar ona bir şeyler öğretmiş olmalı. Ah! Kafama vurdu. Neyse.

Maceramızın son bölümünü onun anlattığına memnunum. Sanırım Sadie neler olup bittiğini benden daha iyi anladı. Zia'nın Zia olmadığını, babamızı kurtaramayacağımızı benden önce o anlamıştı. Ne diyebilirim ki? Bunlar öyle kolay kolay yenilip yutulacak şeyler değil.

O sırada kendini benden de kötü hisseden biri varsa o da Amos'tu. Kendimi bir şahine, Amos'u da bir kobay faresine dönüştürecek kadar büyü gücüm kalmıştı (N'apayım, acelem vardı!). Ama Milli Park'tan birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra Amos eski haline dönmeye başladı. Sadie'yle birlikte bir tren istasyonunun dışına inmek zorunda kaldık. Amos burada bir insana dönüşüp tir tir titremeye

başladı. Onunla konuşmaya çalıştıysak da bize doğru dürüst yanıt veremiyordu.

Nihayet onu istasyona götürmeyi başardık. Sadie'yle ben biraz ısınıp televizyondaki haberleri seyrederken Amos da bir banka kıvrılıp uyudu.

Kanal 5'e göre, Washington'un tamamı tecrit halindeydi. Birçok yerde patlamalar olmuş, Washington Anıtı civarında tuhaf ışıklar gözlemlenmişti ama kameraların çekebildiği tek şey, erimiş karların bulunduğu büyükçe bir meydandı. Yani görüntüler gayet sıkıcıydı. Uzmanlar gelip terörizm hakkında falan konuştular. Sonra da şehirde ciddi bir hasar olmadığı anlaşıldı. Tek mesele tuhaf ışıkların görülmesiydi. Bir süre sonra medya sıradışı fırtınalardan, Kuzey Işıkları'nın tuhaf bir biçimde güneyde de görülmüş olabileceğinden söz etmeye başladı. Bir saat sonra da otoriteler tecridi kaldırdı.

Keşke Bastet yanımızda olsaydı, diye geçirdim içimden. Amos bize göz kulak olacak halde değildi. Amcamızın biraz 'hasta' olduğunu söyleyip bilet almayı ve New York'a dönmeyi başardık.

Yol boyunca uyurken Horus kolyem elimdeydi.

Brooklyn'e günbatımında vardık.

Malikane tıpkı tahmin ettiğimiz gibi yanmıştı ama gidecek başka yerimiz yoktu. Amos'u içeri sokup "Uh! Uh!" diye bir ses duyunca doğru bir karar verdiğimizi anladım.

Sadie "Khufu!" diye bağırdı.

Babun kız kardeşimin üstüne atlayıp omuzlarına tırmandıktan sonra bit ayıklamak için saçlarını karıştırmaya başladı. Daha sonra da yere atlayıp eline yarısı erimiş bir basket topu aldı. Sürekli inliyor, bana yanık kirişlerle bir çamaşır sepetinden yaptığı basket potasını işaret ediyordu. Sanırım beni affettiğini söylemeye çalışıyordu. En sevdiği oyunu berbat bir biçimde oynadığım için beni affetmiş, bana ders vermek istiyordu. Etrafıma şöyle bir bakınca onun evi mümkün olduğunca derleyip toplamaya çalıştığını fark ettim. Hasar görmemiş tek koltuğun tozunu almış, şömineye mısır gevreği kutuları istiflemiş, hatta ufak bir yastığın üstünde uyuyan Çörek için bir su çanağı ve mama kabı bile bulmuştu. Oturma odasının en temiz yerinde, çatının sağlam olduğu yerin tam altında, üçümüz için yatacak yastıklı, örtülü bir yer hazırlamıştı.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bizi güzel bir şekilde karşılamak için ne kadar uğraştığını görünce bundan daha iyi bir eve dönüş hediyesi alamayacağımı fark ettim.

"Khufu, sen harika bir babunsun," dedim.

Khufu basket topunu gösterip "Uh!" dedi.

"Bana ders mi vermek istiyorsun?" dedim. "Tamam. Bunu hak ediyorum doğrusu. Bana biraz müsaade et de-"

Amos'u görünce donakaldım.

Amos, Tot'un yanmış heykelinin yanına gitmişti. Tanrının kırık İbis kuşu kafası ayaklarının dibinde duruyordu. Heykelin elleri kırılmış, elindeki taş bloknotla taş kalemi

yere düşüp parçalanmıştı. Amos kafasız tanrıya, yani büyücüler tanrısına bakakalmıştı. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Bu, hiç de iyiye işaret değildi.

"Sorun yok," dedim. "Her şeyi eski haline getiririz."

Amos beni duyduysa da bir şey demedi. Koltuğa çöküp başını ellerinin arasına aldı.

Sadie sıkkın sıkkın bana baktı. Sonra malikanenin isle kaplı duvarlarına, sıvaları dökülmüş tavanına ve yanık mobilyalara baktı.

Neşeli bir ifadeyle konuşmaya gayret ederek "Khufu'yla ben basket oynasam da evi sen temizlesen nasıl olur?" dedi.

Büyüyle bile evi temizlemek ve eski haline getirmek birkaç haftamızı aldı. Her şey bittiğinde evi en azından içinde yaşanacak hale getirmiştik. İsis'in ve Horus'un yardımı olmadan bunu becermek zordu ama hala büyü yapabiliyorduk. Sadece büyü yapabilmek için daha fazla güç sarf ediyor, daha fazla vakit harcıyorduk. Yatağıma her gün sanki on iki saat aralıksız çalışmışım gibi giriyordum. Ama zamanla duvarları ve tavanı tamir ettik, ev artık toz toprak kokmayana dek de içerideki molozları dışarı taşıdık. Terası ve yüzme havuzunu da tamir etmeyi başarmıştık. Havuza timsah heykelciğini atıp Makedonyalı Philip'in canlanışını izlemek üzere Amos'u dışarı çıkardık.

Amos bunu görünce gülümsedi. Sonra terastaki sandalyelerden tekine çöküp dalgın dalgın Manhattan manzarasını

seyre daldı.

Onun bir daha eski haline dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Çok kilo vermişti. Yüzü çökmüştü. Çoğu günler üstüne sadece bornozunu geçiriyor, saçını tarama zahmetine bile girmiyordu.

Bir sabah Sadie'ye Amos için ne kadar endişelendiğimi anlatınca Sadie bana "O, Set tarafından ele geçirilmişti," dedi. "Bunun insanı ne kadar alt üst eden bir şey olduğunu düşünebiliyor musun? İradesi elinden alınmıştı. Şimdi kendinden şüphe etmesi çok doğal... Bence iyileşmesi epey vakit alacak."

Kendimizi işe verdik. Tot'un heykelini ve kütüphanedeki kırık uşabtileri onardık. Bu tür el becerilerinde ben daha iyiydim. Taş bloklarını rahatlıkla yerinden oynatabiliyor, tavan kirişlerini monte edebiliyordum. Sadie'yse kapılardaki hiyeroglif mühürleri onarmak gibi detaylarda daha becerikliydi. Bir keresinde yatak odasını eskisi gibi hayal edip *hi-nehm* denen birleştirme büyüsünü yaptığında beni hayretler içine bırakmıştı. Mobilya parçaları molozların arasında fırlayıp *güm!* diye bir araya gelmişti. Alın size anında tamirat! Tabii, Sadie bu büyüyü yaptıktan sonra on iki saat kendine gelemedi ama olsun. Yine de havalı bir büyü olduğunu söylemeliyim. Yerle bir olmuş malikane yavaş yavaş eve benzemeye başladı.

Geceleri başımı büyülü baş dayanağına yaslayıp uyuyordum. Böylece ba'm bir yere gidemiyordu. Ama bazen tuhaf rüyalar görüyordum. Kırmızı piramidi, gökyüzündeki

yılanı ya da babamın Set'in tabutunun içindeki halini görüyordum. Hatta bir seferinde Zia'nın ta uzaklardan bana bir şey söylemeye çalıştığını sandım ama ne dediğini anlayamadım.

Sadie'yle kolyelerimizi kütüphanedeki bir kutuda kilit altında tutuyorduk. Her sabah gizlice kütüphaneye girip orada olup olmadıklarını kontrol ediyordum. Elledığim anda kolyenin ısındığını hissediyor, Horus'un Gözü'nü boynuma geçirmek için inanılmaz bir istek duyuyordum. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kolyenin verdiği güç insanda bağımlılık yaratıyordu, üstelik de çok tehlikeliydi. Olağanüstü şartlar altında Horus'la bir kez uyum sağlamayı başarmıştım ama bunu tekrar deneyecek olsam kendimi kaybedebileceğimi biliyordum. İlk önce eğitim almalı, daha güçlü bir büyücü olmalıydım. Ancak ondan sonra daha çok güce ulaşmayı deneyebilirdim.

Bir akşam, yemek vakti eve bir ziyaretçi geldi.

Amos o gece erkenden yatmıştı. Son günlerde hep erken yatıyordu. Khufu içeride spor kanalını izliyor, Çörek de onun kucağında uyuyordu. Sadie'yle ben de yorgunluktan halsiz düşmüş vaziyette nehre bakan balkonda oturuyorduk. Makedonyalı Philip havuzda sessiz sedasız yüzüyordu. Şehirden gelen uğultular haricinde çok sessiz bir geceydi.

Olayların nasıl geliştiğini tam olarak hatırlamıyorum ama tek başımıza balkonda otururken aniden tırabzanlarda

bir delikanlının durduğunu gördük. İnce, uzun, karmakarışık saçlı, solgun tenli bir çocuktu. Sanki az evvel bir rahibi soymuş da kıyafetlerini almış gibi tepeden tırnağa kapkara giyinmişti. On altı yaşlarında gösteriyordu ama onu daha önce hiç görmemiştim. Nedense onu çok iyi tanıdığım hissine kapıldım.

Sadie birden ayağa fırladı. Neredeyse bezelye çorbasını olduğu gibi yere devirecekti. Bu arada, bezelye çorbası berbat bir şey. Bir de yere döküldüğünü düşünsenize! Öğk.

"Anubis!" diye bağırdı Sadie.

Anubis mi? Dalga geçtiğini sandım, çünkü çocuk Ölüler Diyarı'nda gördüğüm salyalar akıtan, çakal kafalı tanrıya hiç mi hiç benzemiyordu. Çocuk bize doğru yaklaşmaya başlayınca elim hemen değneğime gitti.

"Sadie, Carter, lütfen benimle gelir misiniz?" dedi.

"Tabii," dedi Sadie titrek bir sesle.

"Bir dakika," dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Anubis arkasını işaret edince havada büyülü bir kapı açıldı. Kapı, kapkara bir dikdörtgen biçimindeydi. "Birisi sizi görmek istiyor."

Sadie onun elini tutup karanlığın içine dalıverdi. Bana da peşinden gitmekten başka çare kalmadı.

Yargılanma Odası yenilenmişti. Altın terazi hala odanın tam ortasında duruyordu ama tamir edilmişti. Kapkara sütunlar hala odanın dört bir yanını saran karanlığa karışıyordu.

Ama artık örtücü tabakayı görebiliyordum. Bu, gerçek dünyanın tuhaf, holografik bir görüntüsüydü. Sadie'nin tarif ettiği gibi bir mezarlık da değildi. Beyaz duvarlı, yüksek tavanlı ve kocaman pencereleri olan bir oturma odasıydı. Çift kapılardan okyanus manzaralı bir terasa çıkılıyordu.

Dilim tutulmuştu. Sadie'ye bakınca onun da burayı hatırladığını fark ettim. Burası Los Angeles'taki tepelerin üstünde, Pasifik Okyanusu'na bakan evimizdi. Bir aile olarak hep beraber yaşadığımız son yerdi.

Tanıdık bir ses, "Yargılanma Odası'nın sezgileri çok kuvvetlidir," dedi. "Güçlü anılara mutlaka tepki verir."

O an tahtın boş olmadığını fark ettim. Tahtta babam oturuyordu. Ayaklarının dibine de Kalp Yiyici Amemet kıvrılmıştı.

Tam koşup ona sarılacaktım ki bir şey bunu yapmamı engelledi. Babam birçok yönden tıpkı eskisi gibiydi. Üstünde uzun kahverengi bir pardösü, kırış kırış olmuş bir takım elbise ve çamurlu çizmeler vardı. Saçları tıraş edilmiş, sakalına da şekil verilmişti. Gözleriyse onu gururlandırdığım zamanlardaki gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Ama bedeni tuhaf bir biçimde ışıldıyordu. Oda gibi babam da her iki dünyada da var olabiliyordu. Etrafıma biraz daha dikkatlice bakınca Duat'ın daha da derin bir katmanını gördüm.

Babam hala oradaydı ama daha uzun boylu ve daha güçlü görünüyordu. Üstünde firavunların giydiği türden

değerli taşlarla süslü bir cüppe vardı. Teniyse derin bir okyanus gibi lacivert renkliydi.

Anubis babamın yanına gitti. Ama Sadie'yle ben ne yapacağımızı hala bilemiyorduk.

"Gelsenize, ısırmam," dedi babam.

Ona yaklaşırken Kalp Yiyici Amemet bize bakıp hafifçe hırladı ama babam canavarın timsah kafasını okşayıp susturdu. "Bunlar benim çocuklarım Amemet," dedi. "Uslu dur bakalım."

"Ba-baba?" diye kekeledim.

Şimdi, bir şeyi açık açık söylemem gerek: Set'le yaptığımız savaştan bu yana haftalar geçtiği halde, bu süre boyunca malikaneyi tamir etmekten başka bir şeyle uğraşmamama rağmen babam bir dakika olsun aklımdan çıkmamıştı. Kütüphanede resmini her gördüğümde aklıma eskiden bana anlattığı öyküler geliyordu. Giysilerimi gardırobumun dibindeki bir valizin içine koymuştum çünkü babamla birlikte dünyayı gezdiğim günlerin sona erdiğine bir türlü inanmak istemiyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki bazen ona bir şey söyleyecek gibi oluyor, yanımda olmadığını sonradan hatırlıyordum. Bütün bunlara rağmen duygularım sel olmuş akarken babama söyleyebildiğim tek şey "Mavi olmuşsun," oldu.

Babamın gülüşü aynıydı. Eski günlerdeki gibi gülüyor du. Birden odadaki tüm gerilim yok oldu. Babamın kahkahası koridorda yankılandı. Hatta Anubis bile hafifçe gülümsedi.

"Eh, insan bulunduğu yere uyum sağlamak zorunda kalıyor," dedi babam. "Sizi buraya daha önce getiremediğim için kusura bakmayın ama burada işler biraz..." Doğru sözcüğü bulmak için Anubis'e baktı.

"Karışıktı," dedi Anubis.

"Evet, aynen öyle. İkinize de sizinle ne kadar gurur duyduğumu, tanrıların size ne kadar minnettar olduğunu söylemek-"

"Bir dakika," dedi Sadie. Sonra paldır küldür tahta doğru yürüdü. Amemet ona hırladı ama Sadie ona bakıp tuhaf bir ses çıkarınca canavar afallayıp sus pus kesildi.

"Nesin sen?" dedi Sadie. "İn misin, cin misin, babam mısın, Osiris misin? Hayatta mısın?"

Babam Anubis'e baktı. "Sana onun hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" dedi. "Amemet'ten de dişli doğrusu."

"Söylemene hiç gerek yok, bunu ben de biliyorum." Anubis'in yüzünü kasvetli bir ifade kapladı. "Sivri dili beni de ürkütüyor."

Sadie hayretler içinde "Efendim?" dedi.

"Önce soruna yanıt vereyim," dedi babam. "Ben hem Osiris'im hem de Julius Kane'im. Hem yaşıyorum hem de ölüyüm. Gerçi 'geri dönüştürülmüş' demek belki de daha doğru olacak. Osiris hem ölüler hem de yeni hayatların tanrısıdır. Onu tahta çıkarabilmek için-"

"Ölmen gerekiyordu," dedim. "Bunu ta başından beri biliyordun. Osiris'e bilerek bedenini verdin, öleceğini biliyordun."

Öfkeden tir tir titriyordum. Bu konuda daha önce neler hissettiğimi hiç düşünmemiştim ama babamın bunu yaptığına inanamıyordum. "Her şeyi yoluna koyacağım derken bunu kastediyordun, değil mi?"

Babamın ifadesi değişmedi. Hala bana gururla ve mutlulukla bakıyordu. Sanki ona ne kadar bağırıp çağırsam yine de benimle gurur duyacak gibiydi. Bu durum beni deli ediyordu.

"Seni özledim Carter," dedi. "Ne kadar özlediğimi anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ama doğru kararı verdin. Hepimiz doğru kararı verdik. Beni yukarıdaki dünyada kurtarmış olsaydın her şeyi kaybedecektik. Bin senedir ilk kez yeniden doğmak ve kaosu durdurmak için elimize bir şans geçti. Bunu sen başardın."

"Bunu yapmanın başka bir yolu olmalıydı," dedim. "Bir ölümlü olarak savaşabilirdin..."

"Carter, Osiris hayattayken, muhteşem bir kraldı. Ama öldükten sonra-"

"Bin misli daha güçlü oldu," dedim babamın bana anlattığı öyküyü hatırlayıp.

Babam evet manasında başını salladı. "Duat gerçek dünyanın temelidir," dedi. "Eğer Duat'ta kargaşa olursa bu durum yukarıdaki dünyayı da etkiler. Osiris'i tahta çıkarmak ilk adımdı. Bu, babanız olmak haricinde, yukarıdaki dünyada yapabileceğim her şeyden bin kat daha önemliydi. Kaldı ki hala babanızım."

Gözlerim yanıyordu. Babamın ne demek istediğini anlıyordum ama söyledikleri yine de hoşuma gitmiyordu. Sadie benden de öfkeli görünüyordu ama gözlerini Anubis'e dikmişti.

"Sivri dilli ha?" dedi.

Babam hafifçe öksürdü. "Çocuklar, tahmin edebileceğiniz gibi, bu kararı vermemin bir nedeni daha vardı," dedi. Elini uzatınca yanında siyah elbiseli bir kadın belirdi. Saçları altın rengiydi, gözleriyse masmavi. Son derece tanıdık birisiydi. Tıpkı Sadie'ye benziyordu.

"Anne?" dedim.

Annem sanki birer hayaletmişiz gibi hayretle bir bana, bir Sadie'ye bakıyordu. "Julius bana ne kadar büyüdüğünüzü söylemişti ama ona inanmamıştım. Carter, eminim ki tıraş olmaya-"

"Anne!"

"...ve kızlarla çıkmaya başlamışsındır."

"Anne!" İnsanın annesiyle babası bazen dünyanın en harika insanlarıyken çocuklarını ansızın yerin dibine batırabiliyorlar, değil mi?

Annem bana bakınca ne düşüneceğimi bilemedim. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu, şaşkına dönmüştüm. Yıllardır ailece bir araya gelme, Los Angeles'taki evimize geri dönme hayalleri kurmuştum. Ama bu hiç de hayal ettiğim gibi olmamıştı. Evimizi hayal meyal hatırlıyordum, annem bir ruhtu, babamsa... geri dönüştürülmüştü. Zeminin ayaklarımın atlında kaydığını ve kuma dönüştüğünü

hissettim.

Annem zihnimi okumuş gibi, "Geçmişe dönemeyiz Carter," dedi. "Ama ölsek bile hiçbir şeyimizi kaybetmiş sayılmayız. Maddenin sakinimi yasasını hatırlıyor musun?"

Los Angeles'taki evimizin oturma odasında en son altı sene önce birlikteydik. Annem diğer anne babalar gibi bana masal değil, fizik kitapları okurdu. Okudukları hala aklımdaydı. "Enerji ve madde ne yaratılabilir ne de yok edilebilir."

"Sadece değiştirilebilir," diye lafımı tamamladı annem. "Bazen değiştirildiğinde daha da güzel şeyler ortaya çıkar."

Babamın elini tuttu. İtiraf etmem gerekiyor ki mavi renkli ve hatta hayaletimsi olmalarına rağmen ikisi de gayet mutlu görünüyordu.

"Anne," dedi Sadie yutkunarak. Oraya gittiğimizden beri dikkatini ilk kez Anubis'ten başka bir şeye vermişti. "Sen gerçekten-"

"Evet, cesur kızım," dedi annem. "Düşüncelerim seninkilere karışıyor. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki. İsis'in sayesinde seni gayet iyi tanıyorum." Öne eğilip muzip muzip gülümsedi. "Karamelli çikolataya ben de bayılırım. Ama anneannen eve asla tatlı almazdı."

Sadie rahatlayarak sırıttı. "Biliyorum, anneannem o konuda çok inatçı!" dedi.

Annemle Sadie saatler sürecek bir sohbete başlayacak

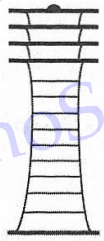
gibiydiler. Ama Yargılanma Odası aniden sallanmaya başladı. Babam saatine bakınca Ölüler Diyarı'nın hangi saat diliminde olduğunu merak ettim.

"Sohbete şimdilik ara vermeliyiz," dedi. "Diğerleri sizi bekliyor."

"Diğerleri mi?" dedim.

"Gitmeden önce size bir hediye vermek istiyorum." Babam anneme bakıp başını salladı.

Annem öne çıkıp bana avuç içi büyüklüğünde, katlanmış, siyah renkli, keten bir kumaş verdi. Sadie bunu açmama yardımcı oldu. Kumaşın içinde yeni bir kolye duruyordu. Tıpkı bir sütuna, ağaç gövdesine, ya da...

"Bu bir omurga mı?" diye sordu Sadie.

"Bunun adı tet," dedi babam. "Benim sembolüm. Osiris'in omurgası."

"I, iğrenç," dedi Sadie.

Annem gülmeye başladı. "Evet, biraz iğrenç ama çok güçlü bir semboldür," dedi. "İstikrarı, gücü simgeler"

"Omurganın desteği gibi yani?" dedim.

"Evet, onun gibi." Annemin bakışlarından benimle gurur duyduğunu görebiliyordum. Ama orada durmuş, ölü annemle ve babamla sohbet etiğime hala inanamıyordum.

Annem kolyeyi avucuma koydu. Eli, tıpkı canlı birisinin eli gibi ılıktı. "Tet, aynı zamanda Osiris'in gücünü temsil eder," dedi. "Küllerden dirilmeyi temsil eder. Şayet firavunların kanını canlandıracak, Hayat Evi'ni tekrar kuracaksanız, buna ihtiyacınız olacak."

"Hayat Evi bu işten hiç hoşlanmayacak," dedi Sadie.

"Haklısın," dedi annem neşeyle. "Kesinlikle hoşlanmayacak."

Yargılanma Odası bir kez daha zangırdadı.

"Vakit geldi," dedi babam. "Tekrar görüşeceğiz çocuklar. Lütfen kendinize iyi bakın."

"Düşmanlarınıza karşı dikkatli olun," dedi annem.

"Lütfen Amos'a..." Babam duraksadı. "Lütfen erkek kardeşime Antik Mısırlıların güneşin doğuşunun gücüne inandıklarını söyleyin," dedi. "Antik Mısırlılar her sabahın sadece yeni bir gün değil, yeni bir dünya olduğuna inanırlar."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadan Yargılanma Odası gözden kayboldu. Kapkaranlık bir yerde Anubis'in yanında duruyorduk.

"Size yolu göstereyim," dedi Anubis. "Görevlerimden biri de bu."

Bizi kapkaranlık bir yere götürdü. Etrafta olağanüstü bir şey göremedim. Sonra Anubis elini karanlığa doğru itince bir kapı açıldı. Diğer taraf aydınlıktı.

Anubis resmi bir tavırla önümde eğildi. Sonra muzip bir ifadeyle Sadie'ye baktı. "Büyüleyici bir gün geçirdim,”dedi.

Sadie kıpkırmızı kesildi. Öfkeli gözlerini ona dikti. "Seninle daha işimiz bitmedi beyefendi," dedi. "Annemle babama çok iyi bakacaksın. Ölüler Diyarı'na bir sonraki gelişimde oturup konuşacağız."

Anubis hafifçe gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum."

Kapıdan içeri girdik. Tanrıların sarayına gelmiştik.

Saray tıpkı Sadie'nin rüyalarında gördüğü gibiydi. Kocaman taş sütunlar, kor gibi yanan mangallar ve cilalı mermer bir zemin vardı. Odanın tam ortasında da altın renkli, kırmızılı bir taht duruyordu. Tanrılar etrafımızı sardılar. Birçoğu ışık ve ateş görünümündeydi. Bazıları da sürekli hayvana ve insana dönüşen gölgeli biçimlerdi. Birkaç tanesini diğerlerinden ayırt edebildim. Tot yemyeşil bir buluta dönüşmeden önce laboratuar önlüğü giymiş, saçları dağınık genç bir adam olarak belirdi. İnek başlı tanrıça Hator sanki beni Salsa olayından hatırlıyormuş gibi dikkatle süzdü. Gözlerim Bastet'i arıyordu. Onu göremeyince hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Diğer tanrılarla birlikte değildi. İşin tuhafı, odadaki birçok tanrıyı daha önce hiç görmemiştim.

"Şu hale bak, ne yaptık biz?" diye mırıldandı Sadie.

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Taht odasında büyük-küçük yüzlerce tanrı vardı. Hepsi de oradan oraya uçuşuyor, şekil değiştiriyor, güçle parıldıyordu. Bir başka deyişle, içerisi olağanüstü güçleri olan bir orduyla doluydu. Hepsi bize bakıyordu.

Neyse ki tahtın hemen yanında iki eski dostumuz duruyordu. Horus üstüne savaş zırhlarını geçirmişti. Belinden de bir kopeş sarkıyordu. Biri gümüş, diğeri altın renkli ışıklar saçan sürmeli gözleri, insanı her zamanki gibi delip geçiyordu. Yanında da üstünde parıltılı beyaz bir elbise giymiş olan İsis vardı, sırtındaki kanatlar ışıldıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Horus.

"Şey, selam," dedim.

İsis, "Bu çocuk konuşmayı ne zaman öğrenecek?" diye mırıldanınca Sadie kendini tutamayıp güldü.

Horus tahtı işaret etti. "Ne düşündüğünü biliyorum Carter. O yüzden vereceğin yanıtı tahmin edebiliyorum. Ama sana bir kez daha sormak zorundayım. Bana katılır mısın? Birlikte yeri ve göğü idare edebiliriz. Ma'at'ın bir lidere ihtiyacı var."

"Evet, öyleymiş," dedim.

"Senin bedeninle daha da güçlü olabilirim. Henüz savaş büyüsünün yapabileceklerinin çok azını gördün. Birlikte harika şeyler yapabiliriz. Hayat Evi'nin başına geçmek senin kaderinde var. İki tahtın birden kralı olabilirsin."

Sadie'ye baktım, omuzlarını silkmekle yetindi. "Bana bakma. Bence bu korkunç bir fikir," dedi.

Horus ona bakıp yüzünü ekşitti ama Sadie'yle aynı fikirdeydim. Birilerinin kendilerine yol göstermesini bekleyen tanrılar, bizden nefret eden büyücüler... Onların başına geçme düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyordu.

"Belki ileride," dedim. "Çok çok ileride olabilir."

Horus içini çekti. "Aradan beş bin yıl geçti ama ölümlüleri hala anlamıyorum," dedi. "Ama... Nasıl istersen öyle olsun."

Tahta çıkıp odadaki diğer tanrılara baktı.

"Ben, Osiris'in oğlu Horus, doğuştan hakkım olan göklerin tahtına çıkmak istiyorum," dedi. "Bir zamanlar bana ait olan şey yine benim olacak. Benimle aynı fikirde olmayan var mı?"

Tanrılar titreyip parıldadılar. Birkaçı bir şeyler homurdandı. Birisi 'peynir' gibi bir şey söyledi ama bunu ben de uydurmuş olabilirim. Gölgelerde Sobek'in ya da başka bir timsah tanrısının tıslադığını görür gibi oldum. Ama kimse Horus'a karşı çıkmadı.

Horus tahta oturdu. İsis ona bir asayla harman döveni getirdi. Bunlar firavunların ikiz kraliyet asasıydı. Horus bunları çapraz biçimde göğsüne yasladı ve tüm tanrılar önünde eğildi.

Tanrılar doğrulduktan sonra İsis yanımıza geldi. "Carter ve Sadie Kane, Ma'at'ı canlandırmak için çok şey yaptınız," dedi. "Tanrıların eski güçlerine kavuşmaları gerek. Bize vakit kazandırdınız ama ne kadar vaktimiz olduğunu biz de bilmiyoruz. Apep sonsuza dek tutsak olarak kalmayacaktır."

"En azıdan birkaç yüz yıl ortalıkta görüneceğini sanmam," dedi Sadie.

İsis gülümsedi. "Öyle de olsa, bugünün kahramanları sizlersiniz," dedi. "Tanrılar size minnet borçlu. Bizler bu

tür şeyleri çok ciddiye alırız."

Horus tahttan kalktı. Bana göz kırpıp önümüzde diz çöktü. Diğer tanrılar bunu uygunsuz bulmuş olacaklar ki kıpırdanmaya başladılar ama sonra Horus'un yaptığını yaptılar. Ateş biçiminde olan tanrılar bile alevlerini bir süreliğine azalttılar.

Büyük bir ihtimalle hayretten ne yapacağımı şaşırmış durumda olmalıydım ki Horus ayağa kalkıp gülmeye başladı. "Şu anda tıpkı Zia'nın sana şeyi söylediği zamanki gibi görünüyorsun," dedi.

"O konuyu hiç açmasak?" dedim. Bir tanrıyı zihninize sokmanın böyle tatsız sonuçları da var işte.

"Sağlıcakla kalın, Carter ve Sadie," dedi Horus. "Sabah hediyemizi göreceksiniz."

Endişeyle "Hediye mi?" dedim. Bana bir tane daha büyülü kolye falan verirlerse bunu kaldıramazdım.

İsis, "Görürsünüz," dedi. "Sizi izliyor ve bekliyor olacağız."

"Ben de bundan korkuyordum ya," dedi Sadie.

İsis elini salladı ve kendimizi birden sanki hiçbir şey olmamış gibi gerisingeri malikanenin terasında bulduk.

Sadie hüzünle bana bakıp "Büyüleyici," dedi.

Elimi uzattım. Tet, kumaşın içinde ısınmaya ve parıldamaya başlamıştı. "Sence bu ne işe yarıyor?" diye sordum.

Sadie gözlerini kırpıştırıp "Ha?" dedi. "Ha, o mu? Bilmem. Anubis sana nasıl göründü?"

"Ne bileyim, sıradan bir çocuk gibiydi. N'olmuş ki?"

"Yakışıklı mıydı, yoksa salyalar akıtan köpek kafalı birisi miydi?"

"Sanırım köpek kafalı değildi," dedim.

"Biliyordum!" Sadie zafer kazanmış gibi parmağını bana doğrulttu. "Yakışıklı, değil mi?" dedi "Biliyordum."

Sonra şapşalca bir gülümsemeyle ayağa kalkıp seke seke eve girdi.

Daha önce de dediğim gibi, kız kardeşim birazcık tuhaftır.

Ertesi gün tanrıların hediyesi elimize geçti.

Uyandığımızda malikane baştan aşağı yenilenmişti. Henüz tamir etmeyi beceremediğimiz ve belki de tamiratı bir ayı bulacak işlerin hepsi tamamlanmıştı.

Bulduğum ilk şey dolabımdaki yeni giysiler oldu. Bir anlık bir tereddütten sonra yeni giysilerimi giydim. Merdivenlerin başına gittiğimde Khufu'yla Sadie, Yüce Oda'da dans ediyorlardı. Khufu'nun üstünde yeni bir Lakers forması, elindeyse yepyeni bir basket topu vardı. Büyülü süpürgeler ve temizlik bezleri evi baştan aşağı temizlemeye koyulmuştu. Sadie bana bakıp sırıttı. Sonra şaşkınlıktan suratı allak bullak oldu.

"Carter, sen ne giydin öyle?" Kendimi çok daha kötü hissederek aşağıya indim. Dolabımda sadece her zaman giydiğim keten giysiler değil, başka giysiler de vardı. Eski kıyafetlerim, yani gömleğim, bej rengi pantolonum ve mokasen ayakkabılarım yeni temizlenmiş ve ütülenmiş

halde orada duruyordu. Ama bir seçenek daha vardı. Nedense onu tercih etmiştim. Blucin, tişört, kapüşonlu penye bir ceket ve spor ayakkabılar.

"Şey, bunların hepsi pamuklu," dedim. "Yani, büyülerimi etkilemez. Babam görseydi bir gangstere benzediğimi söylerdi ama..."

Sadie'nin benimle alay edeceğini sanıyordum. Bu yüzden de o benimle dalga geçmeye başlamadan bir sürü mazeret sıralamaya başlamıştım. Sadie beni tepeden tırnağa süzdü.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Bunlar harika Carter," dedi. "Hani, neredeyse sıradan bir genç gibi olmuşsun! Hem babam..." Kapüşonumu kafama çekti. "Babam senin şık bir büyücü gibi göründüğünü düşünürdü çünkü öylesin. Haydi, gel. Terasta kahvaltımız hazır."

Tam bir şeyler atıştırmaya başlamıştık ki Amos terasa geldi. Üstündeki giysiler benimkilerden de şaşırtıcıydı. Çikolata rengi yeni bir takım elbise, aynı renkte bir pardösü ve fötr şapka. Ayakkabıları cilalanmış, yuvarlak çerçeveli gözlükleri temizlenmişti. Saçları yeni örülmüş ve kehribar rengi boncuklarla tutturulmuştu. Sadie'yle ona bakakaldık.

"Ne var?" dedi.

Hep bir ağızdan "Bir şey yok," dedik. Sadie bana baktı. Dudaklarını oynatıp "Aman tanrım," dedi. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısına geri döndü. Ben de tabağımdaki kreplere yumuldum. Bu arada Makedonyalı Philip

mutlu mesut havuzda yüzüyordu.

Amos bizimle birlikte masaya oturdu. Parmağını şıklatıp büyüyle kahve fincanını doldurdu. Kaşlarımı havaya diktim. Şeytan Günleri'nden beri büyü yapmamıştı.

"Bir süre buradan uzaklaşmak istiyorum," dedi. "İlk Nom'a gideceğim."

Sadie'yle birbirimize baktık.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" dedim.

Amos kahvesini yudumladı. Sanki ta Washington, D.C.'yi görebiliyormuş gibi gözlerini Doğu Nehri'ne dikti. "En iyi büyücüler orada," dedi. "Yardım isteyen birisini geri çevireceklerini hiç sanmam. Bence... bu işi denemeliyim."

Amos sesi her an çatlayabilirmiş gibi alçak sesle konuşuyordu. Ama haftalardır ağzından ilk kez bu kadar çok şey çıkmıştı.

"Evet," dedim. "Kesinlikle denemelisin."

"Bir süre burada olmayabilirim," dedi. "Malikaneyi kendi eviniz bilin. Ama zaten burası sizin eviniz." Sonra ne diyeceğini düşündü. "Belki de çocukları bir araya getirmeye başlasanız iyi olur. Dünyanın dört bir yanında firavun soyundan gelen bir sürü çocuk var. Birçoğu ne olduklarını bilmiyor. İkiniz bana Washington'da tanrıların öğretilerini tekrar keşfetmekten söz etmiştiniz ya? Bu, tek şansımız olabilir."

Sadie ayağa kalkıp Amos'u alnından öptü. "O işi bize bırak amca," dedi. "Benim iyi bir planım var."

"Bak işte bu hiç hoşuma gitmedi," dedim.

Amos hafifçe gülümsedi. Sadie'nin elini sıkıp ayağa kalktı. İçeri girerken de saçlarımı karıştırdı.

Krepten bir lokma daha alıp neden bu kadar güzel bir günde kendimi hala hüzünlü ve eksik hissettiğimi düşündüm. Hayatımızda o kadar çok şey birden iyiye gitmeye başlamıştı ki eksik olan şeyler beni daha çok üzüyordu.

Sadie çatalıyla omletini didikleyip "Sanırım daha fazlasını istemek bencillik olurdu," dedi.

Ona baktığımda ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü fark ettim. Tanrılar bize hediye vereceklerini söylediklerinde sanırım bunun başka bir şey olabileceğini ummuştuk. Eh, umut etmekten zarar gelmez ama Sadie'nin dediği gibi daha fazlasını istemek cidden bencillik olurdu.

Dikkatle "Firavun soyundan gelen çocukları toparlayacaksak, yolculuk etmemiz zor olacak," dedim. "Başlarında bir yetişkin olmayan iki çocuk dünyayı nasıl dolaşır?"

Sadie evet manasında başını salladı. "Amos amca yok," dedi. "Sorumluluk sahibi başka kimse de yok. Khufu'nun da yetişkin sayılacağını sanmam."

İşte tanrılar o anda hediyemizi tamamladılar.

Kapıda birisi "Birisi bir yetişkin mi istedi," dedi.

Arkamı dönünce omuzlarımdan tonlarca yük kalkmış gibi hissettim. Leopar desenli bir tulum giymiş, siyah saçlı, altın gözlü, bileklerinden iki tane kocaman bıçak fırlamış bir kadın kapıya yaslanmıştı.

"Bastet!" diye bağırdı Sadie.

Kedi tanrıça sanki başına gelecekleri tahmin edebiliyormuş gibi muzip muzip güldü. "Bakıcı mı arıyordunuz?"

Birkaç gün sonra Sadie, Londra'daki anneannemiz ve dedemizle uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Benimle konuşmak istemediler, ben de konuşmayı dinlemedim. Sadie, Yüce Oda'ya geri döndüğünde çok dalgındı. Londra'yı özlediğini sanıp çok korktum.

"Eee, n'oldu?" dedim çekinerek.

"Onlara iyi olduğumuzu söyledim," dedi. "Bana polisin artık British Museum'da meydana gelen patlamayla ilgili soru sormadığını söylediler. Belli ki Rosetta Taşı sapasağlam şekilde müzeye geri dönmüş."

"Büyüyle olmalı," dedim.

Sadie alaycı bir tavırla güldü. "Polis o geceki patlamanın gaz kaçağı yüzünden meydana geldiğine kanaat getirmiş. Kaza olduğunu sanmışlar. Dolayısıyla babam da biz de şüpheli falan değiliz. Bana Londra'ya dönebileceğimi söylediler. Arkadaşlarım Liz ve Emma beni sorup duruyorlarmış."

Odadaki tek ses şömineden gelen çıtırtılardı. Yüce Oda gözüme aniden daha büyük ve boş göründü.

Nihayet, "Onlara ne yanıt verdin?" diye sordum.

Sadie tek kaşını havaya kaldırıp "Sanırım eski arkadaşlarımı görüp eski odama kavuşsam güzel olurdu ama..."

Sonra koluma vurdu. "Carter! Onlara geri dönemeyeceğimi

çünkü zaten evimde olduğumu söyledim. Ben buraya aidim. Duat sayesinde arkadaşlarımı ne zaman istersem görebilirim. Hem sen bensiz ne yapacağını bilemezsin."

Salak gibi sırıtıyor olmalıydım ki Sadie bana suratımdaki şapşal ifadeyi derhal yok etmemi söyledi. Ama sesi kızgın değildi. Bir kez olsun doğru bir karar verdiğinden emindi. Dahası, onsuz ne yapacağımı gerçekten de bilemem. [Evet Sadie, bunu dediğime ben de inanamıyorum.]

Her şey yoluna girdikten sonra Sadie'yle birlikte yeni görevimize başladık. Gideceğimiz ilk yer Sadie'nin rüyasında gördüğü bir okuldu. Size hangi okul olduğunu söyleyemem ama Bastet bizi oraya götürmek için epey direksiyon salladı diyebilirim. İşte, bu kaseti de oraya giderken doldurduk. Birkaç kez kaos güçleri bizi engellemeye çalıştı. Birkaç sefer de düşmanlarımızın, planlarımızı bozmak için firavun soyundan gelenleri avlamaya başlayacağına dair söylentiler duyduk.

Okula ikinci dönem başlamadan bir gün önce vardık. Koridorlar bomboştu. O yüzden de içeri girmek güç olmadı. Sadie ve ben kendimize rasgele birer dolap seçtik. Sadie dolabın şifresini ayarlamam gerektiğini söyledi. Biraz büyüyle 13/32/33 şifresini karıştırdım. Güzelim şifreyi ne diye değiştireyim? Önceden işe yaramıştı, değil mi?

Sadie büyülü sözcükleri mırıldanınca dolap parıldamaya başladı. Sonra paketi dolabın içine koyup kapağı kapattı.

"Emin misin?" diye sordum.

Evet manasında başını salladı. "Dolap kısmen Duat'ta sayılır. Doğru kişi dolabı açana dek kolye orada olacak."

"Ya tet yanlış ellere geçerse?"

"Geçmez, merak etme," dedi. "Firavun kanı güçlüdür. Kolyeyi doğru çocuklar bulacak. Onu nasıl kullanmaları gerektiğini anladıkları anda güçlerine kavuşacaklar. Tanrıların onları Brooklyn'e kadar sağ salim getireceğine inanmalıyız."

"Onları nasıl eğiteceğimizi bilmiyoruz," dedim. "İki bin senedir kimse tanrıların öğretilerini araştırmamış."

"Bir yolunu buluruz," dedi Sadie. "Bulmalıyız."

"Umarım Apep, Desjardins ya da Hayat Evi bizi bulmaz, Set de verdiği sözü tutar," dedim. "Ne bileyim, bin bir türlü aksilik olabilir."

"Evet," dedi Sadie gülümseyerek. "Neyse, dert etme, tamam mı?"

Dolabı kilitleyip okuldan çıktık.

Şu anda Brooklyn'deki Yirmi Birinci Nom'dayız.

Bu kaseti belli kişilere yollayacağız. Sonra da kaydın yayınlanıp yayınlanmadığını göreceğiz. Sadie kadere inanıyor. Öykü sizin elinize geçecek olursa bunun mutlaka bir nedeni vardır. Sonraki adımsa ölmeden önce gücü kullanmayı öğrenmek.

Öykünün ta ilk başında da dediğim gibi, öykümüz henüz sonlanmadı. Annemizle babamız bizi tekrar göreceklerine

söz verdiler. O yüzden er ya da geç Ölüler Diyarı'na tekrar gitmemiz gerekecek. Bence Sadie, Anubis'i göreceği için bu işe fazlasıyla hevesli.

Zia, yani gerçek Zia, bir yerlerde. Onu bulmaya niyetliyim.

En önemlisi de kaosun ve Apep'in güçleniyor olması. Dolayısıyla, bizler de güçlenmeliyiz. Tanrılar ve ölümlüler el ele vermeli, birlik olmalı. Dünyanın yok olmaması için tek çözüm bu.

Bu yüzden, Kane ailesine çok iş düşüyor. Size de öyle.

Horus'un, İsis'in, Tot'un, Anubis'in, hatta Bastet'in izinden gitmek isteyebilirsiniz. Bilemiyorum. Ama neye karar verirseniz verin, hayatta kalmak için Hayat Evi'nin taze kana ihtiyacı var.

Evet, bu öyküyü Carter ve Sadie Kane'in ağzından dinlediniz.

Brooklyn'e gelin. Sizi bekliyoruz.